

Giới thiệu Quay Lại Tuổi 15

Thể loại : hiện đại, trùng sinh, HE.

Độ dài : 93 chương + 4 phiên ngoại.

Convert: yingcv

Edit : _LaStella_

Beta : _LaStella_

Ảnh hậu của chúng ta chính là một nữ hán tử ngày khi còn thời đi học.

Nhưng lúc đó thì nam thần của chúng ta chính là một cậu bé vô cùng kiêu ngạo.

Nghe nói lần đầu tiên Cố Thủ nhìn thấy Mặc Thiển đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bây giờ cô được sống lại vào quãng thời gian đi học, cô thật muốn xem bộ dạng lúc đó của anh thế nào?

Thuận tiện, a... ha ha ha....

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trở lại năm 15 tuổi

- Edit: vuthaoly0

- Beta: EllieKashina

Chương 1: Trở về năm 15 tuổi.

Hai giờ sau khi Mặc Thiển xác định mình đã sống lại, cô cầm chổi lông gà giương nanh múa vuốt truy đuổi đứa em trai Mặc Nhan, chạy khắp phòng. Cô chạy vòng qua ghế sofa, né tránh tủ mộc đàn, tóc buộc đuôi ngựa sau gáy đung đưa theo mỗi động tác nhảy. Trên người tràn đầy sức sống. Tóc mai và tóc rơi sau gáy, cô sử dụng hết khả năng để vận động.

Trong lòng cô bây giờ không cần nói cũng biết có bao nhiêu sáng khoái, bao nhiêu hạnh phúc.

Tất cả tóm gọn trong từ: sáng khoái.

Đã bao lâu rồi cô không cảm nhận được cảm giác ở đôi chân của mình. Ba năm. Chừng ba năm đi?

Ba năm trước, cô gặp tai nạn, ngã từ trên sân khấu xuống. Sau khi tỉnh lại, cô phát hiện chân mình đã không còn cảm giác. Cô thành người tàn tật!

Người đã từng thề sẽ ở cạnh cô trọn đời, người yêu, thanh mai trúc mã của cô, lúc cô gặp khó khăn lại yên lặng rời đi. Fan của cô, những người hay nói về cô trên truyền hình luôn tỏ vẻ thương tiếc, nhưng không bao lâu sau cũng đưa cô vào quá khứ đầy bụi bặm.

Nếu không phải Cố Thủ....

Có thể sống lại thật quá vui sướng, trong người cô giờ đây tràn đầy nhựa sống. Nhìn phía trước, cô vừa chạy vừa gọi cha mẹ, em trai. Chân không ngừng gãi tóc đuổi theo đứa em trai đáng đánh đòn kia. Bước chân nhẹ nhàng, như giẫm trên mây lành ngủ sắc. (cái này để hơi kì nhưng mình k biết nên sửa thành thế nào ==))

Ai có thể nghĩ tới, tiểu tử thói từ đầu tới chân đều tản mát mùi vị muốn ăn đòn này tương lai không xa lại là một thế hệ ngôi sao nổi tiếng, nam thần trên truyền hình. Chỉ em hai người bọn họ trong giới điện ảnh, truyền hình lại cực kỳ nổi tiếng. Khi mới vào thì họ không được chú ý, không có kỹ xảo diễn, lúc đó quả nhiên là nhìn lý lịch của mình mà cảm thấy thất vọng vô cùng.

Khi đó hai chị em bọn họ đều vô cùng nổi tiếng, làm mưa làm gió trong làng giải trí, đáng tiếc là số lượng fan bất đồng nên cãi nhau cũng không giống nhau.

Có người nghi ngờ kỹ xảo diễn của Mặc Nhan; có người nói hán không có tố chất, không đủ khiêm nhường; lời đồn nhiều vô kể, nói hán trước khi thành

danh rất phong lưu, hoa tâm, đùa bỡn tình cảm của rất nhiều cô gái trẻ. Ngay sau đó, fan nảo tàn của hắn lại cùng nhau chạy đi tranh cãi, hô to: ""Mạc Nhan có nhiều nỗ lực như vậy chẳng nhẽ các người đều không nhận thấy?""

""Chúng ta đều không quan tâm quá khứ của anh ấy, ai thời trẻ đều mắc sai lầm.""

""Mạc Nhan thường xuyên lán từ thiện, anh ấy đối xử với người lớn tuổi cũng rất lễ phép.""

""Nhất định là các người rất ghen tị với Mạc Nhan.""

Đến khi nhắc tới Mạc Thiển, mọi người như có chung một kẻ thù.""Cô ta nhất định là chỉnh sửa dung mạo, nhìn ảnh chụp của cô ta trước đây xấu tới nỗi không muốn nhìn thẳng, khuôn mặt của cô ta chắc chắn từ trên xuống dưới đều là giả. "

""Cô ta chẳng khác gì bình hoa di động, trong phim thì diễn xuất cứng đờ, biểu hiện pho trương, thật ghê tởm.""

""Cô ta có thể diễn phim chắc chắn là đã trèo lên giường của đạo diễn. Nếu không đạo diễn sao lại cho phép cô ta đóng phim chứ, cho cô ta hủy đi cả một bộ phim.""

Duy nhất có người đứng về phía cô cũng nói: "" Chẳng qua là Mạc Thiển cũng thực xinh đẹp, rất xinh đi.""

Đúng vậy, Mạc Thiển lớn lên rất xinh, cộng với trang phục hợp thời, lại chăm chỉ bảo dưỡng nên cô trở thành một trong số ít nữ diễn viên trẻ không qua dao kéo; các tập chí thời thượng lớn cũng thích dùng ảnh của cô để in bìa.

Dù sao cũng có nhiều đề tài, người đẹp nên tạp chí cũng nhanh bán hết.

Đương nhiên đây toàn bộ là sự việc của kiếp trước.

Bây giờ một lần nữa được sống, cô cũng không muốn làm mình tinh, cái gì phong quang, hào quang cô đều không cần.

Đúng lúc cô vừa nhảy qua ghế sofa, chuẩn bị hạ gục Mạc Nhan thì bất ngờ một người xuất hiện trong tầm mắt.

Đó là một nam sinh, nhìn qua cũng không lớn tuổi, vừa lướt qua liền có thể thấy làn da trắng như bạch ngọc của anh.

Anh là con lai, làn da tựa như trong suốt khiến nữ sinh ai cũng phải ghen tỵ, cộng thêm anh cũng rất tuấn tú.

Anh có đôi mày kiếm, con mắt màu xanh lam. Bởi vì có huyết thống châu Âu, hốc mắt sâu làm cho mắt anh càng thâm trầm, tựa như ban đêm mênh mông, lại như biển sâu không thấy đáy. Sống mũi cao, thẳng; đôi môi anh sắc cùng với khuôn mặt xinh đẹp không chút tỳ vết.

Trước kia cô rất thích nhìn nghiêng khuôn mặt của anh, rất đẹp, như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật hoàn mỹ.

Cô luôn khẳng định anh là nam thần không góc chết, tùy tiện nhìn một góc độ, chụp ảnh đều đẹp tới bức người.

Đúng lúc đó, mẹ cô đi vào nói một câu: ""Đừng nháo, Cố Thù tới chơi.""

Mọi người đều đã đi vào, mẹ nói câu này hẳn là quá muộn đi.

Vào thời điểm Mạc Thiển nghe được câu này, cô đang từ trên sofa nhảy xuống, gặp lão công kiếp trước, đột nhiên có chút ngại ngùng. Cô sợ ngã đụng phải Cố Thù nên cố gắng quơ xung quanh, bắt được giá treo quần áo cạnh ghế sofa, thế nhưng giá treo bỗng nghiêng ngã, bị cô kéo đổ.

Chính vì vậy, cô oanh liệt ngã xuống, giá treo cũng đập lên người cô.

Giá treo quần áo cũng không nặng lắm, nhưng đập vào người cũng rất đau, cô ""Ồi..."" một tiếng.

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt khiếp sợ của Cố Thù đang nhìn cô, tay anh vẫn đang đưa ra phía trước. Tiếc là anh không đỡ được cái giá treo, chỉ bắt được một bộ y phục, vẫn cầm trong tay.

Do đó, sau khi sống lại, cô gặp Cố Thù vào cái tình cảnh này.

""Anh nhìn cái gì?"" Cô nhìn Cố Thù gần từng tiếng, thấy cô ngã thành như vậy mà còn không đỡ, ngốc chết.

""Ách... Cô không sao chứ?"" Giọng nói của Cố Thù hơi trầm, trong đó xen lẫn chút khăn trương do phản ứng hơi quá của cô.

Trước đây, cô và Cố Thù chưa từng nói chuyện với nhau.

Cùng lúc, Mạc Nhan cũng chạy tới cạnh cô, khăn trương nhắc giá treo quần áo lên, đứng bên cạnh nhìn cô chật vật đứng dậy, phúi phúi quần áo, chỉ là đau đến nhe răng trợn mắt, âm thầm nhẹ nhõm thở hắt ra. Mạc Nhan còn muốn làm cô tức chết, hỏi: " Có phải chị ngã tới mức đàn độn luôn rồi không? "

Vừa dứt lời, Mạc Nhan đã bị Mạc mẹ vỗ cho một cái: ""Nói nhảm nhí, con thật không có khí chất.""

Thấy Mạc Nhan bị đánh, Mạc Thiến cười vui sướng lúc người khác gặp họa, nhìn hấn làm mặt quỷ làm cho Mạc Nhan sinh khí, tức giận hận không thể cầm chổi lông gà truy đuổi cô khắp nhà.

Cô để ý thấy Cố Thủ lui về phía sau một bước, tránh chỗ ba người đang nói chuyện. Cô vô thức nhìn anh, cảm nhận được thời điểm cô nhìn sang Cố Thủ lại nhìn qua chỗ khác, tránh ánh mắt của cô.

Kiếp trước, Cố Thủ đã từng nói với cô, anh với cô là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Khi đó, cô đã học năm hai, anh mới học năm nhất, cùng ban với Mạc Nhan.

Mạc Nhan cũng được coi là đứng đầu trong đám trẻ, cùng một đám nam sinh quan hệ không tệ. Bởi vì Cố Thủ là con lai, toàn trường chỉ có một nam sinh tóc vàng, Mạc Nhan đối với Cố Thủ rất tò mò nên thường xuyên kéo hấn chơi chung; tựa như cảm thấy suốt ngày ở cùng với một nam sinh như vậy làm cho hấn thật lợi hại.

Một hôm, Mạc Nhan kéo theo một đồng bạn của cậu về, chờ cậu đổi giày thể thao rồi cùng nhau đi đánh bóng rổ.

Lúc đi vào, anh thấy Mạc Thiến mặc áo phông in hình con gấu nhỏ cộng với chiếc quần đùi ngắn, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, một tay cầm que kem, một tay chống nạnh chất vấn Mạc Nhan: "Đồ uống chị bảo em mua cho chị đâu? "

"Chị tự đi mà mua." Khi đó Mạc Nhan là thời kỳ phản nghịch, đặc biệt không thích nói chuyện với chị mình, hận không thể làm như không quen biết nên trả lời rất không có kiên nhẫn.

Thời điểm đó Mạc Thiến cũng rất kiêu ngạo, hơn nữa tính cách lại mạnh mẽ, thứ nhỏ nhất cô còn chưa hiểu hết nói gì đến thể diện nam sinh. Nghe được Mạc Nhan nói vậy thì rất tức giận, đi tới nhéo tai hấn: "Cậu dùng thái độ này để nói chuyện với chị sao?"

"Chính là như vậy, thích hay không tùy chị." Mạc Nhan dứt lời liền đẩy Mạc Thiến ra chạy đi.

"Cậu...cậu bị làm sao vậy? " Mạc Thiến tức giận gào thét phía sau.

Từ đó về sau, Cố Thủ và Mạc Nhan lại trở nên rất thân thiết. Cố Thủ không có việc gì lại chạy tới nhà Mạc Nhan chơi, vì muốn gặp được Mạc Thiến.

Kỳ thật sau khi nghe được, Mạc Thiến cũng hết sức bất ngờ, hoàn toàn không nghĩ ra vào tình cảnh như vậy Cố Thủ lại có thể đối với cô nhất kiến chung tình. Cô ngoại trừ xinh đẹp, tính tình chút bướng bỉnh, thật giống một đứa con trai.

"Đi, không cần nháo, mẹ để đồ uống trong tủ lạnh, các con lấy ra uống đi." Mạc mẹ vừa nói vừa đẩy hai đứa bé từ trên sofa xuống, quay sang cười nói với Cố Thủ: "Con không bị dọa đi, con gái của bác có chút không nữ tính, con nhìn liền như không thấy đi."

Mạc Thiến nghe được cảm thấy không vui, bắt chéo hai chân, dựa vào ghế sofa, ồm ồm nói: "Mẹ, mẹ đang khen hay chê con gái mẹ vậy?"

"Mẹ khen con đấy."

"Vậy tại sao mẹ không khen đứa con trai bảo bối này của mẹ. "

Mạc mẹ bưng cái khay, đặt ba cốc đồ uống lạnh buốt lên mặt bàn, ba cốc lê ướp lạnh vẫn còn đang tỏa hơi lạnh, ba người đồng loạt bưng lên, không phụ công Mạc mẹ làm mà uống một ngụm.

Đúng lúc đó, Mạc mẹ lại lên tiếng: "Làm sao có thể nói xấu Nhan Nhan trước mặt bằng hữu của nó."

Mạc Thiến uống một ngụm, càu nhàu ra một hơi: "Sao mẹ không suy nghĩ một chút, biết đâu người ngồi đây bây giờ mai sau lại chính là con rể mẹ?"

Mạc Thiến vừa dứt lời Mạc Nhan liền phun ra ngụm nước vừa uống, còn có một ít phun ra từ mũi làm anh ho sặc sụa, hình ảnh đó chỉ có thể dùng từ đặc sắc để diễn tả.

Cô dám cam đoan, tình cảnh hiện giờ của Mạc Nhan mà được đăng lên sau này sẽ gây xáo động không nhỏ.

"Chị, khụ khụ... chị đừng có nghĩ, nữ sinh theo đuổi Cố Thủ không ít, đều bị hấn cự tuyệt, không tới lượt chị đâu. " Mạc Nhan vừa lấy giấy lau đi chỗ mình phun ra vừa lăm bằm "Chị muốn sặc chết em mà."

Cô nghiêng đầu tránh cái nhìn của Mạc Nhan, liếc mắt nhìn sang phản ứng của Cố Thủ ngồi bên cạnh.

Không thể không nói, mặt anh trắng như vậy đó lên một chút cũng có thể nhìn rõ ràng.

Hiện tại, mặt Cố Thủ trắng nõn lại có vết hồng hồng khả nghi, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn cô. Anh ra vẻ chần chừ ngồi uống đồ uống làm cho cốc của anh rất nhanh đã thấy đầy.

Anh tựa hồ như phát hiện cô đang nhìn, cả người bỗng cứng nhắc, động tác rất không tự nhiên, như máy móc, lông mi dài run rẩy che giấu vẻ khẩn trương.

Kỳ thật, kiếp trước trong trí nhớ của cô, Cổ Thù chỉ là bạn bè của Mạc Nhan, một người con lai, ở trường được rất nhiều nữ sinh chào đón.

Cô chưa từng chú ý quan sát hắn.

Sau đó, Cổ Thù không có bạn gái, cô còn cố tình giới thiệu đối tượng cho anh, nhưng không thành công.

Trong trí nhớ, Cổ Thù chỉ kết giao với một người con gái, không lâu sau hai người liền kết hôn.

Không sai, bạn gái anh khi đó chính là cô, khi cô ngã gãy hai chân, trở thành phế nhân, cái người thâm mến cô suốt mười mấy năm kia cuối cùng cũng bỏ xuống kiều ngạo, tỏ tình với cô. Anh không những không chán ghét cô phiền phức mà còn đồng ý cưới cô.

Việc cô hối hận duy nhất là bản thân mình không hoàn chỉnh, tại thời điểm đó cùng anh kết giao. Đó là hối tiếc cả đời.

Hiện tại cô nghiêm túc đánh giá anh, không nhìn được mà cảm thán: trắng a, thật sự rất trắng, một bộ dáng tiểu chính thái, làm cho người ta hận không thể nhào tới mà giãy vò, đây mới thực sự là miếng thịt tươi ngon.

Anh mới 14 tuổi, kém cô một tuổi, tình cảm thiếu niên mới bộc lộ, nếu để ý là có thể nhìn ra, trước đây cô không biết nhưng hiện tại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thì ra thời điểm anh thâm mến cô lại đáng yêu tới vậy. Sự tình rõ ràng như vậy mà trước kia cô không phát hiện ra.

Một lúc sau, cô vẫn không thể bỏ qua, nhất định phải đem thời kỳ anh thâm mến cô quan sát thật tỉ mỉ, thật cẩn thận, rõ ràng, triệt để.

Nếu không sau khi kết hôn cô lấy cái gì để trêu chọc anh đây?

Cũng không thể để anh bắt nạt được!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Càn quét tiệm bán lẻ

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 2: Càn quét tiệm bán lẻ.

Mạc Thiển cùng Mạc Nhan, chính là một đôi oan gia từ nhỏ.

Trong lúc ăn cơm, trên bàn có năm miếng thịt sườn, mà đã ăn mất ba miếng chỉ còn lại hai miếng mà hai chị em cũng sẽ đấu nhau một trận, có đôi khi rõ ràng là cô no rồi, cũng không muốn miếng thịt dư còn lại rơi vào miệng Mạc Nhan, cho nên dù no chết cũng phải ăn.

Cô nghe mọi người tán ngẫu, nói sẽ có một hai vị nam thần chăm sóc cô nghe một chút liền cảm thấy vô nghĩa, dù sao cũng không phải là máu mủ của nhau.

Mạc Nhan chính là em trai ruột của cô, cũng là một cái đứa nhóc đẹp trai, thế nhưng cô hận nhất là một ngày không thể đánh nó tám lần, nếu không cô cảm thấy cô vẫn chưa yêu thương nó đủ.

Đương nhiên, sau khi trưởng thành, thân lại càng thân hơn, xem thế nào cũng thấy nhau vừa mắt.

Mạc Thiển sinh năm 90, Mạc Nhan sinh năm 92, hai người hơn kém nhau hai tuổi, mà gia đình lại cho Mạc Nhan đi học sớm hơn một tuổi thế cho nên, so ra Mạc Nhan chỉ thua cô có một lớp mà thôi.

Còn Cổ Thù lại sinh năm 91.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại một chút, thời điểm gặp nhau, cũng là điểm quan trọng trong chuyện tình của Mạc Thiển và Cổ Thù.

Ví dụ như: ông trời đã ban cho cô một đứa em trai như ác ma nhưng sau đó lại chính nó dâng cho cô một anh chàng quá mức hoàn hảo đi.

Mạc Thiển vẫn cầm trong tay một ly lê ướp lạnh đã uống xong từ lúc nào, thấy Mạc mẹ đầy nhiệt tình mời Cổ Thù ở lại ăn cơm.

Bộ dáng có chút Cổ Thù xinh đẹp, cơ hồ đều khiến trường bối trong yêu thích.

Cố Thủ rất biết nắm lấy thời cơ trước mặt Mạc mẹ khoe mẽ, bộ dạng xinh xắn không nói, tính cách cũng một mảnh trầm ổn, không giống như Mạc Nhan, thấy qua nhiều côn đồ, cả ngày đều trung ra dáng vẻ lưu manh, còn cảm thấy khi nó nói tục là đặc biệt soái, chỉ biết đánh nhau, xem mình là anh hùng, quả thực không có thuốc chữa.

" Mẹ, buổi tối làm cái gì ngon cho con ăn vậy? " Mạc Thiển lại bắt đầu ồn ào.

" Con không thấy mẹ đang bận chiêu đãi khách hay sao? Khách còn chưa lên tiếng đâu. "

Mạc Nhan ngay lập tức xen vào một câu, trong miệng còn nhai nhóp nhép dưa hấu, dút lời, " Phốc Phốc " phun ra vài hạt dưa hấu.

Mạc Thiển " cắt "một tiếng. Hắn lại có thể không biết xấu hổ yêu cầu mẹ nấu món nào hay sao?

" Mẹ, nghe con, làm món tôm bóc vỏ xào cần tây đi, làm thêm cái gà xé cay nữa. "

" Thế nào đều toàn là món chị thích, Cố Thủ nhà chúng ta cũng không thích ăn những món này đâu, có phải hay không, Cố Thủ? " Mạc Nhan bắt đầu nháy mắt ra hiệu cho Cố Thủ.

Cố Thủ nín thở, không nói lời nào, những món này đều là thứ anh yêu thích.

Mạc Thiển đắc ý ngay tức khắc, lại vỗ vai Mạc Nhan cười ha hả, mang theo một chút ý tứ khoe khoang, kết quả còn chưa có cười xong, Mạc mẹ liền mở miệng: " Món ăn đều do con gọi, vậy con đi chợ, xách thêm hai quả dưa hấu về đây. "

" Những hai quả, mẹ coi con gái mẹ là Ngu Công* sao? Vậy mẹ gánh ngọn núi trở về nhé! " Mạc Thiển lập tức không vui.

*Ngu Công: điển tích Ngu Công dời núi, chỉ những người biết khó vẫn làm, có sức mạnh lớn, có tinh thần và nghị lực kiên định. (tìm hiểu thêm ở đây nhé: <http://hoavouu.com/a1205/ngu-cong-di-son>)

" Chị, đừng lo, em đã sớm cùng Cố Thủ nói qua, bình ga trong nhà chúng ta đều nhờ người mang lên lầu bốn. " Mạc Nhan ngây ngất gặm dưa hấu, bộ dạng hận không thể đem vỏ dưa hấu gặm cho hết.

Chị em nó đều thích ăn dưa hấu, nhất là vào mùa hè, nó và Mạc Thiển mỗi đứa nửa trái, dùng thìa xúc ăn, nhanh nhẹn.

Mạc Thiển bình thường thích ăn vặt, Mạc Nhan thì không thích ăn cơm, nó thích ăn mì Raccoco khô giòn hơn, thế nhưng những thứ trên đều khiến Mạc mẹ cảm thấy chướng mắt vô cùng, không cho bọn nó ăn đồ vặt, liền cho phép bọn nó ăn dưa hấu.

" Em tin hay không chị đem em vác lên, từ trên lầu bốn ném người xuống. " Mạc Thiển tức giận đứng dậy, đi đi lại lại trước gương to, phát hiện ra quần áo mình toàn là nếp nhăn.

Nếu thực là 15 tuổi, cô sợ là sẽ nhẫn nhịn, nhưng tuổi tâm lý của cô đã là 26, còn là một minh tinh, căn bản không thể chịu đựng chính mình bộ dáng lười nhai, loại chi tiết nhỏ này, có khả năng sẽ trở thành lịch sử đen tối, thế là cô nhanh chóng chạy về phòng " Chị thay bộ quần áo khác rồi mới ra ngoài, em cũng phải đi, giúp chị xách một quả! "

" Nhiều chuyện! Lập dị! " Mạc Nhan tuy là nói vậy, cơ bản vẫn đồng ý, theo cô đi vào phòng.

Nó còn mặc áo lót với quần cộc.

Phòng cô cùng phòng Mạc Nhan chỉ cách nhau một bức tường, kỳ thật cũng không có khả năng cách âm, có thời điểm Mạc Nhan tại phòng nó nghe nhạc, phía bên cô cũng có thể nghe trực tiếp.

Thế cho nên, sau khi vào phòng, Mạc Nhan nhỏ giọng hỏi Cố Thủ, bên cô liền nghe thấy hết, " Mày nói, chị tao không phải xem trọng mày đó chứ? "

Cố Thủ dùng một lát, mới trả lời: " Mạc Thiển không phải là thích Tô Lương Ngừ hay sao? "

" Cái này " Việc này Mạc Nhan cũng biết.

Nhắc tới cái tên này, Mạc Thiển đang mặc áo lót liền dừng lại.

Trước đây, cô thích Tô Lương Ngừ, hẳn với cô là thanh mai trúc mã.

Bọn cô hai người chơi chung với nhau từ nhỏ tới lớn, Tô Lương Ngừ luôn luôn ôn nhu, văn vẻ lịch sự, cũng là một anh chàng âm áp, cô rất thích hắn.

Cô từ nhỏ, lúc nào cũng ồn ào muốn làm vợ của hắn.

Vẫn một mực thích hắn.

Cho đến, khi cô bị chặt đứt hai chân, hắn dứt khoát vứt bỏ cô, yêu nhau năm năm, hắn cũng rất yêu cô, sùng cô vô điều kiện, không một chút giả dối.

Chỉ là hấn không có dũng khí, nửa đời sau đều phải sống cùng một người tàn tật như cô mà thôi.

Cái này cùng là lẽ thường tình ở con người.

Cô không hận hấn, cũng thay hấn lý giải, lại không chính mình là cô muốn tha thứ cho hấn.

Suy nghĩ của con gái vốn dĩ là không có đạo lý như vậy.

Thay quần áo xong, cô rời khỏi phòng, cô mang một đôi xăng đan để giày có dán kim cương, kỳ thật, là cô mua ở chợ đêm địa phương chỉ có 20 đồng một đôi, trong lòng Mạc Thiên bây giờ, nó có địa ngang bằng đôi cao gót trị giá 2000 nguyên của cô lúc trước.

Mạc mẹ rất không thích đôi giày này, sợ cô đi bị sai chân.

Phía sau, Mạc Nhan cũng đã thay quần áo xong, ra cửa để đôi giày.

Cô ngây ngất đứng bên cạnh Mạc Nhan, vui tươi hơn hờ nói: " Chị cao hơn em hai ngón tay nha! "

Thân hình cô trưởng thành sớm, năm nay đã cao tới 1m65, kỳ thật sau khi cô trưởng thành, cao tới 1m68, cũng chỉ có thể khoe khoang với Mạc Nhan mấy năm như vậy.

Thuận tiện, cô nhìn qua Cố Thù, giống cô, tả hữu cũng một bộ dáng 1m66, khi cô xỏ chiếc giày xăng đan phía sau, cũng hạ luôn tầm mắt xuống nhìn anh.

Nhìn bộ dáng anh trước mắt, ai có thể nghĩ tới, mấy năm tiếp theo, bỗng chốc liền cao tới 1m91?

Đứng bên cạnh anh, cô hoàn toàn trở nên nhỏ bé nép vào người.

Mạc Nhan không phục, vô cùng không phục, liếc cô vài cái: " Mấy năm nữa, em khẳng định so với chị còn cao hơn, ba chúng ta cao đến 1m85 cơ mà? "

" Không phải, ba chúng ta là 1m82, em về sau chắc là 1m85? "

" So với em, em không tin chị có thể cao tới 1m8! "

" Nhưng hiện tại là chị cao hơn em, đừng tự ti a, lát nữa chị mua cho em đệm tăng chiều cao. "

" Ai cần chị quan tâm? "

Hai người cứ như vậy ồn ào, Mạc mẹ đi tới, đưa cho cô 50 đồng tiền, còn nói thêm mấy câu: " Thích cái gì thì mua. "

Bộ dáng giống như một tổng tài, như đang ném cho cô 500 vạn, không xài hết đừng trở về gặp tôi.

Cô vừa nhìn liền không vui, mất hứng kháng nghị: " 50 đồng làm sao mà đủ hả mẹ, phải tới 100 cơ. "

Mạc mẹ không cho, lại đưa cô thêm mười khối: " Dù dùng, con định lên lút mua đồ ăn vặt phải không? "

Cô không tình nguyện nhận lấy, chờ đến chợ, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

50 đồng thật là đủ.

Cô mua tôm sống, mua thịt ức gà, mua bốn quả dưa chuột, một củ cà rốt, một ít đậu phộng, cần tây, lại mua hai trái dưa hấu, mới tiêu hơn 30 đồng tiền.

Này giá cả....Thật là vô cùng lợi ích, cô hận không thể mua si đem về!

Ngược lại, cô nghĩ tới, mua nhà a!

Chẳng qua, cái ý tưởng này vài giây sau liền bị vứt bỏ, cô là một thiếu nữ 15, làm gì có tiền mua nhà, cha mẹ cũng không thể nghe cô nói vậy a.

Rất nhanh, cô liền ủ rũ gạt bỏ ý tưởng này.

Mạc Nhan bị biểu tình suy tính thiệt hơn của cô dọa sợ, vốn còn muốn cho cô xách cả hai quả dưa hấu, bây giờ nó cùng Cố Thù đem mấy vật khác chia ra, xách trở về, cũng yên lặng đem một quả dưa hấu xách trong tay, không dám lên tiếng.

Chị nó bị bệnh thần kinh, đến ba nó còn phải sợ, huống chi là nó.

Này là muốn nổi điên ở chợ như thế nào? Bọn nó còn chưa có chứng minh thư đâu!

Trên đường trở về, Mạc Thiên đột nhiên nói, quẹo khúc cua, cô nhớ được, bên đó có tiệm bán lẻ.

" Chị làm gì a? " Mạc Nhan lập tức ồn ào, này muốn đi đâu, chạy nhanh về nhà mới là tốt nhất.

" Một sức mạnh thần bí đang lôi kéo trầm. " Cô trả lời.

" Nói tiếng người. "

" Ta muốn mua bình nước uống lê, túi nhỏ cây sung. "

Nước quả lê là thức uống duy nhất của cô trước đây, so với chai bia còn lớn hơn một vòng bình thủy tinh, một đồng một bình, lợi ích thực tế, chẳng qua bình thủy tinh uống xong cần phải trả lại, không tính lời nói, còn phải lưu lại 5 giắc tiền thế chấp.

Cây sung kia không phải là một loại quả khô, mà là một loại túi chứa đồ ăn vặt, bao bì là sọc trắng xám đan xen, bên trong là tiểu quả vật, vị rất đặc biệt, càng ăn càng nghiện.

Mạc Nhan nghe thấy, liếm liếm miệng, nói: " Ta cũng muốn mua! "

" Mua thêm một hộp nhỏ kem, một kem sữa chua đá. " Cô lại nói.

Đây là hai loại kem trước đây cô thường ăn, ăn ngon, còn tiện nghi nữa, 5 giắc tiền một cái, so với sau này một hộp kem mười mấy đồng còn muốn thật hơn.

Mạc Nhan lại liếm liếm miệng: " Ân, gần đây trời nóng, mua kem thì mẹ không thể nói cái gì, lại mua mấy ly kem. "

Hai người ăn ý với nhau, cho Cố Thủ ở một nơi râm mát, để lại tất cả thứ đã mua dưới chân anh, anh coi chừng, hai người khoan khoái đi tiệm bán lê.

Tiệm bán lê là một gian phòng giống như tiểu phòng, bên tường còn có bếp lò đưa ống dẫn hàn, cửa sổ là khung gỗ khảm thủy tinh, bây giờ đều đang mở rộng, lộ vẻ chứa rất nhiều loại quả vật.

Trước đây, cô tới tiệm bán lê là để mua búp bê cùng đủ loại y phục cho búp bê, còn Mạc Nhan là thích súng phun nước.

Tiệm bán lê còn có một cái tủ lạnh lớn, bên trên che một tầng chắn bông, xóc lên, mở tủ lạnh ra, bên trong đều là kem, đủ kiểu, quả thật là một bảo tàng của tiểu hài tử.

Khi Mạc Thiên mua xong, Cố Thủ đứng dưới bóng cây, có một nhóm ông cụ ngay phía cây, gác chân, ngồi tại bàn đá chơi cờ, rõ ràng đã lớn tuổi, lại còn vì việc đi lại, không cho đi liền khắc khải, còn có một đám người theo quây rối.

Cảm thấy không xa có một thiếu niên tóc nâu vàng, mắt xanh nhìn rất thuận mắt, liền có không ít người hướng tới anh, nhỏ nhẹ hỏi: " Cậu là người ngoại quốc à? "

Cố Thủ bộ dạng lạnh như băng, không thừa nhận, kỳ thực là đang lo lắng.

Mạc Thiên chạy tới, từ trong túi nhựa lấy ra một que kem nhỏ xé bao bì, đưa tới bờ môi anh: " Ăn đi, ngon lắm. "

Anh ngần người, muốn dùng tay nắm lấy que kem, cô lại không chịu, muốn cầm cho anh ăn.

Trong phút chốc, khuôn mặt anh đều đỏ bừng, mang bộ dáng ngượng nghịu cùng khó chịu cắn một miếng, kia thật nhẹ, nếu không phải thấy đau răng, cô đều cho rằng anh không ăn vào.

Do đó, cô " Xi " một tiếng.

Mặt anh càng đỏ hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Trước mắt nam chính cùng nữ chính còn chưa có thân thiết, nam chính vẫn là lén lút thăm mền, cho nên có chút ngượng ngùng.

*Chờ chín năm về sau, nam chính mỗi ngày đều có thể ngay lập tức " giết " chết nữ chính o(*_*)o*

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp lại bạn trai cũ

- Beta: EllieKashina

Chương 3: Gặp lại bạn trai cũ.

"Chị đừng cho rằng chị hối lộ Cố Thù, cậu ấy sẽ giúp chị một tay! Cố Thù nhà chúng ta thiết diện vô tư, mặc kệ chị biết không? Mặc kệ chị! "

Mạc Nhan quả nhiên là Mạc Nhan, một chút tình cảm cũng không có, Mạc Thiển đứng trước mặt nó, đem bằng hữu của nó trêu chọc đến mức độ này, nó cũng không biết, cô chỉ có thể âm thầm một mình thương tiếc thật sâu a.

Tình cảm thấp như vậy, khó trách lúc trước bị nữ nhân lợi dụng, gây ra nhiều thị phi.

Mạc Thiển giờ que kem lên, cười híp mắt nhìn Mạc Nhan, lúc muốn nói ra cái gì, thì có một người khác xuất hiện trước mắt.

"Mọi người làm gì ở đây? Mua sắm sao?" Thanh âm của thiếu niên này rất thanh thúy, cũng rất êm tai, ôn nhu, nhẹ nhàng như tơ lụa lông chim, có thể lọt vào tai người, không những làm lỗ tai cảm thấy ngứa, mà ngực cũng một mảng nhẹ nhàng.

Bây giờ, Mạc Nhan mới bắt đầu chào hỏi: "Lương Ngừ ca ca, anh mới đi chơi bóng rổ về hả?"

Tô Lương Ngừ mặc áo cầu thủ, tóc ướt sũng, trên người có chút ướt, vừa nhìn là biết mới vận động trở về.

Hắn nhìn Mạc Nhan cười một tiếng, "Àn", sau đó nhìn sang Mạc Thiển đang muốn cho Cố Thù ăn kem, trên mặt như cũ vẫn giữ nét cười, chính là nét cười trong ánh mắt đã biến mất từ lúc nào. Hắn biết Cố Thù, còn cùng Cố Thù nói qua mấy câu, chẳng qua là ngẫu nhiên chạm mặt, khách sáo với nhau, chứ không hề quen thuộc chút nào.

Trong ấn tượng của hắn, Mạc Thiển cùng Cố Thù không hề thân thiết.

Hiện tại, bộ dáng của bọn họ giống như rất thân mật, cô trước kia, ngược lại, thường xuyên thân mật với hắn như vậy.

Mạc Thiển cuối cùng cũng đưa que kem cho Cố Thù, đi đến trước đồng hồ đã mua, xách lên một quả dưa hấu, lại xách thêm đồ ăn vặt vừa mua, chỉ huy Mạc Nhan: "Nhan Nhan, em xách quả dưa hấu còn lại, chúng ta nhanh trở về, hôm nay trời nóng, đi chậm kem chảy mất."

"Em còn phải ăn kem, như thế nào lại phải mang nhiều như thế?" Mạc Nhan kháng nghị.

"Đường về cũng không còn xa, không phải lo nhiều như vậy đâu?"

Thời điểm này, Tô Lương Ngừ đi đến trước mặt bọn họ, cười nói: "Anh giúp bọn em mang về, dù sai hiện tại anh cũng không có việc gì làm."

"Không cần tới anh, anh mau về nhà đi." Mạc Thiển một chút cũng không cảm kích, cũng không nhìn hắn một cái, trực tiếp đuổi hắn đi.

"Không có việc gì, không cần khách khí với anh."

"Ai khách khí với anh, nói không cần anh giúp là không cần." Mạc Thiển đột nhiên lớn tiếng, tựa hồ còn mang theo tức giận, làm Tô Lương Ngừ sững sờ, lúng túng cười, lui về phía sau một bước, lại liếc nhìn cô một cái, có vẻ như là đang xem xét sắc mặt của cô.

Cô không nói, xách đồ lên đi.

Tô Lương Ngừ nhìn qua Mạc Nhan, dùng khẩu hình đề hỏi: "Chị của em bị làm sao vậy?"

"Không biết, có bệnh đi? Đầu óc của chị quá không bình thường." Mạc Nhan nhỏ giọng trả lời.

"Mạc Nhan, chị nghe thấy!" Mạc Thiển đột nhiên gọi lại một câu, dọa cho Mạc Nhan rụt đầu lại, lập tức nhìn Tô Lương Ngừ cười khỏ, xách đồ rồi đi theo cô.

Tô Lương Ngừ chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn bọn Mạc Nhan ba người rời đi, chờ một lát, Mạc Thiển cũng không quay đầu lại nhìn hắn, hắn liền la lên: "Thiến Thiến, cuối tuần cùng nhau đi mua sách tham khảo cho Cao nhất* đi?"

*Cao nhất: Trung học phổ thông năm nhất.

"Không đi." Mạc Thiển nói lại một câu, cũng không quay đầu lại, ngược lại bước nhanh hơn lúc trước.

Tô Lương Ngừ mang vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng, vào tiệm bán lẻ mua chai nước khoáng.

Cố Thù luôn luôn nhìn theo bọn Mạc Thiển, từ đầu đến cuối, vừa ăn kem, chị em hai người đi, anh cũng đi theo, lúc sắp đi còn quay đầu lại nhìn Tô Lương Ngừ, cùng Tô Lương Ngừ bốn mắt nhìn nhau một chút.

Rất nhanh, Tô Lương Ngừ liền thấy, đứa con trai đó soái đến mức không tưởng tượng nổi, chớp chớp con mắt, tựa hồ là Cố Thù đang cười, chỉ là cười đến mức khiến cho hắn có chút khó chịu.

Cố Thủ tay trái xách rau cải, tay phải còn cầm que kem ban nãy, đi ở phía trước hai chị em, cảm thấy rất thú vị.

Thân hình Mạc Thiên hết sức thon dài, tuổi còn nhỏ, nhưng thân hình đã rất tốt.

Anh có chút mê muối, rất nhanh đã mê muối.

Lần đầu tiên anh thấy Mạc Thiên là vào một ngày, ngay lúc cô đang đứng bên cạnh cửa sổ, dưới ánh nắng mặt trời, hình thành một cái bóng thấy rõ cả hình dáng, nhưng lại không thể rõ ràng khuôn mặt.

Như vậy càng lộ ra dáng người xinh đẹp của cô, đôi chân vô cùng đẹp.

Anh thích đôi chân thon dài, trắng nõn, xinh đẹp của cô cho đến khi cô tới gần, anh mới phát hiện, cô cũng có khuôn mặt đẹp không kém.

Cho nên lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh liền cảm thấy kinh diễm.

Lúc mới bắt đầu, anh chỉ cảm thấy cô có bộ dạng rất tốt, đôi chân cũng đẹp, khiến cho anh không kiềm được muốn nhìn thấy nhiều lần.

Yêu thích cái đẹp, ai cũng sẽ có, anh cảm thấy loại tâm tư này rất bình thường.

Chính là anh không nhận được chạy tới nhà Mạc Nhan, trong trường học, lúc cố tình hay vô tình đều đổi mắt tìm kiếm hình bóng của cô, thật giống như có đặc công dị năng. Như Thiên Lý Nhân thánh tại, anh tổng là có thể lấy tốc độ nhanh nhất mà nhìn thấy bóng dáng cô, chung quanh đều để ý đến thanh âm của cô, hoặc là nghe người khác tán ngẫu, nhắc tới tên cô, nghe luôn cả những chuyện có liên quan tới cô.

Mỗi lần thấy cô, không hiểu sao liền vô cùng khẩn trương, trong ngực đột ngột nhảy lên, sau đó tim sẽ đập thật nhanh cho đến lúc cô rời đi.

Cuối cùng, anh kết luận, anh thích cô.

Anh không thấy chính mình vào cái lứa tuổi này, có loại tâm tư như thế là cực kì quá đáng, cũng không có quá mức kích động. Mẹ anh là người Châu Âu, cho nên tư tưởng của anh đã sớm được khai phóng, có một người mình thật lòng quý mến, này là rất bình thường, đem tâm tư này giấu đi, không biểu hiện ra, chẳng làm bất cứ chuyện xấu gì, đây là điều kiện kiên quyết phải làm trong tình cảm.

Tình cảm này của anh, kiếp trước đối với Mạc Thiên che giấu.

Anh không dám nói với Mạc Thiên, anh thích nhất là đôi chân xinh đẹp của cô, bằng không, khi bị phế mất hai chân, cô tàn tật, có phải là rất đau lòng hay không?

Kiếp trước của anh, chính mình cũng không dám nói ra, không biết vì sao lại yêu cô đến vậy. Từ nhỏ đã thầm mến, về sau là không thể không có cô, đến khi cô mất đi đôi chân mà anh thích nhất, anh vẫn nghĩ là sẽ cùng cô chung một chỗ. Anh xem cô với Tô Lương Ngừ kết giao, khi Tô Lương Ngừ vứt bỏ cô, anh là lần đầu tiên xuất hiện, an ủi cô, yêu cô, đem toàn bộ bản thân mình đều giao hết cho cô.

Ăn kem xong, anh đem vỏ kem cùng que kem ném vào thùng rác, liền nghe hai chị em bọn họ tranh cãi.

"Em giúp chị xách một lát. Chị xách đi không nổi." Mạc Thiên ồ ào, để gói to quà vật lên trán mình, kem bên trong túi có thể cho cô mát một chút.

Kỳ thật đồ cô xách rất nặng, một trái dưa hấu, túi to quà vật, còn có sáu bình nước lẻ, cùng với một đồng kem, quà vật khác, cũng không thể trách cô than phiền mệt mỏi.

Anh nghĩ đi ngang qua, giúp cô xách một vài thứ, dù sao anh cũng là nam sinh, liền nghe cô hướng Mạc Nhan mà nói: "Em giúp chị xách quà vật, chị xách một trái dưa hấu là được rồi."

"Em không muốn, em cũng mệt mỏi."

"Chẳng lẽ em không ăn sao?"

"Kia... Em liền xách một lát a!" Mạc Nhan thỏa hiệp, lấy trong tay cô túi to quà vật, xách trong tay.

Mạc Thiên cười, nụ cười cực kỳ đẹp mắt, thế nhưng so với ánh mặt trời còn muốn lóa mắt hơn, khiến Cố Thủ thất thần trong phút chốc.

Anh thích con gái, vừa nghĩ tới là đầu đầy mồ hôi, trong tay xách một quả dưa hấu, anh cũng cảm thấy cô rất đẹp mắt, rất dễ thương.

"Này, nhà chúng ta ở tầng bốn, em xách hai tầng, chị xách hai tầng." Cô nói, còn vỗ cùng sáng khoái vỗ vai Mạc Nhan.

Anh vừa nghe liền cười, không hề nói gì, chỉ theo kịp hai người, cùng đi với bọn cô.

Chờ Mạc Nhan xách qua hai tầng, phía trên là con số biểu hiện đang ở tầng ba, cả người đều lơ mơ, liền theo sau ồ ào: "Mạc Thiên chị gian trá!"

"Người không phải cũng đồng ý sao?" Mạc Thiên nói, từ trong tay của nó lấy những vật kia, cầm những thứ đó, thân nhẹ như chim yến "vụt vụt" qua tầng cuối cùng, dùng chân đá cửa, cho Mạc Nhan ra mồ.

Mạc Nhan đen mặt, lúc trở về, điên cuồng ăn liên tục hai cây kem, còn chỉ huy Mạc Thiên cắt cho hần miếng dưa hấu ướp lạnh, mới đồng ý bỏ qua.

Thời điểm ăn cơm, Mạc mẹ đề xuất: "Hiện tại nhân lúc nghỉ hè, để Thiên Thiên kèm cho bọn con hai khóa, chờ đến khi thi, sẽ có điểm thuận lợi."

Nghe Mạc mẹ nói vậy, cô mới nghĩ tới, cô trước đây là kẻ cuồng học.

Cô vì muốn trở thành một nữ hài tử có khả năng xứng đôi với Tô Lương Ngữ, các phương diện đều rất nỗ lực. Tỷ như, cô nỗ lực học tập, còn tích cực tham gia rèn luyện thể thao, thậm chí là lén lút xem tạp chí thời trang, dung nhan tự nhiên không có cách nào thua kém.

Nói về sự tích ưu tú của cô trước đây, đó là khi vào sơ trung, cô chính là ba năm học sinh giỏi, khi năm hai còn bị bầu thành cán bộ ưu tú, còn ở trong phổ tham gia cuộc thi vũ đạo giành hạng nhất.

Bây giờ nghĩ lại một chút... trước đây thật là liều mạng a.

"Con không học! Dù sao trường con cũng là tuyển thẳng," Mạc Nhan ngay lập tức cự tuyệt.

Nhà bọn nó cũng là gia đình thường thường bậc trung, ba ba tự mình mở tiệm ăn nhanh, sau gia nhập liên minh McDonal, sinh ý không sai, chẳng qua Mạc ba trong lòng không thoải mái, cả hai chị em đều thích ăn KFC.

Mạc mẹ tạm thời giữ chức kế toán trên thương trường, đồng thời còn quản lý nhiều xí nghiệp kiêm chức kế toán, mỗi tháng đi hai lần, liền cho bọn nó tính sổ sách, thương trường cấp tiền lương theo giờ, mấy xí nghiệp tư nhân mỗi một tháng cấp Mạc mẹ tám trăm đồng, gọi là tiền lệ phí riêng.

Lúc đó giấy chứng nhận kế toán đặc biệt đáng giá, nhất là Mạc mẹ đã học qua đại học, đọc qua sách.

Bọn nó học là trường tư thực tốt, sơ trung cùng cao trung kết hợp, học ở sơ trung, chỉ cần thành tích không kém, liền có thể tuyển thẳng vào cao trung, trường cao trung của bọn nó vẫn là trọng điểm của tỉnh.

Sở dĩ trường tư thực mà có thể là trọng điểm của tỉnh, là bởi vì khi ở cao trung, trong cuộc thi trung khảo, xếp hạng 100 người đứng đầu, và lại học ở trường mà thành tích học tập tốt, ổn định, thi học phí, phí ăn ở, tiền xe đều miễn, mỗi học kỳ có năm trăm đồng tiền học bổng, cho nên mới hấp dẫn được lượng lớn học sinh giỏi, thời điểm khi thi vào trường đại học mang lại kết quả tốt đẹp đến không tưởng.

Trường học như vậy nhận ba trăm học sinh, chính là cái gọi là lông cừu mọc trên thân cừu*, những học phí cấp cho những học sinh kia, đều là từ trên người loại học sinh như Mạc Nhan mà lấy tới.

*lông cừu mọc trên thân cừu: ở đây nôm na lấy phí học sinh dờ này đắp cho những học sinh giỏi.

"Con nhìn chị con xem, thật nhiều tiền đồ, thi trung khảo được top 100 người thì chị con đứng ở trong đó, con sao không thử học?" Mạc mẹ không cao hứng, quay đầu hỏi Cố Thù: "Cố Thù, con muốn tới học kèm không?"

"Con không cần a." Cố Thù cự tuyệt một cách gọn gàng, Mạc mẹ không thể tiếp tục nói được.

Mạc Nhan lúc này cũng nói chuyện: "Chị trong cuộc khảo thí chỉ đứng thứ 94, thêm một câu không trả lời được liền rớt ra khỏi top 100, còn đòi kèm Cố Thù!"

"Em biết khảo thí của cao trung trọng điểm tỉnh lấy 100 người đứng đầu có bao nhiêu khó hay không?" Mạc Thiên không phục phản bác, bởi vì tức giận, phun ra trên bàn toàn hạt cơm.

"Thành tích của Cố Thù nhà chúng ta khi trung khảo nhất định sẽ từ hạng 5 trở lên."

Mạc Nhan câu này là nói thật, nếu như cô là học bá, kia Cố Thù liền là thần học! Anh xác định không cần cô tới kèm.

Trong lòng cô phút chốc không thoải mái, tên Cố Thù kia còn đang thăm mền nàng, vậy mà một điểm cũng không nể mặt, không động viên, cái gì gọi là không cần? Cảm thấy cô không đủ tư cách có phải không?

"Nói kèm học có chút long trọng, ta ngược lại có thể đem ghi chép trọng điểm năm ba cho các người mượn." Mạc Thiên không buông tha, tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ chính mình.

Cố Thù tựa hồ đối với cái này rất hứng thú, còn chần chờ, không mở miệng, Mạc Nhan liền nói: "Em không cần, chị đem sách luyện tập cùng bài thi cả năm của chị cho em, em muốn cái này."

Tác giả có lời muốn nói: "Sách mới a, cầu thu lu, nhanh tới rắc hoa, bỏ lên được bảng xếp hạng đều nhờ các người." [Chụp bờ vai]

"Tới đây bình luận thôi, bằng không quanh quẩn quá!"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chết cũng ngạo kiều

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 4: Chết cũng ngạo kiều

Mạc Thiển trong phút chốc bỗng hiểu ra.

Trường học bọn cô, mỗi năm đều dùng bài thi, sách luyện tập giống nhau, trên lớp làm bài thi, bài tập lúc nào cũng là về nhà làm sách luyện tập, sau đó lúc lên lớp, thầy cô cũng giảng qua đề thi trong sách luyện tập.

Đây là việc biến thái nhất, lúc phát sách luyện tập, đáp án phía sau toàn bộ đều phải xé toang, giao cho thầy cô, phần đáp án còn được viết tên lên, thầy cô đưa cho hội học sinh kiểm tra xem có thiếu vài tờ hay không?

Mạc Nhan muốn bài thi và sách luyện tập của cô, chờ khi thi, nó trực tiếp mang đi sao chép, không cần chép quá nhiều, cam đoan đủ tiêu chuẩn đi lên.

Có nhớ lúc trước khi nó năm nhất, trực tiếp đem sách luyện tập của cô đi giao nộp, đến cả sao chép cũng lười chép, đến về sau, bị mời phụ huynh vài lần, bởi vì bản chính sách bài tập đều đã viết xong, lớp của nó mới chỉ học có mấy tiết đầu.

Mạc Nhan cũng có chủ ý, bị mời phụ huynh, trực tiếp đi tìm Mạc Thiển năm hai, đi tới liền nói: "Ban chủ nhiệm muốn mời phụ huynh, chị đi một chuyến đi."

Mạc Thiển lúc đó cảm thấy lờ mờ, cuối cùng cũng không đi, lại nào đến Mạc mẹ cuối cùng cũng biết chuyện này.

"Đừng cho nó mượn nữa, đem sách luyện tập ném đi." Mạc mẹ lập tức nói.

"Đừng a, thật đáng tiếc!"

"Kia thứ phé phẩm, một cân cũng không đáng mấy xu."

Mạc Nhan liền trong túi áo lấy ra 15 đồng tiền, dốc sức chụp lấy mặt bàn, hào hùng hô: "Trong phòng chị có bao nhiêu sách em lấy hết."

Mạc mẹ bị thái độ Mạc Nhan chọc cười, cuối cùng vẫn là kiên trì: "Ngày mai con đừng ra ngoài chơi, cùng chị con học kèm."

Mạc Nhan vô cùng không tình nguyện.

"Cái đó..." Lúc này Cố Thủ dè dặt cẩn thận mở miệng, gặp mọi người đều dừng lại hoạt động hướng xem anh, rồi mới lên tiếng: "Ghi chép có thể cho tôi* mượn sao."

tôi: để Cố Thủ xưng tôi với Mạc Thiển, đơn giản là cảm thấy Cố Thủ thích Mạc Thiển, chắc chắn trong lòng một chút cũng không tình nguyện xem Mạc Thiển như chị đâu. o(3 *)o

"Được a!" Mạc Thiển lập tức đáp ứng: "Com nước xong, cậu tới phòng tôi, tôi tìm cho cậu."

"Được."

Com nước xong, Mạc Nhan đi vào phòng Mạc Thiển, muốn cướp lấy những sách luyện tập kia, lại bị Mạc mẹ túm cổ ném ra phòng bếp, cho hẩn rửa chén.

Cố Thủ nhăn nhó nhí nhí, vẫn là đi vào phòng Mạc Thiển, vào trong liền đứng tại cửa, xem cô tìm đồ.

Phòng Mạc Thiển không lớn, vào trong liền ngay lập tức thấy giường, trên giường chất thành đống gấu bông, mắt liền nhanh không tìm ra chỗ ngủ. Khăn trải giường của cô là mẹ mua, cuộn sóng cuộn tiểu kim ngư, xem ra rất ấu trĩ.

Cô sau khi rời giường, chăn mền còn chưa chỉnh lý, cộng thêm lúc thay đồ, quần áo đều vắt vương ở dưới đất, còn có nội y, làm cô vội vàng thu lại.

Cái gọi là thu lại, chính là dùng chăn mền che đi những quần áo kia.

Ngoài ra, trong phòng còn có một cái giá sách bằng thủy tinh trong suốt, để toàn là món nhỏ hàng mỹ nghệ cùng thư, trên thủy tinh còn dán bưu thiếp của nữ chiến sĩ xinh đẹp. Bên cạnh là một cái cửa sổ, dưới cửa sổ là bàn học, phía trên để đủ loại vật nhỏ.

Thời điểm đó cô thích dùng giấy gấp sao, hoặc là dùng mảnh dài ống nhựa gấp thành, thủ nghệ không kém, còn làm thành mấy hũ. Nơi cửa sổ còn treo chuông gió cùng ngân con hạc giấy, xuyên thành chuỗi hạc, phía dưới chuông, có giá đỡ, bị cô quấn thành từng vòng màu sắc, xem ra thập phần tinh xảo.

Cô lập tức chỉ chỉ những thứ đó: "Đều là tôi làm, có lợi hại không?"

Cô còn chờ anh khen cô thật khéo tay, kết quả anh xem liền nhăn nhó, khẽ hừ một tiếng: "Này là lãng phí rất nhiều thời gian đi?"

Tâm tình cô lập tức không tốt, bĩu môi, đến trước kệ sách kiểm notebook, cô nhớ được, cô trước giờ cũng không đem đồ ném loạn, vật tốt đều không nỡ vứt bỏ, lưu lại làm kỷ niệm, làm nhà cô càng thêm chật trội.

Lúc cô kiểm đồ, anh đi vào, cầm lên một cái chai thủy tinh, lắc lắc, bên trong chai đầy những ngôi sao trời làm bằng ống nhựa, nhìn kỹ một chút.

Cô không chết tâm, lại thăm dò anh: "Làm rất tinh xảo đi?"

"Cậu đem thời gian làm cái này đi học tập. Nói không chừng, vào năm học có thể đứng từ năm mươi trở lên."

Cô lập tức đáp, đề cao giọng nói: "Khen tôi một câu, cho cậu một chai."

"Tôi lấy cái đó làm cái gì." Anh hỏi có vẻ rất là thuận tình hợp lý.

Cô chán nản, nhưng không thể phản bác.

Thậm chí cô nghĩ, kỳ thật không phải thích cô đâu, chỉ là cô tự mình đa tình, ai đối với nữ sinh mình thích, lấy loại thái độ này để nói chuyện.

Cô giận, tiếp tục tìm kiếm ghi chép, liền nghe thấy Cố Thủ dùng thanh âm cực nhỏ mà nói: "Chai này rất tốt, cho tôi đi."

Động tác tìm notebook dừng lại, khóe miệng cô không nhịn được giương lên, mím môi mỉm cười, cái tên này chết cũng ngao kiêu a.

Cô thế nào lại quên, anh nhiều năm tính khí liền là thối lăm, miệng thối, rõ ràng là nam thần hàng đầu, lại không nhiều người tiếp cận hẳn, trên mặt viết hoa hai chữ "CON NHÍM".

Chẳng qua, nhiều nữ sinh tốt bụng đem cái loại tình cảm thấp biều tình này của anh nói là "Thoát tục", "Cấm YU", "Người nhàn rồi miễn lại gần", thậm chí là "tiên phong đạo cốt*", nghĩ tới thật thú vị.

*Tiên phong đạo cốt: Phong cách người tu tiên.

"Lấy đi." Cô trả lời.

"Mất nhiều công sức mới làm ra vật liền đưa người khác, không đau lòng?"

"Cậu không phải là người ngoài" Cô trả lời rất tùy ý.

Tạm dừng một lát, âm thanh trầm thấp của anh mới hồi đáp: "Cảm ơn."

Mạc Nhan vung vẩy nước còn đọng lại trên tay đi vào, Mạc Thiên đang đếm số lượng ghi chép, Mạc Nhan nhìn, đưa tay muốn cầm lên xem, lại bị Mạc Thiên chụp lấy: "Lau tay sạch sẽ đã!"

Nó bắt đầu đi lấy quần áo lau tay, tiến tới xem, cầm lên mấy cuốn tập, xem đến bên trong đều là ghi chép chi chít, nó một bộ dạng không hứng thú, ném tập trở về, xoay người tìm trên giá sách sách luyện tập.

Mạc Thiên cô cô rất thích mua đồ văn phòng phẩm.

Cô rất thích mua nhiều thứ văn phòng phẩm, vở, kẹp sách, thẻ kẹp sách, notebook của cô đều là mua ở văn phòng phẩm, khi đó cô sẽ không trả giá, chỉ có thể trong tiệm mua giá cao.

Khi cô mua vở, thích mua vở bên trong có màu sắc, có hình tiểu đồ án, cảm thấy loại vở này dùng để viết, rất có cảm giác, so với notebook sạch sẽ buồn tẻ thì đáng yêu hơn nhiều. Thế cho nên, mỗi lần khai giảng, cô đều để giành tiền, một cái notebook có giá từ 3 đến 7 nguyên đều mua, cô, khi đó một tháng tiền tiêu vật liền đến 600 khối.

Thời điểm đó, cô vì trân quý quyển vở, vô cùng nghiêm túc khi chép, cách giải hay viết ở trên, ngẫu nhiên viết sai, cũng không gạch bỏ không đẹp mắt, ngay tại chữ sai dán giấy lên.

Cố Thủ ôm ghi chép, trong tay cầm chai thủy tinh chứa đầy sao, nhìn thoáng qua thời gian, nói: "Đã muộn, tôi đi trước."

"Đi. Tao đưa mày đi." Mạc Nhan lập tức đồng ý.

"Chờ một chút." Mạc Thiên từ giá sách lấy ra một cái túi, đưa cho Cố Thủ, "Đem ghi chép bỏ vào đây."

Cố Thủ đưa tay tiếp lấy, đem ghi chép bỏ vào túi, mới cùng Mạc Nhan đi ra ngoài.

Mạc Thiên chống nạnh nhìn phòng mình, không thể phủ nhận, cô rất hoài niệm nơi này.

Vào năm cao trung thứ hai, cô và Mạc Nhan ra ngoài, được tinh thám* phát hiện, tiến vào làng giải trí, không mất mấy năm liền nổi danh, cô vốn nghĩ cùng Tô Lương Ngữ thi vào cùng một trường đại học, bởi vậy mà thay đổi, thi vào học viện điện ảnh và truyền hình.

*tinh thám: người săn tìm người có tố chất thành ngôi sao.

Sau khi nổi tiếng, thị phi cũng nhiều, gần nhà xuất hiện fan, cho nên cha mẹ cô hạ quyết tâm, chuyển nhà, là tiểu khu mới xây, trị an tốt lắm, dưới lầu có bảo vệ, nhóm fan không dễ dàng vào được.

Cô ngồi trên giường, cảm thấy hôm nay có chút hốt hoảng, nhưng cũng rất vui vẻ.

Cô còn thể nghe giọng của mẹ và Mạc Nhan, giống như là nó định lấy kem ăn, lại bị Mạc mẹ chặn lại, chê nó hôm nay ăn nhiều kem quá, Mạc Nhan đương nhiên không phục, tiếp tục tranh luận, cuối cùng cũng giành được một que, liền chạy ngay về phòng, lúc đóng cửa, thở dốc đến mức tường phòng bên cô còn lắc lắc.

Cô cười, cảm thấy bây giờ thật tốt lắm.

Cô không có tai tiếng tình dục, không bị nhiều người chú ý, cũng sẽ không vì làm sai một chút chuyện liền bị nghiêm khắc phê bình, còn có lúc nằm không cũng trúng đạn.

Cô bây giờ chỉ là một học sinh, còn đang nghỉ hè, sau khai giảng là lên cao trung.

Thứ duy nhất thay đổi là cô không còn thích Tô Lương Ngữ nữa, mà sẽ đối xử với Cố Thủ tốt, rất rất tốt, đem anh sủng đến chín tầng mây.

Phát ngốc một chút, cô tới gần kệ sách, lấy ra ghi chép năm nhất, năm hai sơ trung xem xét.

Hiện tại, cô rất ư là lờ mờ, bởi vì, đã quên mất một số kiến thức.

Cô vì sợ xấu mặt, hậu kỳ học qua Anh ngữ, cho nên Anh ngữ bây giờ xem chừng rất đơn giản, liền trực tiếp xem nhẹ.

Cô có kỹ năng, trí nhớ cũng tốt, tuy rằng không phải gặp qua là không thể quên, cũng phải xem lại mấy lần, cố ý ghi nhớ, là sẽ ghi nhớ toàn bộ, vì vậy cô nhớ lời kịch rất lợi hại, có lúc tạm thời sửa kịch bản, cô cũng có thể ứng đối rất tốt, không giống như những diễn viên khác hội sẽ quên từ.

Cái này khiến cho, cô lúc này xem những thư văn đã xem trước kia, toàn thi văn cổ văn, có khả năng mơ hồ nhớ được, ngữ văn cũng liền xem nhẹ.

Lịch sử cùng chính trị, thậm chí là sinh học, cô xem qua một lần, cảm thấy không có vấn đề gì, lần nữa xem nhẹ.

Toán học, vật lý, hóa học đều yếu, cô tự biết chính mình, chỉ số thông minh của cô không được cao, chẳng hề là một nữ sinh thông minh.

Bây giờ nhìn cái biểu thức đại số, tổng cảm thấy, như đang đọc thiên văn*! Hào cho một ít ký hiệu, cô đều không nhớ rõ nên đọc như thế nào.

*Thiên văn: Sách trời.

"Bethe? Oát? Ca mã? A...Trời ơi..." Cô sắp hồng tới nơi rồi.

Do đó cô yên lặng đi tới giá sách lấy sách toán lớp 5, nhìn hồi lâu, cứ thế không nghĩ ra, tính Tiểu Minh cuối cùng ăn nhiều nhất bao nhiêu trái táo, này là vận dụng công thức thế nào?

Cô trước đây làm sao mà làm được thế?

Điểm số toán lý hóa của cô tuy rằng không cao, nhưng lần nào cũng đạt tiêu chuẩn, hoặc là điểm từ ưu tú trở lên a.

Có lẽ nào, trước đây cô là thần đồng?

Cô buồn khổ ôm đầu kêu rang, về sau biết phải làm sao bây giờ?

Một lát sau, Mạc Nhan gõ gõ vách tường, gọi hỏi cô: "Chị, chị cũng ăn kem nhiều nên đau bụng sao? "

"Coi như là..." Cô bất tắc dĩ trả lời.

"Đi vệ sinh ra phân liền tốt à. "

Cô cảm thấy, câu trả lời này liền không bằng cho cô uống nhiều nước nóng còn hơn.

"Em đó là bụng chứa nhiều phân, mới không phải do lạnh bụng, ngu ngốc. "

"Cắt, em quan tâm chị mà còn không biết cảm kích, vậy thì thôi. " Mạc Nhan nói xong, không để ý tới cô nữa.

Cô nhìn chòng chọc bức tường, cảm thấy ghen hờn không nói lên lời, như vậy nam thần tương lai, em trai của cô, thế nào lại ngu ngốc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thêm một người trọng sinh

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 5: Thêm một người trọng sinh.

Lúc rạng sáng, Mạc Nhan đột nhiên tới phòng Mạc Thiên, mang theo một bộ mặt u ám, sau khi đi vào liền nằm xuống giường cô: "Chị, em phiền lòng."

"Thế nào?" Cô hiện tại còn đang khắc khổ khắc khổ nghiên cứu.

Àn, đã bắt đầu ôn tập từ toán học lớp 4 bây giờ cô đang cảm đề của toán học lớp 3 đây này.

"Em cảm thấy Cố Thù nhà chúng ta bị người khác theo đuôi." Giọng nói kia có chút bi thương, dường như nó bị thất tình, nếu như cô không phải chị nó, biết nó là trai thẳng, tám phần hội cho rằng này hai đứa này phát sinh ái tình.

"Không phải là em nói cậu ta vẫn luôn được rất nhiều nữ sinh theo đuôi sao? "

"Cái này nữ sinh không giống, đặc biệt chủ động, còn đặc biệt xinh đẹp, so với chị còn xinh đẹp hơn! Nghe nói còn vì Cố Thù, từ trường học khác chuyển trường tới đây, hình như tên là Diêu Thiên Nam."

Nguyên bản Mạc Thiên không có để ý, chỉ là tiếp tục ôn tập, nghe đến cái này tên, trong lòng lập tức "Lộp bộp" một chút.

Diêu Thiên Nam?

Cô nhận thức, hơn nữa phi thường biết rõ.

Lúc trước Mạc Thiên luôn luôn nổi tiếng, chẳng qua là bởi vì cô từ mười sáu tuổi đã tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ, tính từ lúc mười ba tuổi, đã tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ bảy năm, xem như là người lâu năm ở trong giới giải trí, lại xinh đẹp, là thành phần không nào, nào ra không ít tin tức phát sinh.

Nhưng mà Diêu Thiên Nam là người mới vào nghề, mới mười chín tuổi, do một bộ phim mà nổi danh, trong ba năm có rất nhiều nhà đầu tư tìm tới, so ra cũng không kém cô.

Đương nhiên, tìm Diêu Thiên Nam là tìm niềm vui mới, tìm cô là xem tai tiếng tình dục.

Cô sợ dĩ để ý nữ nhân này, bởi vì Diêu Thiên Nam luôn luôn theo đuôi Cố Thù.

Thời điểm Diêu Thiên Nam còn là người mới, bị Cố Thù khai quật, bồi dưỡng, cô ta cũng bởi vậy đối Cố Thù yêu ngay từ lần đầu tiên, sau khi thành danh, cũng không chịu vứt bỏ, ai bảo khi đó Cố Thù lợi hại như vậy đâu?

Trước đây Cố Thù chịu chị em cô hai người ảnh hưởng, thời đại học đi vào tạp chí thời thượng lớn nhất quốc gia làm biên tập, thực tập ba năm, bởi vì có thể đào được tin tức của chị em cô, thêm năng lực bản thân ưu tú, anh liền một bước lên mây, tốt nghiệp một năm trở thành tổng thanh tra tạp chí.

Kết quả, anh quay đầu liền mở một loại phòng giải trí nhỏ.

Anh nắm giữ 3 nghệ sĩ, chị em Mạc Nhan, Mạc Thiên, cùng với một diễn viên thực lực mới - Diêu Thiên Nam.

Lúc trước Cố Thù đề bạt Diêu Thiên Nam, là xem vào kỹ xảo biểu diễn cùng nỗ lực của cô ta, nghĩ muốn công ty ổn định, cũng không thể chỉ dựa vào tin tức minh tinh, phải có thực lực, không nghĩ tới, cũng bởi vậy gặp phải nạn đào hoa.

Khi Mạc Thiên cùng Cố Thù sắp kết hôn, Diêu Thiên Nam tìm đến cô, ngày thường vẫn đối với ôn hòa, khuôn mặt hiện rõ vẻ sùng bái của văn bối, cư nhiên đối cô chửi ầm lên.

"Cô yêu Cố Thù sao? Cô yêu là Tô Lương Ngừ, chỉ là bởi vì Tô Lương Ngừ ly vứt bỏ cô, không muốn cô cái loại người tàn phế này, cô mới cùng Cố

Thù ở cùng một chỗ, phải không? Cô không yêu Cố Thù, chỉ là sợ hãi cô độc, mới đáp ứng cùng hắn kết hôn, để hắn chiều cô, cô như vậy thật rất ghê tởm, rất cực phẩm, cô quả nhiên không biết xấu hổ! Cô chỉ để ý chính cô, chưa bao giờ suy nghĩ Cố Thù"

Kỳ thật Điều Thiên Nam mắng rất đúng.

Thời điểm đó, cô cũng không có yêu Cố Thù, chỉ là bởi vì biết Cố Thù yêu cô nhiều năm như vậy, sản sinh cảm động, còn có chỉ mình anh không chê cô tàn tật, còn bằng lòng yêu sự động lòng của cô.

Cái thời điểm đó, Cô không có khí sức đáp trả, cô chỉ nói:

"Nhưng tôi rất thiện lương, bằng lòng cho Cố Thù cùng anh ở chung một chỗ. "

Sau đó, Điều Thiên Nam không có quán quýt nữa, chính là, Mạc Thiên để ý Điều Thiên Nam, bởi vì Điều Thiên Nam luôn luôn lưu tại công ty, giúp Cố Thù, cũng nghĩ Cố Thù muốn giữ lại cô ta.

Hiện tại, Điều Thiên Nam tới tìm Cố Thù?

Theo lý thuyết, bọn hắn hai người hiện tại nên phải còn không nhận thức mới đúng a.

Chẳng lẽ.... Điều Thiên Nam cũng được sống lại sao?

Thật giống như, Mạc Thiên kiếp trước tiếc nuôi lớn nhất, là không thể tại thời điểm đẹp nhất cùng Cố Thù chung một chỗ, cho nên sau khi sống lại, lựa chọn bù đắp tiếc nuối. Điều Thiên Nam tiếc nuôi lớn nhất, cũng là không thể cùng Cố Thù chung một chỗ, cho nên lựa chọn sống lại, sớm tới bên cạnh Cố Thù, muốn có được anh.

Mạc Thiên ngay lập tức kêu Mạc Nhan một tiếng, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, cô lên tiếng: "Cố Thù có bạn gái, em không vui sao? Chẳng lẽ nào em thích Cố Thù?"

"Em là hâm mộ, nữ sinh theo đuổi cậu ta đều là xinh đẹp như vậy, còn theo đuổi em... Ôi, quả thực không thể nhìn."

"Thật muốn những nữ sinh thích em chịu đựng cảm giác trái tim băng giá." Mạc Thiên nói, lại rất nhanh cường điệu: "Điều Thiên Nam cũng không có đẹp mắt như chị, đúng không? Mắt hai mí không xinh đẹp như chị, mũi không có đẹp như mũi chị, vóc dáng cũng không cao hơn chị! Chị là mẫu hình đại diện quốc tế, cô ta mẫu hình đại diện cho chân lý nông thôn."

Mạc Nhan tuyệt đối thấy cô người là lời thôi nói nhiều, mới sai lầm cho rằng Điều Thiên Nam so với cô xinh đẹp hơn, nói giỡn, cô Mạc Thiên là hoàn mỹ!

"Chị đã gặp Điều Thiên Nam rồi sao? " Mạc Nhan ngắt ra.

"Xem như có gặp." Ngược lại lại hỏi, " Điều Thiên Nam này truy Cố Thù bao lâu rồi?"

"Hơn mười ngày trước đi, đột nhiên xuất hiện, quán quýt Cố Thù vài ngày, còn muốn số điện thoại di động của Cố Thù, cố chấp nha, đáng trách."

"Cố Thù có cho không? "

Mạc Nhan lắc lắc đầu: "Cố Thù không cho cô ta nhưng em cho. "

Cô vừa nghe liền gấp, lấy trên bàn một cái bình nhỏ liền đập cậu: " Có bao giờ thấy em giúp cái gì tích cực vậy đâu. Sao lần này giúp đỡ nhiệt tình thế? "

"Điều Thiên Nam mời em ăn một bữa KFC!"

"Nhà chúng ta mở McDonald không tốt sao?"

"Không giống, mỹ nữ mời ăn ngon hơn."

"Chị mời em ăn qua bao nhiêu lần cơm hả?"

Mạc Nhan im lặng, nó gặp phải loại người vòng vèo nói mình là mỹ nữ, chị hắn như thế nào lại mặt dày vô sỉ đến loại cảnh giới này?

Mạc Thiên không nhịn được có chút nóng nảy, cô nguyên lai là không nhanh không chậm chuẩn bị, xem Cố Thù biểu hiện, hiện tại Điều Thiên Nam lại tới. Nếu như nói, một đời trước là Điều Thiên Nam xuất hiện được quá trễ, Cố Thù đã yêu Mạc Thiên quá sâu, không có cách gì chặt đứt.

Như vậy hiện tại, hoàn toàn có thể, bởi vì tình cảm của Cố Thù cũng không có ổn định, ít năm, tình yêu dễ dàng dao động, thật giống như cô nguyên lai thích Chu Kiệt Luân, sau mấy năm lại thích Đông Phương Thần Khôi, Lý Chuẩn Cơ, hiện nay đang điên cuồng thích một giọng nữ siêu cấp hay.

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào?

Mạc Thiên rơi vào trầm tư.

Nếu như nói thời điểm Diêu Thiển Nam chất vấn cô, cô không có yêu anh, nhưng sau khi kết hôn, sớm chiều ba năm chung sống, cô dám nói, cô là yêu Cố Thủ, và lại tình yêu cô dành cho anh so với ai đều sâu đậm hơn, hận không thể từng giây từng phút, đều song hành với nam nhân này, hối hận lúc trước vì cái gì không sớm phát hiện ra anh rất tốt.

Ngược lại, Cô hỏi em trai: "Em nói, nếu như chị cùng Diêu Thiển Nam cùng một vở diễn, ta là vai nữ chính, hay là vai nữ phụ bi tình?"

"Cả hai người các chị sao?" Tinh thần Mạc Nhan tỉnh táo, ngồi dậy, thần thái sáng láng nghĩ, "Nếu như các người diễn vở (công chúa Bạch Tuyết) cô ấy liền là công chúa Bạch Tuyết, chị liền là lão vu bà phù thủy. Nếu như các chị diễn vở《 cô bé lọ lem 》 cô ấy liền là cô bé lọ lem, chị liền là lão vu bà mẹ kế."

"Tại sao lúc này cô ta cũng diễn vai người tốt trong khi chị lại diễn vai ác? "

"Chị ở trong lòng em hình tượng rất tốt sao?"

Mạc Thiển rất phiền muộn, cô nghĩ chính mình còn có một năm được pháp luật dành trẻ dưới vị thành niên bảo hộ, đem chính mình em trai giải quyết, tuyệt không để lại hậu hoạn.

Mạc Thiển hoàn toàn không biết, một bộ ghi chép của cô, dẫn tới nội tâm Cố Thủ phiêu lãng, cuộn trào sóng lớn mãnh liệt, có dấu hiệu lan tràn cỏ dại đầu.

Anh sau khi về nhà, liền đem kia lọ sao trời vui vẻ để lên bàn học của mình, qua lại đùa nghịch, còn mở cục gỗ nhét trên chai thủy tinh ra, cảm nhận mùi hương bên trong chai, bởi vì anh thấy đáy chai có hạt gạo hương châu đủ loại màu sắc, đủ dạng lớn nhỏ.

Ngay sau đó, lại lấy những ngôi sao kia ra xem, xác thực nó được làm rất tinh xảo.

Chơi mấy ngôi sao một lát, lại đi xem notebook của cô.

Notebook của cô đều rất xinh đẹp, bên trong là một ít tiểu họa hoạt, bút tích tinh tế, chữ viết rõ ràng, giống như là dùng loại bút bi có hương thơm mà viết, bên trong còn có lưu hương vị. Cô rất thích ghi chép trong bưu thiếp nhỏ, ghi nhiều nhất là bưu thiếp là mỹ thiếu nữ chiến sĩ.

Lục lọi, liền thấy bản ghi chép phía sau, viết một dạng thơ.

Anh nhìn vài tờ những thơ kia, cảm thấy là thơ tình, hơn nữa tình chân tha thiết, có lẽ là bởi vì biết cô thích Tô Lương Ngữ, cho nên mới sẽ tự động nghĩ, cảm thấy thư tình này là viết cho Tô Lương Ngữ.

Do đó, anh ghen tuông đến đảo lộn, vui sướng trong phút chốc tất cả đều biến mất, mà gương mặt lại co lại, lặn qua lộn lại xem mấy bài thơ kia, trong lòng ghét bỏ không thôi.

Không làm việc đảng hoàng!

Liền biết làm những thứ vô dụng này!

Gấp sao trời, làm chuỗi con hạc, viết thơ tình!

Anh thế nào lại thích loại nữ sinh này?!

Kỳ thật cũng không trách Cố Thủ trong lòng khó chịu, hoàn toàn là bởi vì anh không nghe ca nhạc, năm đó nổi tiếng《 siêu cấp giọng nữ 》tự nhiên cũng không biết, Mạc Thiển xem giấy ghi chép phía sau, cảm thấy rất đáng tiếc, mới đem ca từ sao lại ở giấy ghi chép phía sau.

Cố Thủ không phục nhìn qua nhiều lần, trong lòng oán thầm "Thơ tình" kia rất lâu.

Anh cứ thế sinh khí nửa ngày, lại không biết sinh khí cái gì, chẳng lẽ nào tức giận Mạc Thiển thích Tô Lương Ngữ, anh có tư cách gì tức giận đâu? Hoặc giả, là tức giận Mạc Thiển không làm việc đảng hoàng, chỉ hận rèn sắt không thành thép? Anh lại đứng tại cái lập gì mà sinh khí?

Bực bội cả buổi tối, ở trên giường lặn qua lộn lại không thể ngủ, trước khi ngủ anh quyết định vứt bỏ, cũng không thích Mạc Thiển nữa, này quả thực tự mình ngược đãi.

Kết quả, rạng sáng tám giờ ngày thứ hai, Cố Thủ liền xuất hiện tại nhà Mạc Thiển, trên gương mặt trắng nõn, hiện hình cái vành mắt đen, thật giống như một con gấu trúc.

Khi đó Mạc Nhan cùng Mạc Thiển đều chưa rời giường, Mạc mẹ đang làm bữa sáng, nhanh chóng ra mở cửa cho Cố Thủ, thấy trong tay anh cầm bài tập nghi đồng, lập tức hỏi: "Tôi làm bài tập nghi đồng hả? Nhan Nhan còn chưa rời giường đâu, mau vào, lát nữa cùng ăn điểm tâm nha con."

Cố Thủ ăn cơm tại Mạc gia không phải lần đầu tiên, cũng không khách khí, cười ha ha, sau đó đi phòng Mạc Nhan.

Tư thế đi ngủ của Mạc Nhan vô cùng khó coi, khi anh bước vào, Mạc Nhan một dạng nằm ngửa, há to miệng, chảy nước miếng rờn rờn.

Anh đem Mạc Nhan đánh thức, sau đó ngồi tại bàn sách trong phòng, cứ thế đem bài tập lấy ra, bộ dáng muốn làm bài tập.

"Mấy giờ?" Mạc Nhan mơ mơ màng màng hỏi, âm thanh còn có chút khàn, không có sức sống như thường ngày.

"Tám giờ mười lăm."

"Sớm như vậy a..." Mạc Nhan xoay người lại, tay vòng phía sau lưng gãi ngứa, bởi vì rời giường nên vô cùng khó chịu, ngũ quan cơ hồ tụ tập lại một khối, biểu tình cực kỳ đặc sắc. Đưa tay cầm bình nước trên đầu giường, phát hiện không có, lúc này mới nói: "Cố Thủ a, giúp tao lấy chén nước, khát."

Cố Thủ lấy cốc nước trong phòng, đến trong hành lang lấy nước.

Nhà Mạc gia thiết kế rất đặc biệt, trong phòng gian có một cái hành lang nhỏ, hai bên là các căn phòng, đoạn cuối là buồng vệ sinh, đi ra hành lang là phòng khách. Ở cuối góc hành lang, để máy lọc nước, cách mỗi căn phòng đều không xa.

Khi anh lấy nước, liền thấy Mạc Thiên trong phòng, tóc tán loạn, bước chân lơ mơ, hai mắt vô thần trước mặt anh đi qua, vào nhà vệ sinh.

Anh đều xem đến đàn độn, bình thường là quang vinh chói lọi nữ sinh, thế nào thời điểm rời giường bộ dạng kinh hãi như vậy, thế cho nên anh bùng cốc nước lên, vừa đem cốc nước kia chính mình uống xuống. Vừa uống xong, chuẩn bị rót lại một cốc rồi trở về, Mạc Thiên liền ra, hí mắt lại nhìn hấn một cái, cư nhiên chủ động bu lại, giang hai cánh tay liền muốn ôm anh.

Tác giả có lời muốn nói: không sai, song trọng sinh, thiên lôi, cầu huyết, một dạng đều không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chào buổi sáng ấm áp

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 6: Chào buổi sáng ấm áp.

Anh vô ý thức lui về phía sau một bước.

Mạc Thiên không bỏ, vẫn là đi qua ôm lấy eo anh, vùi mặt tại bả vai anh cọ xát, âm thanh nhu nhu nói: "Chào buổi sáng." Liền hình như làm nũng với anh.

Anh cả người cứng đờ đứng tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám, bởi vì anh cảm thấy, cô căn bản không mặc áo lót!

Cô không quần quýt nhiều, ôm một chút liền buông ra, lại trở lại phòng cô, khi mở cửa còn ngáp to một cái.

Cố Thủ lại bị dọa đến, vì an ủi, lần nữa uống cốc nước mới lấy.

Cô thế nào đột nhiên chủ động như vậy? Chẳng lẽ đây là cách chào hỏi mọi người ở nhà cô? Nếu như là như vậy... Vậy sau này đều canh tám giờ liền tới Mạc Nhan gia đi.

Quyết định như thế, Cố Thủ vui vẻ lấy cốc nước thứ 3, quay lại phòng Mạc Nhan, đi vào, liền phát hiện Mạc Nhan đã ngủ lần nữa, xem ra so với trước ngủ còn ngon hơn.

Anh lập tức ngồi lên mép giường Mạc Nhan, dùng quả đấm đập Mạc Nhan, hỏi: "Cái đó Tô Lương Ngừ bình thường mấy giờ tới nhà mày vậy?"

Mạc Nhan ngủ đến u mê hồ đồ, liền chỉ hàm hồ trả lời: "Hỏi vậy để làm gì?"

"Hắn có hay tới lúc sáng sớm không?" Cố Thủ nói rõ ràng từng chữ một.

Tựa hồ là bị Cố Thủ nghiêm túc dọa đến, Mạc Nhan tỉnh táo một nửa, ngẫm nghĩ mới hồi đáp: "Lương Ngừ ca mỗi ngày đều luyện tập lúc sáng, sau đó tại tiểu khu dưới lầu nhà bọn tao ăn sữa đậu nành bánh quẩy, lễ phép nói, giúp mọi người chỉnh đồ, hoặc là xem cái khác. Tiệm trái cây thôi, hao nhiều trái cây đều bày ra, hấn sẽ giúp dòi."

"Nga." Không thiếu, anh liền yên tâm.

"Thế nào, đột nhiên hỏi cái này."

"Tùy tiện hỏi một chút."

Mạc Nhan trợn trắng cả mắt, đưa tay lấy chén nước uống một ngụm, tiếp súc súc miệng, Cổ Thủ còn làm nó muốn phun ra, còn né tránh một chút, kết quả Mạc Nhan trực tiếp nuốt xuống.

Cổ Thủ không còn gì để nói.

Thời điểm ăn điểm tâm, Mạc Thiên một bên cột tóc, từ trong phòng vệ sinh đi ra, thấy Cổ Thủ liền sững sờ, hỏi hần: "Cậu sao lúc này lại tới?"

Cô vừa hỏi như vậy, Cổ Thủ ngược lại cũng sững sờ: "Sáng sớm chúng ta không phải bắt chuyện qua sao?"

Ngược lại, anh liền nghĩ đến, ngày hôm qua anh với cô mới nói không quá mấy câu nói, hôm nay liền có thể bình tĩnh giao lưu như vậy? Giống như đã quen thuộc Mạc Thiên từ xưa tới nay, vẫn là biểu hiện của anh có chút nói năng tùy tiện? Anh có nên hay không thu liễm chính mình?

"A? Có sao?" Cô đem tóc cột chắc, như con khỉ nhảy đến trước bàn ăn, ngồi trên ghế dựa, chờ ăn cơm, đồng thời vẫn còn nhớ, cô không nhớ rõ trước gặp quá đã gặp Cổ Thủ a.

Về phần cái ôm ấp đó, hoàn toàn là Mạc Thiên bị nước tiểu ngập đầu rồi, khi tỉnh lại, đang lúc nửa tỉnh nửa mê đi vào nhà cầu, ra liền thấy chính mình kiếp trước lão công, xích lại gần ôm một cái, nói tiếng chào buổi sáng, trở về lại ngủ, liền đem chuyện này coi như một bộ phận trong mộng.

Cổ Thủ cũng rõ ràng, sáng sớm Mạc Thiên chỉ là mộng du a.

Cái gia đình này, Mạc Nhan đi ngủ xấu đến bạo, Mạc Thiên đi ngủ còn mộng du, nhà này thời điểm buổi tối đi ngủ cũng rất náo nhiệt đi?

Nhưng anh không cảm thấy ghét bỏ, ngược lại cảm thấy rất có ý tứ.

Lúc thích một người, nữ sinh lòi thoi như Mạc Thiên, trong mắt anh liền là không câu nệ tiểu tiết, trước mặt anh cũng sẽ không ra vẻ, không giống những nữ sinh khác, đến trước mặt anh đều cố ý một bộ dạng thực nữ, nói chuyện đều nhẹ nhàng đáng yêu.

Kỳ thật a... Nếu như Mạc Thiên là nữ sinh ngọt ngào, anh không chừng lại ngay lập tức lật lọng, cảm thấy thực nữ mới đáng yêu, nữ hán tử lại quá lòi thoi.

Này liền là thích đi, thiên vị đến không có đạo lý.

Cô như thế nào, anh liền thích như thế, cô là đặc biệt nhất, khá ái nhất.

Anh cố ý ngồi đối diện Mạc Thiên, làm bộ làm tịch giúp chỉnh lý cái mâm trên bàn, liền nghe đến Mạc Thiên nhỏ giọng hỏi hần: "Nghe nói, hiện tại có tiểu mỹ nữ cuồng nhiệt theo đuổi cậu. "

Mới vừa rồi Cổ Thủ còn nghĩ muốn làm dáng, nhìn thấy cô chủ động cùng anh nói chuyện, anh liền quên mất cái gì làm dáng, chỉ nói là ngữ khí nói chuyện không thể sửa.

"Ài?" Cổ Thủ nhiều lông mày hỏi, việc này khẳng định là Mạc Nhan nói, này tiểu tử liền không thể nói ra việc tốt, ví dụ như thời điểm cuối học kỳ, thành tích trong cuộc thi của anh là toàn năm học đứng thứ nhất, lại ví dụ như anh năm nay vẫn là học sinh ưu tú, ví dụ như anh đã cao 1m66, so Mạc Thiên cao hơn 1 cm! "

"Chắc rất đẹp đi!" Cô nhắc nhở một cái, nội tâm hận không thể nói Diêu Thiên Nam mau biến đi.

Cổ Thủ từ từ ngừng nghĩ, thấp phần nghiêm túc hỏi đáp: "Tôi trước giờ không để ý gương mặt người khác"

"Người ta là vì cậu mà chuyển trường đó. "

"Nga, cái đó bệnh thần kinh đó a." Cổ Thủ nhắc tới Diêu Thiên Nam, mày nhú chặt hơn.

"Phốc, bệnh thần kinh?"

"Đúng, tôi cảm thấy cô ta quá không bình thường. "

"Là bởi vì thích cậu, nên đầu óc mới không bình thường sao?"

Cổ Thủ lắc đầu, khuôn mặt như giấm phải phân chó, còn cần phải bức anh cúi đầu làm ra một chút mùi vị biểu tình: "Ồ trên đường lớn thấy tôi, liền hướng tôi cuồng đại chạy tới, còn cùng tôi nói cái gì mà cô ta yêu tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên trọn đời trọn kiếp, tại một con đường nhỏ đứng chờ tôi năm sáu ngày, dọa tôi không dám lại đi con đường kia, nếu tôi cự tuyệt, cô ta sẽ dùng sulfuric acid hắt tôi. "

Mạc Thiên đột nhiên nghĩ tới, Cổ Thủ kiếp trước cùng cô nói qua, anh không thích nữ sinh chủ động, hơn nữa, sẽ không yêu sớm.

Do đó, trong lòng rất là an tâm, bắt đầu ăn cơm.

Kỳ thật Mạc Thiên cả ngày nói người khác tình cảm thấp, cô tình cảm chẳng cao.

Lúc trước, thời điểm đến trường, cô hỏi Cố Thù vì cái gì không tìm bạn gái, Cố Thù lấy cớ là: Tôi không nghĩ yêu sớm.

Về sau công tác, cô hỏi Cố Thù, nhiều nữ sinh theo đuổi anh như vậy, anh vì cái gì không ưng lấy một người, Cố Thù lấy cớ là: Tôi không thích nữ sinh chủ động.

Kỳ thật, cũng đều là lấy cớ, Mạc Thiên lại khư khư coi như ý nghĩ chân thật của Cố Thù, còn cho rằng mình biết Cố Thù ưa thích cái gì.

Do đó, hai người tình cảm thấp, mặt đối mặt ăn bữa sáng, trong lòng ai cũng có mưu đồ riêng.

Khi Mạc Nhan tới, Mạc Thiên cùng Cố Thù đều ăn một nửa, nó lập tức oán hận: "Chị, chị lần tới đi cầu có thể hay không mau chút, em ngộp nước tiểu nửa ngày, cảm thấy bàng quang của em đều muốn hỏng!"

Một cái mỹ cảm sáng sớm, đều bị câu nói của Mạc Nha phá hoại.

"Kia người lần tới liền sớm điểm thôi!" Mạc Thiên hơi ngượng ngùng mà ồ ồ, lấy âm thanh đi tới hạ thấp chính mình lúng túng.

"Còn thôi. "

"Ngậm miệng!"

"Chị lần tới chính mình mở quạt gió a."

Cố Thù ho nhẹ một tiếng, cúi đầu, tiếp tục ăn.

Mấy phút trước anh còn cảm thấy Mạc Thiên đặc biệt đáng yêu, chính là mấy phút đồng hồ sau..... Anh ngẩng đầu nhìn Mạc Thiên, lúc này chính một bộ thẹn quá hóa giận, bộ dạng lại cố nén, gân xanh trên trán đều nổi lên tới.

Thôi đi, cô lại không phải thần tiên, sao có thể mọi thứ đều hoàn mỹ? Anh vẫn thích, cô lúc nào đáng yêu, cô đi cầu thôi. Cô cũng có thể nhẫn, có thể... Nhịn được.

Mạc Thiên khóc không ra nước mắt, cho dù cô ngày thường da mặt có dày bao nhiêu, lúc này cũng cảm thấy có chút xấu mặt, cô có thể hay không đổi người em trai này?

Cô ngay lập tức dùng ánh mắt lạnh tri Mạc Nhan, Mạc Nhan hồ hững lạnh nhạt, Mạc mẹ từ trong phòng ngủ của cô đi ra: "Mẹ mấy ngày nay đều được đi đối tượng, buổi trưa chính mình mua chút vật ăn a, mẹ buổi tối về muộn, các con liền xuống quán cơm dưới lầu mua chút vật ăn."

Mạc Nhan đẩy miếng gà nóng hổi cái lên mặt bàn, gà mỡ hoa, nói: "Ba đêm qua lại mang về hai miếng gà thừa lại, cánh gà, gà mỡ hoa, đủ chúng ta ăn vài ngày."

"Ăn cái đó liền không khỏe mạnh." Mạc mẹ rất ghét bỏ.

"Một cái là đồ thừa trong tiệm không nở ném bỏ, một cái là cảm thấy đồ không khỏe mạnh, không cho ăn, điểm hai người được khai thông hảo a."

Mạc Nhan hỏi đáp còn mang theo khí thể thẳng thừng, trực tiếp bị Mạc mẹ chụp cái ót.

Tiền Mạc mẹ đi, Mạc Nhan liền triệt để vui vẻ, ở trên mặt bàn nhanh chóng lấy tới miếng gà, nhúng sốt cà chua ăn, sau đó hỏi Cố Thù: "Mày nghĩ đồng bài tập viết nhiều hay ít?"

"Không viết nhiều, liền suyết chút không viết luyện tập sách."

"Lát nữa hai chúng ta đi tiệm internet a?" Mạc Nhan hỏi.

Kỳ thật Mạc gia cũng có máy vi tính, cha mẹ bọn nó để trong phòng, là vì lo lắng cho hai chị em, không cho bọn nó chơi máy vi tính, sợ làm việc không đàng hoàng, chẳng qua trong kỳ nghỉ hè, vẫn là có thể chơi một lát.

Chẳng qua thôi, tốc độ mạng mới ra, chậm đến mức chỉ có thể xem website, cả nửa ngày mở không ra.

Thế cho nên Mạc Nhan đi tiệm internet, lén lút lên mạng, khi đó cậu chơi "Mộng ảo tây du "

Cố Thù hôm nay là vì Mạc Thiên mà tới, bởi vì nghe nói cô muốn cấp Mạc Nhan học bù, tới đây định nghe một chút. Lại cộng thêm cuộc nói chuyện hôm qua, là cực đại tiến triển, tuy rằng nhận được "Thơ tình" kích thích, vẫn tiếp tục kiên cường.

Àch... Hảo đi, kỳ thật đại bộ phận lý do đưa anh tới Mạc gia, đều là vì Mạc Thiên.

Nhưng đi tiệm internet, liền không ở chung với Mạc Thiên đâu.

Đối với Mạc Thiên mà nói, thống khổ của trọng sinh không chỉ là được học tập lần nữa, còn có, phim truyền hình đều xem qua, phim hoạt hình yêu thích

cũng xem quá, điện ảnh cũng xem qua, tiểu thuyết cũng xem qua! Tuy rằng cô không dám nói xem qua toàn bộ, nhưng không thích xem những thứ đó, liền tính sống lại, cũng không thích xem!

Cho nên, sau khi sống lại rất nhàm chán, cô hoàn toàn không nghĩ tới, trong nhà không có Mạc Nhan cùng Cố Thù, cô còn có cái gì giải trí.

Do đó cô vỗ tay một cái to:

"Không được, hôm nay cùng chị học bù!"

Gương mặt Mạc Nhan lập tức khô: "Không phải chị tưởng là thật đi?"

Cố Thù vào lúc này nói: "Tao hôm nay mang bài tập tới đây, lần sau đi, ngày khác mày đi nhà tao, tiểu khu nhà tao nằm ở tuyến đường mới, tốc độ mạng nhanh, là cáp quang."

Mạc Nhan lúc này mới vô lại, nhận mệnh ở trong nhà, sau khi ăn chút gì, bắt đầu sao chép của Cố Thù, căn bản không cho Mạc Thiển kèm học, nói ra cho oai: "Làm bài tập nghỉ đông, đừng quấy rầy em."

Mạc Thiển cũng không đáp lại, thu thập bàn ăn, từ trong phòng lấy ra ghi chép của toán học sơ nhất cùng với sách giáo khoa, bắt đầu ôn tập.

Cố Thù ngay từ đầu đều không chủ động cùng Mạc Thiển đáp lời, thậm chí có chút cố ý tránh né, là vì không muốn bại lộ anh thích cô, cho cảm thấy nghi ngờ, cũng không hỏi.

Ba con người tại bàn ăn tự bận rộn việc của riêng mình, hai giờ sau.....

Mạc Nhan nằm ở ghế sofa trong phòng khách, dùng điện thoại của ba Mạc tải trò chơi, bắt đầu chơi khối vương Russia.

Mạc Thiển xem đề toán học, ngất xỉu ở trên bàn cơm, một lát sau, cư nhiên ngủ mất tiêu, chỉ lưu lại Cố Thù, một con người nghiêm túc chăm chỉ làm bài tập.

Anh lại làm bài hai mươi phút, thấy Mạc Nhan nằm trên ghế salon đã lưng đưa về anh, lúc này mới trắng trợn táo bạo dùng bút lại, một tay trụ cằm, nằm xem Mạc Thiển đối diện anh, cô đang ngủ.

Tóc cô đen như mực, xem ra chất tóc rất tốt, rất có dinh dưỡng, rõ ràng không nóng quá, lại tự nhiên thẳng, thật giống như dùng bàn chải kéo thẳng xuống, thời điểm xoa xuống, đã dài tới eo.

Anh tăng thêm can đảm, vươn tay ra, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm bím đuôi tóc của cô, tựa hồ là cảm thấy cô không tỉnh, khiến anh càng thêm không kiêng nể gì, đi mò trên đầu cô, cũng tưởng tượng một mái tóc mượt mà, đỉnh đầu còn mang theo chút ẩm áp.

Chỉ là đột nhiên, tay anh bị tay người khác giữ lấy, tìm anh trong phút chốc tăng tốc đập thật nhanh, bởi vì cái tay kia thuộc về Mạc Thiển.

Mạc Thiển chẳng biết từ lúc nào, đã tỉnh, hiện tại cũng bắt được rồi nha ~

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đoạn tuyệt

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 7: Đoạn tuyệt.

Mạc Thiển tiếp tục nằm sấp, chỉ là đem tay nâng lên, nắm chặt tay Cố Thù.

Ngón tay cô ẩm áp, thật giống như trên đầu cô cũng có một cổ ẩm áp y hệt thế, này là mùa hè nên có độ ẩm. Tay anh lại thật lạnh, như vừa mới chạm qua nước lạnh, không có lau sạch sẽ, thế cho nên độ ẩm từ đầu đến chân một chút cũng không đổi.

Chỉ là, ngón tay anh đang phát run, cô cảm giác được.

Cô nằm sấp trên mặt bàn, có chút không muốn ngẩng đầu dậy, bởi vì phát giác ra chính mình đang chảy nước miếng.

Liền như vậy nắm tay Cố Thù một hồi lâu, cô mới lau khóe miệng, ngẩng đầu lên một chút, trước là nhìn xem tay anh, sau lại mỉm cười nhìn chòng chọc

đôi mắt xanh thăm, hỏi anh: "Cậu làm gì thế? "

Từ đầu tới cuối, đều không đem tay buông tha một lần nào.

"Ách..." Cô Thù hình như đụng tới mảnh hồ hươu sao, kích động một hồi cũng vững vàng đứng lên, nhưng toàn thân lại nổi lông tơ, khuôn mặt cảnh giác nhìn cô, chần chờ rất lâu, mới nói: "Đỉnh đầu cô có dính thứ gì."

Nói xong, đem chính mình tay rút về, tiếp tục làm bài tập.

"A, cảm ơn cậu. "

Mạc Thiển chỉnh lại kiểu tóc một chút, xoa xoa khuôn mặt mới ngủ có chút biến dạng, rồi mới lên ghế, đem hai tay để trên đầu gối, mắt lác liếc nhìn tên trộm liên tục nhìn chằm chằm vào Cổ Thù, trên mặt còn trung ra vẻ tươi cười giáo hoạt.

Thấy cô chú ý, anh liên tục nhìn chằm chằm vào sách luyện tập, lại không viết, tựa hồ lực chú ý cũng không có nằm ở phương diện bài tập đâu.

"Thế nào? Không thấy cậu làm đề toán học, có cần chị đây chỉ cậu hay không?" Cô hèn hạ ti tiện hỏi.

"Tôi cần cô giúp chắc. " Anh đã khôi phục ngữ khí bình thường.

Cô lập tức chu miệng tới, khẽ hừ một tiếng, không để ý đến anh nữa.

Không quá một lát, tiếng chuông cửa liên vang lên, Mạc Nhan ở trong phòng khách, nghe thấy lập tức đi ra mở cửa, còn không đi đến cửa đâu, liền bắt đầu gọi: " Ai tới đây? "

" Anh Tô Lương Ngữ đây. " Người đứng bên ngoài đáp.

Nghe thấy câu trả lời này, hai người trước bàn cơm biểu tình đều thay đổi, còn không làm ra bất cứ cái phản ứng gì, Mạc Nhan đã mở cửa cho Tô Lương Ngữ vào phòng, tại cửa đổi giày rồi vào nhà, hẩn hướng bàn ăn bên này nhìn thoáng qua, thấy Mạc Thiển cùng Cổ Thù mặt đối mặt ngồi ở chỗ đó, trước là ngẩn ra, sau lại cười nói: "Ồn tập sao? "

"Đang ôn." Mạc Nhan hồi đáp, đồng thời từ trong tay Tô Lương Ngữ xách lấy bịch trái cây, "Tới liền tới thôi, khách khí như vậy làm cái gì?" Quay đầu liền hỏi: " Mọi người muốn ăn cái gì, em đi rửa cho."

Đúng thật là không khách khí.

Tô Lương Ngữ lập tức cười tít mắt, cũng không phát câu, trực tiếp đi đến trước mặt Mạc Thiển, kéo qua một cái ghế, ngồi ngay chỗ cách cô gần nhất, thăm dò qua thân thể, đỡ lấy ghế dựa của cô, di chuyển nó, để cô đối mặt chính diện với hắn: "Tiểu công chúa của anh, em lại giận dữ cái gì hả? Anh tới nhận lỗi với em."

" Em không giận anh. " Mạc Thiển cảm thấy cự ly của hắn rất gần cô, có chút đáng ghét, đưa tay đẩy hắn.

"Không tức giận sao không để ý đến anh?" Hắn không để ý, chỉ xem như cô đang làm nũng.

"Điều này cần lý do sao?"

"Không phải, tiểu công chúa nhà anh tức giận không yêu cầu lý do, anh cũng không yêu cầu em biết giận dữ cái gì, tóm lại, em không cao hứng, anh liền tới dỗ em, không vui vẻ liền đánh anh vài cái, cần anh vài nụ cười đều không sao, đừng không để ý tới anh có được không."

"Anh có phiền hay không a?"

"Trách, này thế nào có thể là phiền phức đâu chứ? Này kêu là tình thần kỳ sĩ!"

Mạc Nhan nguyên bản xách chuỗi tiêu tới, nghĩ cấp bọn nó mấy người nguyên cả nải, nghe đến chị mình cùng "anh rể tương lai" nói chuyện, lập tức cả người nổi da gà, khuôn mặt cười khổ nói: " Cổ Thù, ngồi cạnh hai người này quả nhiên chúng ta sẽ là bóng đèn. Hôm nay xem ra không chỉ tao bị hại. "

Ngược lại lại nói Tô Lương Ngữ cùng Mạc Nhan: " Em nói hai người có ân ái gì với nhau cũng đừng lộ liễu như vậy, giận hờn Cổ Thù mất. "

Biểu tình của Cổ Thù xấu tới cực điểm, lại không hề nói gì, thậm chí không nói lại Mạc Nhan, chỉ là nhẩn nhẩn mím môi, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

" Anh cách xa em ra một chút." Mạc Thiển đã có chút không cao hứng, đứng dậy muốn rời khỏi.

Tô Lương Ngữ không có cách nào, chỉ có thể tự mình đứng lên, ấn cô ngồi xuống, hắn thì ngồi tại bên cô nàng, hỏi: "Khoảng cách thế này được chưa?"

"Xa thêm chút nữa. "

Hắn nhích người lùi về phía sau, cự ly nhỏ đến thương cảm, lại hỏi: "Bây giờ như thế nào?"

"Anh tin hay không em một cước đá anh bắn tới cửa?"

Tô Lương Ngừ cứ nhiên không tức giận, ngược lại bị chọc đến phát cười, kiên định gật đầu:

"Anh tin! Nhưng em dù sao cũng phải cho anh biết, anh vì cái gì phải chịu một cước đó? Anh tự mình cảm giác, dạo này anh không tiếp cận với bất kỳ nữ sinh nào, hơn nữa mỗi ngày trước khi đi ngủ đều nhắn tin cho em, sau khi trung khảo kết thúc, trừ bỏ cùng bọn Lương Tử chơi bóng rổ, lại không có hoạt động giải trí nào khác."

Tại trường trung học bọn hắn, học sinh lén lút nói yêu đương, là chuyện rất bình thường, sơ trung sinh tuy rằng nhỏ, cũng không thiếu.

Mạc Thiển cùng Tô Lương Ngừ liền cho là tâm linh tương thông.

Bọn hắn hai người không thổ lộ với nhau, không có chính thức xác định quan hệ yêu đương.

Nhưng người biết Mạc Thiển, đều biết cô đối với Tô Lương Ngừ hữu tình. Người biết Tô Lương Ngừ, đều biết hắn bị tiểu mỹ nữ Mạc Thiển cả ngày trông giữ, hai người cũng thường xuyên đi với nhau, có đôi có cặp.

Quan hệ thân mật, tràn ngập ái muội.

Mạc Thiển từ nhỏ liền thích dựa vào Tô Lương Ngừ, làm việc dựa vào tâm tình, tâm tình tốt hay không, đều động một chút là chạy đi xem tiệm trái cây nhà Tô Lương Ngừ.

Tô Lương Ngừ tính cách ôn nhu, trong nhà là mẹ trông coi cửa tiệm, cha hắn làm bên khoa điện, về sau phát sinh sự cố, từ trên cột điện thượng ngã xuống, không thể đứng lên được nữa, đều do Tô Lương Ngừ tới chiếu cố, cũng khiến cho hắn rất biết chiều cố người khác, đối với Mạc Thiển đều rất tốt.

Đã từng, Mạc Thiển phán đoán, Tô Lương Ngừ là bởi vì chiều cố người cha tàn tật, nên không có cách nào chiều cố người yêu tàn tật nữa, mới hội ly khai cô. Nếu lúc trước Tô Lương Ngừ có kiên trì, mẹ hắn cũng hội kiên quyết phản đối.

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân Mạc Thiển không hận Tô Lương Ngừ.

Mạc Thiển nhìn Tô Lương Ngừ, môi nhếch lên, vành mắt cứ nhiên có chút hồng.

Kỳ thật, đã rất lâu rồi không gặp lại người con trai này, cô sau khi kết hôn liền xuất ngoại, Cố Thủ không buông tha việc trị liệu của cô, cho cô đến chữa bệnh ở phương tiện tốt nhất.

Tuy rằng, thời điểm cô sống lại, như cũ không có chữa khỏi.

Lần nữa nghiêm túc nhìn Tô Lương Ngừ, cô vẫn là hội chặt vật, cô không bằng lòng tiếp nhận việc Tô Lương Ngừ vứt bỏ cô, cũng đã một thời từng thật lòng rất yêu người con trai này, hiện tại Tô Lương Ngừ hỏi cô, cô không để ý hắn lý do, cô nên hỏi đáp thể nào đây?

Bởi vì cô sống lại, biết được hắn từng vứt bỏ cô?

Đời này, còn chưa có xảy ra gì cả, Tô Lương Ngừ còn không có vứt bỏ cô, hắn còn không có phạm bất cứ cái sai lầm gì, cho nên cô không có lý do trách cứ hắn.

Chẳng lẽ..... muốn lại bị vứt bỏ một lần nữa, đời này danh chính ngôn thuận đi hận hắn sao?

"Liền là... Đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngịu, không nghĩ tại như vậy." Cô hỏi đáp.

Quan hệ bọn cô hiện tại, đều không thể nào đến chia tay!

Tô Lương Ngừ nghiêm túc nghe, nghe xong tiếp tục mỉm cười, đứng dậy, vỗ đầu cô: "Anh biết em lại giận dữ, chờ tốt nghiệp, đi, đừng náo, anh cắt dưa hấu cho em anh nhé. "

Hắn nói xong, đã vào phòng bếp, ngựa quen đường cũ ở bên trong lấy công cụ, mang dưa hấu cắt tới.

Mạc Thiển lúc này đi xem Cố Thủ, phát hiện anh như cũ tại phần viết đề, hạ bút rất nhanh, rất đậm, đậm mức đã có chỗ, ngòi bút xuyên thấu giấy.

Cô lập tức xích lại gần Cố Thủ giải thích: "Tôi cùng hắn không có gì."

Cố Thủ nghe, ngẩng đầu lên xem cô, không nói cái gì, trong phòng bếp liền ầm ĩ lên.

Mạc Nhan bưng một nửa dưa hấu ra, cấp Mạc Thiển xem: "Chị, chị xem dưa hấu Lương Ngừ ca mang tới, toàn là da, chẳng thấy ruột đâu, khẳng định là đem dưa hấu nhà hắn bán ra không được lấy tới!"

Tô Lương Ngừ cũng dở khóc dở cười: "Kỳ thật anh cũng không gặp qua quả dưa hấu có da dày bất thường như vậy."

"Nhà anh bán trái cây, người không biết chọn dưa hấu thế nào sao?" Mạc Nhan lại còn giễu cợt hần.

"Anh bình thường cũng không đi ra giúp đỡ, mẹ anh đều kêu anh đi xem sách."

"Đây là thói quen của anh, về sau em chỉ anh. "

"Em nhìn trúng quả màu đỏ, mới có thể ăn."

"Thôi đi, giữ lại, em giữ lại, cho ba ta mẹ ta mở mang kiến thức, chúng ta ăn trong tủ lạnh, còn mát hơn."

Một lát sau, Tô Lương Ngữ cùng Mạc Nhan bận rộn xong rồi, mang dưa hấu tới.

Cố Thủ không ăn, tiếp tục vui đùa làm đề: "Tôi viết xong mấy tờ này đã."

Mạc Thiển cũng không ăn, bởi vì Tô Lương Ngữ không cho cô ăn, mà là lấy tới một cái thìa, đem dưa hấu đào ra, cả đám dưa hấu lớn nhỏ giống nhau, chung quanh hạt cũng bị hần cạo sạch sẽ, đưa tới khay nhỏ trước mặt cô: "Ăn đi."

"Thật phiền toái a."

"Dù sao anh cũng nhàm chán a."

Mạc Nhan gặm dưa hấu, ở một bên vui tươi hớn hờ hỏi: "Lương Ngữ ca, một lát anh chỉ em học nhé."

"Hắc! Chị kèm em học em không muốn, đây là cái gì ý tứ a?" Mạc Thiển bỗng chốc liền gấp.

"Chị tính khí không tốt, giảng hai lần không hiểu, chị liền tức giận."

"Không phải do em quá đần sao?"

"Lương Ngữ ca đâu có tức giận, còn giảng rõ ràng."

Mạc Thiển lập tức tròn trắng mắt, cảm thấy đệ đệ của mình dường thật vô ích, mang theo khuôn mặt bất đắc dĩ trở lại phòng mình: "Tôi đi ngủ, các cậu cứ việc thân mật đi thôi."

Nói xong, thật sự trở về phòng mình.

Cô hiện tại không muốn gặp lại Tô Lương Ngữ, có thể tránh né liền tránh né.

Ở trong phòng ngủ mới được mấy tiếng, Mạc Nhan tại cửa đập phá: "Chị, chúng em đều muốn đói chết, ra nấu cơm!"

Này quả thực là chủ nợ a!

"Tự làm đi! "

Lại một lát sau, Tô Lương Ngữ tới đây gõ cửa: "Tiểu công chúa, chúng ta ra ngoài mua thức ăn đi, trong nhà có hai vị tiểu đệ đệ sắp đói chết tới nơi rồi."

Mạc Thiển nguyên bản không muốn ở cùng hần, nhưng có một số việc cần phải nói rõ ràng, vẫn là đồng ý: "Chờ chút, em thay đồ đã."

"Được! "

Chờ cô đổi y phục, Tô Lương Ngữ cũng đến cửa đổi giày, Mạc Nhan vẫn mang một biểu tình ta hiểu, nói: "Hai người mau chút a, đừng cho chúng ta chờ thành xác khô."

"Biết." Tô Lương Ngữ hồi đáp, theo sau đẩy Mạc Thiển ra cửa.

Đi ra khỏi nhà, hai người còn đứng tại dàn hiên, cô liền đột nhiên mở miệng: "Tô Lương Ngữ, em có lời muốn nói cùng anh."

"Hả, cái gì?" Hần hoãn lại bước chân, quay đầu nhìn cô.

Cô kéo hần đến cửa tiểu khu, nhìn trái phải không người, mới nói: "Về sau chúng ta đừng như vậy, ái muội không rõ, làm dạng bằng hữu bình thường là tốt rồi, là quan hệ đồng học."

"Tại sao em lại muốn vậy? "

Khuôn mặt hần co lại, than thở một hơi, xác định chung quanh không người, mới xích lại gần, giang hai cánh tay, cẩn thận dè dặt ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa lưng cô, "Đừng không để ý anh được hay không, anh sẽ thương tâm muốn khóc đấy."

Lâu lắm không gặp ôm ấp, khiến mất Mạc Thiển bịt kín một cổ sưng mù.

Nhưng cô vẫn là kiên định nói ra: "Tô Lương Ngữ, em thích Cố Thù."

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật, Cố Thù đẹp trai như vậy, đuổi không kịp Mạc Thiên cũng là có lý do.

Tô Lương Ngữ thật rất ôn nhu, tính khí cũng rất tốt, không giống như Cố Thù vừa ngượng ngịu khó chịu vừa nói chuyện vô cùng ác độc đâu.

Nhưng, Cố Thù là nam chính a. Ai /(To T)//

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đơn độc ước hội

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 8: Đơn độc ước hội.

Mạc Thiên cảm giác được, thân thể Tô Lương Ngữ rõ ràng có chút cứng ngắc.

Theo sau, hần chậm rãi buông cô ra, khuôn mặt mỉm cười như cũ, nhưng phá lệ cười đến khó coi. Cô cũng trong giây lát, điều chỉnh biểu tình cho tốt, xem không ra bất kỳ sơ hở gì.

Hần hỏi: "Bắt đầu từ lúc nào?"

Hần thật có chút phát hiện, bởi vì hần hiểu rất rõ nữ sinh đứng trước mặt này.

"Ngày hôm qua."

"..."

"Em không nói đùa đâu. "

"Em tính toán truy cậu ta sao?"

"Cái này ngược lại không đúng, hần cũng thích em. "

Hần không nhìn được ngăn ra, muốn cười đều cười không nổi: "Hần cùng em thô lộ qua? Cho nên.... hai người đã cùng một chỗ?"

Cô lắc lắc đầu: "Không phải, chỉ là em có thể nhìn ra, hần thích em. "

"Kia em có thể nhìn ra, anh rất thích em cơ mà?"

"..."

Gặp cô trầm mặc không nói lời nào, hần cũng hơn nửa ngày một câu cũng không nói, liền như vậy lặng im hơn nửa ngày, hần mới lần nữa mở miệng: "Em thật không phải muốn bịa đặt ra để lừa anh, nghĩ kích thích anh?"

"Không phải, em là nghiêm túc. "

"Như vậy a... Xem ra hôm nay anh không nên tới đây." Tô Lương Ngữ nói, nhanh chóng điều chỉnh biểu tình khuôn mặt của mình, nâng tay xoa xoa đầu cô, "Thích liền đi tranh thủ đi thôi, con người em bao giờ cũng hăng hái cơ mà, chăm đầu, về sau bị bắt nạt nói cho anh biết, anh sẽ giúp em "

Cô khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

Sau cuộc trò chuyện đó, Tô Lương Ngữ rời đi ngay lập tức, một chút cũng không dừng lại.

Thực sự xác, hiện tại Mạc Thiên không hận Tô Lương Ngữ, nhưng Tô Lương Ngữ đích đích xác xác đã từng vứt bỏ cô, cô không thể lại yêu người con trai này. Bởi vì, hần đã từng tại căn nhắc, sau đó lựa chọn bỏ rơi cô, có quá nhiều chuyện như vậy, giữa bọn họ hội sản sinh khúc mắc, không thể tiếp tục hòa hảo như xưa.

Tiếp tục làm đồng học, quan hệ chỉ là: Nhận thức.

Đến cuối cùng, Mạc Thiến chỉ là đi tiệm phụ cận mua ba phần ăn, liền trực tiếp trở về nhà, khi đó, Mạc Nhan cùng Cố Thủ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cắm máy chơi game vào ti vi, bộ dáng như là đang ở khu vui chơi.

"Tôi dùng cơm đi." Cô mặt lạnh ra hiệu.

"Lương Ngừ ca đâu?"

"Chị đề hấn đi rồi." Nói xong, trực tiếp vào phòng bếp, "Giúp chị lấy mấy cái tô ra."

Cố Thủ lúc này đứng dậy, đi theo vào phòng bếp, Mạc Nhan liền lơ đờ uể oải không nhúc nhích.

Cố Thủ tiến vào phòng bếp, liền đứng bên cạnh Mạc Thiến, một bên giúp cô lấy tô, một bên hỏi: "Mới nãy sao lại giải thích với tôi. "

"Bởi vì ta cùng hấn xác thực không việc gì a." Cô nói như việc đó là điều đương nhiên phải làm.

"Vì cái gì muốn giải thích với tôi? "

"Bởi vì cậu vừa rồi ngồi xem đấy. "

Cố Thủ không thể phản bác được.

Khi ăn, Mạc Nhan nhin không được hiếu kỳ hỏi Mạc Thiến: "Chị, chị cùng Lương Ngừ ca cãi nhau?"

"Chị đã hấn chia tay." Mạc Thiến lấy ăn đồ lạnh, không hề để ý hỏi đáp một câu.

"Chị có thể hay không dùng cùng Lương Ngừ ca náo a, hấn cũng không dễ dàng."

"Náo đến chia tay a, chị là loại người kia cố tình gây sự sao?"

"Phải! "

Mạc Thiến lập tức ngậm miệng, không bằng lòng cùng Mạc Nhan nói chuyện.

Mạc Nhan cũng không coi là quan trọng, dù sao nó hiểu rõ tính khí chị nó, cam đoan không quá vài ngày, liền hồng học hùng học chạy đi tìm Tô Lương Ngừ, chuyện như vậy nó gặp nhiều rồi. Nó cũng là bởi vì chị nó, mới biết, nữ sinh một khi yêu đương, liền hội tính khí liền vô cùng thất thường, lúc này sẽ thế này nhưng lúc sau sẽ khác ngay.

Cố Thủ liên tục nhìn chăm chăm vào Mạc Thiến, không hiểu được cô nghĩ gì.

Nếu như thật cùng Tô Lương Ngừ náo đến chia tay, Mạc Thiến sẽ không bình tĩnh như thế mới đúng, nhiều ít cũng nên thương tâm, này liền nói rõ, tình thế không nghiêm trọng như vậy.

Do đó Cố Thủ có một chút mất mát.

Sau khi anh yêu thâm Mạc Thiến không lâu, liền biết cô có người trong lòng, nội tâm tiếp nhận sự thực này, lại không thể chân chính đi chúc phúc cho bọn cô, thấy Tô Lương Ngừ có thể cùng Mạc Thiến thân mật như vậy, anh vẫn là ghen tị.

Anh sờ tóc cô một chút, lại sợ đến kinh hồn bạt vía, thế mà Tô Lương Ngừ lại sờ đến thân nhiên như thế.

Buổi chiều.

Mạc Thiến muốn siêu thị một chút, mua một ít kem chống nắng cùng mặt nạ dưỡng da, bởi vì sắp khai giảng, cô sẽ phải huấn luyện quân sự.

Làn da cô bây giờ rất tốt, không yêu cầu dùng nhiều đồ trang điểm, xài một ít dưỡng da là tốt rồi, chẳng qua thời điểm huấn luyện quân sự, làm cho làn da bị tổn thương, cô vẫn là muốn chăm sóc, dưỡng da tốt một chút.

Mạc Nhan thì muốn đi ra chỗ máy quây trò chơi cơ, nó dùng điện thoại cũ chơi nên không thể chơi trò quay rubic đến trình độ cao nhất, thế cho nên ba người kết bạn, đi siêu thị xem xét.

Đến siêu thị không lâu, Mạc Nhan liền gặp được người quen, là một nữ sinh.

Nữ sinh đó thấy Mạc Nhan, lập tức liền bỏ lại bạn tốt, chạy qua tới cùng Mạc Nhan chào hỏi tán gẫu.

Mạc Thiến cùng Cố Thủ đứng ở một bên chờ, không lâu sau, Mạc Thiến liền nghĩ ra được nữ sinh này là ai.

Trí nhớ của cô luôn luôn tốt, cộng thêm ấn tượng đối với cô nữ sinh này cũng sâu, nhận ra cái này nữ sinh cũng không gọi là kỳ quái.

Cái nữ sinh đầu bo bo này là bạn cùng lớp của Mạc Nhan, kêu Lục Tuyết Thông, bởi vì diện mạo ngọt ngào, thời điểm nói chuyện giọng như con nít, là người biết ăn mặc chải chuốt, trong năm học xem như được hoan nghênh.

Đến thời điểm năm hai, Lục Tuyết Thông liền bắt đầu bày tỏ với Mạc Nhan, một bộ dáng đối với Mạc Nhan có hảo cảm, Mạc Nhan là bởi vì bị Lục Tuyết Thông tiếp cận, lằng lằng một hồi lâu.

Sau đó, lại biến chuyển tới thần kỳ, người cô ta thích cư nhiên là Cố Thù, tiếp cận Mạc Nhan là bởi vì Cố Thù không dễ thân cận, cùng Mạc Nhan quen biết, biết đâu có thể gần tiếp tiếp cận Cố Thù.

Khi đó, Mạc Nhan tức điên lên mắng cho Mạc Thiển nghe: "Chị nói Lục Tuyết Thông có phải bị bệnh hay không?"

Tình hình bây giờ, Mạc Thiển ngại ngùng đi nhắc nhở Mạc Nhan, lại vô ý thức kéo chặt cánh tay Cố Thù, bảo hộ anh, không cho anh bị nữ sinh khác câu dẫn đi.

Cố Thù bị hành động này của cô làm được sững sờ, liền thấy Mạc Nhan cùng Lục Tuyết Thông nói chuyện đều nhìn về bọn hắn, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Mạc Thiển lại không chần chờ, lập tức kéo lấy cánh tay Cố Thù, quay đầu đi vào một siêu thị nhỏ gần đó cương ngạnh kéo Cố Thù đến bên cửa sổ trong siêu thị, xem Mạc Nhan bên ngoài, loại cự ly này thật tốt, thêm thủy tinh ngăn trở, Lục Tuyết Thông liền không đi giành Cố Thù.

Ai biết, Mạc Nhan cư nhiên lén lút quay người lại, đối với hai người bên trong giờ ngón tay cái, trưng ra một bộ thường thức bọn cô rất biết điều.

Cái tiểu ngu ngốc này!

"Chúng ta có thể hay không đổi nơi đứng?" Cố Thù đột nhiên mở miệng.

Mạc Thiển nghe đến ngẩn ra, nhìn chung quanh một chút, mới phát hiện nơi này đều bán băng vệ sinh của con gái, bên cạnh còn có dung dịch tẩy rửa cho phụ nữ.

Thời điểm cô đi vào cũng không có chú ý, lúc này mới có chút lúng túng, cười gượng chỉ một bên kệ để hàng: "Bình thường ta dùng này nhãn hiệu."

Cái băng vệ sinh này về sau vẫn là cô đại diện phát ngôn đấy, hệ liệt thiếu nữ ~

Cố Thù còn thành thật nhìn thoáng qua, theo sau hồi đáp: "Nga, ghi nhớ, chúng ta đi thôi."

"Ân..." Cô lại kéo cánh tay Cố Thù, hướng địa phương khác dạo.

Lúc đi suýt chút nữa Cố Thù muốn lộ cả tay lẫn chân, đây là lần đầu tiên anh bị nữ sinh kéo đi dạo, hơn nữa còn là người anh thích a.

Kết quả, Mạc Thiển lại quên mất chuyện này, kéo đến tự nhiên, lại cùng anh trò chuyện giết thời gian, lực chú ý hoàn toàn không đặt tại mặt này, dường như về phương diện trên cô hoàn toàn không có sống lại, trong nội tâm, bao giờ cũng cảm thấy cô và anh đã vô cùng quen thuộc, vô ý thức cùng anh thân cận.

Chính là, Cố Thù đã khản trương muốn chết.

"Cậu nói xem, chúng ta nên nhắc nhở cái tiểu ngu ngốc thế nào đây? Cái đó nữ sinh căn bản không phải thích nó."

"Không thích sao?"

"Đúng a a, cô ta thích là... Ai nha, tóm lại, Mạc Nhan cái tiểu đàn độn đó là bị lợi dụng, nhưng nó hiện tại đều là lằng lằng đâu, tôi cùng nó nói chuyện, nó khẳng định không tin."

"Nga."

"..."

Thôi đi, Cố Thù có EQ thấp như vậy, khẳng định không nghĩ được cái đối sách gì.

Lại quay đầu, liền thấy Mạc Nhan cùng cái nữ sinh đó đã ly khai, xem bộ dáng là chuẩn bị đi ăn kem ly.

Mạc Thiển than thở một hơi, phát phát tay: "Chúng ta đi thôi, tiểu tử này khẳng định không bằng lòng cùng chúng ta đồng hành."

"Không chờ hắn?"

"Mua xong đồ chờ nó hắn còn kịp."

"Ân, hảo a." Cố Thù rất cao hứng đáp ứng, đột nhiên cảm thấy, cái đó nữ sinh tới thật đúng lúc, anh trước đây còn cảm thấy cô ta rất phiền, đột nhiên ắn

tượng đối với cô ta tốt lên không chỉ một chút.

Bởi vì, anh có thể cùng Mạc Thiên ở chung, hơn nữa, vẫn là cùng nhau dạo phố, có tính là đơn độc ước hội không?

Cố Thủ hân hoan đến mức YY trong đầu đầu, Mạc Thiên liền buông anh ra.

Vừa tiến vào nơi bán đồ trang điểm, cô cả người liền trở lại bình thường, nhìn chỗ này một chút, kia nhìn xem, cái này thử xem, cái đó cũng phải thử một chút, có vài thứ, rõ ràng không mua, cô cũng phải nhìn nửa ngày, còn đặc biệt đối với nước hoa cảm thấy hứng thú, mỗi loại nước hoa đều muốn ngửi một lần.

Cố Thủ luôn luôn đi theo cô, xem cô chọn đồ, ngẫu nhiên sẽ bị cô kêu lên, ngửi xem nước hoa loại này có thích hợp hay không.

Kỳ thật anh cảm thấy mỗi loại nước hoa đều không có gì khác biệt, do đó chỉ đi theo gật đầu:

"Rất tốt, ân, dễ ngửi, cái này cũng không sai."

Chẳng qua rất nhanh, hai người bọn cô, liền thành tiêu điểm trong tiệm.

Trong nước, người ngoại quốc sẽ dẫn tới chú ý của một đám người, đại gia cũng đối với bạn bè ngoại quốc rất khách khí, này là truyền thống đạo đãi khách.

Cố Thủ lại càng nghĩ về hình tượng mẹ hán, khẳng khái Châu Âu diện mạo, chỉ là không có người Châu Âu góc cạnh rõ ràng như thế, mà là đường nét càng thêm nhu hòa, càng thêm phù hợp thẩm mỹ đông phương.

Cố Thủ tuổi còn nhỏ, đã hết sức xuất sắc, cộng thêm một nữ hài tử xinh đẹp người Trung Quốc bên cạnh anh, càng là dẹt hoa trên gấm.

Mạc Thiên thuộc về loại "mạng lưới hồng" khuôn mặt, là bản mẫu chính dung tương lai.

Khuôn mặt cô trái xoan, chỉ là bây giờ tính trẻ con chưa thoát, còn có chút nét trẻ con đầy đặn, đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp, hai mí thật to, nhưng vẫn phù hợp tầm mắt, sóng mũi cao thẳng, làn môi đầy đặn, tổ hợp lại với nhau, phối hợp với làn da bạch ngon, tự nhiên thập phần xinh đẹp.

Hai người bọn cô đứng chung một chỗ, nhìn thấy hai người quả nhiên là được thỏa mãn con mắt.

Còn khiến mọi người chú ý hơn là, bọn cô hai người tuổi tác đều không lớn, xem ra đôi tình nhân yêu sớm.

Một là con lai, hai người ngoại hình đều xuất sắc, cộng thêm yêu sớm, ba cái yếu tố, biến bọn cô thành tiêu điểm ở nơi đây.

"Tôi tổng cảm thấy chúng ta bị nhìn chòng chọc." Cố Thủ có chút rầu rĩ mở miệng, anh có chút không được tự nhiên.

"Cậu sớm đã bị nhìn chăm chú đến quen thuộc cơ mà?" Mạc Thiên không chút lưu ý, thậm chí dương dương tự đắc.

Cô là ai a, kiếp trước là ảnh hậu, là nữ vương, đến nơi nào đều là tiêu điểm, còn hội để ý cái này? Liền tính vào tình thế như vậy, cũng có thể tự nhiên thanh thản, cử chỉ khéo léo, loại khí tràng kia, nữ sinh khác so ra không thể.

Chỉ là, cô biết, Cố Thủ mười bốn tuổi còn không quen này đó, liền không lưu lại, mua kem chống nắng, một bình phun sương, mười mấy cái khẩu trang, cùng với hai chai son móng tay, một bình nước tẩy son móng tay liền đi ra ngoài.

Đi ra ngoài, liền cấp Mạc Nhan gửi tin nhắn, đến khi được trả lời, bọn cô đứng chờ.

Bọn cô chỉ có hai người, chỉ có thể ngồi xuống ở một tiểu khu nghỉ ngơi.

"Cố Thủ, cậu giúp tôi son móng tay đi!" Sau khi ngồi xuống, liền đem son móng tay đưa cho Cố Thủ, còn đem tay chính mình đưa tới.

"Không giúp." Anh trước giờ không làm qua chuyện như vậy.

"Ai nha, chính mình rất khó tự son, cậu giúp tôi son đi, tôi muốn thử màu sắc một chút."

"Trường học cho son cái này sao?"

"Trước khi vào học liền tẩy đi."

Cố Thủ không có cách nào, chỉ có thể đồng ý, hơi di chuyển ghế dựa, ngồi gần Mạc Thiên, sau đó vận mở nắp son móng tay, Mạc Thiên đã rất tự nhiên đem tay nhét vào trong lòng bàn tay trái của anh: "Nắm chặt tay tôi, như vậy mới son được."

Tay trái anh nhỏ nhẹ run rẩy: "Ừ! "

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ái muội trêu chọc

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 9: Ái muội cùng trêu chọc.

Tay trái nâng lấy tay Mạc Thiển, xem ngón tay nhỏ bé của cô, tay cô ngược lại rất xinh đẹp, ngón tay nhỏ dài, móng tay rất đẹp, đầu ngón tay giống như thượng hảo dương chi bạch ngọc, lóng lánh trong sáng, chỉ là làn da trắng nõn quá mức, mới lộ ra mạch máu trên mu bàn tay quá sức rõ ràng.

Cố Thủ không có kinh nghiệm sơn móng tay, tại khái niệm bên trong, cho là dùng cái bàn chải nhỏ, đem thuốc nhuộm sơn trên móng tay, liền có thể.

Kết quả, nhúng quá nhiều, sơn thành một tầng dày đặc, bôi lên da, thậm chí bôi lên cả trên ngón tay cô.

Anh lập tức hổ thẹn một trận, lại thấy cô thăm dò, hỏi anh: "Lần đầu tiên sơn a, sơn rất tốt."

Thấy cô không trách mình, anh mới tiếp tục sơn ngón tay còn lại.

Cố Thủ là ai a, thần học! Năng lực động rất tốt, đầu óc nhanh nhạy, lúc này thế nhưng đem toàn bộ lực chú ý, đều tập trung vào sơn móng tay, đến ngón tay cuối cùng, đã sơn ra được có hình có dáng.

"Cậu thật lợi hại nha, so với tôi sơn còn tốt hơn!" Mạc Thiển khen anh.

"Không có gì khó khăn." Anh khẽ hừ một tiếng, thế nhưng rất tự nhiên đổi qua bàn tay còn lại, nắm trong tay, cầm chắc, liền bởi vì chính mình quá tự nhiên bỗng chốc ngây ngẩn, lại không làm ra cái phản ứng gì, mà là tiếp tục cúi đầu, sơn móng tay, cố giả bộ trấn định.

Mạc Thiển một bên phơi nắng móng tay, một bên nhìn chăm chăm Cố Thủ.

Cố Thủ có mái tóc nâu vàng xinh đẹp, tiếp cận với cây đay sắc, loại màu tóc này cực kỳ đẹp mắt, kiếp trước cô đã từng thử nhuộm qua một lần, còn yêu cầu phai màu, lại tẩy và nhuộm, tài năng đạt tới hiệu quả như vậy, nhưng mà, liên tính đến dùng thuốc mỡ nhuộm tóc, tóc sẽ phải chịu tổn thương, căn bản không đạt được hiệu quả như Cố Thủ.

Lúc này anh cúi đầu, tóc mềm xấp bao lấy vàng trán cao, từ góc độ của cô, chỉ có thể nhìn thấy được lông mi thon dài của anh, thế nhưng đều che hết đôi mắt, đương nhiên, còn có thể thấy sống mũi cao thẳng, chóp mũi xinh đẹp a.

"Được rồi." Cố Thủ đem móng tay sơn đến mười phần hoàn hảo, này mới đi xem cái tay trước kia, cầm ngón tay cô, mơ tưởng đem sơn móng tay dính trên tay xử lý một chút, hình dạng cực kỳ nghiêm túc.

"Tay cậu mềm mại như vậy, bình thường dùng cái nhãn hiệu kem dưỡng da tay gì vậy?" Cô đột nhiên mượn cơ hội vân vê tay anh.

"Tôi không dùng những thứ đó." Anh như cũ nghiêm túc chăm chỉ xử lý sơn móng tay bị tràn ra, không hề hay biết chính mình bị trêu chọc.

"Làn da cậu tốt như vậy, bình thường xài cái kem dưỡng da gì a?"

"Mẹ tôi mua cái gì, tôi liền xài cái đó."

"Còn sữa tắm thì sao?"

"Mẹ mua."

"Dầu gội đầu đâu?"

"Cũng là một dạng."

"Quần áo đâu?"

"Có lúc chính mình mua, chẳng qua phần lớn là mẹ mua."

"Kia... Quần lót đâu?"

"..."

Anh giương mắt nhìn cô một cái, thế nhưng không cam lòng thua kém hỏi, "Cái gì cơ? "

"Quần lót sao? Chính tôi mua nha, cậu cũng có thể nhờ tôi mua a."

"..."

Anh cúi đầu, tiếp tục đùa nghịch móng tay.

Thời gian trầm mặc, Mạc Thiên đột nhiên có chút chán nản, trêu chọc một cái nam sinh như vậy không phải có chút quá phận hay sao? Cô hiện nay đang sờ sờ tay nhỏ của Cố Thủ, đều có loại cảm giác tội lỗi, này có tính là khi dễ con nít hay không?

Ai biết, không tới một lát, Cố Thủ liền thành thật hỏi: "Bình thường là cô mua cho Mạc Nhan sao?"

Hầy, không trêu chọc thành công, người bị trêu chọc căn bản không biết chính mình đang bị trêu chọc, đáng đáp kìa, như trường bối hỏi vấn bối về một ít vấn đề sinh hoạt vụn vặt.

Cố Thủ ngu ngốc như vậy, cô về sau làm sao yên tâm với người bên cạnh anh? Vạn nhất bên cạnh anh lại xuất hiện mấy người cùng một dạng như cô, đối với anh mưu đồ gây rối thì biết làm sao? Con cừu nhỏ của cô, cô mà không có làm thịt trước, liền bị người khác làm thịt mất?

Đời này nói cái gì, cũng muốn thấu toàn bộ "lần đầu tiên" của anh!

Cho nên, cô sẽ bảo vệ anh, đồng thời đem anh ra dạy dỗ, trở thành người cơ trí giống cô.

Lúc này Mạc Thiên, hiển nhiên đã không phải kiếp trước cái Mạc Thiên có tai tiếng tình dục, tìm Cố Thủ, có vấn đề, tìm Cố Thủ, bụng đói cũng tìm Cố Thủ, mà là một người dốc lòng chiều cổ tiểu phúc hắc chưa trưởng thành.

Cuộc thảo luận quần lót do ai mua của hai người, hoàn toàn không nghĩ tới, hình dạng bọn cô lúc này, cư nhiên bị người khác dùng camera chụp xuống.

Nguyên bản, tại thời điểm chọn lựa hàng hoá, hai người bọn cô đã dẫn tới rất nhiều chú ý của người ta, bây giờ lại còn ngồi cùng một chỗ chờ người, cử động vẫn ái muội như thế, làm cho suy nghĩ vị cổ vấn làm đẹp đứng trước quầy hàng trang điểm giao động không thôi.

Vị cổ vấn làm đẹp này ở trên mạng có chút lực ảnh hưởng, thường xuyên tuyên bố một ít blog, tiến cử đồ trang điểm, nói đến cùng, lấy tư thế của chuyên gia đánh giá quảng cáo, dù sao trước đây microblog còn chưa có hot, blog như cũ là thiên hạ.

Loại người thích chưng diện nhất, sẽ đối với những sự vật đẹp dễ sung mãn hướng tới, thế cho nên, nhìn hai cái tiểu hài phấn điều ngọc trác này nửa ngày, cuối cùng vẫn là đem hai người chụp lại.

Trình độ chụp ảnh của hần tuy rằng không bằng nhà nhiếp ảnh hàng đầu, lại dựa vào chụp một ít đồ trang điểm, hoặc là nhiếp ảnh khác kiếm tiền, thế cho nên đem hai cái hài tử rất ăn ảnh, chiếu lên phi thường xinh đẹp, thật giống như mấy tấm hình tươi mát lưu hành trên mạng, đơn giản hồ động, quanh thân đều tại ra loại bọt khí màu hồng.

Thiếu nam thiếu nữ ngồi tại khu nghỉ ngơi của trung tâm mua bán, nội thất màu trắng, cùng loại với ghế dựa có hoa văn Âu Mỹ, bàn cũng mang cùng một phong cách, phía trên mặt bàn có mấy tấm kính trong suốt làm mặt bàn, trên mặt bàn còn để đồ Mạc Thiên vừa mua, kỳ thật còn có đồ của nhà Cố Thủ.

Thân thể nữ sinh hơi nghiêng về phía trước, đặt tay tại lòng bàn tay thiếu niên, dán mắt nhìn nhìn chòng chọc cậu ta, khi thì mỉm cười, khi thì trầm tư, xin khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, toàn là biểu tình của thiếu nữ trong mối tình đầu, mắt cong cong, nhìn như trăng non.

Thiếu niên luôn luôn nghiêm túc chăm chỉ giúp thiếu nữ sơn móng tay, thường thường ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, bộ dạng ôn nhu, nghiêm túc, tuy rằng thủ pháp có trục trặc, nhưng lại hiện ra loại đối đãi chăm sóc tiểu nữ sinh vô cùng tỉ mỉ.

Thiếu nam thiếu nữ tình xảo, là nam thần nữ thần tương lai, một cái nhãn mày một nụ cười, nhất cử nhất động, đều có thể đẹp như , đẹp không sao tả xiết.

Cổ vấn làm đẹp tổng cộng chụp 6 tấm hình, vốn nghĩ lựa chọn một phen, kết quả, phát hiện mỗi một tấm đều rất xinh đẹp, tính toán sau khi về nhà, liền đem ảnh chụp sửa một chút, rồi đăng lên mạng.

Bên này, Mạc Nhan tới đây sau khi sơn móng tay của cô đã khô được một lúc, khuôn mặt mỉm cười tràn đầy hạnh phúc, từ biểu tình mà nhìn, thật giống như cậu học trò nhỏ đang lâm vào tình yêu cuồng nhiệt.

Mạc Thiên tròn mắt, trong lòng càng thêm ưu sầu, muốn hay không đánh vỡ mộng đẹp của em trai, cho nó quay về hiện thực a? Nhưng đối với Mạc Nhan mà nói, quả thực quá tàn khốc.

Mạc Thiên suy tư một đường, Mạc Nhan cũng ở trên đường nói ra toàn bộ hành trình nó cùng Tuyết Thông quen biết, làm cô thờ dài mộ trận.

Càng như vậy, càng khó mở miệng.

Tuy rằng cô luôn cảm thấy em trai của mình thật ngốc, nhưng vô cùng thích em trai đơn thuần này, cũng muốn bảo hộ nó, chính là, nếu như nó chỉ muốn

làm đóa hoa trong nhà kính, càng lúc sẽ càng không có đầu óc hơn.

Tuy rằng, cô cũng không có đầu óc.

Azz!!

Lúc về, Cố Thù lấy bài tập nghỉ đông của mình liền đi, xem tư thế kia, ngày mai còn phải tới.

Đưa Cố Thù ra cửa, thấy anh đột nhiên tiếp đến một cú điện thoại, rất nhanh lấy tới, tiếp, Mạc Thiên liền dùng loa trong di động của anh, nghe thấy một thanh âm vui sướng: "Em liền biết, đổi số điện thoại, liền có thể đã thông điện thoại của anh. "

Âm thanh này cô rất quen thuộc, là Diêu Thiên Nam.

Nghe đến cái âm thanh này, thân thể Mạc Thiên cứng đờ, nhìn chòng chọc biểu tình Cố Thù.

Cố Thù lúc đó đang đổi giày, nâng lên một bàn chân, dùng một cái tay khác xách giày, nghe đến âm thanh bên trong cơ hồ được phóng to, anh nhúu mày một trận, ngay sau đó liên tục ấn phím âm nhỏ, cho nên Mạc Thiên không thể nghe thấy cuộc đối thoại về sau.

" Cô là.... à, còn gọi điện thoại cho tôi làm gì? Cô rất phiền... không tán gẫu... Cái gì? Chẳng hề biết... Tôi không muốn đi xem phim..." Cố Thù một mặt nói.

Mạc Thiên nhìn không được, đưa tay đoạt lấy điện thoại di động trong tay Cố Thù, đổi microphone nói tới: " Cô nghĩ cô tốt lắm sao, tôi là bạn gái Cố Thù, cô về sau đừng có gọi cho Cố Thù nhà tôi nữa, như vậy sẽ làm phiền chúng tôi. "

Diêu Thiên Nam bên kia điện thoại di động nghe thấy âm thanh Mạc Thiên, hơn nửa ngày không thốt ra lời, sau một lát mới hỏi: " Cô là bạn gái của Cố Thù? "

Trong giọng hoàn toàn không tin tưởng.

Chỉ sợ Diêu Thiên Nam cũng biết, Cố Thù trước khi Mạc Thiên cùng Tô Lương Ngữ chia tay, chưa bao nói chuyện yêu đương, cho nên này loại lời nói, Diêu Thiên Nam sẽ không tin tưởng.

"Bạn gái thúc thúc cô là ai tôi không biết, nhưng tôi là bạn gái Cố Thù, không tin cô có thể đi hỏi xem, tôi tên Mạc Thiên."

" Cô là Mạc Thiên?!" Âm lượng của Diêu Thiên Nam đột nhiên đề cao một ít, chần chờ nửa buổi, mới nói, "A, cũng tốt, hai người nhận thức trước. Chính là Mạc Thiên a, tôi là thật tâm thích Cố Thù, cho nên, tôi sẽ không bỏ qua, hy vọng cô có thể hiểu. "

"Trách, nếu như tôi nói tôi là thật tâm thích cha cô, cho nên, tôi sẽ không bỏ qua, hy vọng cô có thể thấu hiểu, ngày sau tôi đã làm mẹ kế cô, cô nguyện ý nghe sao?"

" Cô đúng là có bệnh! "

"Làm người thứ ba còn nghĩ tới việc được tha thứ, tôi chưa từng thấy qua, cô có biết hay không tôi tại chỗ này cũng tính là lão đại! Tôi có một trăm loại phương pháp cho cô sống không bằng chết, nhưng mà, cô vô năng vô lực." Mạc Thiên rõ ràng đang nói lời kịch tới trình độ tốt nhất.

"..."

"Cố Thù là người của tôi. " Mạc Thiên gặp Diêu Thiên Nam không nói lời nào, đột nhiên cảm thấy chính mình lực chiến đấu bùng bùng cháy, tiếp tục đổi microphone kiểu ngạo kêu gào.

Một bên, Cố Thù cùng Mạc Nhan đều xem đếm đàn độn.

"A a." Diêu Thiên Nam cư nhiên a a cô.

"A a a a a a." Cô càng a a càng nhiều hơn.

Đùng, điện thoại bị cắt đứt.

Cái này tiểu tạp nham này cư nhiên dám cúp điện thoại của cô!

Mạc Thiên đem điện thoại trả lại Cố Thù: "Không thích tiếp điện thoại của cô ta đem số của cô ta vào sổ đen đi?"

"Đương nhiên, kết quả cô ta đổi một số điện thoại khác gọi cho tôi.. " Cố Thù nói, đưa điện thoại di động lấy đi về, chần chờ một chút, mới nói, "Thuận tiện đem số điện thoại của cô lưu vào"

Mạc Thiên lúc này mới phản ứng, trước mắt Cố Thù còn không có số điện thoại di động của cô đâu.

Rất nhanh cô liền ý thức đến, cô quên số điện thoại di động của mình.

Cô khi đó dùng điện thoại di động chỉ mới là điện thoại tạm thời, có tám số, về sau điện thoại tạm thời bị đào thải, chỉ có thể đổi toàn bộ thành di động hoặc giả liên thông, điện tín, đổi mấy năm, cô nàng hoàn toàn quên...

Cô chỉ có thể từ trong túi áo cầm ra điện thoại, nói: "Đem số điện thoại di động của cậu nói với tốp, tôi gọi cho cậu, cậu sẽ thấy số của tôi. "

"Ân, có." Anh rất nói mau số điện thoại di động.

"Trách, hai người các người phát triển thần tốc a, đều trao đổi số điện thoại di động." Mạc Nhan ở một bên xem, cuối cùng nhìn ra một ít không thích hợp.

Ai biết, Mạc Thiên còn không biết xấu hổ mà thừa nhận, tiến đến Cố Thù bên cạnh, hỏi Mạc Nhan: "Chúng ta xứng đôi không, trai tài gái sắc."

"Đứng tại bên cạnh Cố Thù nhà chúng ta, chị còn không biết ngược nói chị có bệnh? Còn không phải vì bộ dạng xinh xắn Cố Thù đâu."

"Trách, chúng ta chính là chung trường."

"Tôi chỉ ít so ra trẻ tuổi hơn cô. "

"..."

Cô tại thời điểm mười lăm, đã bị ghét nhiều tuổi, về sau biết làm thế nào a?

Tiền Cố Thù, Mạc Thiên đột nhiên rơi vào trầm tư.

Hiện tại, cô thập phần có thể xác định Diêu Thiên Nam cũng sống lại, và lại không hề từ bỏ Cố Thù, hết sức vận dụng khả năng theo đuổi anh, cô thậm chí tin tưởng, khai giảng liền có thể thấy Diêu Thiên Nam xuất hiện trong trường học của bọn cô.

Như vậy cô đâu, giảm chân tại chỗ?

Cô chính mình cũng thừa nhận, cô kỹ xảo biểu diễn không bằng Diêu Thiên Nam, ngày sau, cô cũng không có chuẩn bị bước vào làng giải trí một lần nữa, chính là như vậy... Cô liền sẽ thua bởi Diêu Thiên Nam rất nhiều.

Người thôi mà, lại như đang tình huống cùng người khác tranh đấu một hồi, Mạc Thiên lựa chọn, quyết định chính cô lựa chọn không để Diêu Thiên Nam tại trước mặt cô điều vô dương oai.

Cái này bức cô phải quyết định!

Do đó, cô không do dự nữa, đi gian phòng của ba mẹ, mở cái máy vi tính kia.

Tác giả có lời muốn nói: nữ chủ cuối cùng quyết định làm điểm chính sự, do đó, tình cảnh hài kịch kết thúc, bắt đầu lịch sử của một nữ thanh niên sống lại phần đầu

^(^ω^)^

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thử viết kịch bản

- Edit: YuuChan9

- Beta: EllieKashina

Chương 10: Thử viết kịch bản

Máy vi tính trong nhà Mạc Thiên là loại máy tính mới, các loại phẩm bài vật, lắp ráp tại một khối, một cái máy tính đến 5000 nguyên, lúc đó đã xem như phân phối rất tốt, đáng tiếc tốc độ mạng liền chậm đến phần nộ.

Nhà bọn cô là tiểu khu cũ, tổng cộng 6 tầng, không có thang máy nên toàn đi bộ từ trên xuống dưới, dưới lầu có ủy hội, người thay thế là ủy hội thuê, tự mình đi từng nhà lấy tiền.

Không phải tiểu khu riêng, tự nhiên cũng không có bảo vệ trị an, khiến cho xe đạp ở bãi đỗ xe dưới lầu mỗi cái đều trôi gô lại, kia cũng thường xuyên

ném xe. Cho nên trong hành lang tiểu khu, cũng đâu không thiếu xe đạp, còn có quai đậu dưa phơi nắng, cùng với cái trắng, hành lá chất thành đống ở góc khuất,

Bên trong tiểu khu chỉ có một con đường, còn không có thẳng cấp, là mấy năm trước, bây giờ tuyến đường biển chất, tốc độ chậm đến người người đều giận sôi, Mạc Thiên luôn luôn hoài nghi cái tuyến đường này là cộng hưởng, không thể hưởng thụ.

Cô mở ra máy vi tính, tải xuống một cái văn kiện WORD, tự nhiên tải xuống bản 2003.

Không nghĩ lại làm diễn viên, nhưng có thể thử nghiệm đi làm biên kịch.

Tại thời điểm cô diễn kịch, cũng cùng mấy vị biên kịch khá có tiếng hợp tác qua, hiểu rõ một ít tình huống căn bản, xem qua rất nhiều phong cách kịch bản khác nhau, tự nhiên cũng biết kịch bản nên viết thế nào.

Cô là người sống lại, diễn qua rất nhiều hí kịch, còn thường xuyên đi học tập người khác biểu diễn kỹ xảo điện ảnh, tự nhiên hiểu rõ rất nhiều điện ảnh và nội dung vở kịch truyền hình, yếu tố hấp dẫn người ta, thế nào có thể phát triển thành nội dung vở kịch, thế nào là xây dựng tình tiết hội tình tiết có khả năng cộng hưởng với con người.

Những thứ đó, cô đều có thể lợi dụng.

Cô còn nhớ được địa chỉ hòm thư mấy vị biên kịch, bởi vì biên kịch quyết định nội dung vở kịch, cũng muốn cùng diễn viên đối kịch bản, diễn viên có thể đề xuất thêm ý kiến của mình, biên kịch sẽ tiến hành sửa chữa.

Thật giống như Đan Đan lão sư, vô luận diễn nhiều hay ít kịch bản, đều là một cái phong cách, thật giống vô số vai khách mời trong kịch, này là thuộc về đặc sắc cá nhân.

Cô còn nhớ được, có vị biên kịch kia hội thu kịch bản của người mới, thật xuất sắc, còn tiến cử cho công ty điện ảnh và truyền hình, vị lão sư kia thu không ít học sinh, mỗi người về sau đều rất xuất sắc.

Cô có thể viết xong kịch bản, tìm vị lão sư kia, nhìn xem có cơ hội hợp tác hay không.

Đương nhiên, cô sẽ không đạo văn, cô sẽ không chịu nổi chính mình như vậy.

Cho rằng sống lại, liền lấy đồ của người khác dùng, còn dùng như lẽ đương nhiên, không biết liêm sỉ, quả thực chính là trộm đi tác phẩm của người ta, thành công của người ta.

Dù sao, cái loại chủ nghĩa này, cô làm không được.

Cô chỉ hội lợi dụng đầu óc chính mình, tài hoa chính mình, cô biết cái nào là đề tài phim truyền hình, điện ảnh, hội hồng, này liền đủ.

Căn cứ vào sự hiểu biết của cô, thời điểm năm 2013, tân biên kịch viết kịch bản, tiền nhuận bút cho phim truyền hình một tập từ 2~4 vạn nguyên tả hữu, đẩy đến năm 2005, một tập chỉ có 1 vạn ~3 vạn nguyên tả hữu, phí tổn thấp nhất, cũng phải là 3000 nguyên cho một tập, dù sao người mới liền không dễ dàng, viết một bộ phim truyền hình, có thể kiếm mười mấy vạn nguyên, đã mười phần không sai.

Mười mấy vạn nguyên... Ân hiện tại giá phòng, có thể mua một căn hộ.

Do đó cô nói là làm, mở ra văn kiện liền bắt đầu tìm cảm giác, viết cái kịch bản đầu tiên.

Đáng tiếc, ngày thứ nhất cô viết kịch bản, liền đụng tới trở ngại.

Sau đó Mạc Nhan liền gặm kem đi vào, đứng ở sau lưng cô nhìn, cả kinh sợ hãi hỏi: "Chị, chị muốn viết tiểu thuyết a?"

"Không phải, là muốn xem thử viết kịch bản một chút."

"Kịch bản gì vậy? "

"Phim truyền hình."

"Nha! Nhanh, viết em thành nam chính, đến lúc đó em đi diễn."

"Được!"

"Viết cái gì đề tài?"

"Nghĩ viết một bộ tiên hiệp."

"Được a, đại hiệp, được, em thích diễn."

Một lát sau, Mạc mẹ tan tằm trở về, Mạc Nhan liền bắt đầu gọi Mạc mẹ tới vây xem: "Mẹ, chị viết kịch bản đó, còn đem con viết thành vai nam chính,

đến lúc đó con đi diễn phim truyền hình!"

Mạc mẹ lập tức hứng thú, đứng tại phía sau máy vi tính của Mạc Thiên nhìn xem, khen nói: "Àn, lợi dụng kỳ nghỉ làm điểm chính sự, học tập viết cũng được, chẳng qua lớp vũ đạo cùng lớp Taekwondo nhớ đi là được, học phí đều đã giao."

Mạc Thiên từ tiểu học năm hai đã bắt đầu học vũ đạo, mỗi tuần ngày nào cũng phải đi, những năm về sau, an ninh ngày càng không tốt, Mạc mẹ, Mạc ba không yên tâm, liền an bài Mạc Thiên đi học Taekwondo là môn võ hay khá phổ biến lúc đó, lấy làm phòng thân.

Do đó, mỗi tuần khi mặt trời lên cao cô liền đi học vũ đạo, buổi chiều học Taekwondo, đến năm thứ hai, cô muốn vào giới diễn viên nghệ sĩ, lại bắt đầu học đàn tranh, vì thời điểm diễn trang phục cổ hí có thể hình tượng ra đáng người.

Khi đó quả thực liền là sống không bằng chết!

Một mặt, trường học lên lớp cũng muốn đi, mặt khác, quản lý công ty có sắp xếp, cũng muốn đi.

Có thể lên lớp liền lên lớp, buổi tối còn muốn học bù, thường thường muốn tham gia hoạt động công ty, chủ nhật còn muốn tham gia trường luyện thi này đó.

"Mẹ với Mạc Nhan đừng nhìn, con thấy ngại lắm." Mạc Thiên nhanh chóng trả lời, lại khéo léo đuổi hai người đi.

Kết quả bọn nó vẫn là ở sau lưng Mạc Thiên nhìn xem, về sau đứng một mới đi khỏi, chẳng qua khi Mạc mẹ lau nhà, muốn xem một cái, khi đem quần áo đã phơi nắng bỏ vào tủ, cũng muốn xem một cái, thường thường còn nói: "Này, này có chữ sai."

Mạc Thiên ý nghĩ bị cắt đứt một lần lại một lần.

Tiếp cận thời điểm mười một giờ, Mạc ba từ McDonald trở về, lại xách trở về một bao đồ còn dư, hương tử lạnh phóng tới, Mạc Nhan liền lần nữa xích lại gần: "Ba, chị viết kịch bản đó, con thấy viết nhiều trang nha, trong kịch bản con là vai nam chính, đến lúc đó con muốn đi diễn."

Sau đó Mạc ba, Mạc mẹ, Mạc Nhan ba người đứng ở sau lưng cô, xem máy vi tính của cô, bắt đầu nghị luận.

Mạc Thiên suýt chút khóc ra thành tiếng.

Cô hiện tại vừa mới bắt đầu viết, cũng không làm sao biết rõ, xem như trong giai đoạn tìm cảm giác, kết quả. Đám người kia như vậy xem, khiến cô viết đều cảm thấy ngại ngùng.

Mạc ba nhìn một lát, liền đi rửa mặt, rửa mặt hoàn tất, liền bắt đầu đuổi Mạc Thiên ra ngoài: "Nhanh chóng đi ngủ đi, sắp 12 giờ tới nơi rồi. "

Sau đó liền đem Mạc Thiên đuổi ra ngoài.

Cô cảm thấy, năng biên kịch kiếp sống tựa hồ cũng không tốt như vậy đi.

Tại lúc cô ủ rũ rửa mặt, chuẩn bị đi ngủ, cư nhiên nghe đến Mạc Nhan cùng ai gọi điện thoại, nói: "Tao nói cho mày biết, chị tao viết kịch bản, tao là vai nam chính."

Cô ở trong nháy mắt, hận không thể đánh chết đồ ranh con này.

Cô trực tiếp vào phòng Mạc Nhan, hỏi nó: "Muộn như vậy, còn cùng ai gọi điện thoại đấy?"

Mạc Nhan thấy cô tới đây, nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó cười híp mắt cùng Mạc Thiên nói: " Em sẽ nói với chị nhưng mà chị đừng nói cho ba mẹ biết đấy."

"Lục Tuyết Thông?"

"Chị làm sao biết?" Mạc Nhan lập tức cả kinh.

"Đoán thôi mà. "Cô nói, đi đến mép giường Mạc Nhan ngồi xuống, "Đừng trách chị không nhắc nhở em a, hiện tại tâm tư tiểu nữ sinh không phải ai cũng tốt, có nhiều loại người lắm, có khi cô ta tiếp cận em cũng không chắc bởi vì thích em, có lẽ là vì khác."

"Còn có thể là vì cái gì? Em cũng không phải phú nhị đại gì, muốn tìm phú nhị đại, trong trường học chúng ta không phải có rất nhiều sao? Hơn nữa em đẹp trai thế này, cô ấy còn không coi trọng em, cô ấy mù a?"

Cô đột nhiên cảm thấy, loại tự luyện này tính xấu nhà cô.

"Bên cạnh người không phải có người so với em đẹp trai hơn sao?"

"Chị nói Cố Thù a? Bởi vì Cố Thù mang hai dòng máu, tương đối đặc biệt, mới đánh bừa mà làm trúng hot boy, kỳ thật luận tướng mạo, em so ra không kém bao nhiêu."

"Kìa em có thể trực tiếp hỏi một chút a, hỏi cô ta có phải là thích Cố Thù hay không, nếu như cô ta nói không phải, coi như chị không nói gì hết. "

Mạc Nhan bĩu môi, còn thật đáp ứng, tiến đến bên cạnh cô, ở trước mặt cô gửi tin nhắn: "Chị xem này, em muốn cho chị biết đến cái gì gọi là thổ lộ."

Nó liền như Mạc Thiên nói, gửi tin nhắn hỏi Lục Tuyết Thông, cậu không phải thích Cố Thù đi?

Ai biết, Lục Tuyết Thông trả lời rất nhanh: "Cậu thế nào lại phát hiện?"

Mạc Nhan liền dằn dặt, ngẩng đầu nhìn Mạc Thiên, lại cúi đầu nhìn xem điện thoại di động, gần như nghẹn ngào than thở một câu: "Đây là cái gì tình huống?"

"Tiểu nha đầu này thích Cố Thù, nhưng Cố Thù cái người này, em cũng biết, không dễ tiếp cận, nàng liền chỉ có thể từ bên bạn tốt của Cố Thù hạ thủ, muốn tạo quan hệ tốt."

Mạc Nhan mở miệng thật ta, cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Kết quả là, lần này, nó không có nói Lục Tuyết Thông có bệnh, mà là sửa lời kịch: "Em nói nữ sinh các người đều thật có bệnh đi?"

Được, bắt đầu nổ pháo.

"Thế nào có thể nói như thế?"

"Có thể đùa giỡn người khác như vậy sao?" Mạc Nhan lập tức nóng, cảm ra điện thoại muốn gọi mắng Lục Tuyết Thông, lại bị Mạc Thiên ngăn lại.

"Em hiện tại như vậy, thật giống như đã nhìn thấu kế hoạch của cô ta, cho nên người thấp thỏm là cô ta, người thờ ơ lạnh nhạt là em. Nhưng nếu như người mắng cô ta, cô ta sẽ chỉ có chút áy náy, sau đó liền đắc ý, bộ dáng em thích cô ta, cô ta vẫn lấy làm kiêu ngạo, tuy rằng không được Cố Thù thích, nhưng em đẹp trai như vậy đối với cô ta có cảm giác, cô ta cũng hội lãng lãng."

Trước đây, nữ sinh này bởi vì bộ dáng thất tình của Mạc Nhan, đắc ý rất lâu, nói cái gì nàng một lòng một dạ thích Cố Thù, đến soái ca Mạc Nhan cũng cự tuyệt, còn trở thành một đoạn lịch sử đen tối cho Mạc Nhan về sau - cùng anh em giành nữ nhân.

Chính là Mạc Nhan không vui, miệng cong thật cao, một bộ bị người đùa giỡn, hình như sắp khóc.

Mạc Thiên cảm thấy, cô hiện tại nên cấp thiết mở lớp dạy em trai mình.

Do đó, cô ngồi ở đối diện nó, trước đem điện thoại di động nó tới bên mình, sợ nó xúc động, lúc này mới bắt đầu cùng Mạc Nhan nói ra một ít kinh nghiệm của chính mình: "Con người của em, vẫn là còn rất nhỏ, cảm thấy một nữ sinh có bộ dạng xinh xắn một chút, em liền cảm thấy rung động còn muốn háo thắng tranh giành, thích đánh nhau, kỳ thật như vậy căn bản không thể làm nữ sinh thích. Tựa như Cố Thù hoặc giả Tô Lương Ngữ, ôn trọng một ít, ngược lại được nữ sinh thích hơn."

"Củ cái củ cái trắng ai cũng có sở thích riêng thôi!"

"Chính là nội tâm nữ sinh không đơn giản như em tưởng tượng, em luôn dễ tin người như vậy, còn không chân chính hiểu rõ đối phương, liền móc tìm móc phổi đối tốt với người ta, vui mừng hớn hở cùng người chung quanh nói ra chuyện tình các em. Cuối cùng phát hiện bị người lợi dụng, em cũng chỉ có thể sinh bực bội, không chỉ bởi những nữ sinh kia hư, mà là em quá đàn."

"Ai có thể nghĩ tới nhiều như vậy."

"Về sau nhìn xa một chút!"

Mạc Nhan tuy rằng không quá nguyện ý nghe, nhưng vẫn cùng cô tán gẫu rất lâu, thẳng đến rạng sáng hai giờ, Mạc mẹ đi tiểu đêm, phát hiện hai đứa con mình còn ở trong phòng tán gẫu, này mới đem bọn nó đuổi đi ngủ.

Kỳ thật cô cảm thấy, không thể cùng Mạc Nhan tán gẫu một buổi tối, nó liền sẽ lập tức trưởng thành, cô chỉ có thể cấp nó một ít nhắc nhở, khiến nó ngày sau biết coi chừng mọi việc.

Cô làm chị, đối với em trai chiều cổ là đương nhiên, cô chán ghét làng giải trí, lại không thể xen vào cuộc sống em trai mình, nếu như em trai thích, cô vẫn là ủng hộ em trai mình tiến vào làng giải trí, vì lý tưởng của nó mà phấn đấu.

Bởi vì cô viết kịch bản, đem nó viết thành vai nam chính, liền cao hứng chiêu cáo em trai cho thiên hạ coi, coi như phải đi diễn trò rồi.

Hiện tại cô muốn làm như vậy, giúp nó ngày sau bình an thuận lợi, thiếu đi một ít lịch sử đen tối, cô cũng sẽ vui vẻ.

Ai bảo, Mạc Nhan là em trai cô yêu nhất đâu?

Tác giả có lời muốn nói: mới tới Tấn Giang, cái gì cũng không hiểu, mới biết ở đây có tồn tại vật thần kỳ.

Ngày hôm qua ta bắt đầu mở thư không ra, hai quyển đều không được, thẳng đến buổi trưa hôm nay, ta mới gọi điện thoại cho dịch vụ khách

hàng.

Sau đó, nhân viên giải quyết trong vòng 1 phút, ta lúc đó liền kinh ngạc đến ngất người.

....

Vấn đề đã được giải quyết!!!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Khai giảng khóa huấn luyện quân sự

- Edit: An Lăng công chúa

- Beta: EllieKashina

Chương 11: Khai giảng khóa huấn luyện quân sự.

Mạc Thiên sau khi sống lại, ngoại trừ ôn tập Toán Lý Hoá và trêu chọc Cố Thủ ở ngoài, cuối cùng là tìm đến một loại giải trí cũng là mục tiêu phấn đấu: Viết kịch bản.

Vài ngày sau đó, cô nhốt mình ở trong phòng, ai cũng không cho vào, một mình hoàn thành kịch bản.

Kịch bản viết xong liền dùng USB copy đi, linh cảm liền viết trên quyển vở viết đại cương.

Kỳ thật khi cô được sống lại thì sống cuộc sống khá buồn tẻ. Có thể những người khác nếu được sống lại sẽ có cách nghĩ khác, họ sẽ thay đổi rất nhanh, rồi dùng nhiều thủ đoạn, rồi báo thù, rất nhanh chóng có khi họ sẽ có cuộc sống vô cùng tốt.

Nhưng, cô thì không.

Cô không có gì phải làm quá lên như vậy cả. Cô cũng có gia đình, người thân, bạn bè chứ, cũng sẽ có những lúc có những thứ khiến cô không vui, nhưng cũng sẽ không tới nỗi họ khiến cô phải hận họ, trả thù họ.

Cô không việc gì phải sợ họ trêu chọc cô, và cô cũng không hề rảnh mà trả thù hay gì đó, kiếp trước cô sống không để cho người khác ức hiếp mình bao giờ huống chi bên cạnh cô còn Cố Thủ!

Còn bây giờ, tuy cô đã sống lại nhưng lại không bước đi con đường cũ nữa, cũng không có fans hâm mộ.

Cô phấn đấu ngồi viết một kịch bản nhỏ, trong vòng mười ngày cũng đã viết được kha khá, nháy mắt cũng đã tới ngày khai giảng.

Hôm khai giảng là hôm cô phải dậy sớm nhất, cô phải sớm tới báo danh, xem ban của mình, nộp học phí và đo đồng phục năm nay.

Buổi chiều thì phải nhanh chóng mang hành lý tới, chuẩn bị xuất phát để tham gia khóa huấn luyện quân sự.

Trước khi khai giảng một ngày, cô đã nhanh chóng viết xong tập ba, rồi sửa chữa lại tất cả một chút. Nhìn lại cảm thấy hài lòng cô liền cầm kịch bản tới nộp.

Đây cũng là yêu cầu thẩm tra, ký kết hợp đồng mới cho toàn bộ nội dung vở kịch. Chẳng qua, vẫn có nhiều biên tập bị điện ảnh và truyền hình công ty lừa dối sự tình.

Mỗi công ty muốn quay một bộ phim truyền hình liền mời một vị vừa mới xuất doanh không lâu, tiền nhuận bút cao, kinh nghiệm lại không đủ biên kịch. Cho hẳn viết đại cương, nếu được thông qua mới được viết kịch bản.

Vị biên kịch cùng công ty hợp tác trong suốt thời gian một tháng qua mong muốn được thông qua. Nào ngờ công ty lại thay người, đổi một tên tiền nhuận bút thấp, dựa theo đại cương của biên kịch kia viết lại kịch bản. Vị biên kịch không còn cách nào vì không kí kết hợp đồng, chỉ có thể ngậm bồ hòn nói với đồng nghiệp rồi xa công ty kia.

Chuyện như vậy chẳng hề hiếm thấy, cô làm nghệ sĩ, người khôn giữ mình, dù biết chuyện gì xảy ra nhưng lại không quản.

Đem bưu kiện phát đi, Mạc Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoạt động thân thể một chút, sau đó liền đi chuẩn bị huấn luyện quân sự.

Kem chống nắng, mặt nạ dưỡng da, BVS*, chần đắp, đồ dùng, tinh dầu,... Cô suy nghĩ có cần hay không mang thêm những đồ vật khác. Cuối cùng

quyết định nhét vào một chút nội y.

BVS : Các cậu hiểu mà =)))*

Cô thu dọn thêm nửa ngày, mẹ cô đến kiểm tra lại nhét thêm vào gói đầu, Mạc Thiên bỗng dưng tỉnh ngộ. Thì ra cô lại quên mang theo.

Tiếp đến bỏ cô vào, lại nhét vào một cái túi nylon. Cô còn tưởng bố cô lên lút cho thêm đồ ăn ngon hoặc tiền tiêu vặt. Kết quả mở ra chính là McDonald hamburger cùng gà mỡ hoa, gà khối, còn có mười mấy gói sốt cà chua.

Cô biết, nhất định chính là trong tiện thừa lại. Thôi, để mai làm bữa sáng.

Thu dọn xong sau đó, cô nằm ở trên giường xem điện thoại. Liền thấy Tô Lương Ngữ gửi tin nhắn tới, tổng cộng hai điều:

Thứ nhất: Ngày mai cùng đến trường học báo trình diện đi, chúng ta dù sao cũng cùng một ban.

Thứ hai: Không cần nói, vẫn là học cùng thôi, yên tâm, tớ có chừng mực.

Xem hai dòng tin nhắn, cô thở ngắn than dài một hồi, cuối cùng vẫn là nhắn lại: "Được".

Họ ở trung học, cao trung có cái đặc sắc, đó là hai lớp chuyên, chỉ khác chậm ban.

Lớp chuyên phân ban là đem năm tổ một trăm người đứng đầu phân đến ban một và ban hai, năm mươi người đầu tiên là ở ban một, sau năm mươi người thì chỗ còn lại được sắp xếp theo số chẵn lẻ.

Tô Lương Ngữ là năm học tổ thứ hai, Mạc Thiên là năm học tổ thứ chín tư. Ước đoán đều là ban số chẵn, đều là nhị ban.

Tô Lương Ngữ học tập luôn luôn rất tốt, tại thời điểm trung học sơ cấp luôn nằm trong số những người học giỏi nhất, trung khảo thời điểm đột nhiên nhà trường làm cho quá bất ngờ khiến Tô Lương Ngữ mới tụt xuống thứ hai.

Cố gắng như vậy cũng vì gia đình, từ khi bắt đầu học trung học sơ cấp Tô Lương Ngữ đã được giảm học phí.

Thật ra Lương Ngữ có thể không cần như vậy, cha xảy ra sự cố công ty bồi thường bảo hiểm cấp cho nhà họ hơn hai mươi vạn, ở mấy năm trước cũng xem như một số tiền lớn. Cho nên mẹ Lương Ngữ bỏ luôn việc, về nhà mở tiệm trái cây, tiện thể chăm sóc luôn bố Lương Ngữ.

Tô Lương Ngữ tính cũng rất mạnh mẽ, không muốn trở thành gánh nặng cho gia đình chỉ muốn trở thành sự hãnh diện của bố mẹ.

Cuối cùng, Mạc Thiên lại thành gánh nặng.

Nghỉ lại, cũng là tạo hoá trêu ngươi.

Sáng sớm, vừa rời giường mẹ cô đã thu xếp, xem giúp cô có quên thứ gì không, nhưng rõ ràng là hôm qua đã làm quá nhiều lần.

Còn Mạc Nhan cũng rời giường rất sớm, ăn mặc đẹp để đưa chị đi học, chẳng qua là xem ở trường cô có gì hay ho không.

Mạc Thiên không quản em trai mình, cứ thế gặm hamburger thừa, chuẩn bị đi học.

Sau khi ra khỏi nhà, cô liền cảm thấy kinh hãi. Tô Lương Ngữ và Cố Thù đang đứng tán gẫu với nhau!

Bọn họ đang nói gì vậy? Về cô sao? Cô vội vàng bước nhanh qua liền thấy Lương Ngữ vẫy tay cười với mình, đồng thời chào hỏi mẹ mình.

Cố Thù vẫn mang bộ dạng lạnh nhạt, khẽ cúi đầu chào mẹ cô, rồi đi tới chỗ Mạc Nhan nhỏ giọng nói chuyện.

"Anh tới làm gì?" Mạc Thiên nhìn không được hỏi Cố Thù.

"Là em gọi tới, yên tâm, đi xem trường học, không phải đi xem chị" Mạc Nhan thay Cố Thù trả lời.

Mạc Thiên im lặng một lúc, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải theo sát Cố Thù, không để anh rai "đào hoa" với nữ sinh khác.

Tô Lương Ngữ thấy Mạc Thiên nói chuyện với Cố Thù trước thì nội tâm đau khổ, cuối cùng vẫn là cố gắng mỉm cười giúp Mạc Thiên mang đồ: "Đề tớ giúp cậu."

"Cậu cùng mang hành lý mà, đề tớ đưa Mạc Nhan".

"Ừ, vậy cùng đi".

Đem vali hành lý đưa Mạc Nhan, cô đi đến chỗ Tô Lương Ngữ, nhỏ giọng hỏi: "Ban này cậu cùng Cố Thù nói gì vậy?"

"Cũng không có gì, chỉ hỏi hần là có phải đến đưa cậu không"

"Hắn nói thế nào?"

Tô Lương Ngữ trong phút chốc biến đổi biểu cảm, ngao mạn đến cực điểm." Mạc Nhan kêu tôi tới, tôi đón cô ấy làm gì?"

Cô biết, Lương Ngữ học điệu bộ của Cố Thù, nhin không được nở nụ cười.

Ở phía sau, Mạc Nhan nhìn không nhin nổi liền bĩu môi, nói với Cố Thù:" Tôi nói rồi, chị tôi và Lương Ngữ không thể chia rời, đều do Lương Ngữ tính cách quá tốt, chiều chị tôi làm hư."

Cố Thù vốn là tới đón Mạc Thiển, dù sao cô đi huấn luyện quân sự, muốn đi mười ngày hẳn ít nhiều cũng có chút nhớ.

Chính là khi thấy Tô Lương Ngữ ngồi dưới tiểu khu chờ Mạc Thiển, anh lập tức cảm thấy không thoải mái.

Anh ít hơn Mạc Thiển một tuổi, cũng không cùng cấp với cô khiến hắn không thể cùng cô đi huấn luyện.

Nhưng Tô Lương Ngữ thì có thể, vừa rồi bọn họ còn tán gẫu, còn nói học cùng lớp với Mạc Thiển, đi cùng sẽ chiều cố Mạc Thiển giúp anh yên tâm.

Anh có thể yên tâm mới lạ!

Mẹ Mạc Thiển lái xe đưa Mạc Thiển và Tô Lương Ngữ đến trường, anh cùng em trai Mạc Thiển chỉ là người hầu, ở trên xe ba nam sinh ngồi tại ghế sau, Mạc Nhan ngồi trung gian, cũng cảm thấy không khí không đúng lắm.

Cố Thù luôn không thích nói chuyện, nhưng Tô Lương Ngữ đột nhiên kìm nén lên, khiến anh có chút hoảng.

Mẹ Mạc Thiển không hiểu tình hình, luôn miệng tán gẫu cùng Mạc Thiển nói được một nửa liền quay qua hỏi Lương Ngữ:" Lương Ngữ à, bọn họ có một trăm người đứng đầu, không cần nộp học phí, vậy cháu.?"

"Chính vì vậy nên là muốn qua khóa huấn luyện này một ít phí tổn, còn có yêu cầu nộp phiếu ăn, đồng phục học sinh, cùng với thư phí."

Nói là không nộp học phí còn có học bổng, cũng là nộp rất nhiều phí tổn. Còn học bổng cũng là cuối kì, thành tích như cũ ở trong một trăm người đứng đầu thì sẽ có tương lai."

Đồng phục của cao trung có ba áo, mùa đông đồng phục học sinh mùa hạ đồng phục học sinh, ban phục. Nếu có điều kiện tốt thì có thể tự do lựa chọn trường học định chế áo khoác ngoài, kiểu dáng không bắt buộc, chỉ cần gắn phù hiệu trường.

Tuy không hề cường chế tiêu phí, lại cũng gián tiếp ám chỉ quá.

Ví dụ mùa đông tập thể dục giữa giờ cần mặc đồng phục học sinh, học sinh chỉ có thể khoác áo khoác qua bên ngoài, mỗi người đều nhìn rất mập mạp.

Nhưng trường có áo khoác ngoài thì đều có thể đường đường chính chính đi vào, thế nên vẫn rất nhiều người thích.

Mẹ Mạc Thiển khẽ gật đầu, trong lòng thầm tính toán.

Mấy người đến trước là xem phân ban cô và Lương Ngữ quả nhiên ở ban hai, cùng bạn học mới, đây là thông lệ trình tự.

Mẹ cô bận với đóng học phí, giải quyết thủ tục nhưng căn bản vốn là kế toán nên làm việc cũng cực lưu loát.

Mạc Nhan và Cố Thù cùng nhau đi tìm xem trong trường liệu có gì đẹp không nhưng kết quả chẳng phát hiện được gì.

Chỉ trách bên cạnh có Mạc Thiển, khiến ánh mắt của bọn họ cao hơn rất nhiều, lại nhìn nữ sinh khác thấy tướng mạo đều bình thường.

Lại thêm trào lưu Châu Bút Sướng tóc ngắn bên gọng kính cho nên các nữ sinh đều có nét giống nhau.

Cô và Tô Lương Ngữ làm bạn học vào thời điểm đó, trong lớp có mấy người cùng học trung học sơ cấp chào hỏi bọn họ còn có đáng về rất cao hứng. Cô cũng làm bộ làm tịch chào hỏi, nhưng thật ra chẳng nhớ bọn họ là ai.

Thầy chủ nhiệm luôn ở phòng phía trước trước đầu tiên, thấy một nam một nữ bước vào, còn chú trọng nhìn thoáng qua, lại không nói gì.

Bọn họ hai người ngồi cạnh nhau liền có cảm giác trong lớp có rất nhiều người đang nhìn theo, ngoại hình của cả hai người, lại còn cùng một lúc đi vào khiến người ta không thể không chú ý.

Kiếp trước, cô hận không thể có người ai cũng biết, cô cùng Lương Ngữ quan hệ không tầm thường.

Đời này, cô hận không thể cách xa Tô Lương Ngữ nhất có thể, cho người khác biết rằng bọn họ không phải không biết, đáng tiếc, Lương Ngữ nghĩ rằng:"Chúng ta là bạn tốt" bộ dạng vẫn như cũ đối với cô quan tâm đầy đủ, cô cũng không thể tự làm mình đa tình, lại cự tuyệt thêm một lần.

Cô rõ ràng đã cùng anh nói rõ ràng rồi mà!

"Năm mơ, trường học chúng ta có người đẹp trai như vậy à? Còn có con lai?" Lúc này, một nữ sinh thốt ra lời cảm thán, cũng một đám người đi qua cửa sổ, nhìn thấy Cố Thù cùng Mạc Nhan đứng ngoài cửa sổ đang đợi mẹ Mạc Thiên làm thủ tục.

Có người nhận ra Mạc Nhan và Cố Thù, hoặc giả dụ, trung học sơ cấp bộ tuyển thẳng đi lên, không có mấy ai không nhận ra Cố Thù, làm gì trong trường học lại có con lai!

Còn! Rất! Đẹp! Trai

"Cái đó là trung học sơ cấp bộ, khai giảng ngày ba, con lai bên cạnh là em Mạc Thiên, là cô gái vừa đi vào. "

Mọi người lại nhìn sang Mạc Thiên.

"Này, chị em hai người có chút không giống nhau." Trước cảm thán nữ sinh lần nữa kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Cô quay đầu, thấy nữ sinh đó suýt cười ra tiếng.

Không phải ai khác, đó là bạn thân của cô - Luru Tiểu Tiểu

Tác giả có lời muốn nói: có chút tượng sống lại thông thường tiểu thuyết, hy vọng mọi người có thể thích. Cầu mong một lần su tâm, thêm nữa, ta cùng mở cổ ngôn đều không sai nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp lại người bạn thân

- Edit: An Lăng công chúa

- Beta: EllieKashina

Chương 12: Gặp lại người bạn thân.

Mạc Thiên trước đây có hai người bạn thân, một người từ trung học có quan hệ cũng không tệ với cô là Bạc Cách, một người nữa là quen ở cao trung Luru Tiểu Tiểu.

Luru Tiểu Tiểu không quá xinh đẹp như mỹ nữ, mặt tròn tròn, lông mi rậm, mắt to, sống mũi không cao mà còn có chút tẹt, lại có làn môi gọi cảm cộng thêm da thịt trắng nõn chính thể xem ra có chút béo tốt, chính là một gương mặt xinh xắn, phúc hậu.

Điểm đáng đề ý nhất của Luru Tiểu Tiểu chính là ngực lớn! Vô cùng lớn!!

Mạc Thiên chính là theo không kịp.

Mạc Thiên ngực khi thành niên chỉ đến cup B, dù cô có độn thêm thì cuối cùng cũng sẽ vẫn nhím ra mà thôi.

Nếu độn thì cùng lắm cũng chỉ là cup C mà thôi, mà cô cũng không thích làm vậy, cảm giác cũng không thích.

Nhưng Tiểu Tiểu ngực là loại D, hơn nữa hình dáng còn rất đặc biệt, xúc cảm cũng...

Cô cảm thấy Tiểu Tiểu ngực lớn lý do chính là cô ấy có thân hình không hề cân đối, cùng lắm được coi là đầy đà, nam sinh thích nhất loại "có da có thịt" như của cô ấy.

Cô thì có gương mặt đẹp, Luru Tiểu Tiểu thì có ngực lớn, còn Bạc Cách chính là dáng người vô cùng cao.

Kỳ thật đáng vẽ của Luru Tiểu Tiểu nếu ở Âu Mỹ quả là mỹ nữ, còn tại Trung Quốc thích cảm nhận thì không được!

Thật ra cô và Luru Tiểu Tiểu trước có chút không hợp nhau. Cô ấy có chút si tình, cả ngày chỉ xem soái ca, đây cũng là cái tuổi thiếu nữ thường có tâm tình. Còn nhớ huấn luyện quân sự trước đây không lâu, cô ấy bắt đầu theo đuổi một nam sinh mà Mạc Thiên không nhớ tên.

Khi đó cô trẻ tuổi nóng tính, vì không ưa Tiểu Tiểu mà Tiểu Tiểu cũng không ưa cô cảm thấy cô rất kiêu ngạo.

Kết quả một lần trong lớp cả hai làm lớp trở nên rất khác, hai người có chung mối thù liền trở thành bạn thân.

Nhắc tới cũng thật là áu trĩ, là ban nhất xem thường ban hai, nói ban hai là trình độ thấp hơn ban nhất một cấp, ban hai không nghe trong lòng khẳng định khó chịu.

Đại hội thể thao thời điểm đó có môn chạy tiếp sức, vận động viên ban một đánh rơi ban hai trong tay gây khiến ban hai đứng chột.

Khi đó vừa đến tan học cả hai ban ở trong hành lang cãi nhau lẫn chửi bới.

Thời gian đó cả hai người các cô đều rất tích cực, vì tính khí hai người đều vô cùng nóng nảy không ai nhường ai khiến ai cũng ngăn không nổi.

Cô còn cùng Lưu Tiểu Tiểu mua pháo nổ, vào buổi tối hôm tự học châm pháo rồi vứt vào ban nhất, dọa họ chạy toán loạn, hai người cùng vì đó mà viết một tập giấy kiểm điểm.

Đây chính là cách mạng tình nghĩa, cảm tình tự nhiên nhiều hơn!!

Lưu Tiểu Tiểu cũng thật là lợi hại, cao trung ba năm thay đến bốn người bạn trai, đến đại học thì càng nhiều hơn nữa. Còn cô khi đó chăm chỉ làm việc, không gặp được hết các bạn trai của Tiểu Tiểu, chỉ gặp qua sáu người, nghe nói còn nhiều hơn như vậy nữa!

Về sau tốt nghiệp Lưu Tiểu Tiểu đi phẫu thuật thẩm mỹ trở thành đại mỹ nhân. Cô ta còn nói thà mất mù còn hơn xấu xí. Cái giá phải trả chính là cô ta bị mọi người nghi ngờ liệu có phải đã bơm luôn ngực hay không?

Lưu Tiểu Tiểu lại là người phóng đảng, về sau cô ta kết hôn nhân cách mị lực lúc đó càng thêm bội phần quyến rũ.

Thời điểm Mạc Thiên sống lại, con trai Tiểu Tiểu vừa đầy tháng, cô còn chẳng kịp đi thăm.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô liền cảm thấy ấm áp, liền hướng phía Tiểu Tiểu vỗ tay." Có cơ hội sẽ cùng cậu đi gặp, chúng ta trung học sơ cấp bộ tuyển thẳng đi lên không thiếu soái ca, tớ biết hơn nữa."

"Thật?" Tiểu Tiểu lập tức tỉnh táo, còn đặc biệt đổi chỗ ngồi thẳng Mạc Thiên nói chuyện một hồi.

Lương Ngữ nghe cô cùng Tiểu Tiểu nói chuyện một hồi bàn bạc về chủ đề các soái ca thì toát mồ hôi liên tục.

Ngay lúc này, một người có thân hình thon dài liếc nhìn vào bên trong bằng một con mắt, cuối cùng đi đến chỗ Tiểu Tiểu dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn nói:" Tôi không mang bất cứ thứ gì, chỉ muốn đi huấn luyện quân sự với cô."

"Không vấn đề, chẳng qua chần chờ bọn tôi mang có một cái cộng thêm một cái túi ngủ." Cô lại gặp một người bạn thân trước kia, không nhận nổi bèn hai mắt sáng lên.

"Cùng đi thôi" Nữ sinh đó trả lời một câu, liền lờ mờ uể oải ngáp một cái, bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

Mạc Thiên có một cô bạn thân tính cách không thích nhiều lời như Bạc Cách, chính vậy nên quan hệ hai người họ thật sự rất tốt. Bạc Cách có vóc dáng khá cao, thân hình lại gầy yếu, ngực còn chẳng có chút nào. Cô ta thuộc dạng ăn không mập, tuy sức ăn rất lớn lại không kén ăn chút nào. Hơn nữa vóc dáng cũng cao, thời điểm tốt nghiệp cao 1m76 mỗi khi cô ngẩng đầu nhìn Bạc Cách, hận nhất Bạc Cách đi giày cao gót.

Cô khi còn đi học rất mê Bạc Cách, cảm thấy chính bản thân là cáo mượn oai hùm.

Về sau, Bạc Cách trở thành người mẫu quốc tế nổi tiếng, còn xưng là ông chồng quốc dân.

Nhớ ra cái gì đó, cô gọi Bạc Cách:" Chút cậu đi mua bàn chải đánh răng đi, tớ không dùng chung với cậu đâu"

"Tớ không quan tâm vấn đề này đâu"

"Nhưng tớ đề ý"

Lúc này, cô bắt đầu giới thiệu: " Tôi là Mạc Thiên, bên cạnh là Tô Lương Ngữ, xem như ban chúng ta danh nhất đi. Còn đây là Bạc Cách học cùng khi học sơ trung, gọi là Bạc ca"

Lưu Tiểu Tiểu trước là xem một lát thấy tổng thể ổn thỏa, nhan sắc của bản thân không cùng mọi người cùng cấp bậc nhưng có chút thích tính cách Mạc Thiên cũng tự giới thiệu:" Tôi là Lưu Tiểu Tiểu, xem như ban chúng ta ba danh"

Mạc Thiên tất nhiên quên, hoa si Lưu Tiểu Tiểu vẫn là học bá cả năm học tổ thứ sáu danh không giống cô và Bạc Cách năm học tổ hơn chín mươi danh vị trí.

Trước cô vào làng giải trí, đến cao hai thành tích giảm, cao ba càng thê thảm không nổi nhìn.

Chính là cô thành danh, thành trường học bằng hiệu, trường cũng không cho cô thay ca.

Trong phòng học náo loạn một lát, thầy chủ nhiệm liền lên sân khấu nói chuyện.

Cô còn nhớ thầy từng là chàng trai vô cùng nhiệt huyết dốc lòng giúp cả bọn vượt qua kì thi hơn nữa bao che khuyết điểm cực lợi hại, mỗi lần trong lớp có người gây hoạ thầy đều hội ý nhỏ. Giúp chuyện lớn hoá nhỏ chuyện nhỏ hoá không, nhưng khi lớp khác bắt nạt lớp mình thầy đều ức không thể trực tiếp đi cãi nhau với chúng.

Khi đó các học sinh trong lớp đều cực kì thích thầy, hai ban lẫn nhau thấy ngứa mắt lúc đó cảm thấy người thầy này cực ngốc.

Năm đó một người từng nói:

"Soái ngốc ngã xuống, quả thực không cách nào so sánh được."

Trong lớp không thiếu người như vậy nói thầy.

Mạc Thiển nghĩ đến câu nói này, liền cảm thấy có chút khó chịu.

Bọn họ trước đây còn có một vị thầy dạy chính trị, cũng họ Trương là giáo viên chủ nhiệm, còn gọi là thầy Trương.

Thầy Tiểu Trương trước là một lần lớp quy củ lại nói một ít về kỉ tập huấn, cô một lần nữa nhìn lại những người bạn học cùng mình.

Bỗng có người bước lên sân khấu, Mạc Thiển lập tức ngẩng người, người đó là ai chứ? Tốt nghiệp xong làm đầu đi tỉnh anh, kiếm không ít tiền còn tài trợ cho cô một bộ phim.

Người này về sau đậu đại học B chẳng qua không quá thân thiết, nên không để ý lắm. Lúc gần đi, Tiểu Trương lão sư nói: "Trước cho Lương Ngữ làm lớp trưởng, cậu ấy cũng là hội chủ tịch học sinh, có thể xử lý hoàn hảo mọi việc"

Lương Ngữ lúc này đứng lên cho mọi người nhìn một chút.

Không thể không nói trước đây Tô Lương Ngữ quả thật rất xuất sắc, học tập tốt ngoại hình ôn tính cách tốt, hơn nữa trong hội học sinh lại có thầy cô quý mến khiến cho cô và cậu ta ái muội sáu năm thầy đều mắt nhắm mắt mở.

Trước đây hai lớp cãi nhau, Lương Ngữ cũng là người hoà giải, mặt ngoài hai bên không đắc tội, thực ra thường thường ám chỉ thầy giáo là ban một gây sự, ban hai bị bức ép vô cùng khiến cho thầy cô phòng giáo dục cũng cảm thấy chướng mắt về sự kèn kiệu của ban một.

Ra khỏi phòng, Mạc Nhan liền hùng hục chạy tới giúp Mạc Thiển xách hành lý thấy Bạc Cách liền cúi đầu chào hỏi: "Bạc ca, có cái gì yêu cầu tiểu đệ lấy không?"

Trước đây, Mạc Nhan không sợ trời đất chỉ sợ Bạc Cách vì cảm thấy có luồng khí xã hội đen thoát ra từ người Bạc Cách.

"Tôi dùng chung với Mạc Thiển"

"Cái này đơn giản em lấy đồ, cũng là lấy luôn một thể."

Bạc Cách gật đầu nhẹ một cái, sau đó xoa xoa đầu Mạc Nhan, cô ấy cao hứng híp mắt cười.

Cố Thù căn bản cũng không nghĩ nói tới đây, cùng Mạc Thiển nói hai câu lại phát hiện có rất nhiều người đang nhìn anh, anh liền trở mặt thành bộ dạng lạnh lùng, nghiêm mặt ánh mắt lại nhìn chòng chọc Mạc Thiển, chưa bao giờ cách cô quá xa.

Cô sắp lên xe bus, anh mới gọi, rồi đến chỗ cô nhét vào tay cô một đồ vật, quay đầu đi luôn.

Tác giả có lời muốn nói: tuyệt đối không nên để nữ chính không biết tự có sinh hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Quà tặng của Cố Thù

Edit: Thịt hun khói

Beta: EllieKashina

Chương 13: Quà tặng của Cố Thù.

Mạc Thiển ngồi trên hàng ghế cuối cùng của xe bus, trong tay cô là món quà của Cố Thù đưa, biểu cảm cô lúc này có chút nghiêm túc.

Cô Thù tặng cô một thỏi son, vốn dĩ nhận được món quà này từ Cố Thù, cô đã rất vui, dù sao thì đời này, đây vẫn là lần đầu tiên anh tặng quà cô. Thỏi son này trong thời kì cô đi huấn luyện quân sự chắc sẽ rất hữu dụng.

Nhưng cô lại không vui nổi, loại son này, cô bị dị ứng. Cố Thù cứ khẳng khẳng tặng, làm cô không tránh được suy nghĩ.

Đời trước Cố Thù rất rõ ràng cô bị dị ứng với loại son này, nhưng khi đó, họ rất thân thiết.

Có một lần phải diễn cảnh cổ trang, điều kiện làm việc cô cùng cực khổ, làn da khô rất lợi hại, môi cũng khô nẻ nghiêm trọng. Lúc ấy cô tùy tiện lấy son dưỡng của trợ lý dùng tạm, kết quả làm hai cánh môi sưng phồng, tề tề.

Kỳ thật bệnh tình cũng không quá rõ ràng, chỉ là môi có chút không thoải mái, cũng không nguy đến tính mạng. Người biết cô bị dị ứng với loại son này không nhiều, Diêu Thiên Nam lại là một trong số ít may mắn biết được.

Khi đó cô cùng Diêu Thiên Nam ở cùng một đoàn kịch, cô ta là người mới, danh tiếng so với cô tất nhiên kém mấy phần. Cô tự cho mình là tiền bối, cô ta là hậu bối thân thiết chị em em. Cô là vai chính còn cô ta vai phụ, hai người cùng nhau dùng một phòng trang điểm, một xe thường xuyên đi cùng nhau, tất nhiên cô ta sẽ biết chuyện này.

Cô bắt đầu hoài nghi, Cố Thù tặng cô thỏi son này, liệu có phải do cô ta lừa giúp.

Bây giờ Cố Thù vẫn là học sinh cấp 3, vẫn chưa thể là nhân vật có thể hô mưa gọi gió. Học sinh cấp 3 tương đối thuần khiết, những người dám lên lút thấy cô bố mẹ yêu đương tất nhiên không nhiều. Thế nên những nữ sinh theo đuổi Cố Thù một khi bị từ chối, sẽ không oán lấy anh nữa. Cố Thù học lên cấp 3, sức hấp dẫn ngày càng lớn, càng nhiều người theo đuổi. Có lẽ thời gian thăm mền Mạc Thiên rất khó chịu, lại thêm nhiều người theo đuổi rất phiền phức, cho nên anh ta hể mở miệng lại nói lời cay độc.

Diêu Thiên Nam cũng may vẫn còn chút tâm hồn nữ sinh, nếu không với cái kĩ xảo biểu diễn kia, không thể nào thắng cô được, nói rằng cô chỉ có vẻ bề ngoài đơn thuần nhưng bên trong không phải như vậy.

Mạc Thiên lại nghĩ tới nội dung vở kịch.

Sau một lần hai người trò chuyện, Diêu Thiên Nam liền thay đổi sách lược, chạy đi nói với Cố Thù rằng cô ta từ bỏ, chỉ muốn cùng anh làm bạn tốt, rồi lại như có như không đề cập rằng cô sắp đi huấn luyện quân sự, muốn lôi kéo Cố Thù mua quà tặng.

Cố Thù thích cô, nếu cô muốn hái sao chắc chắn anh cũng đáp ứng. Vừa hay lúc Mạc Thiên đi huấn luyện quân sự, sẽ không từ bỏ cơ hội, lại có Diêu Thiên Nam làm quân sự.

Thật ra Mạc Thiên có thể xác định, Cố Thù chỉ đơn thuần thuận theo sự giúp đỡ của Diêu Thiên Nam.

Nhưng vừa nghĩ đến hai người cùng nhau đi dạo tại một nơi, ngắm ngắm nghĩa nghĩa, trong lòng không tránh được khó chịu.

Nhất là Diêu Thiên Nam lại giúp anh chọn son môi này nữa.

Lần trước trong điện thoại cô không giữ thể diện cho cô ta, giờ này tính bài trả thù sao?

Cũng chính bởi thỏi son này, làm cho Mạc Thiên chợt nhận ra, cô đóng cửa viết kịch bản một thời gian, đã xem nhẹ Cố Thù, để cho Diêu Thiên Nam kia lợi dụng.

Diêu Thiên Nam sẽ không bởi vì cuộc điện thoại đó mà vất bỏ Cố Thù.

Lúc Mạc Thiên đang trầm mặc, Bạc Cách đột ngột mở miệng hỏi cô: "Cậu cùng với Tô Lương Ngực cãi nhau?"

Cô còn đang âm mưu làm thế nào để đánh trả Diêu Thiên Nam đòn này, đột nhiên bị hỏi, có chút chần chờ, quay đầu sang liền thấy Lưu Tiểu Tiểu cũng tò mò nhìn cô: "Hai người quả thật là có vấn đề? Cùng nhau đi vào, rất gây chú ý, sau đó lại ngồi cạnh nhau nữa."

Ba người Mạc Thiên, Bạc Cách cùng Lưu Tiểu Tiểu ngồi trên hàng ghế cuối cùng. Tô Lương Ngực là lớp trưởng lớp Mạc Thiên, có rất nhiều việc phải làm. Ví dụ như đi phòng giáo vụ lấy giấy tờ, thống kê số đo đồng phục, còn phải tìm hiểu tên học sinh nghỉ học cùng giấy phép.

Xử lý xong mọi việc, cậu là người cuối cùng lên xe, cũng không đi về phía sau mà trực tiếp ngồi cạnh ghế tài xế. Anh ưu nhã tựa lưng vào thành cầm phía sai, cứ vậy mà đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Mạc Thiên lập tức cười, vẫy tay nói: "Không có, không cãi nhau, tớ với anh ấy chỉ là bạn bè."

"Bạn bè?" Bạc Cách nhướng mày, biểu tình trên mặt như đang cân nhắc kĩ lưỡng tính thực tế trong lời nói của Mạc Thiên, "Cậu nói vậy, tớ lại thấy quan hệ của các cậu thật sự có chút mờ ám?"

Mạc Thiên không giải thích thêm: "Sao lại thế được."

"Tớ quen cậu cùng Tô Lương Ngực 3 năm, nếu là trước đây cậu đều không bỏ sót cơ hội mà thể hiện quyền sở hữu của cậu với Tô Lương Ngực, nào có như bây giờ, cậu như muốn phủi sạch quan hệ với cậu ấy? Còn nữa, trước đây Tô Lương Ngực kia rất nghe lời, luôn theo sau cậu, sao bây giờ lại ngồi

luôn phía trước, không bình thường chút nào." Bạc Cách phân tích.

Lưu Tiểu Tiểu bày ra khuôn mặt bất quá: "Hai người các cậu quả nhiên có gì đó?Ồi trời ạ, khuôn mặt như ánh mặt trời ấy, rất được yêu thích đó!

"Cũng không tính..." Mạc Thiên cười khổ, đem thỏi son vào túi xách, sau đó đáp "Tớ thích người khác."

"Là Cố Thủ?" Bạc Cách như đang khẳng định.

"Ồi mẹ ơi, cậu là thám tử sao?" Mạc Thiên chấn kinh.

Bạc Cách lại cực khinh thường mà đáp trả cô: "Cậu quá dễ đoán, lại được tên Cố Thủ đó nhảy cẫng lên vui mừng, cái bộ dạng đó ai mà không thấy chứ?"

Lưu Tiểu Tiểu lại nói: "Kỳ thật tôi thấy hắn cũng rất soái, chỉ muốn cắn một miếng."

Mạc Thiên bị Tiểu Tiểu chọc cười: "Chúng ta đúng là bạn bè, tớ cũng thấy Cố Thủ rất đẹp trai!"

"Tất nhiên là đẹp rồi! Tớ từ cử sở nhìn ra ngoài, tóc vàng nâu, mắt xanh đúng là tiểu soái ca, là con lai đó, nhưng vẫn có điểm giống người Trung Quốc. Con lai đa phần đều rất đẹp, muốn góc cạnh có góc cạnh, muốn nét phương đông có phương đông, một con người tình tẻ. Rất tuyệt vời!"Lưu Tiểu Tiểu khen Cố Thủ không dứt miệng.

Kỳ thật Lưu Tiểu Tiểu đúng là một tiểu hoa si*, nhưng đối với bạn trai của bạn mình, cô một chút cũng không dám vượt rào, với bất kể ai cũng chừng mực. Cô tuyệt đối không phải loại người sẽ bỏ đá xuống giếng, huống chi Mạc Thiên lại là bạn bè của mình.

Tiểu hoa si: ý chỉ một cô nàng rất si tình.*

"Cậu trước đây không phải đã nói Cố Thủ không có ai thích sao?" Bạc Cách lại hỏi một câu.

"Tớ đã nói sao?"

"Quá gầy, thể mà vẫn có người thích."

"Ah....chắc vậy."

Lúc Mạc Thiên quen biết Cố Thủ, lúc đó anh vẫn rất đơn thuần, da dẻ trắng trẻo, dáng không cao lắm, tóc vàng mắt xanh, bộ dạng rất xinh xắn. Rất điểm đậm, so với cô còn thực nữ hơn mấy phần.

Khi đó Mạc Thiên nhận ra, khi cô cùng anh nói chuyện, anh sẽ đỏ mặt, rất dễ thương, rất ngại ngùng.

"Cậu thích là tốt rồi, Tô Lương Ngữ cũng không sai, tớ không hiểu con người Cố Thủ, cậu xem xét cho kỹ, nếu tên đó dám không tốt với cậu, tớ sẽ cho cậu ta một trận."

Kỳ thật Bạc Cách đối với Mạc Thiên, rất tự nhiên, dù qua một thời gian không liên lạc nhưng tình cảm vẫn tốt như trước.

Mạc Thiên thích ai, cô sẽ không can dự, chỉ quan tâm một chút. Nếu một ngày Mạc Thiên cùng bạn trai có vấn đề, mặc kệ Mạc Thiên sai hay đúng, cô vẫn đứng về phía Mạc Thiên vô điều kiện. Cho nên đối với việc Mạc Thiên thay lòng, cô sẽ không vì Tô Lương Ngữ nói thêm vài câu.

Hai cô gái đều là bạn bè thân thiết đã nhiều năm, tính tình khác biệt. Mỗi lần Mạc Thiên cãi nhau với bạn bè, đều là Bạc Cách giúp cô răn dạy bạn trai. Lưu Tiểu Tiểu thấy thể liên thương cảm cho mấy nam sinh, nhưng cũng không còn cách nào, họ chỉ có thể cúi đầu nhận hết lỗi về mình.

Nghĩ lại, đúng là Mạc Thiên bị làm hư mất rồi.

Bên cạnh có hai bạn thân bảo hộ, lại có Tô Lương Ngữ yêu chiều, Cố Thủ lặng lẽ đứng sau bảo hộ, cùng với ngoại hình không tệ, Mạc Thiên phát triển sự nghiệp ngày càng cao thì sau khi gục ngã lại càng không thể gượng dậy.

Ngược lại Lưu Tiểu Tiểu lại rất hâm mộ: "Cậu thật may mắn đó, tiền nhiệm rất tốt, người sau so với người trước lại càng tiến bộ, tớ còn chẳng kịp thấy bóng dáng mối tình đầu ờ đâu."

Đời trước, Lưu Tiểu Tiểu yêu đương quá nhiều, nhưng vì mấy lần cô theo đuổi người ta không thành công, nên thiên hạ đồn đại không tốt, điều này cũng khiến Mạc Thiên tức giận rất nhiều.

Sau một lúc, Mạc Thiên mới lên tiếng làm quân sư: "Cậu không biết rằng con trai rất dễ bảo sao?Cậu càng chủ động, hắn lại càng làm cao. Đối với đàn ông, cậu chỉ nên cho họ một chút ngon ngọt, cho họ một chút ám chỉ, đừng có dồn ép, nếu không chỉ rước họa vào thân."

"Đúng, rất đúng!Nhưng tớ với cậu sao giống nhau được, cậu ngoại hình như vậy, bao kẻ mơ không được. Tớ chỉ là dạng nữ sinh bình thường, làm gì có tư cách làm cao!"

"Ngực cậu rất lớn!"

Lưu Tiểu Tiểu: "..."

"Chuyện yêu đương, tốt nhất là để nó được tự nhiên, không thể cưỡng cầu, lật mềm buộc chặt, đợi mục tiêu xuất hiện, tớ sẽ giúp cậu."

"Thật sao? Cậu có kinh nghiệm sao?"

"Cậu xem tớ và Cố Thù, mắt thấy là chuyện sắp thành, nhưng tớ lại vẫn dừng dừng, biết sao không?"

"Vì sao?"

"Thứ dễ dàng đạt được, sẽ không biết quý trọng." Mạc Thiên nói vậy, cũng bởi vì trước đây Cố Thù theo đuổi cô, đối với cô luôn trân trọng từng cơ hội, nếu như dễ dàng, không biết anh sẽ vất bỏ cô lúc nào nữa. Đương nhiên cô cũng chỉ đoán vậy thôi, cô không hề hoài nghi tình cảm của Cố Thù, chỉ là cô nghĩ sẽ vun đắp thật tốt đoạn tình cảm này. Đời này, cô sẽ không để Cố Thù đợi cô lâu như kiếp trước. Ngoài ra sẽ khiến cho Điều Thiên Nam phải nhớ kĩ cô.

"Nhưng cậu không sợ Cố Thù nhà cậu đẹp trai như vậy, khẳng định có không ít nữ sinh tương tự đâu. Nếu cậu cứ chần chừ, liệu cậu ta có bỏ cậu mà đến với người khác không?" Lưu Tiểu Tiểu chủ động lên tiếng.

Mạc Thiên bất giác thờ dài, chuyện như vậy bỗng nhảy ra trong đầu, thật là làm khó người ta mà. Cô cùng Tiểu Tiểu nói vài câu, liền thả tầm mắt ra ngoài cửa ngắm cảnh. Xe đã đến vùng nông thôn, những ngôi nhà thấp thấp con con, những mảnh vườn rộng lớn.

Rất nhanh cô liền gạt mình, trong đầu như có thứ gì đó lướt qua, nhưng cô không thể xác định đó là thứ gì, nó khiến cô đứng ngồi không yên!

Có thể làm giàu theo đường tắt!

Làm thế nào mà trước đây cô không nhận ra cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Yêu thương to lớn

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 14: Yêu thương to lớn.

Xe buýt đi tới ngoại thành để tới quân doanh, đi qua những bãi ruộng ngô.

Đi qua nơi này làm Mạc Thiên nghĩ tới sau này ở đây là sân golf, xung quanh là xây thành khu biệt thự, làng du lịch.

Nơi này cũng chẳng phải là chỗ buôn bán gì nhưng phát triển đất ở đây rất tốt.

Bất xe ở đây cũng có chút bất tiện, chỉ có một xe mà một ngày chỉ có mấy chuyến, mỗi chuyến cách nhau bảy giờ.

Ở nông thôn phương tiện đi lại cũng không nhiều, phần lớn là xe đạp hoặc có thể là xe kéo. Đường cũng có nhiều dốc khiến đi lại hết sức bất tiện, hơn nữa đường đi không tốt cũng cách xa nội thành.

Bởi vì rời xa nội thành nên ở đây mới như vậy.

Ở thành thị ngày càng phồn hoa, nhà cao tầng mọc lên ngày càng nhiều, mọi người cũng vì thế mà bắt đầu hướng tới việc gây dựng lại nguyên sinh thái.

Nơi này xa thành thị, hoàn cảnh cũng rất tốt, gần đây có một hồ cũng không ô nhiễm, nước trong vắt tới độ thấy rõ đáy hồ.

Vào năm 2008, vì thế vận hội Olympic, nơi này bắt đầu sửa lại đường, phá rất nhiều căn nhà, làm một đường thẳng chạy tới đây, còn làm thêm một đường phụ là đường cao tốc, chỉ cần quẹo là tới nơi này.

Về sau ở đây vẫn là tuyến chạy tàu điện ngầm cuối cùng.

Giao thông tiện lợi hơn, phong cảnh đẹp như vậy, không thiếu những nhà đầu tư rất muốn tranh giành nơi này.

Đầu tiên, một trường đại học kiến trúc đã mua đất ở đây, xây thành trường đại học.

Sau đó thì có thêm sân golf, tiếp theo là khu biệt thự và cùng đó là làng du lịch.

Mua đất ở nơi này nghe nói khi mua thì một mét vuông đất là sáu nghìn nguyên, cũng không tính là đắt lắm, vùng quê rộng như vậy sân trong cũng tính tiền.

Nếu như có cả đất cây ruộng lại càng đáng quý hơn, một mẫu đất thôi hình như là ba vạn tám.

Như vậy có thể kiếm được, nhìn thì thấy không nhiều, nhưng nếu so sánh ra thì mua ở thời điểm tốt, mua một căn nhà 80m², sau đó mua sân vườn bên trong cũng 300m². Mảnh đất to như vậy nhưng chỉ cần 1 vạn nguyên là mua được.

Nhưng mà nói cũng phải nói luôn, một vạn tệ mua một căn nhà, hơn hai trăm vạn liền bán đi.

Nếu như kịch bản cô viết bán đi được thì một tập tính giá là một vạn, phim truyền hình 20 tập là cô có thể kiếm được 20 vạn rồi, rồi sau đó cô cũng có thể mua được nhiều đất.

Phát tài!

Phát tài lớn rồi!

Cô hình như nghĩ quá đơn giản rồi, lại muốn đi mua nhà! Căn nhà nào thì vừa với số tiền kiếm được.

Năm 2005 mua nhà, một căn nhà 300 mét vuông, rồi đến tới 2015 thì đem bán đi cũng phải được hơn 1 vạn một mét vuông, này có tính là kiếm nhiều tiền không?

Cô mua nhà ở vùng nông thôn, rồi cho thuê, tuy rằng thuê thì mỗi tháng được có mấy đồng thậm chí còn không tới thế, nhưng nếu cô mua đất làm vườn thì cũng có thể cho thuê, mà tiền thuê đất vườn cô không rõ lắm, nhưng chắc cũng có thể kiếm được một chút.

Càng nghĩ tới càng kích động, cô không thể ngồi yên được.

Tại sao lại phải tập luyện quân sự nhỉ, làm chậm trễ hết cả việc, cô muốn viết kịch bản! Cô muốn mua nhà!

Tâm tình cô như đang bay trên mây, trong đầu cô đang nghĩ nội dung kịch bản vô cùng phong phú, chỉ hận không thể lấy vở ra, lập tức viết hết những gì nghĩ trong đầu.

Khi tới quân doanh, liền bắt đầu phân chia ký túc xá.

Ký túc xá ở quân đội rất khổ, hình như là dùng tạm những phòng học làm thành ký túc xá, sắp xếp vài cái giường tầng, giường trên hay dưới đều đơn giản thô sơ tới đáng thương, thế mà cái phòng này lại chứa được tới 20 người.

Trên giường đều được trải chiếu, chiếu được làm đơn giản từ những thứ đơn giản ở địa phương này. Trên đó cũng có một cái chăn mỏng màu xanh lá, nhìn qua hình như cũng không được sạch sẽ lắm.

Giường dưới còn có thể giăng màn ngủ mà giường bên trên còn không có chỗ để giăng. Thêm nữa muốn leo lên giường trên cũng không có thang, chỉ có miếng sắt nhỏ. Muốn leo lên phải giẫm vào mép giường dưới sau đó giẫm vào miếng sắt mà leo lên. Nếu thân thể không nhanh nhẹn hoặc chân ngắn thì tương đối khó khăn.

Cho nên các nữ sinh vì muốn giành cho mình vị trí tốt liền bắt đầu ồn ào tranh luận.

Cái gọi là vị trí tốt chính là giường dựa vào tường, nhất là giường dưới, tốt hơn được một chút, khác với những giường được để ở giữa làm cho người không thoải mái.

Đặc biệt là giường phía trên, chỉ có một bên có lan can chắn còn bên còn lại thì không.

Mạc Thiển có trí nhớ ở kiếp trước, biết được ký túc xá của mình, liền xách vali chạy lên cầu thang đi vào phòng, đem vali để lên giường rồi ngồi ở giường đó.

Ở đây có hai giường đều dựa vào vách tường được để song song nhau, khoảng cách cũng xa, cũng được coi là vị trí tốt nhất trong phòng.

Bạc Cách mang hành lý đi vào, chỉ có bàn chải đánh răng, còn vừa nãy đã đưa cho Mạc Thiển xách hộ. Mạc Thiển chỉ có một balo đeo sau lưng nên cũng tính là nhẹ. Đi theo Mạc Thiển lên tầng thấy cô đang ngồi chiếm một giường dưới liền cũng đi ra đẩy đề đề, để người khác biết rằng ở đây đã có người.

Những người khác không có được biết trước mọi chuyện như Mạc Thiển, đều xách vali mà trong đó chèn đệm nặng. Ở quân doanh không có thang máy nên chỉ có thể xách đồ đi thang bộ ba tầng, khó khăn lắm mới vào phòng ngủ, thấy cảnh tượng này có chút chịu không nổi.

Có học sinh đi tìm giáo viên để kháng nghị, sau đó liền bị đuổi vào tìm chỗ mà sắp xếp đồ.

Bởi vì Bạc Cách và Mạc Thiên đợi Lưu Tiểu Tiểu, cô một mình xách vali đi lên trên, còn chả có hứng thú, sau đó đi vào thấy hai người họ đã chiếm giường ngủ hộ, lúc này mới nở nụ cười.

"Tớ cùng Bạc Cách đã giữ một cái giường, cậu nhanh chóng đem đồ lên sắp xếp đi." Mạc Thiên thấy Lưu Tiểu Tiểu liền đứng dậy ra chỗ Bạc Cách chuẩn bị sắp xếp giường, ai ngờ Lưu Tiểu Tiểu còn chưa đi tới thì có một người khác tới đem hành lý tới chỗ Mạc Thiên mà ngồi.

Ba người sững sờ, sau đó liền không vui nhìn người lạ kia.

Người kia bị cả ba người nhìn, mặt không đổi sắc còn vênh vác nói: "Cô tới sau, mau ra chỗ khác đi."

Kỳ thật đối với người này, Mạc Thiên biết rằng người này học cùng cấp hai với ba người họ, lúc còn học cấp hai cô ta đã ngang ngược như thế rồi.

Có thể học lên cấp ba thì ngoại trừ học tập tốt thì phần lớn là gia đình có điều kiện, Đỗ Ấu Tiếp chính là thiên kim đại tiểu thư, điều kiện gia đình đặc biệt tốt, là từ nhỏ đã được chiều chuộng, rất kiêu ngạo.

Đỗ Ấu Tiếp có xe đưa đón, tan học luôn có xe tới đón, trên người mọi thứ đều là hàng hiệu, không giống Mạc Thiên đi đôi giày thể thao có hai trăm đồng, cũng có thể xem là hàng hiệu nhưng mà trong mắt Đỗ Ấu Tiếp thì nó lại không như vậy.

"Cô sao lại như thế chứ." Lưu Tiểu Tiểu to tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

"Tôi thế nào? Cô gọi cái gì? Khoe mình to giọng sao?" Đỗ Ấu Tiếp vẫn trước sau như một, thái độ khinh người, vừa nói vừa lúi đố ở trong túi ra.

Bạc Cách đi tới, khoanh tay trước ngực nhìn Đỗ Ấu Tiếp, nhỏ giọng ra lệnh: "Mang hành lý ra chỗ khác."

"Tôi sao phải mang đồ đi, lúc tôi tới đây ở chỗ này làm gì có người." Đỗ Ấu Tiếp không chịu lép vế.

"Việc đó là do mắt cô mù rồi, đem hành lý ra chỗ khác." Bạc Cách nói, bước một bước về phía Đỗ Ấu Tiếp.

Đỗ Ấu Tiếp có hơi hoảng nhưng vẫn ngang bướng nói: "Tôi không mang đồ đi thì sao? Bạc Cách cô sẽ làm gì."

"Tôi nói lần cuối cùng, mang đồ ra khỏi đây." Bạc Cách đã tức giận rồi.

"Không đấy." Lần này Đỗ Ấu Tiếp cứng rắn hơn.

Bạc Cách cười lạnh một tiếng, đi qua đó cầm vali của Đỗ Ấu Tiếp lên thuận tay ném đồ ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Ấu Tiếp ngay lập tức phát điên, đầu tiên là ra ban công nhìn qua sau đó quay lại muốn tát Bạc Cách một cái liền bị Bạc Cách giữ tay lại.

"Cô có biết cái vali đó đắt thế nào không? Cô có biết bên trong đồ đắt thế nào không?" Đỗ Ấu Tiếp tức tới nghiến răng nghiến lợi.

Bạc Cách vẫn lạnh lùng, trào phúng cười một tiếng: "Nhiều hay ít tôi đều có thể bồi thường nhưng mà cái tính xấu của cô thì không."

Dứt lời liền buông tay Đỗ Ấu Tiếp ra, thuận tiện còn đẩy cô ta ra lùi về sau.

Sau đó xoay người, chỉ vào Lưu Tiểu Tiểu nói: "Sắp xếp giường đi, trên giường có đồ hư liền ném."

Lưu Tiểu Tiểu nhìn tới đần độn.

Lúc đầu ở trong phòng học thấy Bạc Cách liền cảm thấy người này quá thờ ơ, khó kết bạn nên trên đường đều cùng nói chuyện với Mạc Thiên, không có tiếp chuyện với Bạc Cách.

Kết quả bây giờ Lưu Tiểu Tiểu có chút muốn yêu Bạc Cách luôn rồi.

Quá soái!

Năng lực bạn trai bùng nổ!

Vì cái gì... Vì cái gì đẹp trai như vậy lại là con gái chứ?!

Lưu Tiểu Tiểu hận không thể xông tới hôn Bạc Cách một cái!

Đỗ Ấu Tiếp tức tới phát khóc, đã chạy ra khỏi phòng, không biết là lại đi báo cáo với ai rồi.

Lưu Tiểu Tiểu nhanh chóng kéo vali tới, đến chỗ Bạc Cách liền nói tiếng cảm ơn sau đó đem đồ của Đỗ Ấu Tiếp trên giường ném ra ngoài cửa sổ rồi mới dọn dẹp giường cho mình.

Mạc Thiên từ nãy tới giờ đều không làm gì chỉ nhìn hai người họ, đột nhiên cảm thấy thấy rõ ràng đây là hai người hoàn toàn xa lạ sau này lại thành bạn

thân.

Về phần Bạc Cách cô chẳng lo lắng gì, nếu như Bạc Cách không soái về sau cũng làm sao làm được " người chồng quốc dân "

Nếu như nói nhà Đỗ Âu Tiệp là nhà giàu mới nổi thì nhà Bạc Cách mới là giàu có thật sự.

Lần đầu tiên tới nhà Bạc Cách, thấy biệt thự Bạc gia đã khiến Mạc Thiển nhìn không chớp mắt. Về sau mới biết là nhà Bạc Cách chính là tập đoàn lớn, toà nhà ở trung tâm là của nhà Bạc Cách.

Đường phố phồn hoa, là nơi buôn bán náo nhiệt, tầng một là siêu thị, ba tầng trên đều là cửa hàng thời trang, tầng năm là khu trò chơi sân patin và KTV còn tầng sáu là rạp chiếu phim.

Mỗi năm kiếm được bao nhiêu tiền thì Mạc Thiển không biết dù sao từ lúc cô sống lại thì các sản nghiệp của Bạc gia đã bắt đầu tiến công vào thị trường cả nước.

Mạc Thiển cũng không bởi vì Bạc Cách có điều kiện mà trở thành bạn thân.

Khi hai người có quan hệ tốt, Mạc Thiển lúc đó vẫn không biết gì cả, về sau mới biết được Bạc Cách chính là người có tiền nhưng lại không biết rõ, lên tới cấp ba mới một lần tới nhà Bạc Cách chơi.

Lưu Tiểu Tiểu thì điều kiện gia đình bình thường, tới Anh Đê cũng không phải lo học phí mà cô có học bổng, cô cũng là về sau kiếm tiền, tiết kiệm để chăm sóc nhan sắc.

Dọn dẹp giường xong, Lưu Tiểu Tiểu nhìn chần của Mạc Thiển mà ngẩn người: " Tớ không mang cái này "

" Nếu như có thể cho ba người ngủ một giường thì tớ sẽ mang cho cậu một cái, tớ còn mang cả nước hoa. " Mạc Thiển bắt đầu tìm kiếm trong balo, đem nước hoa cùng nhang muỗi lấy ra.

Lúc này trong phòng đều là tiếng than thở, còn có người thương lượng muốn đổi giường lại không thể nào loạn lên như bọn Mạc Thiển, Lưu Tiểu Tiểu nhìn họ một lúc liền cảm thán: " Vị trí của chúng ta không tệ. "

Mạc Thiển ngồi gần lại chỗ hai người họ, nhỏ giọng nói: " Ở chỗ này có cái tiện, ở đây có chỗ cắm điện, đừng nói cho ai khác. "

Ba người lập tức hưng phấn, rất giống như vừa làm được chuyện xấu, liền đắc ý.

Một lát sau, Đỗ Âu Tiệp liền cùng thầy Tiểu Trương đi tới, phía sau còn có Tô Lương Ngừ đang xách vali của Đỗ Âu Tiệp.

Anh trông thấy Mạc Thiển liền nhún vai nhìn cô, ra hiệu anh cũng không có giúp gì ngoại trừ xách hộ vali.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thông báo tin ngắn

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 15: Thông báo tin ngắn.

Thầy Trương là sinh viên vừa ra trường không bao lâu, ở trường làm giáo viên cũng được ba năm, năm nay là năm đầu tiên thầy làm chủ nhiệm cho nên rất tích cực.

Dù sao bây giờ tuổi thầy cũng còn trẻ, xử lý vụ việc không được chu toàn nhưng được cái là nghiêm túc.

Thầy cũng lo các nữ sinh thì da mặt mông cho nên đã gọi riêng lên tầng nghỉ của giáo viên.

Tô Lương Ngừ cũng đi theo sau để nghe ngóng.

Thầy Trương cũng được nghe qua sự việc, liền nói: " Chẳng qua cũng chỉ là việc liên quan tới một cái giường lại làm liên lụy tới tình cảm của các học sinh như vậy rất không được. Vừa mới khai giảng mà các em đã náo loạn như vậy thì về sau còn như thế nào nữa? Các em còn ba năm học chung lớp, giờ chẳng lẽ không muốn làm bạn mà đi đối đầu nhau. "

Trường cấp ba Anh Đức là trường chuyên, bọn họ đa phần đều là người khá giả.

Mạc Thiên thấy ý nghĩ của mình hợp lý cho nên không khách khí mà đáp lại: " Em đã đi chuyển lên tầng ba sớm nhất làm gì có ai lên trước em. Em tới sớm nhất! Em giành được vị trí giường tốt nhất, Đỗ Ấu Tiệp bước hai bước liền mình là em gái Lâm Đại Ngọc. Tự nhiên bước tới đó xong bảo vị trí giường đó không có người. "

" Cô luyện tập qua? Tập qua cử tạ à? " Đỗ Ấu Tiệp không phục.

" Cô nghĩ tôi nói đùa à, cô có thấy được mấy ai tập cử tạ mà xinh đẹp như tôi không? "

" Đúng là đồ không biết xấu hổ. "

" Vậy cô có tôn nghiêm có đạo đức thì đừng đi giành đồ với người khác chứ. "

Thầy Trương nhìn cả đám muốn cãi nhau thì đầu có chút đau, liền muốn giáo dục vài câu.

Tô Lương Ngừ đứng nhìn thôi cũng thấy không ổn, tiến tới hoà giải: " Thực ra chuyện này đơn giản thôi, Mạc Thiên đứng dậy khỏi chỗ đó khiến cho Đỗ Ấu Tiệp nghĩ ở đó không có người mới mang hành lý đi tới, đây cũng chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, nên giải thích rõ ràng để Đỗ Ấu Tiệp rời đi, Bạc Cách ném đồ như vậy cũng là có chút quá khích, làm hỏng đồ thì phải bồi thường hơn nữa là xin lỗi. "

Mạc Thiên nghe Tô Lương Ngừ nói liền biết anh đang nghiêm túc mà thiên vị, trong câu nói đầu ý tứ rõ ràng là Đỗ Ấu Tiệp cướp giường nhưng lại nói nhẹ hơn một chút.

" Không được. " Mạc Thiên vẫn là Mạc Thiên, lớn lên với Tô Lương Ngừ hơn mười năm liền ăn ý mà mở miệng: " Bạc Cách làm hỏng đồ phải bồi thường là đúng nhưng Đỗ Ấu Tiệp cướp giường của bọn em thì cô ấy phải nhận lỗi trước sau đó bọn em mới nhận lỗi. "

" Như vậy dù sao cả hai bên ít nhiều đều có lỗi, cũng xem như hoà đi nhưng còn cái vali. " Tô Lương Ngừ nhanh chóng nói tiếp.

Cả hai bên trong nháy mắt liền tĩnh lặng.

Thầy Trương cũng bị làm cho choáng váng, khẽ gật đầu.

" Cái vali này chúng tôi sẽ đền, tiền có thể đưa cho cô nhưng vali này phải đưa cho chúng tôi, cả những đồ bên trong bị hỏng cũng sẽ đền, nhưng ngay bây giờ phải đưa cái vali đó đây. " Mạc Thiên tiếp tục nói.

Đỗ Ấu Tiệp vừa nghe liền mất hứng: " Vậy tôi dùng cái gì đây? "

" Cho người nhà cô đem đồ tới, trong nhà cô không phải rất nhiều xe sao? Chẳng qua đi tới đây đường xa, đứng ở trên đường xảy ra chuyện gì, tới lúc đó đúng là trở về không kịp. " Mạc Thiên châm chọc khiêu khích, trong nháy mắt mặt Đỗ Ấu Tiệp tái xanh.

Ai cũng biết nhà Đỗ Ấu Tiệp buôn bán xe, phần lớn đều là xe bán, chỉ là suốt ngày khoe khoang, nhưng ngay sau đó xe đó lại được bán đi.

Bạc Cách nhìn qua cảm thấy ổn liền nói: " Tôi sẽ bồi thường, đưa giá đi. "

Hào quang lấp lánh!

Đỗ Ấu Tiệp tuy rằng trong lòng không phục nhưng sự việc lại cứ như thế mà giải quyết.

Bạc Cách bồi thường số tiền tương ứng với chỗ đồ hỏng của Đỗ Ấu Tiệp, giường là của Lưu Tiểu Tiểu.

Sau khi mọi người đi ra ngoài, Tô Lương Ngừ là người đi ra cuối cùng, anh đóng cửa lại nghiêng đầu nhìn ra chỗ khác nhìn thấy mấy nữ sinh đang đứng ở đó rình mò, không nhịn được liền thở dài: " Mau về đi, một lát nữa huấn luyện viên sẽ tới. "

Lúc này mấy nữ sinh đó cũng bỏ đi.

Tô Lương Ngừ đi tới bên cạnh Mạc Thiên, xoa đầu cô nhỏ giọng nói: " Em ý, miệng hư thật. "

" Sao nào, thấy khó chịu à? " Cô có chút mất hứng.

Cô kiếp trước là một minh tinh, mỗi một câu nói đều bị chú ý, có tầm ảnh hưởng, nếu không may làm sai chuyện gì thì ngay lập tức bị quần chúng chê trách, rất là mệt mỏi.

Hơn nữa, cũng rất là oan, chỉ là có lúc không cẩn thận phạm sai lầm cũng sẽ chịu không ít lời lẽ công kích.

Người bình thường ngẩng, là không may.

Nhưng nếu nữ minh tinh ngẩng, lập tức nghĩ ngay là có tâm cơ khác.

Mỗi lần mang giày cao gót đều là giày 10cm, đều phải luyện tập qua, cũng không ít lần xảy ra sự cố, về sau cô chỉ đi giày bệt hoặc giày đế cao.

Bây giờ được trùng sinh, cô không có ý muốn tiếp tục làm mình tinh nữa, sống rất mệt mỏi, chẳng vui vẻ gì. Như bây giờ rất tốt đó thôi, bị bắt nạt liền cãi nhau, gây ồn ào, có khi còn đánh nhau, tùy ý làm theo ý mình.

Vì sao mà rõ ràng cả bụng tức giận lại phải nhịn cả đêm tìm cách đáp trả, cãi nhau chỉ mang bức tức vào người?

Đòi người còn dài nhưng thanh xuân chỉ chớp mắt đã qua, vì lý do gì mà lại để mình phải chịu uỷ khuất?

" Không có, rất tốt, em thế nào cũng đẹp, nắng người cũng đáng yêu. " Tô Lương Ngữ nói, thuận tay vuốt tóc giúp cô, bàn tay cứ lưu luyến mãi không thu về, cứ như là chính mình đang vuốt ve sủng vật.

Mạc Thiển không nói gì nữa, gạt tay của anh ra, xoay người đi về phía phòng ngủ.

Đi xa được một đoạn, Lưu Tiểu Tiểu liền đi tới bên cạnh Mạc Thiển: " Ôi, anh chàng kia vừa nãy nhìn cậu với ánh mắt ngập tràn yêu thương, thật khiến làm người khác rung động, cậu thật sự không thích anh ý? "

" Tớ với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường. " Mạc Thiển nói.

" Quan trọng là anh ấy không nghĩ như vậy, nhìn hai người có điểm nào không giống đang yêu? Lúc cậu ở cạnh anh ý, anh ý liền coi cậu như con mèo nhỏ mà yêu thương nha... "

" Không tin thì về sau sẽ rõ, bọn tớ thực sự không có gì. " Mạc Thiển lại lần nữa cường điệu nhắc lại.

Lưu Tiểu Tiểu bĩu môi không nói gì, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Bởi vì vừa rồi các cô náo loạn như vậy thế nên cũng chẳng ai dám tới gần giường của ba người, trở về phòng cũng chỉ còn hai cái giường ngủ.

Đỗ Áu Tiếp nhìn một vòng cuối cùng cũng thấy trong phòng ngoài hai cái giường trống của nhóm Mạc Thiển thì hiện tại giường nào cũng có người.

Đúng lúc này có người nói: " Bạc Cách, huấn luyện viên nói mỗi người đều có một cái giường, chẳng qua cậu không mang hành lý nên chỉ có thể ngủ cùng Mạc Thiển, khi nào giáo viên tới điểm danh cậu nhớ báo một tiếng để có thêm giường ngủ. "

" Được, cảm ơn. " Bạc Cách đáp lại một tiếng xong quay ra nói với Mạc Thiển: " Khi nào giáo viên tới thì tớ sẽ ngủ ở giường khác, tới lúc đi rồi tớ sẽ quay lại ngủ với cậu. "

" Ôi, sao nghe lời này lại làm tớ đỏ mặt nhỉ? " Mạc Thiển ôm mặt, vui mừng nhìn Bạc Cách, đã thấy Bạc Cách tới chỗ Đỗ Áu Tiếp xem những đồ bị hỏng.

Ở thời điểm này thì dù là giáo viên hay học sinh đều nghĩ rất đơn giản, không nghĩ tới hai nữ sinh thì sẽ xảy ra chuyện gì đâu, cho nên mùa hè hai nữ sinh một giường ngủ nếu hai người không kêu nóng thì giáo viên cũng không quản.

Không giống như thời điểm kiếp trước của Mạc Thiển, một đám người cứ nhìn chằm chằm, một chút cử động cũng sẽ là đề tài bàn tán, lúc đó Mạc Nhan cũng có một số cp* nhưng đáng tiếc chả có ghép cp với nữ mà toàn là nam.

CP*: Couple (cặp đôi), chỉ mấy chuyện ghép cp giữa các idol ý ==>)

Ở kiếp trước lúc đó Mạc Nhan có dính tới một vụ bê bối tình cảm với Bạc Cách.

Mạc Thiển không có hứng thú nữa, liền lấy điện thoại trong túi áo ra gửi một tin nhắn nhỏ về nhà thông báo rằng cô đã tới quân doanh, còn nói chiếm được vị trí giường tốt.

Gửi cho bố mẹ mỗi người một tin, dù sao hiện tại hai người cũng đang đi công tác hai nơi, sau đó gửi cho em trai một tin, cuối cùng là gửi tin nhắn cho Cố Thủ một tin khác, đồng thời cảm ơn anh đã đưa son môi cho cô, còn hỏi anh một câu, là ai giúp anh bảo đưa son sao?

Người đầu tiên trả lời tin nhắn của cô là Mạc Nhan: " Chẳng lẽ chị không cảm ơn em sao? "

Mạc Thiển sững sờ, sau đó mới nghĩ ra gì đó liền mở cặp sách ra xem.

Cô tìm đồ, tìm hết ngăn to ngăn nhỏ trên cặp sách, còn có ngăn để áo ngủ là cô chưa mở ra xem, sau khi mở ra liền phát hiện, đã để trong túi ít đồ ăn vặt còn có cả một vài quyển truyện tranh.

Cô đột nhiên thấy trong lòng ấm áp, biết lần này cô đi huấn luyện quân sự, Mạc Nhan đã dùng chính tiền tiêu vặt của mình để mua cho cô.

Bỏ truyện tranh ra là có thể thấy là " Bảy viên ngọc rồng " bộ in lẻ.

Trước đây, mạng internet không được sử dụng nhiều, rất nhiều người chỉ có thể xem " Bảy viên ngọc rồng " trên truyền hình chứ không được đọc truyện được đăng trên mạng , Mạc Thiển cùng Mạc Nhan lại thích đọc truyện tranh, biết được Mạc Nhan bí mật đưa truyện cũng phải nhịn không vui mừng.

Do đó cô lập tức cầm điện thoại di động lên, mở điện thoại nhấn một tin cho em trai: " Đúng đúng, em tốt nhất, yêu em chết mất, nào cho hôn cái. "

Gửi xong tin nhắn liền nhìn xem Cố Thủ đã trả lời tin nhắn hay chưa.

Ờ...

Lúc này gửi tin nhắn cho Cố Thủ chỉ thêm đúng dòng cuối, cô cũng không để ý nội dung mà gửi luôn, kết quả là gửi luôn tin nhắn cho Cố Thủ giống hệt Mạc Nhan.

Cố Thủ trả lời là: " Ừ, bạn bè góp ý cho, thấy cũng không có gì nên đi mua. "

Như thế có thể nói, Cố Thủ không đi dạo phố cùng Diêu Thiên Nam, chỉ là nghe bạn bè mà thôi. Cô định trả lời là son đối với cô khá là miễn cảm, lần sau không cần phải thế nữa nhưng nghĩ lại nhờ đâu đã kích Cố Thủ, lần sau không có quà nữa thì làm sao?

Cô nhìn điện thoại di động hơn nửa ngày, cũng không biết nhấn như nào.

Đã như thế, liền cứ để thế đi, chỉ có thể trả lời tin nhắn của Mạc Nhan.

Đúng lúc đó, Cố Thủ cũng nhắn tới: " Thích là tốt rồi. "

Cô nghĩ một lúc liền nhắn tin trêu chọc: " Đây là đang từ chối tôi sao? "

" Từ chối cái gì? " Rất nhanh đã thấy tin nhắn trả lời.

" Thơm thơm đâu? "

Sau đó, đợi hơn nửa ngày cũng không có tin đáp lại.

Mạc Thiên có chút gấp gáp, có phải cô không nên chủ động như vậy, dọa cho Cố Thủ còn nhỏ tuổi bỏ chạy chứ? Có thể nào khiến Cố Thủ cảm thấy cô nói năng bừa bãi?

Cô rối rắm cả buổi, bên kia Đỗ Ấu Tiệp và Bạc Cách còn chưa xem đồ xong thì huấn luyện viên đã tới.

Huấn luyện viên còn rất trẻ, nghe ngóng một chút mới biết chỉ có 19 tuổi, mắt không lớn, một mí, cao tầm 1m7, nói chuyện có chút căng thẳng, lúc sắp xếp chân có thể thấy mồ hôi chảy rất nhiều.

Các nữ sinh khác trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, cứ tưởng huấn luyện viên đều là người không dễ nói chuyện, chỉ có Mạc Thiên biết huấn luyện viên trên sân mới như một chiến sĩ thực thụ, đem bọn họ giáo huấn tới nỗi muốn ngất xỉu tại chỗ.

Sau đó bọn họ mới nghĩ rằng, lúc huấn luyện viên mang chân tới ký túc xá nữ, xung quanh đều là con gái nên mới khẩn trương, khi tới sân huấn luyện thì mới thả lỏng, hăng giọng, đem những cô ả cậu chiều này đứng dưới ánh mặt trời hàng tiếng đồng hồ, cũng không thể nào mà phát điên được.

Sau khi đã hoàn thành, huấn luyện viên phân phó: " Sáng ngày mai đúng bảy giờ, đúng giờ tới nhà ăn cơm, chân phải được gấp lại gọn gàng như thế này, nếu không sẽ phạt đứng một giờ đồng hồ. "

Lúc này các nữ sinh còn vui vẻ hoà thuận, còn mãi đùa nghịch trong phòng ngủ. Chờ sắp xếp xong xuôi liền ra ngoài tập hợp. Ngày thứ nhất chỉ là ra ngoài tập hợp sắp xếp đội hình, dựa theo chiều cao mà sắp xếp, tiếp đó sẽ xuống nhà ăn để ăn cơm, ăn xong sẽ ra sân xếp hàng hát quốc ca.

Sau khi được giải tán, Mạc Thiên nhanh chóng xoay người lên lút mở di động ra xem, Cố Thủ đã nhắn tin trả lời.

Lời của team: Hôm qua là ngày mà mình quyết định quay lại edit tiếp " Quay lại tuổi 15 " Mình đã nghĩ truyện này đã dừng được gần một năm rồi, sẽ có nhiều bạn không thể chờ được nữa mà bỏ đi, không ngờ là còn rất nhiều bạn ủng hộ team. Điều này làm bọn mình rất vui, hơn nữa còn high suốt cả ngày hôm qua =)))) vậy nên mình đã dành nguyên ngày hôm nay quất luôn chương 15 tặng các bạn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

Hãy fl team trên facebook nữa nhé <3

HMTTeam with love <3

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mỗi tình đầu ngọt ngào

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 16: Mỗi tình đầu ngọt ngào

Cố Thủ trả lời tin nhắn rất đơn giản, chỉ có hai chữ kèm theo dấu chấm câu: "Ừ, thơm."

Đơn giản, rõ ràng.

Cô xem tin nhắn mà muốn cười trộm, bất giác trong lòng cảm thấy ngọt ngào, xung quanh như có bong bóng màu hồng.

Thật giống như là một ngày đang đói khát lại vớ ngay được một chiếc bánh thơm ngon nhất, năng lượng tràn đầy cả ngày.

Trong phút chốc cảm thấy thật thoải mái, trong lòng cô đang rung động, cứ như là đồng hồ cát đang chảy, từng chút một hạnh phúc ủa tới, đem trong lòng trống rỗng bốc chốc được lấp đầy.

Thật quá hạnh phúc.

Cô cũng không biết rằng, hoá ra mình chỉ vì một dòng tin nhắn đơn giản mà đã trở nên như thế này.

Sau khi được trùng sinh, tình cảm càng trở nên đơn giản, chỉ là một đứa con gái 15 tuổi, vì người mình thích gửi một dòng tin nhắn tới liền vui cả ngày, cả ngày ngây ngốc.

Đúng lúc đó lại có người thúc giục mọi người tập trung.

Cô nhanh chóng gửi một dòng tin nhắn cho Mạc Nhan và Cố Thủ, nói rằng cô phải đi huấn luyện rồi.

Để lại điện thoại di động vào trong vali, khoá chặt vali lại, cô mới an tâm mà đi ra khỏi phòng ngủ, đi theo mọi người xuống tập hợp, Luru Tiểu Tiểu quay qua hỏi Bạc Cách: "Cái vali có phải đèn nhiều tiền không?"

"Cái vali kéo đó, chắc là hơn bốn nghìn, trong vali thì bị vỡ mất lọ kem nền, còn lại thì không còn gì khác." Bạc Cách hồ hởi đáp lại.

"Ôi trời ơi, mất nhiều tiền như vậy sao?" Luru Tiểu Tiểu kinh ngạc, chậm rãi nuốt nước miếng, cô còn nghĩ sẽ cùng Bạc Cách chia đôi số tiền đền bù, không ngờ là nhiều vậy.

"Tớ mới nhìn qua, thực ra dưới tầng là có thảm cỏ, vali rơi xuống cũng mạnh khiến cho bánh xe bị hỏng, thực ra đưa vào cửa hàng là có thể sửa. Còn về phần kem nền... thì thôi đi, kem nền đó chỉ là sản phẩm dùng thử, không đáng giá bao nhiêu, lên taobao* mua cũng chỉ có ba mươi bốn mươi đồng thôi."

Taobao*: trang mua sắm online bên Trung Quốc.

Luru Tiểu Tiểu nghe nửa hiểu nửa không, lại hỏi: "Taobao là gì?"

Trên lý thuyết, trang mua sắm online taobao được mở vào năm 2003, nhưng tới năm 2005 thì số người dùng taobao không nhiều, hơn nữa bọn họ là học sinh, không có thể quyết đương nhiên là không thể mua sắm online.

"Không sao đâu, dù sao thì cũng không đáng bao nhiêu, hơn nữa vali đó vẫn còn có thể dùng, cái vali đó của Đỗ Ấu Tiệp chỉ cần đền tiền sửa." Mạc Thiển nhún vai.

Luru Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: "Vậy tiền sửa chữa vali để tớ bỏ tiền ra." Về vấn đề tiền của cô cũng có đôi chút khó khăn, đền tiền sửa chữa để không phiền tới Bạc Cách, cô cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn.

"Không sao, dù sao cũng là tớ đã thả vali xuống, cậu yên tâm đi, nhà tớ không có quán chuyện tiền nong của tớ, hơn nữa chỉ là một cái vali thôi." Bạc Cách nói, nhún vai giống Mạc Thiển.

Luru Tiểu Tiểu mặt ngốc ra, mắt hơi hồng hồng: "Trong lòng tớ sẽ không thoải mái, vẫn là cảm thấy tớ sai, tớ muốn nhanh giải quyết cho xong, cũng không muốn cãi nhau vì vấn đề này."

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới sân.

Dáng Bạc Cách cao nên đứng đầu, Mạc Thiển thấp hơn chút nên đứng thứ ba còn Luru Tiểu Tiểu đứng ở giữa.

Tô Lương Ngừ ở bên nam sinh vóc dáng cũng cao cho nên đứng cùng hàng với Bạc Cách, đều đứng đầu tiên.

Sau khi xếp xong đội hình, huấn luyện viên cho đứng nửa giờ, nói rằng để cho ghi nhớ được vị trí của mình.

Đến giờ ăn cơm, mọi người có hơi kháng nghị.

Thức ăn không ngon, bánh bao quá khô, cơm thì nấu thiếu nước. Còn có người phát hiện ra một nhĩ đen trong món cải trắng xào, phát hiện nấm mèo không được rửa sạch, còn có cả sâu.

Một đám học sinh đều đã quen được chiều chuộng, ăn một bữa cơm mà tất cả đồ ăn đều không ngon, nhìn trên bàn thức ăn, tất cả đều là cơm thừa và thức ăn thừa.

Mạc Thiển ăn không nhiều, xong liền đi theo hai người bạn thân trở về phòng ngủ, Tô Lương Ngừ nhanh chóng đuổi theo: "Em ăn có no không?"

"Bình thường, chỉ tùy tiện ăn một chút."

"Ở trên phòng ăn còn có chút bánh mì, hơn nữa anh còn thấy gần đây có một cửa hàng liền mua ít mì tôm và đồ ăn vặt, anh mang cho em một ít nhé?"

Cô từ chối: "Không cần, Mạc Nhan đã chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn vặt, mở ra là có."

Tô Lương Ngừ nghe xong liền cười, lại hỏi một đồng vấn đề khác, nào là cô có mang màn không, có mang theo tinh dầu không, có mang theo quạt điện nhỏ không, cuối cùng Mạc Thiển dừng bước, quay lại nhìn anh: "Anh có thấy phiền hay không?"

"Làm sao có thể phiền được, anh quan tâm em mà." Tô Lương khoanh tay trước ngực, nói.

"Ý em là..."

Tô Lương Ngừ lập tức cướp lời của cô: "Anh biết chúng ta là bạn bè bình thường, trước đây vẫn như vậy mà, tại sao bây giờ lại phải cư xử như người lạ chứ?"

Bạc Cách và Luru Tiểu Tiểu ban đầu là vừa đi vừa nghe hai người họ nói, thấy hai người chuẩn bị cãi nhau, liền chạy.

"Mạc Thiển, Tô lớp trưởng, tới đây ăn kem đi." Luru Tiểu Tiểu kéo Bạc Cách bỏ chạy một mạch, có thể thấy cách đó không xa có cửa hàng bán đồ ăn vặt, Bạc Cách và Luru Tiểu Tiểu đều không cách nào chen vào trong được vì đông quá, cuối cùng chỉ có thể đợi người bên trong đi ra liền nhân cơ hội chen vào.

"Tô Lương Ngừ." Mạc Thiển thu hồi ánh mắt lại, lần nữa nhìn anh, lại cảm thấy sau khi Luru Tiểu Tiểu gọi to như vậy rất nhiều học sinh đi qua đều ngoái lại, hơn nữa hai người còn đang đứng ở hành lang giữa nhà ăn và cửa hàng đồ ăn vặt.

Khi học sinh cấp ba tụ lại một chỗ nói chuyện, hơn nữa đều là nam nữ sinh có ngoại hình đẹp, càng được mọi người chú ý hơn.

Cô muốn nói gì đó nhưng bây giờ lại không nói nên lời.

Nể tình bạn bè, cũng nên giữ cho Tô Lương Ngừ chút thể diện. Dù sao bây giờ anh cũng không làm gì sai cả. Nếu người ngoài nhìn vào liền nghĩ cô thay lòng đổi dạ, sẽ rất là khổ nha.

"Chúng ta là bạn thân, đã như vậy nhiều năm rồi, bởi vì bây giờ em thích Cố Thù, chúng ta liền không thể làm bạn nữa sao? Anh không hiểu vì sao lại như vậy? Nếu về sau anh có bạn gái cũng có thể giới thiệu cho em, dù sao anh với em đã chơi cùng nhau nhiều năm." Tô Lương Ngừ cũng chú ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh, tới gần cô nhỏ giọng nói, trên mặt đều thể hiện vẻ đau khổ, không giống là đang diễn.

"Em chỉ là một lòng một dạ thích Cố Thù."

Tô Lương Ngừ nghe được, im lặng một lúc, sau đó hơi ngẩng đầu lên, bước đi, chân đá cục đá nhỏ dưới đất sau đó cười: "Em càng làm vậy càng khiến quan hệ của chúng ta kỳ quái, chúng ta không thể tiến thêm bước nữa, chỉ có thể là bạn bè, bởi vì em thích người khác, anh còn chưa có mối tình đầu đâu."

"Nhưng mà cách anh đối xử với em, em thấy xấu hổ."

"Anh không chê phiền, được rồi được rồi, nếu như em đã có đồ ăn vặt lấy ra đây để anh yên tâm, một lát nữa nhớ xuống, nam sinh giờ không được đi lên tầng ba." Tô Lương Ngừ nói, đẩy Mạc Thiển đi về phía phòng ngủ.

Mạc Thiển không kháng cự, chỉ có thể đi cùng, đi lấy quà vặt mà Tô Lương Ngừ đã mua.

Tô Lương Ngừ đứng ở cầu thang tầng hai chờ, những học sinh khác đi lên tầng đều không nhận được ngoại lại nhìn anh một cái, một nam sinh đẹp trai như vậy lại còn đang đứng chờ ở đó, rất dễ thấy được sự tồn tại, có nhiều nữ sinh để ý tới, thậm chí còn có nữ sinh chạy tới chỗ Tô Lương Ngừ xin số điện thoại, anh đều từ chối.

Aiyo, bây giờ, nữ sinh ngược lại còn chủ động hơn nam sinh sao?

Anh cảm thấy mình đứng ở đây nữa sẽ rất khó chịu, liền đi tới chỗ cửa phòng ngủ của nam sinh, đã thấy Bạc Cách và Luru Tiểu Tiểu đi tới.

Bạc Cách đi tới, đưa cho anh một cây kem, rồi hỏi: " Cậu làm sao hả? "

" Hả? Rất tốt mà? Sao lại hỏi như vậy? " Tô Lương Ngữ cười cứng ngắc.

" Đừng cười thế, hiện tại dù gì chúng ta cũng là bạn bè quen biết, cậu không cần như thế. Tô Lương Ngữ, tôi hỏi cậu, cậu là thích Thiển Thiển sao? " Bạc Cách hỏi trực tiếp vào vấn đề, vô cùng thân nhiên.

Tô Lương Ngữ ngẩng người nhìn cô, không đáp lại cũng không phủ nhận.

" Tuy rằng tôi không biết trong hè cậu và cậu ấy phát sinh chuyện gì, nhưng Mạc Thiển là người cậu biết rõ, hơi ngốc ngốc, sẽ không chơi tính toán gì, nói không cần cậu là không cần, mà cậu lại quá chủ động khiến cho cậu ấy khó chịu. " Bạc Cách như đã nhìn thấu mọi việc, nói chuyện không chút nề nang.

Tô Lương Ngữ cười khổ, rõ ràng là đang cười mà nhìn như muốn khóc.

Lưu Tiểu Tiểu đứng bên cạnh xem, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt buồn rầu của anh thật đẹp trai.

" Rõ ràng mới chỉ mấy hôm trước quan hệ với tôi rất tốt, còn nói là thích tôi, không ngờ mấy ngày sau liền nói thích Cố Thù, làm sao tôi có thể tiếp nhận đây? Tôi còn tưởng cô ấy ghen đối với tôi, tôi dỗ cô ấy một chút là tốt rồi, ai ngờ không phải. "

" Cậu không buông bỏ được là do không cam tâm? " Bạc Cách lại hỏi, Lưu Tiểu Tiểu hận không thể kéo Bạc Cách ra chỗ khác, bây giờ hai người là người ngoài không biết rõ sự tình, không nên làm thêm rắc rối.

" Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, đã nghĩ rằng cô ấy là của tôi. "

" Thích cô ấy, vì sao không nhanh chóng trở thành cặp? Với cô ấy, cậu là một học sinh ngoan. Các cậu căn bản là đứng không cùng một chỗ, cũng không cho cô ấy cảm thấy an tâm, cô ấy thay lòng đổi dạ, cậu còn thể nói gì đây. Tôi cảm thấy Mạc Thiển không sai, là do cậu không trân trọng tốt. "

Tô Lương Ngữ cười khổ, cũng không nói gì nữa.

" Ăn đi, kem chảy bây giờ. " Bạc Cách nói xong liền kéo Lưu Tiểu Tiểu lên tầng.

Đi được một đoạn xa, Lưu Tiểu Tiểu nhìn không được nhỏ giọng hỏi: " Cậu nói như vậy có hơi quá đáng không? "

" Không nói cho rõ ràng, còn để hai người họ dây dưa không dứt, sau đó Mạc Thiển nói là thích Cố Thù, chẳng phải hoá ra là Mạc Thiển lảng tránh? "

" Cũng đúng, nhưng mà bạn trai kia có chút đáng thương. "

" Cậu ấy cũng là cùng khối với mình, thích thì theo đuổi đi, Mạc Thiển không thích cậu ấy đâu, chờ tới tốt nghiệp là có thể ở bên nhau rồi, chỉ sợ là bị phát hiện yêu sớm thu hồi lại học bổng. Tôi không thích cách cư xử của cậu ấy, ghét nhất là con trai thiếu quyết đoán, cậu ấy chính là một ví dụ đấy. "

" Nhưng mà... cậu ấy rất đẹp trai nha. "

Bạc Cách nhìn Lưu Tiểu Tiểu, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Lưu Tiểu Tiểu nuốt nước miếng một cái, cũng không quan tâm, lại nói thêm: " Cậu soái nhất. "

Đúng lúc này, Mạc Thiển cầm đồ ăn vặt đi ra, liền thấy Bạc Cách ném cho cô một cây kem, rồi cướp luôn túi đồ ăn vặt trong tay cô, nói: " Cậu ăn đi, tớ đưa đồng này xuống hộ cậu. "

" À, cảm ơn. " Mạc Thiển nói một câu sau đó quay về phòng ngủ, nhanh chóng rửa mặt, sau đó còn nhắn một tin cho Cố Thù nữa.

Nghĩ thôi cũng kích động!

Lời của team: Đạo này high quá đầ =>)) lại thêm một chương nữa nhé. Như vậy là ba ngày ba chương rồi <3

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cảm xúc nhỏ của anh

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 17: Cảm xúc nhỏ.

Cố Thủ cũng không phải là thiên tài gì, có được kết quả học tập tốt cũng là do anh chăm chỉ học mới được.

Lúc này, anh đang ngồi ở bàn học, trên bàn đều là sách vở và tài liệu, tài liệu ôn tập và lịch học bên tay trái, còn bên phải là ghi chép của Mạc Thiên đưa cho.

Chỉ cần hướng tầm mắt lên là thấy điện thoại di động, rõ ràng là có tiếng chuông điện thoại, anh vẫn kiên nhẫn không cầm lấy điện thoại, không biết là đã thấy tin nhắn hay là chưa.

Đây là lần đầu tiên anh cùng Mạc Thiên nhắn tin cho nhau, chỉ nói đơn giản vài điều, cô đi huấn luyện quân sự, anh liền cảm thấy như ngày ngày được ăn kẹo ngọt, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Khi mà Mạc Thiên lần đầu tiên nhắn tin tới cho anh, anh vui tới mức tí thì ngã ra đằng sau, nhưng vẫn phải giả vờ bình tĩnh trả lời tin nhắn của cô, không phải là anh cố ý nhắn tin chậm mà là anh cứ đánh một dòng lại thấy không vừa lại xóa đi, cứ thế mấy lần liền.

Mạc Thiên nhận được tin nhắn trả lời, đã không biết đấy là tin mà anh viết đi viết lại mấy lần liền.

Sau đó cô nhắn lại: "Đúng đúng, cậu tốt nhất, yêu cậu chết mất, tới đây cho hôn một cái."

"Thích là tốt rồi." Anh trả lời, hai mắt nhìn màn hình di động như phát ra những tia sáng lấp lánh =))

Anh tặng quà cho cô, cô thích!

Chuyện này làm anh thực sự vô cùng vui vẻ!

Nhưng mà cô lại trả lời tin nhắn của anh là: "Đây là đang từ chối tôi sao?"

Anh hơi khó hiểu, lập tức hỏi: "Từ chối cái gì?"

"Thom thom đâu?"

Anh đọc dòng tin nhắn này, xem đi xem lại không dưới 10 lần, định trả lời tin nhắn nói nhiều một chút nhưng cuối cùng chỉ rep đơn giản: "Ừ, thom."

Nhìn vẻ ngoài thì trông anh rất bình tĩnh nhưng mà trong nội tâm anh đang gào thét: "Đừng có mà hối hận."

Nhưng mà rất nhanh cô phải đi huấn luyện quân sự, chỉ có thể gửi mấy dòng tin ngắn thôi, Cố Thủ không nói gì nữa để tránh không cho chính mình mắc sai lầm.

Ngồi ở bàn học cả một buổi chiều, vậy mà lại không tập chung, anh đột nhiên nghĩ tới lời người nào đó nói khi yêu đương thì thể nào thành tích học tập cũng sẽ sa sút, nhưng mà anh sẽ không như thế, người khác thì làm sao biết được anh cảm thấy ngọt ngào như thế nào.

Thật tốt nha, nghĩ tới cô ấy liền cười, ăn cơm cũng cười, đi trên đường cũng cười, đọc sách cũng cười mà trước khi đi ngủ cũng cười. Nghĩ tới dáng vẻ đáng yêu của cô ấy là sẽ cười, nghĩ tới bộ dạng ngây ngốc của cô cũng cười, nghĩ tới cô ấy ở cùng một chỗ với Mạc Nhan mà bọc lộ bản thân sẽ cười to thành tiếng.

Nói chuyện với cô một câu cũng có thể vui vẻ cả ngày. Nếu cô mà ôm một cái sẽ kích động cả đêm không ngủ được. Được cô tặng quà cho, anh liền đặt ở nơi dễ thấy nhất, bình thường cũng sẽ lấy ra nghịch một chút. Cùng cô nhắn tin trò chuyện, cả ngày đều có cảm giác mong đợi.

Cảm giác này, thật là tốt.

Anh rất thích, cũng chẳng ngại gì cả, anh cực kỳ vui.

Thực ra Cố Thủ không biết rằng, Mạc Thiên không biết còn có thể nhắn tin nữa không, anh cũng suy nghĩ, không biết có nên chúc cô buổi tối vui vẻ hay không nhắn tin làm phiền nữa.

Mỗi tối trước khi cô đi ngủ đều nhắn tin chúc cô ngủ ngon, liệu có thể khiến cô ấy thích mình không, có thể trở thành một thói quen đối với cô ấy không?

Chỉ cần có cảm giác được ở bên cạnh cô, anh liền cảm thấy vui vẻ.

Đúng lúc này thì điện thoại di động vang lên, anh bỏ bút xuống cầm điện thoại lên xem, lại phát hiện đúng là anh vui mừng phỉ công.

Đó là tin nhắn của Diêu Thiên Nam.

Anh không thể hiểu được rốt cuộc nhà Diêu Thiên Nam làm công việc gì nữa, bằng không sao lại có nhiều số điện thoại như vậy? Anh mở điện thoại, đây là số điện thoại thứ năm rồi.

Diêu Thiến Nam: "Cố Thủ, cậu đang làm bài tập à? Cậu đã làm xong bài chưa, có thể cho tớ mượn xem chút không?"

Anh cũng lười không trả lời, để điện thoại lên bàn "cạch" một cái, nhưng mà nhờ có Diêu Thiến Nam nhắc nhở anh, anh mới đi mua quà cho Mạc Thiến, cô còn rất thích quà anh tặng, đây là ấn tượng duy nhất của anh với Diêu Thiến Nam.

Một lần nữa cầm điện thoại di động lên, xem tin nhắn của Diêu Thiến Nam, phải tới hơn mười tin nhắn, anh chưa trả lời tin nào.

Hay là, trả lời một tin?

Do đó, anh nhanh chóng trả lời một tin: "Cậu không có đầu óc sao, đề dễ như vậy còn tham khảo gì nữa?"

Anh không hề nghĩ tới việc nếu như trả lời tin nhắn này thì thả đừng trả lời còn hơn.

Nhưng mà, hình như Diêu Thiến Nam không để ý điều đó, tiếp tục nhắn tin cho anh, có lẽ anh nhắn tin liền rất vui vẻ: "Tớ không thông minh bằng cậu, cậu cho tớ mượn chút thôi, tớ sẽ mời cậu ăn cơm. Ngày mai tớ qua nhà cậu lấy, có được không?"

"Không được." Anh lập tức trả lời.

"Ai nha, nể tình là bạn học đi mà, Cố Thủ, có được không?"

Anh xem tin nhắn, lặng im không trả lời.

Diêu Thiến Nam cùng tuổi anh, đều sẽ khai giảng năm học mới vào mừng ba, nghe nói cô ấy khai giảng sẽ chuyển tới trường anh học, không biết có đúng không. Anh chỉ cảm thấy phiền, ngoài Mạc Thiến ra thì với nữ sinh nào anh cũng thiếu kiên nhẫn.

Đúng lúc này, âm thanh báo tin nhắn vang lên, anh nhìn không được mới làm bầm một tiếng, có chút không muốn xem, buồn bực một lúc, sau đó mới cầm điện thoại lên xem, phát hiện đây là tin nhắn của Mạc Thiến.

"Cuối cùng cũng đã huấn luyện xong rồi, cơm ở phòng ăn cực kỳ khó ăn! Cửa hàng bách hoá gần quân doanh không lớn, học sinh chen chúc mua đồ, chật ních người không chen vào được, muốn mua đồ cũng khó, sang năm cậu đi huấn luyện nhớ chuẩn bị nhiều đồ ăn mang theo vào, mang nhiều hay ít cũng được, bằng không sẽ đói chết mất."

Anh xem tin nhắn, nhìn không được mỉm cười, nụ cười tự nhiên đẹp đẽ, đẹp mắt tới không tưởng tượng được.

Thuận tay cầm hũ đựng sao giấy, vứt luôn sách sang một bên, quay đầu nằm thẳng xuống giường, cầm hũ sao đặt lên trán, hũ thủy tinh lạnh buốt làm cho đầu óc anh tỉnh táo hơn, anh cầm điện thoại di động lên nhanh chóng trả lời: "Cô mang đồ ăn vặt đủ không? Đủ ăn hay không?"

"Mạc Nhan đã mua cho tôi một ít, có chia sẻ cho bạn học nữa, không biết còn đủ bao nhiêu ngày, huấn luyện quân sự hai tuần đó."

Cố Thủ đột nhiên có chút chán nản, vì sao lúc trước chỉ đưa cho Mạc Thiến mỗi son dưỡng thôi nhỉ? Anh biết rõ là Mạc Thiến rất thích đồ ăn vặt.

Anh còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào thì Mạc Thiến đã gửi tin nhắn nữa tới.

Mở tin nhắn, Cố Thủ thấy đó là một tấm ảnh, trong ảnh, cô để điện thoại di động ngang với khuôn mặt, do góc chụp mắt cô trông to, tròn, sáng ngời, mặt cũng nhỏ hơn, làn da trắng nõn mịn màng như da em bé.

Có lẽ vừa rồi chải tóc hơi mạnh, tóc rơi tung xoã ra ở bả vai, trên người mặc đồng phục của trường, càng nhìn càng đẹp mắt, thanh thuần.

Phía dưới là một dòng tin: "Tôi mặc đồng phục mới có đẹp không?"

Anh lấy hũ thủy tinh xuống để ở gối bên cạnh, ngồi thẳng người dậy, nhìn tin nhắn mới gửi tới ảnh của cô với nụ cười rạng rỡ, vì cười mà mắt cũng hơi cong cong.

Đẹp mắt.

Rất xinh đẹp.

Anh vô cùng thích.

Chỉ cần là cô, thì có dù ra sao vẫn đẹp, anh đều thích.

Anh trả lời: "Rất được, xem ra rất hợp với cô."

Mạc Thiến trả lời tin nhắn rất nhanh, làm cho anh rất thoải mái, làm anh biết được cô đang nhắn tin với một mình anh, không có làm gì khác: "Ha ha ha ha, trời sinh khí chất đó."

Anh lập tức cười ra tiếng.

Xuống giường, anh đi tới chỗ máy tính, cop ảnh cô gửi từ điện thoại sang máy tính, ảnh chụp được phóng to hơn trên máy tính, vẫn như cũ cảm thấy khuôn mặt này thật xinh đẹp, nhất là nụ cười của cô, anh nhìn không chớp mắt.

Sau đó, anh trả lời: "Ừ, cô mặc đồng phục học sinh, so với người khác đẹp hơn."

Mặc quần áo như vậy, quả nhiên là muốn chụp ảnh.

Đồng phục học sinh cấp ba Cổ Thủ cũng nhìn qua, màu trắng và màu xen nhau, ở ngực có huy hiệu trường, phía sau lưng có chữ "trường cấp ba Anh Đế" cùng với "trường cấp ba Anh Đế ban anh văn"

Anh nhìn qua mấy lần, nhưng cũng chẳng có cảm giác gì, sau đó thấy Mạc Thiên mặc bộ đồng phục này lại thấy nó rất đẹp.

Đúng lúc này Mạc Thiên đã bắt đầu giục: "Được rồi, bạn nhỏ mau đi ngủ đi, cậu còn phải chăm sóc cơ thể không mai sau không lớn nổi đâu."

Thấy tin nhắn này Cổ Thủ lại cảm thấy không thoải mái, anh không thích bị cô coi là trẻ nhỏ.

Anh đúng là nhỏ hơn cô một tuổi, vóc dáng cũng khá cao nhưng vẫn chưa được lắm, bố anh rất cao, mẹ anh cũng khá cao, gen như vậy chỉ là anh phát triển chậm thôi.

Do đó anh cực kỳ mất hứng, trả lời: "Không được kêu tôi là bạn nhỏ, còn nữa, cô đi ngủ trước đi."

Rất nhanh, Mạc Thiên đã trả lời: "Được rồi, chị đây đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ, em trai nhỏ muốn tới đây ngủ với chị không?"

Lại một tin nhắn nữa phải xoá đi viết lại rất nhiều lần, cuối cùng anh cũng gửi tin nhắn qua: "Được thôi, đợi tôi đi rửa mặt."

"Được, chị đây ở trong chần chờ cậu." Mạc Thiên càng ngày càng trêu chọc nhiều hơn.

Anh xem tin nhắn, liếm môi cười giảo hoạt, cuối cùng gửi tin qua: "Được, sẽ không để cô đợi lâu."

Sẽ không để cô đợi lâu, không chỉ đêm nay.

Cổ Thủ hạ quyết tâm, vào nhà vệ sinh rửa mặt, hoàn toàn quên rằng trước Mạc Thiên thì Diêu Thiên Nam cũng gửi tin nhắn cho mình.

Đợi anh tắm rửa xong xuôi, cầm điện thoại liền thấy có ba tin nhắn chưa đọc, một cái của Mạc Thiên, hai cái của Diêu Thiên Nam.

Anh mở tin nhắn của Mạc Thiên ra xem trước: "Tôi tự dung lại có chút hồi hộp."

Anh cười, trả lời: "Tôi rửa mặt xong rồi, muốn lên giường đi ngủ."

Trả lời xong, liền xem tin nhắn của Diêu Thiên Nam.

"Cậu thật lạnh nhạt, nhưng tớ vẫn thích cậu, làm sao đây?"

"Bây giờ muộn rồi, cậu cũng ngủ sớm một chút đi, cậu đẹp trai nhất, chỉ thích cậu mà thôi, buổi tối vui vẻ, ngủ ngon."

Anh xem tin nhắn của Diêu Thiên Nam, im lặng một lúc.

Rốt cuộc cô gái này thích anh ở điểm nào? Anh đã lạnh nhạt như vậy rồi, cô vẫn có thể kiên trì được, thật là.... rất ương ngạnh.

Ngược lại, anh lại nghĩ, không phải Mạc Thiên cũng nghĩ anh vậy chứ?

Có chút phiền, lại còn thiếu kiên nhẫn.

Sau khi nhận được tin nhắn của Mạc Thiên, nỗi lo lại tan thành mây khói.

Mạc Thiên nói: "Được, ngoan, buổi tối bình an."

Nếu chán ghét anh, làm sao mà có thái độ này được? Càng sẽ không chủ động nhắn tin cho anh, còn nhiệt tình nhắn tin với anh cả buổi tối.

Như vậy, chắc là cũng có chút thích anh chứ?

Trong phút chốc, anh to gan đoán mò rằng cuối cùng Mạc Thiên cũng đã chú ý tới mình, bắt đầu có ấn tượng tốt với anh?

Không hề buông xuôi tình cảm với cô ấy từ trước tới giờ, thật tốt.

Còn có thể nhắn tin nói chuyện với cô, thật giống như đang mơ vậy, thật may mắn, có thể gặp được cô ấy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đặc biệt tới thăm

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 18: Đặc biệt tới thăm

Thời gian huấn luyện quân sự về sau đúng là chả khác gì Tu La địa ngục.

Các bạn học nữ ngồi trong phòng ngủ lén lút khóc, nói nhớ nhà, còn có người oán giận huấn luyện viên bắt luyện tập cực khổ, Lưu Tiểu Tiểu bị bầu không khí này ảnh hưởng, nhìn cũng muốn rơi nước mắt.

Nhưng mà, Mạc Thiển lại ngồi xếp bằng trong chăn, xịt nước hoa lên người, sau đó lại ngồi gãi mu bàn chân bị muỗi đốt, âm thầm thề, lần sau ngủ sẽ không để chân ra ngoài chăn nữa.

Bạc Cách lục lọi trong túi của Mạc Thiển lấy ra gói khoai chiên, xé ra bắt đầu ăn, rác rơi xuống giường, cuối cùng Mạc Thiển nhặt lên vứt đi.

Đúng lúc này thì Mạc Thiển có điện thoại, là Mạc Nhan gọi tới.

Cô nhanh tay nhận cuộc gọi, cười híp mắt: "Nhóc con này, nghĩ tới gọi cho chị cơ à? " Bởi vì trên tay có mùi nước hoa rất nồng, tay cầm điện thoại phải đưa lên gần mặt để nghe, chính mình tí thì sặc bởi mùi nước hoa.

" Chị, bây giờ chị đang làm gì, có phải huấn luyện quân sự không? "

" Không đâu, giờ đang là chiều tối rồi, được nghỉ ngơi ba tiếng, tối 7 giờ mới phải tập hợp. "

" Vậy chị xuống đây đi, em với ba, còn cả Cố Thủ đang ở ngoài quán doanh nè, người bên trong không cho bọn em vào, chỉ có ở bên ngoài này chờ được thôi. "

" Ba người tới? Được rồi, chị lập tức xuống đây. " Mạc Thiển giật mình, rồi nhanh chóng xuống giường, mặc thêm áo khoác, gọi Bạc Cách cùng Lưu Tiểu Tiểu đi xuống tầng với cô.

Lưu Tiểu Tiểu rõ là không vui: " Cậu không thấy tớ đang thương tâm sao, còn đi xuống làm gì nữa? "

Bạc Cách cũng không vui: " Chân tớ rất mỏi, mỗi lần bước đều đau. "

Mạc Thiển chả thèm để ý, cúp điện thoại xong còn thúc giục: " Mau lên nào, ba và em trai tớ, còn có cả Cố Thủ, tới để đưa đồ ăn vặt cho tớ. "

Vừa nghe được câu này, Bạc Cách và Lưu Tiểu Tiểu lập tức ngừng than vãn.

" Có thể mà không nói sớm. " Bạc Cách nói, đi giày xong ra ngoài nhanh nhất.

Lưu Tiểu Tiểu đi cũng rất nhanh: " Dưới tầng có soái ca nha, làm sao có thể không đi được. "

Mạc Thiển ra ngoài cuối cùng.

Đi xuống tầng, tìm một vòng cuối cùng cũng thấy chỗ hàng rào ba người đang đứng.

Cố Thủ luôn cố ý làm một dạng lạnh nhạt, mím môi, không cười nói tùy tiện, thực ra lại luôn nhìn về phía Mạc Thiển, ngay lúc Mạc Thiển nhìn thấy anh, ánh mắt anh liền tránh né, giả vờ như đang xem phong cảnh bên ngoài.

Ba Mạc thì đang lấy đồ từ trong cốp xe ra.

Mạc Nhan là người kích động nhất, nhìn thấy các cô từ xa đã nhảy lên, liên tục khua tay loạn xạ.

Mạc Thiển nhìn thấy bộ dạng kích động của Mạc Nhan, cô liền nghĩ cuối cùng em trai mình cũng biết nghĩ cho cô, kết quả tới gần thì thằng nhóc này lại gọi:

" Bạc đại ca! Bạc đại ca! Nhớ chị quá. "

Nếu không phải còn có Cố Thủ đang đứng đây thì Mạc Thiên thật sự muốn quay người đi về.

Do đó cô tới gần hàng rào, cánh tay nhỏ đưa qua hàng rào túm lấy cổ áo Mạc Nhan, bộ dáng vô cùng hung dữ: " Em không nhớ chị của em sao? "

" Có chứ, trong nhà thiếu chị liền không có người đều trên. " Mạc Nhan cực kỳ thành thật nói.

" Chẳng lẽ chị chỉ có vậy thôi sao? Em nghĩ chị em là người chỉ có mỗi chút vậy hả? "

" Cũng không hẳn là thế. "

" Còn sao nữa? "

" Vâng... Bài tập hè môn văn chị không định giúp em sao? "

Mạc Thiên cảm thấy cả người chán nản, hận không thể không cần nhận đây là em trai mình, Cố Thủ lúc này mới mở miệng: " Cậu ý nhiều lần nói với tôi, khi cô không ở nhà thì nhà yên tĩnh hơn nhiều, bên tai quá yên bình, không hề có ý như thế? "

" Thật sao? " Cố Thủ vừa nói xong, Mạc Thiên biểu cảm lúc này rất đáng yêu, ngay cả giọng cũng thế.

" Còn không phải, chị không ở nhà, bên tai chỉ còn tiếng nói của cậu ta. " Mạc Nhan nói một câu, thấy tai cô là muốn đẩy ra, nhưng nghĩ thế nào lại nhét vào tay cô một vật: " Sẽ giúp chị có thể vượt qua khó khăn đấy, sau đợt huấn luyện quân sự nhớ trả em. "

Mạc Thiên nhìn, đó là bảo bối của Mạc Nhan - máy MP3, lập tức vui vẻ cho vào trong túi: " Biết đối xử tốt với chị mình, tốt lắm. "

Mới năm vừa rồi mới xuất hiện, máy MP3 đã chiếm ưu thế trên thị trường trong một khoảng thời gian, dù sao trước đây việc sử dụng điện thoại di động chưa phổ biến, điện thoại của một số người cũng không có chức năng nghe nhạc, nhiều lắm thì chỉ có chuông điện thoại, cho nên máy MP3 được biết tới rất rộng, còn là sản phẩm mới.

Đúng lúc này thì ba Mạc đi tới, nhìn thấy con gái liền không nhận được, cảm thán: " Ôi sao con gái bảo bối của bố lại đen đi thế này. "

" Đen lắm ă? Có nghiêm trọng vậy không? Con vẫn đều đặn dùng đồ dưỡng da mà. " Mạc Thiên có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nhìn ngoài mặt không ai cũng bảo cô chánh, đó là chuyện ngoài tầm kiểm soát, vậy mà kiếp trước cô đã dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm.

" Nhìn một cái đã thấy bị đen đi rồi, mau lấy đồ ăn đi này. " Ba Mạc nói, chuyển từng túi quà vật vào.

Rõ ràng Bạc Cách đang đứng bên cạnh rất bình thường, nhưng vừa thấy đồ ăn vặt, hai mắt như sáng lên, ý vào lợi thế chiều cao của mình liền đưa tay ra lấy đồ rồi để xuống cạnh mình.

Đơn giản đếm qua, đều là túi cỡ lớn trong siêu thị, mua tới bảy túi đồ ăn vặt, đồ ăn đưa vào từng túi bao quanh ba người, làm cho cả ba kích động.

" Sao mua nhiều như vậy? " Mạc Thiên nhìn không được liền cảm thán.

" Em cũng cảm thấy hơi nhiều hơn bình thường, lúc đầu thì ba và em chỉ có ba túi thôi, năm túi còn lại đều là Cố Thủ mang tới, nói là chị nói với cậu ta rằng thức ăn ở phòng ăn chỗ này không ngon, cậu ấy sợ chị đói. " Mạc Nhan tựa vào hàng rào, mắt nhìn chăm chăm vào bên trong: " Chị cho em một túi bim bim của. "

Mạc Thiên cười tươi như hoa, lập tức đem một túi thưởng cho Mạc Nhan, sau đó tay vịn vào hàng rào, xích lại gần chỗ Cố Thủ nhỏ giọng nói: " Cảm ơn cậu! Không nghĩ là cậu lại tới đây. "

" Cố Thủ bảo nhất định em phải tới đây, em cùng ba đều cảm thấy, chị cùng cậu ấy dường như là đang trong giai đoạn cuồng nhiệt, xuân xanh đâm chồi vậy, một lần huấn luyện quân sự thì làm sao làm khó được chị, cậu ấy cũng thật kỳ quái. " Mạc Nhan oán hận, tay cầm gói bim bim của, mắt vẫn nhìn về phía túi đồ ăn vặt, lại mở miệng nói với Bạc Cách: " Bạc ca, lấy cho em mấy cái thạch rau câu, cái túi bên chân chị ý. "

Cố Thủ bị nói thế có điểm ngại, vì thế chỉ có thể rầu rĩ nói một câu: " Ăn không no thì làm sao có thể làm việc được? " Vì không muốn để lộ chính mình đang khần trương, anh nhìn Mạc Nhan chứ không dám đối diện với Mạc Thiên, rất nhanh cũng oán hận: " Mấy ăn cả một đường rồi, còn chưa đủ sao? "

" Đây đây là mấy túi được ba tao cất trong cốp, giờ mới thấy. "

" Ai nha, em trai Cố Thủ này đối với mình thật tốt, hơn hẳn em trai ruột. " Mạc Thiên nhỏ giọng nói.

" Còn không phải là, nếu là chị người khác có khi còn cho thêm em trai mình tiền tiêu vặt, còn chị em thì hận không thể tranh giành tiền tiêu vặt của em. " Mạc Nhan nghe thấy, bắt đầu ồn ào, cảm thấy không phục.

Ba Mạc ở đằng sau cứ nhìn ngó xung quanh, nói: " Các con cứ nói chuyện đi, bố ra đi hỏi giá cả của bắp đã, thấy có vẻ không tệ. "

Mọi người nhìn bóng dáng ba Mạc rời đi, người lớn đi rồi, bọn họ nói chuyện càng thoải mái hơn.

Lưu Tiểu Tiểu từ đầu tới giờ đều là xem mọi người nói chuyện, cuối cùng nhìn không được liền nói: " Mấy người các cậu đúng là có nhan sắc trời cho, tó

cứ đứng ở đây có cảm giác không ổn. "

" Tôi sẽ không nói cậu có vòng một không thích hợp đâu. " Mạc Thiên nhỏ giọng lẩm bẩm.

" Cậu nói cái gì thế. " Mặc dù Mạc Thiên nhỏ giọng nói, nhưng vẫn bị Cố Thù và Mạc Nhan nghe rõ, làm cho Lư Tiểu Tiểu ngại, bắt Mạc Thiên bắt đầu " gãi ngứa. "

Mạc Thiên cười híp mắt, xong trốn tránh nửa ngày trời, lúc sau mới xích lại gần Cố Thù hỏi: " Là cậu bảo Mạc Nhan và bố tôi tới đây à? "

" Cũng không hẳn là vậy, tôi đưa ra ý kiến, họ liền sắp xếp để tôi đây. "

" Đúng vậy, bình thường thì ra về không quan tâm nhưng hai người họ thật sự rất tốt với tôi. " Cô vui vẻ nói.

Mạc Nhan nghe được liền cười, rõ ràng là một nam sinh phong nhã, lại ồn ào, xong còn nói trong lúc miệng đang có bím bím cua: " Có cái rắm, chính là sợ chị đói chết, như vậy sau này chỉ còn mình em chăm sóc bố mẹ thôi. "

Cô lập tức không vui trừng mắt nhìn Mạc Nhan một cái.

Bạc Cách và Mạc Nhan khá thân nhau, đưa cho Mạc Nhan mấy cái thạch rau câu, sau đó còn tiện tay đưa qua hành rào vỗ vai: " Em trai nhỏ dạo này cao lên nha. "

" Bạc ca, ánh mắt chị thật tốt, em đã cao lên vài cm. " Mạc Nhan liền bắt đầu khoe với Bạc Cách.

" Ai, hay chị đổi em trai, để Cố Thù làm em trai chị, em nhận Bạc Cách làm chị cũng được. " Mạc Thiên cười híp mắt, tay vói qua hàng rào kéo góc áo Cố Thù, hỏi anh: " Cậu có muốn làm em trai tôi không? "

Cố Thù nghe thế, im lặng một lúc.

Anh không hài lòng, rất là không hài lòng.

Anh đột nhiên trong phút chốc liền cảm thấy khó khăn, Mạc Thiên đột nhiên đối tốt với anh như vậy, chắc không phải là coi anh là em trai mà đối xử thế chứ?

" Không muốn. " Anh lùi về sau, tránh né tay của cô.

Trong tay không nắm được, cô chỉ có thể thu tay về, đáng thương nhìn Cố Thù.

Mạc Nhan đang cười nhạo, sau đó thì mười phần hưng phấn đứng nói chuyện với Bạc Cách, Lư Tiểu Tiểu, chỉ có Mạc Thiên đang tha thiết nhìn Cố Thù, nhìn anh cứ yên lặng mãi, khẽ hừ một tiếng, dựa vào lan can nghe bọn họ tán gẫu, mắt cả hứng.

Cố Thù chỉ là không muốn làm em trai cô, lại không nghĩ sẽ làm cô tức giận, kỳ thật tới đây đưa quà vật cho cô là vì rất nhớ cô, liên tục vài ngày nhắn tin với cô, làm cho tâm tình anh ngửa ngáy, nên lại xích lại gần cô, nhỏ giọng hỏi: " Tôi không ghét cô. "

" Chính là cậu không muốn làm em trai tôi. "

Mạc Thiên cảm xúc thay đổi tốt hơn, chỉ cần Cố Thù có một phản ứng, cô liền có thể buồn, nháy mắt cũng có thể vui vẻ trở lại.

Thích một người, cảm xúc sẽ bị người này nắm giữ, lại còn cam tâm tình nguyện.

" Vậy cậu muốn làm gì của tôi? "

Cố Thù nghe được vấn đề này, liền suy nghĩ rồi trả lời: " Tóm lại là không muốn làm em trai. "

" Nếu như không gọi cậu là em trai, tên cậu rất khó gọi nha. Cậu xem, nếu gọi cậu là Thù Thù, thì nghe như thúc thúc ý. Còn kêu cậu là Cố Cố thì như cô cô, cậu xem tên cậu như vậy thì tôi phải gọi thế nào mới được. "

Cố Thù nghe, có chút không hiểu lắm nên chỉ nói với cô: " Tùy vậy. "

" Kêu là Tiểu Thù được không? "

" Ừ, có thể. "

" Tiểu Thù. "

" Ân. "

Cô nói, giọng điệu như đang làm nũng: " Tiểu Thù. "

Cô đề ý, Cổ Thù đang không tự chủ được mà hơi giương khoe miệng lên, cổ nén cười, lại còn cong cong khoe mắt, anh lại đáp lại: " Ân. "

" Tách " Cô đã đem hình ảnh vừa rồi của Cổ Thù chụp lại.

Anh ngần ra, thật muốn xem ảnh cô chụp, cô chỉ cho anh nhìn ở khoảng cách khá xa nhưng mà có vẻ không xấu nên cũng không bắt cô phải xoá, chỉ hỏi: " Cô chụp ảnh tôi làm gì? "

Cô nghĩ trong đầu: Thích!

Nhưng, cô không thể nói như vậy, chỉ nói: " Cậu thử nghĩ xem. "

" A... " Anh vừa nói được một từ thì Mạc Nhan liền chạy tới.

" Hai người lên lút nói cái gì đấy? " Mạc Nhan hỏi.

" Không có gì. " Hai người đồng thanh trả lời, lại còn đồng thời mỉm cười.

Lúc trở lại phòng ngủ, Lưu Tiểu Tiểu mới nói, khi hai người đứng cùng nhau, hình ảnh này thực sự rất đẹp, nếu không có hàng rào ở giữa thì sẽ càng đẹp hơn.

Bạc Cách còn nói: " Thăng nhóc kia dường như thích cậu. "

Đúng là như vậy.

Cổ Thù hoàn toàn coi cô như là những bông tuyết mùa đông vậy, chạm một chút là sợ hỏng, ánh mặt trời chiếu vào sẽ tan, đối xử với cô cẩn thận dè dặt, có điểm nào không tốt đâu?

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tin tức kịch bản

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 19: Tin tức kịch bản

Mỗi ngày huấn luyện quân sự, sáng bảy giờ sẽ tập trung ăn sáng, ăn xong được nghỉ ngơi nửa tiếng, tám giờ bắt đầu huấn luyện sau đó mười một giờ sẽ ăn cơm trưa rồi giải tán nghỉ ngơi tới một rưỡi chiều.

Năm giờ chiều tập hợp ăn cơm tối sau đó được nghỉ ngơi ba tiếng, tới tám giờ tập trung, đứng nghiêm một lúc rồi bắt đầu hát quân ca, cứ như vậy mà kết thúc hoạt động một ngày, 9 giờ 30 mọi người được về phòng nghỉ ngơi.

Hội của Mạc Thiên được tiếp thêm quà vật cứ như là phát tài vậy, sau khi trở về phòng còn phân cho các bạn khác một chút, có thể ăn chống đỡ qua ngày, ra huấn luyện quân sự cuối cùng cũng tiêu hoá hết.

Ai biết được, hôm nay lại không được yên bình.

Buổi tối hát quân ca, tất cả các lớp đều phải hát.

Lớp A1 và A2 đều là lớp chuyên, trong lớp đều là học bá, tương đối có địch ý với nhau, cho nên trong lúc hát, những tiêu chuẩn đánh giá đều rơi vào hai lớp này, ngoài ra còn có tám lớp đứng quanh hai lớp này, cảnh tượng có chút hơi lớn.

Tô Lương Ngữ là lớp trưởng của A2, hơn nữa cũng là nhân vật có tiếng trong trường, đều bị gọi ra ngoài mấy lần, đều là hát xong một bài mới được thả về.

Việc này cũng khiến cho Tô Lương Ngữ rất nhanh được các bạn học sinh khác biết tới, anh vốn là người nhân duyên tốt, lên tới cấp ba lại càng thêm đồn tin các nữ sinh.

Lúc này Tô Lương Ngữ lại bị một đám nữ sinh mời ra ngoài.

Với loại tình huống này, gọi một lát không ra thì gọi ngắn gọn hơn chút.

Gọi lâu không ra, liền nhấc nhó.

Thét lên lần cuối không ra ngoài, thành ra kỳ quái.

Tô Lương Ngữ luôn luôn là người thoải mái hào phóng, giọng hát cũng dễ nghe, mỗi lần như vậy anh thường đơn giản chỉ đứng giữa bãi trống sân cỏ, cầm trong tay mic, bắt đầu hát.

Các nữ sinh mỗi lần nhìn thấy Tô Lương Ngữ đều rất kích động, la hét không ngừng, thậm chí còn có người nói: " Tô Lương Ngữ, cậu là đẹp trai nhất. " Sau đó sẽ là một tràng cười đùa và những âm thanh khác.

Nhiều lần Bạc Cách đã dùng cùi trỏ huých vào Mạc Thiển hỏi: " Cậu nhìn cảnh này, có thấy khó chịu không? "

Tại lúc Bạc Cách biết Mạc Thiển chả còn chút tình cảm gì với Tô Lương Ngữ chỉ trong một kỳ nghỉ hè, thời gian ngắn như vậy, chỉ ít vẫn còn chút nghi ngờ.

Nhưng trên thực tế, Mạc Thiển đã không còn tình cảm gì đặc biệt với Tô Lương Ngữ mấy năm nay rồi, một lần nữa thấy người con trai này, trong đầu như xoay vòng tròn, ban đầu là những hồi ức ngọt ngào, mà cô cũng không có lưu luyến gì người này nên cũng không quá để tâm.

Tốt nghiệp cấp ba. 18 tuổi ở cùng một chỗ với nhau, yêu nhau năm năm nhưng xảy ra bất trắc nên chia tay, sau đó gả cho Cố Thủ được ba năm.

Nếu tính một cách tử tế, Tô Lương Ngữ đã có được cô trong những năm tháng tươi đẹp nhất của cô, vậy mà tới cuối cùng cô lại đi tiếp với Cố Thủ. Cô cảm thấy cô cũng chẳng thiếu Tô Lương Ngữ cái gì, nên trong lòng tuyệt không hối hận.

Thế nên, hiện tại cô rất bình tĩnh mà trả lời rằng: " Không có cảm giác gì, Cố Thủ đẹp trai hơn cậu ta. "

" Cái này thì, đối với mắt thẩm mỹ của từng người, ai cũng sẽ thích người này người kia, Tô Lương Ngữ cũng rất được, cao ráo đẹp trai, tính tình cũng tốt. Tóc xanh mắt vàng, là con lai khiến cho người nhìn vào chảy máu mũi, là người mà cậu đang thích - Cố Thủ. " Lưu Tiểu Tiểu bắt đầu phân tích.

Nhiều năm như vậy là một cô nữ sinh nhỏ, đều cảm thấy ở cùng một chỗ với người nước ngoài rất thích, nhưng trên thực tế chẳng có khác nhau mấy, hơn nữa cũng có rào cản về ngôn ngữ.

Mạc Thiển nhún vai một cái: " Không có cảm giác. "

Cô chỉ yêu Cố Thủ, yêu duy nhất một người.

Tô Lương Ngữ hôm nay hát một bài tương đối hay " Đồng thoại ", đây là bài hát khá hot lúc đó, còn đặc biệt thay đổi cả biểu cảm, đối mặt với lớp A2 liền nói một câu: " A... Bài hát này, tớ hát để tặng cho tiểu công chúa. " Ngay sau đó, anh háng giọng, bắt đầu hát.

Đúng là không hẹn mà cùng nhau, A2 không ít người lúc này nhìn về phía Mạc Thiển.

Ai mà biết được cũng có ngày Tô Lương Ngữ sến súa buồn nôn như vậy, gọi Mạc Thiển là tiểu công chúa?

Mạc Thiển nghe mà cũng ngẩn ra, trong trí nhớ của cô, Tô Lương Ngữ luôn là một người hết sức cẩn thận, sẽ không ở trước mặt người khác mà có hành động ái muội với cô, nhưng mọi người cũng đều biết quan hệ hai người không bình thường, nhưng cũng chẳng nắm thóp được điểm nào cả.

Trước khi tốt nghiệp cấp ba, Tô Lương Ngữ sẽ không tùy tiện lúc nào cũng có hành động thân mật.

Nhưng mà, lần này Tô Lương Ngữ lại biểu hiện rất lộ liễu trước mặt mọi người, như là muốn cho mọi người biết vậy, muốn mọi người biết anh có người trong lòng và anh hát cho Mạc Thiển.

" Đã quên bao lâu, đã lâu không nghe tới em, từ khi tôi nói yêu em. Tôi nghĩ rất lâu, cũng đã hoảng sợ, không biết tôi đã làm sai điều gì. Em khóc với tôi, nói rằng tất cả đều là lừa người, tôi không thể là một vương tử, có lẽ em sẽ không hiểu, khi em nói sẽ mãi yêu tôi, tôi thấy trên bầu trời đều là những ngôi sao toả sáng. "

Bạc Cách ngồi xếp bằng dưới đất, nghe Tô Lương Ngữ hát, nhin không được cười: " Xem ra cậu ta còn không dứt ra được... "

Mạc Thiển hơi cau mày, cũng chẳng cảm thấy vui vẻ, ngược lại có vẻ như đang kiểm chế, có cảm giác hít thở không thông.

Tô Lương Ngữ vẫn đang hát, đã hát tới câu kết thúc: " Em muốn tin rằng, tin rằng chuyện tình của hai ta như truyện cổ tích, kết thúc vui vẻ, có thể cùng nhau viết lên kết thúc đó. "

Tô Lương Ngữ hát xong, âm thanh hoan hô vang lên càng lớn, nữ sinh hét lên càng nhiều.

Anh đang định trở về thì có người nói: " Hoa khôi của lớp A2 có thể lên một chút nhì. "

Mạc Thiển còn đang ngáp, nghe có người đang gọi nhưng cũng không để ý, phía sau có người đẩy cô, cô mới chậm chậm phát hiện, đám người kia gọi hoa khôi lớp A2 là đang gọi cô.

Cô không phản ứng tiếp, không động đậy, lại có người bắt đầu gọi: " Hoa khôi lớp A1 tới đi vậy. "

Ở lớp A1 cũng có một bạn là đại mỹ nữ, nhiều người đánh giá như vậy, Mạc Thiên cũng đã gặp qua, là một cô gái mảnh khảnh, mặt nhỏ, mắt to, là một người con gái ôn nhu dịu dàng điển hình, đem lại cho người khác cảm giác như cô gái nhà bên vậy. Quan trọng nhất là, cô thấy ở bên kia toàn là người học vô cùng trâu bò, cả năm học xếp hạng lớp này luôn giành vị trí đầu tiên.

Trước kia, đã có người nói hai người họ chính là hoa khôi của trường, A1 là Đồng Thi Đình cả người như mang tiên khí, nhân duyên tốt lại còn yêu kiều, khi nói chuyện đặc biệt dịu dàng.

Mạc Thiên lại là người có ngũ quan tinh xảo đến không thể bắt được một chút nhược điểm, các phương diện khác đều rất xuất sắc, nhưng tới cuối vẫn thua Đồng Thi Đình một chút.

Kỳ thật có rất nhiều người nói, Mạc Thiên so với Đồng Thi Đình vẫn đẹp hơn, làm cho người khác nhìn vào liền loá mắt, còn lại thì đều xem xét rằng lúc đó nàng học A2* không thể so sánh được với tiểu tiên nữ, vậy nên thua Đồng Thi Đình.

*** Thực ra ở đây cũng có thể hiểu là " ngốc " vì trong bản cv ghi là " nhị " trong ngoặc nên mình nghĩ có thể hiểu theo 2 nghĩa.**

Chẳng qua là, vào tới học kỳ sau thì Mạc Thiên một bậc nhảy lên làm minh tinh, là minh tinh có ánh hào quang toả sáng, vậy nên lúc đó " tiểu tiên nữ " bại trận, không thể thắng nổi nhân khí của Mạc Thiên.

Kiếp trước, dù Mạc Thiên và Đồng Thi Đình luôn bị mọi người đem ra so sánh, bàn luận sôi nổi, nhưng hai người lại nước sông không phạm nước giếng, cô cũng không quá để ý, cứ để bọn họ bàn luận đi vậy, chút nữa trở về phòng ngủ nhắn tin cho Cố Thủ mới là việc chính.

Ai mà biết được, huấn luyện viên đã trực tiếp nói vào loa nhỏ: " Bình thường hoa khôi của trường chỉ có một người, làm gì có hai người đều là hoa khôi chứ, hiện tại, trong hai người ai đi lên đây biểu diễn người đó sẽ là hoa khôi của trường, được không? "

Các nam sinh vô cùng hưởng ứng còn nữ sinh cũng có người phản đối.

Mạc Thiên trợn mắt, ai muốn thì lên, dù sao cô cũng không lên, da mặt phải thật dày mới có thể dám nhận mình là hoa khôi của trường.

Ngay lúc này Đỗ Ấu Tiệp cũng đề nghị sau gây rối: " Mạc Thiên, bình thường không phải suốt ngày cô nhận mình xinh đẹp sao, sao lại không đi lên, chẳng lẽ không đủ tự tin? "

Đám bạn của Đỗ Ấu Tiệp cũng bắt đầu thêm mắm dặm muối: " Mau chóng làm cho A2 về vang đi nào, mang danh hiệu hoa khôi giảng đường về nào. "

" Tới đi, Mạc Thiên, lên đi, thoải mái thể hiện, càng nhiều càng tốt. "

Tựa hồ như nghe được, các lớp khác cũng bắt đầu: " Đồng Thi Đình lên một lần! Mạc Thiên cũng lên một lần đi! "

Mạc Thiên nghe tới đâu đâu, chỉ muốn nhào ra đánh người.

Cô có kỹ thuật diễn khá được, chỉ là khán giả cũng chỉ xem biểu cảm khuôn mặt cô, còn hát thì tuyệt đối không. Cô và Mạc Nhan mà hát sẽ đem lại tai họa cho người khác, khó nghe cực kỳ.

Trừ khi có thể nhảy, nhưng cô không thể nhảy được vì ở đây không có nhạc, không lẽ giờ cô cứ lên sân khấu mà nhảy bừa, vậy thì cũng chẳng khác gì bị bệnh thần kinh cả, nhảy cũng chỉ tạm được, ai mà muốn lên chứ?

Kết quả, Đồng Thi Đình vẫn ngồi im bất động, A1 không giống A2 chưa gì đã nội chiến, hoàn toàn nói để thêm vào: " Mạc Thiên, cậu mau ra đây, danh hiệu hoa khôi trao cho cậu. "

Tiếp theo đó huấn luyện viên còn nói thêm vào: " Tối hôm nay sẽ xem các em diễn, khi nào hoàn thành được tiết mục, chúng ta sẽ sớm giải tán trở về ngủ. "

Lúc này, học sinh càng được dịp nào

loạn hơn.

Bạc Cách nhìn cũng có chút không thuận mắt, liền nhỏ giọng nói: " Hay là cậu đi lên một chút đi, hôm nay xem ra không đi lên là không xong đâu. "

Mạc Thiên thờ dài một hơi.

Kiếp trước cô là một minh tinh, đương nhiên sẽ không sợ những trường hợp như thế này, tự nhiên không luống cuống, chỉ là giờ không muốn phải bộc lộ điều sâu bên trong đó ra thôi. Bây giờ bị xung quanh ồn ào làm phiền, cũng chỉ có thể đứng lên, vỗ vỗ vãi cái vào quần, sai bước đi lên.

Bởi vì nhiều học sinh là đang ngồi, khi cô đứng lên, dẫn tới nhiều ánh mắt chú ý tới, lập tức được một đám người liên tục ồn ào.

Cô tiến tới chính giữa, nhận lấy loa trong huấn luyện viên, thổi thổi vào loa, kiểm tra vấn đề âm thanh, sau đó mới nói " Chào mọi người, tôi là học sinh

lớp A2 - Mạc Thiến. "

Tiếng nói vừa dứt lập tức có nam sinh hoan hô, còn có người gọi: " Xin chào tiểu công chúa. "

Ngay sau đó là một tràng cười rộ lên.

Mạc Thiến cũng không để tâm, tiếp tục nói: " Tôi đi lên đây không phải vì muốn ngôi vị hoa khôi của trường, mà muốn nói mọi người mau chóng giải tán đi, trở về rửa mặt đi ngủ đi. Hôn nữa tôi là người cũng chẳng có tài cán gì, chỉ có thể tùy tiện làm vài việc vặt, còn phải nhờ mọi người chiều cố nhiều. "

Nói xong, cô trực tiếp để lại loa chỗ huấn luyện viên ở trên mặt đất, trước mặt tất cả học sinh ở đó bắt đầu biểu diễn vài chiêu Taekwondo.

Huấn luyện viên nhìn một cô gái yếu ớt biểu diễn võ một chút, cũng không có biểu hiện gì là tức giận, ngược lại còn cầm loa nhỏ hỏi cô: " Cô gái nhỏ, em là có luyện qua à? "

Mạc Thiến cầm lấy loa nhỏ đáp lại: " Em học tới đai đen rồi. " Sau đó hành lễ trở về hàng ngũ.

Ngay sau đó, mọi người giải tán trở về phòng ngủ.

Về sau nghe nói, không ít nam sinh có chút để ý tới Mạc Thiến, sau tối hôm đó không ít người vỗ mông.

Còn nghe nói, về sau vẫn nhiều người bầu cho Đồng Thi Đình là hoa khôi, bởi vì nhiều bạn nam dù cao lớn tới đâu cũng không thể thích được một nữ sinh có thể đánh nhau thắng họ, bầu làm hoa khôi của trường.

Chẳng qua đối với điều đó, cũng chẳng hề hấn gì liên quan tới Mạc Thiến.

Cô sau khi sống lại không muốn phải lao vào tranh giành cái gì, cũng không muốn để ý người khác nói gì, chỉ cần là mình thích, chỉ cần bạn bè cô vui vẻ, vậy là đủ.

Trở lại phòng ngủ, cô thấy điện thoại hiển thị rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ số lạ, cô liền đi ra chỗ khác để gọi lại.

Đã có người nhận điện thoại, thanh âm đối phương vô cùng ôn nhu, cũng rất trầm, giọng điệu vô cùng chuyên nghiệp của một người phụ nữ: " Xin hỏi là tác giả Mạc Thiến phải không? "

Mạc Thiến nghe thấy cách xưng hô này liền ngẩn ra, nhưng vẫn trả lời: " Vâng, xin hỏi cô là? "

" À là như vậy, tôi là người bên chỗ thầy Ngô, tôi họ Tiêu, bởi vì thầy không am hiểu sử dụng máy vi tính nên thư trong máy đều là tôi xem. Cô gửi cho thầy Ngô kịch bản, tôi có xem qua và thấy có hứng thú, không biết cô có thời gian không, chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện một chút, tôi chú ý tới cô cũng là người ở thành phố A. "

Mạc Thiến trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng có tin tức của kịch bản rồi.

Lời của team: Hiện tại mình có thông báo về vấn đề edit truyện. Các bạn hãy vào " All about HMITeam " để đọc và hiểu rõ hơn nhé =>) ở truyện chỉ nên cmt nhận xét truyện thôi nà:> có gì thắc mắc hãy cmt trong " All about HMITeam " nhé =>))

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Mạc Thiến tức giận

Edit: Lam Ngôn Thiên Lãng

Beta: EllieKashina

Chương 20: Mạc Thiến tức giận

" Chào chị Tiêu, em hiện nay đang phải tập huấn quân sự, có thể để sau kì tập huấn này gặp mặt không? " Mạc Thiến thật phần khách khí hỏi.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát mới cất tiếng hỏi: " Em hiện tại vẫn đang là sinh viên sao? "

" Không, em đang là học sinh cấp ba. " Mạc Thiến trả lời, cũng cảm thấy mình không mấy tự tin, trước đây chỉ sợ chính cô cũng không coi trọng kịch bản do một học sinh cấp 3 viết ra.

Nhà văn Tiêu bên kia cũng im lặng một hồi mới điều chỉnh tốt cảm xúc hỏi: " Bao giờ thì em có thời gian rảnh? "

" Chủ nhật đầu tiên của tháng 9 đi, lúc đó chị có rảnh không? "

" Được, thời gian đó tôi rảnh, tôi là tổng biên tập. "

Sau đó hai người lại hẹn địa chỉ gặp mặt, xong xuôi tất cả Mạc Thiển mới cúp điện thoại, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Cô sở dĩ không mang kịch bản gửi cho công ty điện ảnh mà gửi cho biên kịch Ngô bởi vì biên kịch Ngô quen biết rộng, quen biết nhiều công ty điện ảnh truyền hình hơn nữa lại hay dạy dỗ một đám người mới, đám người này cũng kính gọi hắn một tiếng thầy Ngô.

Thầy Ngô không phải là một người quá lương thiện mà là khi đào tạo ra một biên kịch xuất sắc càng có thể mang lại cho hắn uy vọng cùng danh tiếng, chính vì thế hắn thường xuyên triển khai tọa đàm, giảng dạy. Học sinh của hắn sau này trở thành các nhà biên kịch điện ảnh nổi tiếng, đạt được giải thưởng cũng xem như giúp hắn có được danh tiếng.

Lợi dụng lẫn nhau, cả hai đều có lợi, tội gì lại không làm?

Có lúc soạn kịch bản dạy học, nhận một ít học viên cũng là một nguồn thu nhập không tệ.

Một học viên thu 5000-8000 tệ học phí, thu ba bốn mươi học viên, trừ đi phí thuê địa điểm giảng dạy, một ít phí quảng cáo, phí trợ lý,... còn lại chính là lợi nhuận.

Nghề nghiệp ghét nhất là một miếng ăn phải chia cho nhiều miệng, nhưng đem kịch bản gửi cho một công ty điện ảnh và truyền hình thì thường xuyên là đá chìm xuống đáy biển, vĩnh viễn cũng không nhận được câu trả lời, chờ đợi lâu như vậy không bằng đi tìm biên kịch Ngô là nhanh nhất.

Ngay sau đó cô liền bắt đầu suy nghĩ có nên hay không đồng thời đem kịch bản viết thành tiểu thuyết.

Kịch bản cùng tiểu thuyết không giống nhau, viết thành tiểu thuyết chẳng qua chỉ là sử dụng nội dung sẵn có viết thêm một ít tình tiết miêu tả, đồng nghĩa với việc viết lại một lần.

Mạc Thiển xem qua thị trường tiểu thuyết trong năm 2005.

Mười năm sau, sách điện tử bay đầy trời, các loại website tiểu thuyết, website sách lậu song hành, mọi người thường quen dùng điện thoại di động đọc tiểu thuyết dần dần vứt bỏ sách giấy.

Nhưng tại năm 2005, điện thoại di động vẫn chưa đa năng, mạng lưới cũng không tốt như mười năm sau, mười năm sau mạng lưới phát triển mạnh, rất nhiều sách lậu đều là dựa vào độc giả đánh tay, rất tốn thời gian và công sức.

Năm 2005, sách giấy chiếm lĩnh thị trường, mức độ tiêu thụ cũng không tính là thấp.

Nhãn hiệu mang lớn cũng đều là thành lập trong thời gian này, lượng tiêu thụ cao như vậy thì mười năm sau rất khó đạt tới.

Sau khi về đến phòng ngủ cô đã ra quyết định, đem kịch bản đồng thời viết lại thành tiểu thuyết, trước tiên viết chương đầu ba nghìn chữ, gửi bản thảo xem sao.

Gần 11 giờ đêm, phòng ngủ dần dần an tĩnh lại, đến thời gian các nữ sinh nằm trên giường ngủ tán gẫu, mấy người Mạc Thiển tụ lại trên giường ăn quả vặt, Bạc Cách đột nhiên hỏi Mạc Thiển về Cố Thù: "Trong nhà cậu ta là làm cái gì?"

Mạc Thiển suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu đáp: " Không rõ "

Cô thật sự không biết, cho dù đã sống lại một lần, thêm nữa cũng đã một lần gả cho Cố Thù cũng không biết rõ ràng.

Chỉ biết ba Cố Thù là làm ở nước ngoài, cũng là xuất khẩu hàng hoá ra nước ngoài, mẹ anh là ký giả, khi phỏng vấn ba Cố Thù mà quen biết.

Còn lại những cái khác cô hoàn toàn không biết.

Lúc trước, Cố Thù vì cưới cô mà đã náo loạn một trận dữ dội với người nhà, vì vậy sau khi kết hôn cô cùng ba Cố như cũ không có qua lại, đón Tết cũng hơn phân nửa là tại nhà Mạc Thiển.

Ba Cố Thù không thích Mạc Thiển là bởi ông là một người đàn ông khá bảo thủ, không thích nhất người tàn tật và lại còn sinh đẻ khó khăn, hơn thế nữa Mạc Thiển tại thời điểm tham gia diễn xuất có quá nhiều cảnh hôn cùng bạn diễn, thậm chí là cảnh giường chiếu nửa kín nửa hở, ông khó có thể chịu đựng.

Mạc Thiển đối ông cũng không có ấn tượng tốt lắm bởi ông rất trầm mặc, ít nói, người cũng rất nghiêm khắc, nói chuyện lại càng không khách khí, Cố Thù hơn phân nửa tính cách là giống ông nhưng so với ông lại đáng yêu hơn rất nhiều.

Còn có, ba Cố Thù quả thực là một người đàn ông cặn bã.

Ông khi đã hơn bốn mươi tuổi, sự nghiệp thành công, có nhà có xe, có gia sản bạc triệu, ngay sau đó ở nước ngoài công tác quen biết Cố mẹ - một cô

gái mới mười chín tuổi, mới vừa tới thực tập ở tòa soạn.

Ông giầu mẹ Cố Thù, nói mình là người đã ly dị, một lòng phấn đấu vì sự nghiệp, thực chất ông ở nước ngoài ngoại tình trong khi người vợ của ông ở trong nước.

Hai năm sau, mẹ Cố có thai cũng chính là Cố Thù.

Ông không do dự, về nước lập tức ly hôn với vợ, cấp một ít gia sản, sau liền cùng Cố mẹ kết hôn.

Thê từ kết tóc lại vứt bỏ không chút do dự làm cho Mạc Thiên đối ba Cố không thể có nổi chút thiện cảm. Cô có gặp qua mẹ Cố, chính là một người đẹp tóc vàng mắt xanh điển hình nhưng chuyện này cũng không phải lý do vong ân phụ nghĩa.

Thực ra Cố Thù bây giờ mới mười mấy tuổi nhưng bố anh năm nay đã gần sáu mươi.

Cố Thù còn có một chị gái cùng cha khác mẹ, tuổi tác khá lớn cứ như là mẹ anh vậy, là một giảng viên đại học. Khi cô cùng Cố Thù kết hôn người chị này cũng đến dự, nhìn thấy cô liền nói 1 câu: "Ồ, đại minh tinh nha. "

Chị ta nhìn cô ngồi trên xe lăn, ánh mắt có trào phúng, có vui sướng khi người khác gặp họa lại không có chút thân tình.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng cô thấy hơi mệt mỏi.

Cô còn nhớ được, Cố Thù từng mấy lần bị vợ trước của ba Cố châm chọc mỉa mai là con trai của kẻ thứ ba, họ cũng không để ý mẹ Cố lúc đó có biết tình hình hay không, chỉ hận là mỹ nhân ngoại quốc này đã giành chồng người khác.

Mẹ Cố tiếng Trung không tốt, nghe không hiểu bọn họ mỉa mai.

Cố Thù lại nghe và hiểu rõ tất cả.

Thiếu niên còn nhỏ tuổi đã phải thừa nhận nhiều chuyện như vậy, cô sao có thể không đau lòng?

"Dáng dấp cậu ta không tệ, màu mắt cũng rất đẹp chỉ là xem vóc dáng rất thấp về sau có lẽ sẽ cao lên, nhưng tính cách chút ngọt ngào, không như Tô Lương Ngừ rất biết quan tâm người khác, điểm này xem như thua Tô Lương Ngừ..." Bạc Cách bắt đầu so sánh Cố Thù cùng Tô Lương Ngừ.

Mạc Thiên lại cắt đứt lời cô:

"Không muốn so sánh nhiều như vậy, chỉ cần thích là tốt rồi, cậu ta tốt hay không tốt, đủ ưu tú hay không, có hoàn hảo như người khác hay không đều không quan trọng, quan trọng nhất là thích, duy nhất có thể so sánh với người khác là tình cảm của mình với cậu ý, thực sự rất thích cậu ý. "

Nghe cô nói xong, Lưu Tiểu Tiểu dựng thẳng ngón tay cái: "Tuy rằng nghe không hiểu lắm nhưng có vẻ rất có đạo lý nha. "

Mấy nữ sinh đang bàn chuyện về nam sinh liền có người đi vào gọi: "Nhanh trở về giường mình đi, có người đi kiểm tra rồi. "

Lưu Tiểu Tiểu trực tiếp từ lan can, nhấc màn lên, bò về giường mình, còn vỗ chần đệm của chính mình.

Đỗ Ấu Tiệp ở giường trên, mỗi lần đều đi giầy giẫm lên chần đệm của cô để lên giường mình, lưu lại rất nhiều dấu chân, Lưu Tiểu Tiểu kháng nghị qua mất lần, Đỗ Ấu Tiệp đều không nói lý, cô cũng chỉ có thể tự di chuyển chần đệm của mình.

Ai biết, người có động tác lưu loát như Bạc Cách lúc lên giường lại đột nhiên ngã xuống, hơn nữa lại ngửa mặt ngã xuống đối diện giường dưới, kêu thảm thiết một tiếng, đầu đến nằm trên mặt đất, thân thể lăn một vòng, tay đỡ sau lưng.

Mạc Thiên hét hoảng, trực tiếp đi chân trần tới dìu Bạc Cách, sợ cô ngã tê liệt xương cốt.

Giữa lúc hoảng hốt cô lại nhớ lại lần bị ngã trên sân khấu, đau đến thấu trời, chỉ trong nháy mắt ấy lại phải chịu thảm ba năm.

"Cánh tay cùng chân còn động được không?" - Mạc Thiên âm thanh run rẩy hỏi Bạc Cách.

Bạc Cách đau đến không nói ra lời, chỉ có thể dùng thân thể cuộn tròn ra hiệu cô, tứ chi bất động.

Mạc Thiên nhanh chóng đi lấy di động, gọi xe cấp cứu, sau đó lại gọi cho Tô Lương Ngừ: "A lô, Lương Ngừ à? Bạc Cách từ trên giường ngã xuống, rất nghiêm trọng, tớ đã kêu xe cấp cứu, cậu mau liên hệ thầy Trương. "

Tô Lương Ngừ là lớp trưởng, chỉ có anh có phương thức liên lạc với thầy Trương.

"Được, em đừng sốt ruột, anh sẽ liên lạc với thầy Trương." Tô Lương Ngừ nghe vậy liền nhanh chóng trả lời, ngay sau đó nhanh chóng cúp điện thoại đi liên hệ thầy Tiểu Trương.

Cô kích động quay lại xem Bạc Cách liền nghe Lưu Tiểu Tiểu ở bên cạnh mỉa mai: "Con mẹ nó lại dám động tay với cái thang, tôi thấy ở trên có đồ dầu, cô rõ ràng là muốn gây sự "

Mạc Thiên kinh ngạc, quay đầu lại liền thấy Luru Tiểu Tiểu đang dùng lực đẩy vai Đỗ Ấu Tiệp, đẩy cô ta ra xa.

"Cô có bệnh à, cô hỏi xem mọi người trong phòng, tôi khi nào động tới thứ này chứ, chúng ta không phải cùng nhau tập hợp cũng cùng nhau trở về sao?"

Mạc Thiên nhìn sang phía cái thang, thật sự có chút ánh sáng phản quang, còn dính tại chỗ gài Bạc Cách một chút, cứ nhiên là cố ý trên thang đổ dầu, làm hại Bạc Cách trượt chân xuống, thực sự quá âm hiểm.

Chẳng qua Mạc Thiên cũng biết, đây không phải Đỗ Ấu Tiệp đồ, cô ta không có thời gian, do đó Mạc Hương liếc qua nhìn Trương Sáng.

Trương Sáng chính là bạn tốt cùng chung mối thù của Đỗ Ấu Tiệp, hai ngày nay Trương Sáng đều nói bị cảm nắng, luôn luôn ở trong phòng nghỉ ngơi, không có đi tham gia huấn luyện quân sự.

Bị Mạc Thiên nhìn thoáng qua, Trương Sáng không nhịn được hoảng hốt, không hề nói gì chỉ là xem nhìn Đỗ Ấu Tiệp trừng mắt một cái, cuối cùng vội vã cúi đầu.

Mạc Thiên đưa tay kéo Luru Tiểu Tiểu một cái, nói: "Cánh tay Bạc Cách bị thương, chúng ta trước xử lý qua một chút đã"

"Chính là..." Luru Tiểu Tiểu nhìn tấm ván kia, khuôn mặt bực tức.

"A, nếu là bọn họ có động một chút chính là tự thừa nhận bọn họ cố ý hại người, có rất nhiều đôi mắt nhìn đây" Mạc Thiên cười đến trào phúng, thanh âm lạnh nhạt.

Cô là người không có gì đặc biệt ngoài cái bao che khuyết điểm lại còn bảo vệ đến quá mức.

Ngày thường, Luru Tiểu Tiểu cùng Bạc Cách chiều cổ Mạc Thiên, Mạc Thiên sẽ không biểu hiện ra cái gì nhưng người khác dám đụng đến người cô một chút cô liền cho người đó ăn đủ, không những thế còn dư lại mang về.

Bởi vì quân doanh ở địa phương rất xa, xe cấp cứu tới rất chậm, khi đó thầy Trương đã tới phòng ngủ nữ sinh cũng xem qua cây thang bôi dầu, sắc mặt tái xanh, chỉ chỉ Đỗ Ấu Tiệp cùng Trương Sáng, tức đến nửa ngày cũng không nói ra, cuối cùng chỉ nói câu: "Tôi trước đưa Bạc Cách đi bệnh viện, ngày mai trở về sau đó lại tìm các người! Một đám tiểu nữ sinh như thế nào lại dám làm ra loại chuyện này?"

Đỗ Ấu Tiệp còn tính nguy hiểm nhưng thầy Trương không cho cô ta cơ hội.

Nhân viên y tế tới đây, dùng cáng cứu thương khiêng Bạc Cách đi, Mạc Thiên luôn luôn cùng ở bên cạnh, đi đến một nửa bị Tô Lương Ngữ Ngăn lại: "Em không đi giày. "

Mạc Thiên lúc này mới chú ý đến, chính mình liền giày cũng không mang lại đi theo xuống lầu dưới.

Bạc Cách đại khái cũng tỉnh lại, thân thể vô cùng đau đớn, vẫn cố nói: "Cậu trở về đi, mình không chết được. "

Mạc Thiên cùng Luru Tiểu Tiểu đứng tại cửa nhìn hồi lâu mới quay đầu đi trở lại.

Tô Lương Ngữ đi đến cạnh Mạc Thiên, ngồi xổm trước mặt cô, chỉ chỉ lưng mình: "Lên đi. "

"Không cần, đi chân trần lâu như vậy rồi cũng không có việc gì. "

"Chính là trước mình không thấy, bây giờ thấy không thể để cho cậu đi chân trần." Tô Lương Ngữ nói, nhìn cô như cũ một bộ dáng không tình nguyện lập tức đi qua, bệ ngang cô lên rồi bước nhanh lên lầu.

Luru Tiểu Tiểu thấy khung cảnh này, hai mắt sáng long lanh, vội vàng đi theo.

Tô Lương Ngữ đem Mạc Thiên ôm đến tầng ba không thể vào phòng ngủ nữ sinh, anh mới đặt cô xuống, cho cô trở về.

Tại thời điểm cô định đi về, Tô Lương Ngữ nói: "Đừng đánh nhau. "

Cô chỉ liếc hần, không trả lời, vậy liền coi như là không đáp ứng.

"Đừng náo quá đáng bằng không anh không có biện pháp giúp em giải quyết, ngoan. " Tô Lương Ngữ lần nữa thỏa hiệp.

"Được. " Mạc Thiên lúc này mới xem như đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mạc Thiên khủng bố

Edit: Lam Ngôn Thiên Lăng

Beta: EllieKashina

Chương 21. Mạc Thiên khủng bố

Lưu Tiểu Tiểu nhìn Mạc Thiên liền biết là cô muốn đi kiểm chuyện Đồ Ấu Tiệp, cũng đi theo nóng lòng muốn thử, lại chạy về phòng ngủ trước, giúp Mạc Thiên lấy giày ra, hơn nữa nói: "Tớ thấy cái thang đó chính xác là có động chạm vào, chẳng qua hai người bọn họ đều có lí do không có trong phòng ngủ."

Mạc Thiên đi giày vào, khẽ gật đầu, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Huấn luyện quân sự kết thúc, các nữ sinh đều kêu nóng mà cũng thích sạch sẽ cho nên phòng tắm cho tới nửa đêm vẫn còn có người tắm, có lúc còn không giành được vòi nước. Cho tới hiện tại đã đến thời gian kiểm tra ngủ, một số người đã đi ngủ, trong phòng tắm cũng chỉ còn lại 3 - 4 người.

Lúc Mạc Thiên tiến vào phòng tắm, Đồ Ấu Tiệp cùng Trương Sáng đang giặt tất, hẳn là sau khi Bạc Cách ngã xuống, 2 người cảm thấy không thể ở lại phòng ngủ được nữa nên mới chạy tới phòng tắm tránh nạn.

"Dọn sân khấu nào." Mạc Thiên nói nhỏ vào tai Lưu Tiểu Tiểu, nói vậy là do cô biết Lưu Tiểu Tiểu am hiểu cái này, có thể hoàn hảo đem hai người kia ra khỏi phòng tắm.

Quả nhiên, Lưu Tiểu Tiểu lòi ra tới 302 tình huống, nào là một lát có thầy giáo tới đây, còn có chủ nhiệm, khuyên hai người nhanh chóng trở về phòng ngủ, hai người kia cũng không hoài nghi, đều rời đi.

Đồ Ấu Tiệp cùng Trương Sáng cũng chú ý đến Mạc Thiên, sắc mặt liền khó coi, nhưng vẫn ưỡn ngực, một bộ dáng nghênh ngang tiếp nhận mọi tình huống.

Nhưng mà Mạc Thiên là loại người có thể động thủ thì tuyệt đối không động khẩu.

Mạc Thiên bước nhanh đi qua, trực tiếp đè lại cái ót Đồ Ấu Tiệp, dìm đầu cô ta vào chậu nước, cũng chính là chậu nước mà cô ta vừa giặt tất, trong chậu vẫn ẩn hiện đôi tất màu vàng nhạt.

"Cô đang làm cái gì quái gì thế hả?" Trương Sáng lập tức tới đẩy Mạc Thiên, lại bị Lưu Tiểu Tiểu ngăn lại.

"Mày đem chậu nước này uống hết tao liền buông ra, thế nào?" Mạc Thiên hơi hơi cúi đầu, hỏi Đồ Ấu Tiệp.

Đồ Ấu Tiệp ra sức giãy giụa, cả người vặn vẹo, tay cũng liều mạng cào loạn về phía Mạc Thiên, muốn làm cho cô buông tay, lại bị Mạc Thiên đổi một cái tay ấn mạnh đầu cô ta, ngay sau đó dùng cánh tay còn lại bẻ quặt tay cô ta khiến cô ta khó có thể nhúc nhích.

"Uống!"

Đồ Ấu Tiệp mặt ngập trong bồn nước, còn bị sặc nước, vô cùng khổ sở.

Mạc Thiên lại buông ra một chút cho Đồ Ấu Tiệp có thể thở, tiếp nữa lại ấn mạnh đầu cô ta xuống chậu nước, nói bên tai cô ta:

"Trước giờ chỉ có tao bắt nạt người khác, vẫn chưa có người nào dám động người của tao, mày uống hay là không uống?"

Lúc này, Trương Sáng luôn đứng bên cạnh nhìn, nhưng vẫn là nhìn không thuận mắt, nói: "Mạc Thiên, cô như vậy là rất quá đáng."

Ai ngờ nhìn qua có vẻ rất ôn hòa Mạc Thiên đột nhiên giận rống lên: "Nói lời thừa thãi vừa thôi, tao cũng cho mày thử chút thế nào là quá đáng."

Bạn tốt của cô bị đưa con gái ngu xuẩn này hại phải vào bệnh viện, cô liền cho Đồ Ấu Tiệp uống nước giặt tất như vậy cũng tính là quá đáng?

Chờ đợi thầy Trương giải quyết?

Cô cũng không phải không biết tính cách của thầy, học sinh của mình, khẳng định bảo hộ, cuối cùng nói không chắc liền là chịu nhận lỗi, cảnh cáo, xử lý nhẹ nhàng, Đồ Ấu Tiệp có thể nhận được dạy dỗ như thế nào?

Cho nên cô muốn trước khi thầy Trương trở về, chính mình giải quyết chuyện này.

Cô có thể vì đánh lộn mà xin lỗi Đồ Ấu Tiệp nhưng không thể để cô ta quá thoải mái như vậy.

Đây chính là tính cách của Mạc Thiên.

"Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta, diệt cô tận gốc." (*)

Câu này có nghĩa nôm na gần với kiểu " Nước sông không phạm nước giếng " còn nếu đã đạt tới giới hạn nào đó thì sẽ diệt sạch.

Tính cách ngang ngược, không sợ trời, không sợ đất của Đỗ Ấu Tiệp là do được người nhà nuông chiều mà nên bằng không cũng không dám làm ra loại chuyện này. Thấy Bạc Cách từ trên giường ngã xuống, lòng cô ta vui sướng vì giải được hận, cho đến khi kinh động thầy Trương cùng xe cấp cứu cô ta mới nghĩ lại mà thấy sợ.

Chính là vì sĩ diện, Đỗ Ấu Tiệp có chết cũng không nhận tội, thật sự không được cô ta liên đồ cho Trương Sáng, liền nói là một mình Trương Sáng làm.

Nhưng mà Mạc Thiên mặc kệ điều này, bởi vì cô biết, Đỗ Ấu Tiệp mới là chủ mưu.

Đỗ Ấu Tiệp sĩ diện, cô liền cho cô ta mất mặt, uống nước giặt tất, thanh lọc ruột, cũng thuận tiện tẩy đi một chút kia nhân cách thối nát. Cô tự nhận là đánh nhau thì Trương Sáng cùng Đỗ Ấu Tiệp liên thủ cũng không phải đối thủ của cô, nhưng cô không đánh bởi sẽ lưu lại vết tích, bất lợi cho chính mình.

Lấy loại trả thù không lưu lại dấu vết này, có thể khiến Đỗ Ấu Tiệp ghi nhớ giáo huấn lại không tổn hại chính mình, có sao mà không làm?

"Đừng...Mạc Thiên..." Đỗ Ấu Tiệp trong lúc vùng vẫy chỉ có thể gọi tên Mạc Thiên.

"Đỗ Ấu Tiệp, tao nói cho mày biết, tao không sợ mày, nếu như Bạc Cách có chuyện gì, tao tuyệt đối không tha cho mày, cậu ấy ở trong viện một ngày, tao liền tìm mày một ngày, tao sẽ trở thành ác mộng trong ba năm cao trung của mày!"

Mạc Thiên nói, buông Đỗ Ấu Tiệp ra, cười lạnh đánh giá hai người này, hoạt động chút cổ tay, giờ ngón tay chỉ Trương Sáng: "Cô ta không uống... Cô muốn thay cô ta uống?"

Vừa rồi Mạc Thiên nói với Đỗ Ấu Tiệp, Trương Sáng cũng nghe được, nhìn bộ dáng Mạc Thiên, lại nghĩ đến Mạc Thiên từng học qua TaeKwonDo, cũng sợ bị đánh, cuối cùng chỉ có thể thẳng thắn: "Là Đỗ Ấu Tiệp kêu tôi làm, cô ta nói là cùng lắm ngã xuống không gây hậu quả nghiêm trọng, không nghĩ tới lại thực sự gây ra, tôi đã biết sai."

"Được, đây là cô nói, ngày mai cũng ngoan ngoãn như vậy cùng giáo viên thẳng thắn, nếu không..."

Mạc Thiên nói, hướng cô ta vươn tay, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn mở ra, bắt lấy gương mặt trước mắt, dùng sức đẩy về phía sau: "Tôi khiến cho cô cả đời khó quên. "

Mạc Thiên nói xong, mang Luru Tiểu Tiểu rời khỏi phòng tắm.

Ra khỏi phòng tắm, Đỗ Ấu Tiệp bụm mặt, ngồi tại hồ nước nóng, không nói câu nào.

Trương Sáng vẫn đứng tại phòng tắm, nhìn 2 người Mạc Thiên rời đi, lại nhìn qua Đỗ Ấu Tiệp ngồi chồm hổm trên mặt đất, đột nhiên khóc lên, hơn phân nửa là bị dọa.

Luru Tiểu Tiểu quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó đến bên Mạc Thiên, nhỏ giọng hỏi: "Như vậy thôi sao? "

"Trước cho bọn họ cùng giáo viên thẳng thắn, cấp ba có quãng thời gian ba năm, có nhiều thời gian trị bọn họ"

"Mạc Thiên, cậu thật là khiến mình được mở rộng tầm mắt, xem bộ dạng cậu bình thường là một đóa bạch liên hoa ai ngờ tới khi ác lên lại đáng sợ như đại ma vương trong phim hoạt hình vậy."

" Thật sao?" Mạc Thiên có chút lơ mơ.

"Thật, đặc biệt dọa người, còn đồ xem qua còn không ngoan độc bằng cậu ấy."

Mạc Thiên bắt đầu tỉnh táo, cô kiếp trước là diễn quá nhiều vai thiện lương cùng Mary Sue nữ chủ mới khiến quần chúng mất hứng, nếu như cô diễn vai phản diện không phải hiệu quả sẽ càng cao sao?

Như Mạc Nhan nói. Hình tượng của cô không phải là mụ phù thủy trong chuyện cổ tích ư?

Chính là... Cô rõ ràng rất thanh thuần nha!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tô Lương Ngừ liền gọi điện cho Mạc Thiên, nói cô cùng Luru Tiểu Tiểu, Đỗ Ấu Tiệp, Trương Sáng lên phòng nghỉ giáo viên ở lầu trên, giáo viên muốn nói chuyện riêng với họ.

Mạc Thiên nói với Đỗ Ấu Tiệp và Trương Sáng một tiếng liền cùng Luru Tiểu Tiểu lên lầu, bọn cô rất quan tâm đến thương thế của Bạc Cách.

"Phía sau lưng Bạc Cách bị một mảng bầm tím cũng may xương cổ không có gì nghiêm trọng, bởi vì tại thời điểm ngã xuống có dùng tay chống đỡ một chút khiến xương cánh tay bị gãy cùng một vài vết xước nhỏ, ngoài ra không có gì trở ngại. " Thầy Trương nói.

Hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này cô mới phát hiện bố Bạc Cách cũng có mặt ở đây, hơn nữa còn đang nói chuyện cùng lãnh đạo ở ngoài hành lang.

Bố Bạc Cách vóc dáng rất cao, ngoại hình giống Bạc Cách tới mấy phần, lúc còn trẻ khẳng định là một soái ca, bởi vì xảy ra chuyện lớn, tức giận không nhẹ nên nói chuyện cũng kèm theo chút phần nộ, như chất vấn lãnh đạo nhà trường.

Bạc Cách bị bạn học hại thành như vậy, bố tức giận cũng không có gì kì quái.

Thầy Trương, Mạc Thiển, Lưu Tiểu Tiểu biết rõ một ít tình huống liền để bọn họ đi huấn luyện quân sự, ngược lại Đỗ Ấu Tiệp cùng Trương Sáng lại chưa hề đi ra, đến buổi trưa, lúc trở về phòng ngủ liền thấy trên giường Trương Sáng đã thu thập xong, không còn cái gì.

Đồ vật của Đỗ Ấu Tiệp thì vẫn ở đó nhưng lại không thấy người.

Đến buổi tối, Tô Lương Ngữ lại gọi điện cho Mạc Thiển, nói cho cô biết kết quả xử lý: "Anh vừa đi hỏi thầy giáo một chút, thầy nói, Trương Sáng bị đuổi học, Đỗ Ấu Tiệp không bị đuổi nhưng cũng bị khai trừ khỏi lớp chuyên, chuyển qua lớp thường, ban 8."

Mạc Thiển vừa nghe liền ngây ngốc: "Bị đuổi học? Mình còn chưa có đập qua Trương Sáng đâu!"

"Vừa khai giảng đã bị đuổi học, muốn tìm trường mới cũng không dễ đâu, nghe nói nhà Trương Sáng cũng không quá khá giả, thậm chí là khó khăn, muốn xử lý cũng không dễ dàng, em tiết kiệm sức lực đi."

"Nhưng mà khó chịu nha"

"Em đã lớn chưa vậy, anh còn cho là em sẽ thờ phỉ phỉ chạy trở về phòng ngủ, đập đồ đánh người chứ."

"Dùng, không có chuyện đó đâu."

Tuy rằng không đánh người nhưng cũng khiến bọn họ cả đời khó quên.

"Được được được, tiểu công chúa của anh rất hiểu chuyện, như vậy em có thể an tâm rồi đi?"

"Về sau đừng gọi em như thế."

"Như vậy không tốt sao, vậy kêu cái gì, tiểu thiên sứ? Tiểu khả ái?"

"Em có thấy buồn nôn không?"

Tô Lương Ngữ lại thấp giọng cười một lát, âm thanh truyền qua điện thoại.

Mạc Thiển không muốn tiếp tục cùng anh nói chuyện, nói thẳng: "Tạm biệt" liền cúp điện thoại.

Ngay sau đó Bạc Cách liền gọi điện tới, âm thanh vừa bức mình vừa buồn cười, hỏi: "Tớ bảo này, đại tiểu thư, cậu thế nào lại nói cho em trai cậu biết làm cậu ta khóc nháo chạy vào bệnh viện như thể không phải tớ bị thương mà sắp chết tới nơi ấy."

Mạc Thiển nghe Bạc Cách còn tâm tình nói giỡn, lúc này mới yên lòng lại, nói: "Không được sao, tớ nói cậu ngã bị thương, phải vào viện, tớ không thể trở về liền để nó giúp đỡ cậu một chút."

"Nó một tên nhóc con, có thể giúp cái gì đây?"

Nhắc tới mới nhớ, Mạc Nhan bây giờ còn chưa tới 14 tuổi đâu.

"Bạc Cách, thật xin lỗi." Cô đột nhiên trầm thấp nói một câu.

"Cậu xin lỗi tớ làm cái gì?"

"Nếu không phải tớ chiếm giường cũng sẽ không xảy ra mấy chuyện này, làm hại cậu đền tiền, còn bị thương phải nhập viện."

"Cậu chiếm giường cũng là vì tớ và Tiểu Tiểu, sao có thể trách cậu, lại nói, ai có thể đoán được sự tình sẽ phát triển thành ra như vậy? Bố tớ nói Trương Sáng đã bị khai trừ, tớ không sao, cánh tay cũng không việc gì, nẹp tám gỗ một chút, vài ngày sau liền có thể đỡ bỏ."

"Cậu rồi đi một ngày, hôm nay tớ ngủ liền mơ thấy cậu."

"Nếu cậu thật sự nhớ tớ thì khai giảng liền chép bài giúp tớ đi, còn nữa bài tập về sau nữa, tớ bị thương tay phải."

"Ồ, tớ còn có việc, rất gấp, cậu ngủ đi nhé, buổi tối tốt lành."

Bạc Cách cười nhẹ, cũng nói một câu: "Buổi tối tốt lành."

"Ủ, tên nhóc Mạc Nhan kia tùy cậu sai khiến"

"Làm ấm giường cũng được?"

"Tên nhóc kia lúc ngủ không ngoan, nhưng làm ấm giường chắc là có thể."

Bạc Cách lại cười to một trận, cũng không nói gì liền cúp điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói: Sắp kết thúc huấn luyện quân sự, bắt đầu làm kịch bản, viết tiểu thuyết, đi lên đỉnh cao của đời người!

- Hôm nay là ngày 20-10, team đã làm chương mới dành tặng các bạn nè <333333 Chúc các bạn ngày một ngày 20-10 vui vẻ nha ==>)

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dạy bảo cậu một chút

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 22: Dạy bảo cậu một chút.

Cố Thủ nghĩ rằng có lẽ anh nên thổ lộ tình cảm của mình với Mạc Thiển.

Vừa mới nghĩ tới quyết định này, tim anh đã đập loạn lên.

Suy nghĩ rất lâu cũng không biết làm thế nào mới tốt, nên trực tiếp tới trước mặt cô tỏ tình, hay là viết thư tay đưa nhỉ? Anh đột nhiên nghĩ tới nên xem thư tình các bạn nữ viết cho mình, xem xem các bạn ý đã viết như thế nào, nhưng đột nhiên lại nghĩ ra, tất cả đồng thư đó đều bị anh vứt đi, chả giữ lại lá thư nào.

Ngồi trên giường suy nghĩ một lúc, rồi đứng dậy đi tới bàn máy tính trong phòng.

Mở máy tính ra, sau đó liền xem một tệp văn kiện, bên trong chỉ có tấm hình của Mạc Thiển.

Anh mở tấm hình ra xem, vẫn cảm thấy rất đáng yêu, lần nữa nhìn không được mỉm cười.

Sau đó anh liền mở một website, tìm kiếm những thứ có liên quan tới việc tỏ tình, cuối cùng lại tìm đến một trò chơi mô phỏng cách tỏ tình.

Ở trong trò chơi này có nội dung kịch bản, còn có chọn đối tượng để theo đuổi, chọn đề cử cùng đối tượng mô phỏng.

Anh nhìn máy vi tính một lúc lâu, chọn tới chọn lui nhân vật nữ. Mạc Thiển tuy rằng là một cô gái vô cùng đáng yêu, nhưng lại không giống hình tượng nhân vật nữ trong này, nữ sinh thanh xuân vườn trường không giống, hình tượng nữ "thần kinh" cũng chả giống luôn.

Cuối cùng anh lựa chọn hình tượng nhân vật nữ kiểu ngạo ngang ngược, thiên kim tiểu thư.

Chính cái này, thật phù hợp với Mạc Thiển.

Anh hoàn toàn không nghĩ tới đây chính là hình tượng nữ phụ vai phản diện trong tiểu thuyết ngôn tình.

Đặt tên cho nhân vật thời điểm đó, anh gõ tên: Mạc Thiển.

Lúc bắt đầu trò chơi, ban đầu là cùng "Mạc Thiển" (*) xem nội dung kịch bản, kịch bản này tương đối cầu huyết, nam chính đi trong sân trường liền bắt gặp đại tiểu thư "Mạc Thiển", cô gái đó có mái tóc óng ả, quần áo trên người đều là hàng hiệu. Vừa nhìn thấy nữ chính, nam chính tinh thần liền phấn chấn, yêu nữ chính từ cái nhìn đầu tiên.

"Mạc Thiển" (*): Ở đây mình đưa vào trong ngoặc kép để các bạn phân biệt được đây là nhân vật trong trò chơi ==>)

Nam chính cố gắng theo đuổi "Mạc Thiển" liền bị "Mạc Thiển" khinh thường, nam chính có một chút tổn thương nhưng cuối cùng vẫn không buông tha.

Mới bắt đầu sẽ lựa chọn cách thức tỏ tình, sau đó chọn địa điểm, còn phải chọn cả lời tỏ tình, còn lại sẽ có mô phỏng xem tỏ tình có thành công hay

không.

Cố Thủ thử chơi năm lượt, chỉ có một lần anh tỏ tình thành công, trong lòng không nhận được thăm mắng trò chơi này thiết kế thật biến thái, lựa chọn tỏ tình bằng xe, nữ chính không thiếu xe. Mời ăn uống cũng không được, phải là ăn cơm Tây. Cho xin đi trong thực tế Mạc Thiên chỉ cần một túi quà vặt là xong rồi.

Anh kiên nhẫn, cố gắng tỏ tình thành công với " Mạc Thiên " trong trò chơi, thời gian mô phỏng 20 phút, chia tay năm lần, anh chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

" Xin lỗi nhưng mà cô muốn đi ngủ, tôi liền bảo cô đi ngủ đi thế nào lại muốn chia tay? Cô bị bệnh thần kinh à? Không chơi nữa. " Cố Thủ chơi xong, liền đóng trang web trò chơi lại, chán nản lại đi tới giường ngủ, nghĩ hay là thôi đi, con gái chính là người vô cùng khó hiểu mà anh thì lại không giỏi giao tiếp với con gái.

Nhìn thời gian một chút, bây giờ chắc Mạc Thiên vẫn còn đang trong giờ huấn luyện, anh cảm thấy nhàm chán nên đi làm bài tập để giết thời gian.

Đúng lúc này thì Mạc Nhan gọi điện thoại tới, nói rằng cậu ta muốn tới nhà anh cùng làm bài tập.

Cố Thủ nghĩ, dù sao cũng đang chán nên đồng ý, anh biết Mạc Nhan tới đây cũng chỉ để chép bài thôi, đây mới là mục đích của Mạc Nhan.

Kết quả khi Mạc Nhan tới còn có thêm một người nữa - Diêu Thiên Nam.

Anh lập tức nhú mày, liền đưa mắt qua nhìn Mạc Nhan như muốn hỏi.

Mạc Nhan cười, giải thích: " Diêu Thiên Nam bảo muốn tới đây cùng làm bài tập với tao và mày, đồng thời cũng có thể giúp chúng ta làm mấy bài văn, hơn nữa cậu ấy cũng am hiểu văn hơn. "

Mạc Nhan không hề biết Cố Thủ thích Mạc Thiên, cũng không biết Mạc Thiên có tình cảm với Cố Thủ, hoàn toàn không biết gì cả mà còn định làm mối cho Cố Thủ. Mạc Nhan thấy Diêu Thiên Nam khá tốt, nhân duyên không tồi, tính cách tốt, còn rất phóng khoáng mời cậu ăn cơm, đồng ý giúp cậu làm bài tập, hơn nữa còn thích Cố Thủ nên cậu quyết định thuận tay mai mối.

Trước khi tới nhà Cố Thủ, cậu còn có ý nói cho Diêu Thiên Nam biết Cố Thủ chính là một người hay ngược, bình thường đều không giao tiếp với con gái, nếu như Diêu Thiên Nam kiên trì theo đuổi, biết đâu lâu ngày lại nảy sinh tình cảm, khiến cho Cố Thủ cảm động thì sao.

Mà cậu đâu có biết, Diêu Thiên Nam đâu cần cậu phải khích lệ cô như thế?

Cô vừa nhìn thấy Cố Thủ, liền nhanh chóng chạy tới chào, không làm ra vẻ thân thiết, chỉ đơn giản đứng bên cạnh, hai tay để sau lưng, cúi đầu có chút ngại ngùng, lại thỉnh thoảng len lén nhìn Cố Thủ, nhìn vô cùng thẹn thùng, rất là đáng yêu.

" Tôi tới, cậu không phiền chứ? " Cô hỏi.

" Có phiền. " Cố Thủ trả lời thành thật.

" Ai da, sao cậu lại có thể như thế chứ? "

" Ngay từ đầu đã như thế rồi. " Cố Thủ nói, đã đổi xong dép đi vào, cầm bài tập hờ trong tay ném lên bàn ăn sau đó ngồi xuống.

Mạc Nhan cười hi hi hỏi: " Mày làm xong bài tập rồi hả? "

" Bây giờ còn muốn mau chóng khai giảng năm học mới, bài tập chẳng lẽ còn chưa hoàn thành xong? "

" Ôi trời ạ, bài tập hờ thực sự quá nhiều, may mắn có anh chàng đẹp trai này giúp tao làm. "

Diêu Thiên Nam cũng không để ý, nhìn anh cười, sau đó tới bên cạnh Cố Thủ, lấy bài tập của anh xem.

Cố Thủ không thích Diêu Thiên Nam đụng tới mình, than một tiếng rồi không nói gì nữa, chỉ là đứng dậy đi tới chỗ máy lọc nước, dùng cốc giấy lấy nước uống.

Mạc Nhan nói: " Cố Thủ, mày muốn ăn không? Tao nấu ba phần mì ăn liền nhé. "

Anh đáp lại một tiếng, Mạc Nhan liền đi nấu.

Diêu Thiên Nam vẫn luôn đứng cười bên cạnh Cố Thủ, đi theo anh tới chỗ uống nước, nhìn anh lấy cốc uống nước, xong xích lại gần hỏi: " Cậu có định thổ lộ không? "

Hai ngày trước, Diêu Thiên Nam đã gửi tin nhắn cho Cố Thủ, bảo Cố Thủ thử thổ lộ tình cảm với Mạc Thiên, đừng nghĩ cô đại dốt như thế, vì cô biết lúc này Mạc Thiên chưa thích Cố Thủ.

Bởi vì Diêu Thiên Nam nghĩ rằng, tại thời điểm này Mạc Thiên vẫn còn toàn tâm toàn ý yêu Tô Lương Ngừ, nếu Cố Thủ tỏ tình thì chắc chắn sẽ bị từ

chối. Có Thù da mặt mỏng, nếu bị từ chối sẽ không còn mặt mũi mà thường xuyên gặp Mạc Thiến nữa, có khi tại thời điểm này liền dứt bỏ tình cảm. Mà cô đâu có biết, Mạc Thiến đã trọng sinh?

Cho nên đối với việc Có Thù tỏ tình, cô liền cổ vũ, còn liên tiếp giúp anh nghĩ cách.

"Không cần cậu quan tâm, về sau đừng nhắn tin cho tôi nữa." Có Thù không thèm nhìn cô, rút tiếp một cốc nữa, định quay về chỗ.

"Vậy cậu có muốn thử thổ lộ với tôi trước không? Tôi sẽ góp ý cho cậu."

"Không muốn."

Diêu Thiến Nam thất vọng thở dài một hơi, nhưng chỉ thể hiện ở bên ngoài, thấy Có Thù xoay người liền muốn xích lại gần hôn lên môi anh.

Sự chủ động này dọa Có Thù không ít, anh né sang một bên, còn đựng người vào máy lọc nước, máy liền phát ra âm thanh một lát sau thì hết.

"Cậu làm cái trò gì đấy?" Có Thù phát cáu, hỏi.

"Thấy cậu đẹp trai, nhìn không được muốn tới gần chút thôi. Vừa lúc để cậu luyện tập một chút bằng không về sau ở gần chị Mạc Thiến thì cậu sẽ ngại ngừng, bây giờ thì tôi còn có thể góp ý cho cậu."

"Cậu chắc kinh nghiệm phong phú lắm nhỉ?"

"Chúng ta có thể cùng nhau học mà."

"Đừng là thần kinh."

Có Thù có chút không chịu nổi người con gái này, chắc chắn đầu cô ta không bình thường.

"Cậu vì sao lại không thích tôi? Tôi có chỗ nào không tốt bằng Mạc Thiến? Vậy cậu xem đi, ngực tôi chắc chắn to hơn chị ta, chị ta B thì tôi là C đấy." Diêu Thiến Nam nói, muốn túm chặt lấy tay Có Thù định đưa tay về phía ngực mình.

Kết quả tay anh cô còn không nắm được.

Có Thù dùng bàn tay mình nâng mặt cô lên, bộ dạng như muốn hôn cô nhưng chỉ thấp giọng nói: "Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, nếu cô còn dám nói gì Mạc Thiến thì tôi bóp chết cô."

Nói xong, cầm cốc giấy đi tìm Mạc Nhan.

Bị anh nói như thế, Diêu Thiến Nam liền kinh ngạc.

Cô luôn cho rằng Có Thù khi còn nhỏ thì là một cậu trai đáng yêu, sẽ không giống như sau này.

Kiếp trước, khi cô biết Có Thù, Có Thù đối xử với cô không tệ, cũng luôn luôn cho cô cơ hội, cô không muốn sử dụng quy tắc ngầm để làm mất đi sự trong sạch của một người con gái, cuối cùng cô được Có Thù đón nhận, luôn chiều cô và hết sức nâng đỡ cô. Trong lòng cô lúc đó vô cùng cảm kích Có Thù, cô cũng thấy đây rõ ràng là một người đàn ông đẹp trai, lại còn có thực lực.

Lúc đó cô không biểu hiện ra rằng cô có tâm tình với anh.

Sau khi cô tỏ tình với anh, anh liền giữ khoảng cách với cô, nếu có việc cần tìm anh thì hãy liên lạc với trợ lý là được, có thể tránh cô liên lạc.

Cô cho rằng giờ mình sống lại, tới bên Có Thù sớm hơn, nói không chừng Có Thù sẽ có chút rung động với mình, là một nam sinh, bình thường sẽ không cự quyết sự chủ động và xinh đẹp của nữ sinh.

Nữ theo đuổi nam chỉ cách một tờ giấy mỏng.

Nhưng mà Có Thù không giống vậy, theo đuổi anh cứ như phải theo Đường Tăng vậy, không thể làm gì động tới được.

Anh vẫn đối với cô vô cùng lạnh nhạt, thậm chí còn không quan tâm tới, càng không muốn thân thiết với cô.

Bảo cô bỏ anh cũng không thể, bao nhiêu lần nằm mơ, trong mơ cô đều mơ thấy Có Thù, như vậy bảo sao cô có thể quên anh đây.

Cô là một người con gái có chút hiếu thắng, sẽ không từ bỏ nếu chưa đạt được, vô cùng nỗ lực, cô muốn chứng minh chỉ cần mình đủ tâm ý sẽ làm cho Có Thù rung động. Chính là khi đã chuẩn bị xong tất cả lại thấy bên cạnh Có Thù có Mạc Thiến, anh coi cô ấy như bảo vật, cô liền suy sụp.

Cô đã từng xem qua một quyển sách, trong sách nữ chính là một người con gái bình thường theo đuổi một nam thần. Con đường theo đuổi khó khăn, nam chính lúc mới gặp cũng rất lạnh nhạt với nữ chính, nhưng mưa dầm thấm lâu, lâu ngày làm bạn cuối cùng cũng rung động, hai người đó liền làm bạn đời của nhau tới già.

Trong sách có một câu nói: " Theo đuổi cần sự dũng cảm, rõ ràng có thể giương cánh bay lượn trên bầu trời cao xanh nhưng lại yêu thăm biển xanh, liền tình nguyện cúi đầu vào lòng biển, làm ướt đôi cánh và bộ lông chim, cũng muốn được đối phương ôm vào lòng. "

Cô cũng tưởng tượng tình cảnh của mình giống với quyền tiểu thuyết " Mỗi tình đầu "

Đi tới phòng bếp, cô thấy Mạc Nhan và Cố Thủ đang nói chuyện về việc mai sẽ tới trường học để gặp Mạc Thiển, cô liền nói một câu: " Tôi cũng muốn đi cùng, tôi cũng muốn gặp chị Mạc Thiển, chắc chắn chị ấy rất xinh đẹp. "

Mạc Nhan nghe thấy, liền cười híp mắt: " Cậu nhìn tôi sẽ biết được chị tôi đẹp hay không đẹp ngay mà. "

" Ủ, xem ra rất xinh đẹp. "

Mạc Nhan bắt đầu cười to.

Cố Thủ liền nói một câu: " Đừng mang cậu ta đi. "

" Vì sao lại thế, tôi cũng chẳng quấy rối hay phát ngôn lung tung, tôi chỉ muốn gặp chị ấy thôi mà. " Diêu Thiển Nam lập tức hỏi.

" Về sau còn nhiều cơ hội, không phải là đều cùng trường sao? Ngày mai chị tôi trở về là muốn đi thăm chị Bạc Cách, vẫn là để lần sau đi. " Mạc Nhan cũng từ chối.

" Cùng nhau đi đi, vừa lúc tôi có thể tới xem trường học một chút, sau đó các cậu tới bệnh viện còn tôi đi về. "

Mạc Nhan nghĩ một lúc rồi đồng ý, dù sao anh cũng không thể từ chối con gái được.

Cố Thủ chán nản, sau đó quay đi ăn mì.

Cả ba người bắt đầu ăn mì ăn liền, sau đó cả ba người đều bận rộn, Mạc Nhan còn bận làm bài tập, Mạc Nhan quả thật còn quá nhiều bài chưa làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mỗi lần đều ngọt ngào

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 23: Mỗi lần đều ngọt ngào.

Sau khi kết thúc khoá huấn luyện quân sự, tất cả học sinh đều rất vui vẻ, học sinh A2 ở trên xe buýt còn sung sướng cùng nhau hát " Hào hán ca ", vui vẻ suốt đoạn đường về nhà.

Đồ ăn vặt của Mạc Thiển mang đi cũng ăn không hết, cuối cùng cô ở trên xe chia sẻ cho bạn học không ít mới có thể giải quyết được một phần, thế nên tới lúc xuống xe thì cô vẫn còn xách một túi đồ ăn vặt to, thôi thì cô sẽ tốt bụng đem chỗ đồ này cho Bạc Cách đang nằm ở bệnh viện.

Ai mà biết được, khi cô xuống xe, muốn cười cũng không cười nổi.

Bố mẹ cô đều có công việc gấp gáp nên chỉ có Mạc Nhan tới đón cô, Cố Thủ thì luôn luôn đi theo nên tất nhiên cũng tới, chỉ là có người mà cô chưa bao giờ nghĩ tới - Diêu Thiển Nam cũng có mặt ở đây.

May mắn là khi Mạc Thiển ở trên xe, bởi vì muốn mình trông xinh đẹp hơn khi nhìn thấy Cố Thủ nên cố ý trang điểm qua một chút, nếu không bây giờ mà nhìn thấy Diêu Thiển Nam có phải sẽ thua thiệt hay không?

Diêu Thiển Nam chính là kiểu con gái ôn nhu, đáng yêu, mang tới cảm giác thân thiết như cô bé nhà bên.

Hôm nay Diêu Thiển Nam cố ý mặc váy liền thân có hoạ tiết hoa nhỏ, đi đôi xăng đan màu trắng, tóc buộc lên, trông đặc biệt ngọt ngào.

Mạc Thiển lại là kiểu con gái xinh đẹp sắc sảo, khiến cho người nhìn có ấn tượng mạnh, trưởng thành hơn một chút sẽ là kiểu nữ sinh quyền rũ. Sau khi hoàn thành khoá huấn luyện quân sự, cô vẫn còn mặc đồng phục học sinh, tóc cũng đơn giản buộc đuôi ngựa, cảm giác này như thế nào nhỉ, chính là kiểu đẹp thanh thuần rung động lòng người.

Mạc Nhan đi tới giúp Mạc Thiên xách hành lý, Mạc Thiên rảnh tay lập tức chạy qua tới bên cạnh Cố Thù, giang hai tay ôm lấy anh một cái, vui vẻ nói: "Tiểu Thù, nhớ chết tôi, cậu nhớ tôi không?"

Đột nhiên được Mạc Thiên ôm một cái, Cố Thù liền ngẩn người ra, nhưng rất nhanh mỉm cười, không hề trốn tránh, ngược lại còn dùng tay đỡ lấy cô, để cô đứng vững rồi trả lời: "Không phải mấy hôm trước đã gặp mặt rồi sao?"

"Nhưng tôi vẫn nhớ cậu, cậu không nhớ tôi sao?"

"Có một chút." Cố Thù trả lời ngắn gọn.

Điều Thiên Nam đứng cạnh Cố Thù thấy cảnh này không khỏi có chút ngẩn người, cô chưa bao giờ thấy Cố Thù có nét mặt như này trước đây, vậy mà khi Mạc Thiên xuất hiện liền có.

Anh cười ngọt ngào, cười vui vẻ tới nỗi hai mắt cong cong lên, đây chính là sự vui vẻ bộc phát ra từ trong nội tâm.

Cô trước kia đã nghe nói qua khi còn nhỏ thì quan hệ giữa Cố Thù và Mạc Thiên cũng không có tốt như này.

Kiếp trước ở thời điểm này cô còn không biết hai người này, không biết hai người đó có quan hệ ra sao, nhưng có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng không phải là quá thân thiết như hiện giờ.

Còn nữa, Tô Lương Ngừ đâu?

Điều Thiên Nam lập tức nhìn quanh tìm bóng dáng Tô Lương Ngừ, quả nhiên nhìn ra phía sau liền thấy anh ta. Tô Lương Ngừ nhìn thấy Mạc Thiên đang ôm Cố Thù thì nét mặt có hơi đổi một chút nhưng nhanh chóng liền không nhìn nữa, anh ta lập tức đi kiểm tra lại sĩ số học sinh, đây là chuyện một lớp trưởng nên làm.

Mọi chuyện không nên diễn ra như vậy nha.

Lúc này, Mạc Thiên đã buông Cố Thù ra, nhìn hai người rất giống kiểu bạn bè thân thiết lâu không gặp nên giờ ôm ấp chút thể hiện tình bạn bè, cô nhìn thấy Điều Thiên Nam ở đằng sau Cố Thù liền hỏi: "Đây là bảo mẫu trong nhà cậu sao? Sao nhìn trẻ vậy?"

Cố Thù không biết nói sao, đành thuận theo nói một câu: "Cô ấy không nghe, nhất quyết đòi theo tới."

Điều Thiên Nam nghe thấy những lời này, biểu cảm trên mặt đờ ra, cuối cùng không nhịn được đánh cười gượng gượng: "Chào chị Mạc Thiên, em là bạn tốt của Cố Thù và Mạc Nhan, em tên là Điều Thiên Nam, em vừa chuyển tới đây lúc khai giảng."

"À à, chào em, chị nghe nói trong trường hình như có quỹ hỗ trợ, em là nhập học vào đây nhờ quỹ đó hả?"

"Quỹ hỗ trợ?"

"Là thế này, đây là quỹ hỗ trợ học sinh ở quê lên, có thể giảm hoặc miễn học phí khi học ở đây. Chị nói cho em nghe, ở trường này cái gì cũng tốt, đặc biệt rất nhiều anh chàng đẹp trai. Sau này mà học ở đây thấy không quen hay thiếu gì cứ tới tìm chị, trong nhà chị có ít quần áo cũ, chắc cũng vừa người em thôi, em có thể lấy về mặc. Nếu ăn không đủ no thì chị có thể cho em nhiều phiếu giảm giá của McDonald nhưng chị không có của KFC."

"Không phải đâu..." Sắc mặt Điều Thiên Nam càng ngày càng khó coi.

Cái tính này của Mạc Thiên, từ nhỏ đã như vậy nên khiến một số người không thích.

"Hả?" Mạc Thiên sững sờ, cô nhìn Cố Thù như đang muốn hỏi anh điều gì đó.

Cố Thù lười giải thích, chỉ đơn giản hỏi cô: "Đi huấn luyện quân sự có mệt lắm không?"

Anh chỉ quan tâm tới chuyện của Mạc Thiên.

"Mệt lắm lắm. Không mệt sao được, cả tay và chân đều đau nhức, cậu định xoa bóp cho tôi à?" Cô nói, lập tức vươn cánh tay ra trước mặt Cố Thù.

Anh nắm chặt cánh tay cô, nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp, sau đó liền kéo cô đi: "Chúng ta mau đi thôi, cứ luôn có người nhìn chúng ta."

Sự khác nhau giữa Cố Thù với hai chị em Mạc Nhan, Mạc Thiên là anh rất ghét khi có người nhìn chăm chú về phía anh, anh là con lai, ngoại hình có vẻ đặc biệt nên hay thu hút sự chú ý, mỗi lần như vậy anh đều thấy mất tự nhiên.

"Được, chúng ta đi tới bệnh viện thôi." Mạc Thiên nói xong liền đi gọi Lưu Tiểu Tiểu.

Cố Thù buông tay Mạc Thiên ra cho cô đi gọi, trong ánh mắt như đang có suy nghĩ gì đó.

Điều Thiên Nam vẫn luôn đứng ở một bên nhìn bọn anh, cô cảm giác như cô là người ngoài vậy, mặc dù Mạc Thiên nói chuyện với cô tỏ ra thân thiết như vậy nhưng thực chất là đang chèn ép cô, điều này làm cô thấy không thoải mái.

Kiếp trước, Diêu Thiển Nam đều bị nhiều người nói rằng cô sinh ra ở nơi nông thôn, nên không có khí chất gì cả.

Mỗi lần đi thăm đồ, người được quan tâm nhiều nhất luôn luôn là Mạc Thiển, cô ấy có ngoại hình tốt, làn da tốt, khí chất ổn, còn rất biết cách phối đồ nữa, mỗi lần xuất hiện lại trở thành tiêu điểm của truyền thông báo chí, các trang đầu báo chí đều là tin về Mạc Thiển.

Nhưng mà, đối với Diêu Thiển Nam thì đi thăm đồ chính là ác mộng.

Thực sự thì mỗi lần xuất hiện Diêu Thiển Nam đều có tạo hình tốt trên thảm đỏ, lúc đầu, còn tìm Mạc Thiển để xin ý kiến, mỗi lần như vậy đều tự tin tràn trề rằng y phục sẽ không có vấn đề gì, nhưng cô mặc vào lại không thể có được cái loại khí chất như Mạc Thiển.

Nếu như nói, Mạc Thiển là một cô gái đẹp xuất sắc thì Diêu Thiển Nam chỉ được một nửa.

Rõ ràng ngoại hình không thua kém gì, chỉ là khí chất trên người không thể như nhau được thôi.

Thêm nữa, mỗi lần Mạc Thiển đi thăm đồ xong, đều có Cố Thủ ở đằng sau hậu thuẫn. Cố Thủ vốn làm ở bên tạp chí biên tập sau đó thành chủ biên, với việc thu hút dư luận rất là thông thạo, đem Mạc Thiển nâng lên tới điểm cao nhất, cộng thêm bản thân Mạc Thiển cũng vô cùng xinh đẹp, cũng được mọi người vô cùng tán thưởng.

Cuối cùng Diêu Thiển Nam lại bị mọi người quên mất, các tấm hình cũ bị lục lại, liền bị người khác chế giễu.

Sau khi trọng sinh, lần đầu tiên cô gặp lại Mạc Thiển, Mạc Thiển lại nói ám chỉ cô là đứa nhà quê, đây là điều khiến cho cô cảm thấy khó chịu. Lúc đầu Diêu Thiển Nam còn cho rằng, Mạc Thiển được nhiều ký giả ca tụng như vậy phần nhiều là nhờ hoá trang để thay đổi dung mạo chứ mặt mộc chắc là không dễ nhìn, nhưng giờ được nhìn thấy Mạc Thiển khi mới mười lăm tuổi thì phát hiện vẻ đẹp đó đúng là được tạo hoá ban tặng.

Diêu Thiển Nam đột nhiên có cảm giác bại trận, bây giờ trong lòng cô ngay cả cảm giác muốn so đo cũng không còn.

Trên đường đi tới bệnh viện, Diêu Thiển Nam đã không đi theo, vì bọn Mạc Nhan đã đi từ trước.

Ngồi trên taxi đi tới bệnh viện, Mạc Thiển nhìn không được nói: "Cô ấy là Diêu Thiển Nam à? Nhìn cũng không xinh lắm, cùng các em tới đây làm gì? Đón chị à?"

Mạc Thiển không hề xem thường những người nông dân, chỉ là cô không vừa mắt Diêu Thiển Nam, chỉ cần có ý tiếp cận Cố Thủ và lại còn là rung động thì cô càng ngứa mắt. Do đó cô mới đem cho Diêu Thiển Nam một cái gai, để cho cô ta thấy đau đớn biết khó mà lui.

"Em cảm thấy có sao đâu, cậu ấy chỉ là muốn gặp chị, tò mò không biết chị là người như thế nào, thuận tiện đi xem trường học mới thôi mà." Mạc Nhan vẫn là bộ dạng dửng dưng, Mạc Thiển nhìn càng thấy ngứa mắt.

"Đó là do mắt nhìn của em kém." Mạc Thiển bĩu môi.

"Chị." Mạc Nhan dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn cô: "Chị sao lại khó chịu với Diêu Thiển Nam vậy, chẳng lẽ là vừa gặp đã không thích?"

"Có cái rắc rối, còn không phải em bảo Diêu Thiển Nam xinh hơn chị sao?"

"Chị thù dai thật đó."

Mạc Thiển còn bĩu môi, còn tay thì được Cố Thủ yên lặng nắm chặt, cô ngẩn ra sau đó cúi đầu thấy Cố Thủ đang mát xa tay giúp cô, không mạnh không nhẹ, vô cùng thoải mái.

Nhờ thế mà sự bất mãn trong lòng cô bỗng chốc tan thành mây khói, cô nghiêng đầu sang một bên nhìn bộ dáng của Cố Thủ thì phát hiện anh lại chẳng để ý gì nhưng tay thì vẫn không buông.

Cô ngồi ở hàng ghế sau taxi, cô còn ngồi ở giữa, một bên cô là Lưu Tiểu Tiểu còn bên còn lại chính là Cố Thủ.

Lưu Tiểu Tiểu cũng là từ một thị trấn nhỏ ở gần thành phố tới đây, đối với trung tâm thành phố thì không thông thạo đường, bây giờ đang mãi ngắm đường phố qua cửa kính xe, cô liền nhân cơ hội này nghiêng hẳn người sang bên Cố Thủ, tựa vào vai anh, nhỏ giọng nói: "Mệt mỏi."

Cố Thủ không trả lời cũng không né tránh, chỉ tiếp tục giúp cô mát xa cánh tay cô, thuận tiện đem tay cô để lên chân mình, có mấy lần ngón tay hai người khẽ chạm vào nhau khiến cho trong lòng cả đều cảm thấy ngứa ngáy không yên.

...

Tới khi từ bệnh viện trở về nhà thì mẹ Mạc cũng đã làm xong cơm.

Mạc Thiển ăn cơm, ăn liên tục hai bát liền mới bỏ bát xuống, khen không ngớt lời: "Đây mới là cơm ngon nè."

Mẹ Mạc nhìn thấy con gái đen đi không ít, còn gầy hơn trước, nhìn không được liền đau lòng, nhưng từ miệng lại nói ra những lời khác: "Còn muốn làm biên kịch cơ mà, không biết có làm nổi không cơ."

Mạc Thiển nghe thấy mẹ nói tới vấn đề này liền nói: "Không phải mà, kịch bản con gửi đi đã được xem qua rồi, còn là một biên kịch có tiếng muốn tìm con nói chuyện. "

" Là nam hay nữ? Có phải là kẻ lừa đảo không? Sao không thể trao đổi qua điện thoại. " Mẹ Mạc khi nghe thấy liền phản ứng lại ngay, trong đầu luôn nghĩ đó là kẻ lừa đảo.

" Không phải đâu mẹ, người ta là biên kịch được đào tạo chính quy đó. "

" Con viết kịch bản cho thiếu nhi đọc mà lại được, thì làm sao mà là đào tạo chính quy được. Vì sao lại chọn được? "

" Mẹ sao không thể khen nổi một câu cơ chứ. " Mạc Thiển bắt đầu kể về những bộ phim truyền hình và điện ảnh do biên kịch Ngô làm, còn nói những bộ phim truyền hình và điện ảnh đó còn có học sinh như cô viết, còn nói lý do những học sinh đó đi theo thầy Ngô kiếm được rất nhiều tiền, nói ra lập tức đã dọa làm mẹ cô phát sợ, kinh ngạc nửa ngày không nói được gì.

Mạc Nhan đột nhiên kích động: " Nếu như có thể thành kịch bản phim truyền hình, em có thể trở thành diễn viên nam chính được không? "

" Khi chọn diễn viên, chắc chắn là phải hỏi qua biên kịch đầu tiên, xem xem đâu là diễn viên phù hợp để diễn, dù sao biên kịch cũng là người viết kịch bản sẽ chọn ra được diễn viên thích hợp như " đo ni đóng giày " với kịch bản, thực ra cái này chị chưa nghĩ tới. "

" Cũng có thể nói, em có thể đi thử. "

" Diễn nam chính rất khó, mà em thì quá nhỏ, chẳng qua cũng có thể diễn được những cảnh nam chính hồi còn nhỏ, nội dung cũng chỉ có mấy tập. "

" Được! Có thể đi thì em muốn đi. "

Mẹ Mạc ngồi lắng nghe, nhất thời cũng có chút kích động nhưng vẫn không yên lòng, cuối cùng nói: " Không được, lúc con đi gặp mẹ cũng muốn đi cùng, mẹ xem qua hợp đồng nhiều rồi, mẹ sẽ hiểu hơn các con. "

Mạc Thiển hiểu mẹ đang lo lắng cái gì, thêm nữa mẹ quả thực đã xem qua nhiều hợp đồng, khẳng định hiểu rõ hơn, cô cũng chẳng từ chối mà trực tiếp đồng ý.

Buổi tối, cô mở kịch bản ra chỉnh sửa lại một lần nữa, và lại còn viết phần mở đầu của tiểu thuyết.

Kế hoạch của cô sau khi viết xong tiểu thuyết chính là viết thêm nội dung mấy kịch bản nữa, sau đó dạy Mạc Nhan một chút kỹ thuật diễn xuất. Đòi này, cô mong Mạc Nhan có thể trở thành một nam minh tinh có diễn xuất tốt, chỉ số nhan sắc cao.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Khó khăn nhỏ

Edit: EllieKashina

Beta: EllieKashina

Chương 24: Khó khăn nhỏ

Từ sau khi chính thức được gặp mặt biên kịch Tiêu, Mạc Thiển liền có cảm giác thất vọng, cô thấy khó chịu như ăn phải miếng sầu riêng vậy.

Ngược lại mẹ cô lại vô cùng vui vẻ, mười phần đều suy nghĩ tới việc ký hợp đồng, cuối cùng cũng là Mạc Thiển nói sẽ suy nghĩ rồi cùng mẹ đi về.

Nhìn thấy biên kịch Tiêu, cô mới suy nghĩ tới người phụ nữ này.

Biên kịch Tiêu hiện tại cũng đã qua tuổi bốn mươi, con gái cũng lớn rồi, bà cũng đã có vài tác phẩm thành công, nên toàn tâm toàn ý theo nghiệp làm biên kịch, cả ngày hầu như đều ở nhà viết lách nên cơ thể có chút phát tướng. Khỏe mắt có vết nhăn hình đuôi cá, khỏe miệng cũng đã bắt đầu có nếp nhăn, may mà có làn da được chăm sóc kỹ lưỡng nên đặc biệt trắng.

Bây giờ, biên kịch Tiêu đang ngồi đàm phán với một cô gái cũng chẳng chênh lệch tuổi mấy với con gái mình, nhìn vào có chút hơi buồn cười.

Có một việc mà kiếp trước Mạc Thiển nhớ rất rõ, có liên quan tới biên kịch Tiêu.

Thật ra, biên kịch chỉ là nhân viên hậu trường, nên thường không được chú ý, có chú ý cũng là nổi lên vì vấn đề đạo văn, còn lại mọi người sẽ chú ý tới

các mình tính màn ảnh hơn.

Với biên kịch Tiêu này, kiếp trước đã có xảy ra sự việc ồn ào khá lớn.

Khi đó có một diễn viên nổi lên bị dính tới tai tiếng về tình dục, một nam diễn viên có quan hệ mập mờ với một nữ biên kịch, nam diễn viên này từng diễn vài bộ phim do biên kịch này chấp bút nên rất được hoan nghênh, vị biên kịch này cũng là người đã đứng tuổi, cuối cùng bị nam diễn viên đó bỏ rơi. Lúc đó vị biên kịch này vẫn chưa chết tâm hoàn toàn, vì thế nên liền đi phong sát tất cả hoạt động của nam diễn viên này bằng scandal tình dục với một nữ diễn viên khác, vị biên kịch này đã giờ mọi thủ đoạn để có thể làm được điều đó. Cũng vì thế mà biên kịch này đã làm nữ diễn viên kia mất một cơ hội tốt đi quay phim điện ảnh.

Mà chẳng qua hai người kia cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, vì cùng nhau tuyên truyền phim mà bị dính vào scandal tình dục bê bối. Vị biên kịch kia vậy mà lại đánh ghen với cô ta, làm cho cô ta bị mất cơ hội diễn xuất ở một bộ phim điện ảnh, điều này làm cô diễn viên đó không khỏi không tức giận, cô ta liền âm thầm thu thập thông tin về vụ bê bối của biên kịch và nam diễn viên kia, sau đó tung ra ánh sáng.

Vị biên kịch đó chính là biên kịch Tiêu, là người đã có gia đình, có cô gái lúc đó vừa tròn hai mươi tuổi.

Còn về nam diễn viên kia, chẳng qua chỉ là tình nhân của biên kịch Tiêu, sau khi hai người chia tay rồi mà biên kịch Tiêu lại còn ghen tuông vớ vẩn, làm cản trở con đường thăng tiến của nam diễn viên.

Nam diễn viên này trước đã có một lần đoạt được giải thưởng ảnh đế, vì diện mạo xuất chúng, lại không ít người thích, diễn xuất cũng không tồi, vậy mà cuối cùng lại vì một chuyện không đâu phá hoại đi tiền đồ chính mình. Chuyện đó còn là việc cặp kè với một nữ biên kịch tuổi xấp xỉ năm mươi đã có gia đình rồi nữa chứ, thật là một phen đập tan ảo tưởng của mọi người, hình tượng bao lâu nay cũng tan vỡ.

Sau đó thì biên kịch Tiêu gần như mất tích, còn công ty nam diễn viên kia lên tiếng là hai người họ chỉ có quan hệ hợp tác, còn lại không có liên quan gì hết.

Nhưng mà...Ảnh hai người họ thân mật với nhau không phải ảnh giả, người tình ý là có thể nhìn ra ngay được.

Về sau, sự tình phát triển lên vượt tầm kiểm soát, nam diễn viên kia bị bức tới đường cùng liền thỏa hiệp, rồi bị biên kịch Tiêu khống chế, vì chịu không nổi nên đã rơi nước mắt trước công chúng, việc này khiến biên kịch Tiêu rất khó xoay sở.

Cho nên Mạc Thiên đối với biên kịch Tiêu có ấn tượng không tốt, nhưng cũng không tới nỗi khiến cô vượt mất cơ hội hợp tác này, nhưng mà sau khi gặp biên kịch Tiêu, bà đã trực tiếp đưa ra lời đề nghị muốn cô làm một biên kịch, vì chuyện này mà cô cảm giác khó tiêu như ăn phải ruồi vậy.

Làm một biên kịch không tên, dạng như ẩn danh vậy.

Chỉ cần Mạc Thiên đem kịch bản của mình viết ra chỉnh lại xong đưa cho biên kịch Tiêu, sau đó nếu như kịch bản này được thành công làm thành phim thì cũng là thành công dưới tên biên kịch Tiêu, mà không phải Mạc Thiên. Cô phải ký kết hợp đồng này trong bí mật, sau đó thì kịch bản này với Mạc Thiên sẽ không còn chút quan hệ nào nữa.

Cơ mà làm một biên kịch ẩn danh, thù lao so với bình thường sẽ được trả với giá cao hơn.

Lúc đầu Mạc Thiên đã nghĩ là, cô là người mới, bán với giá một vạn một tập là cô đã thỏa mãn rồi.

Nhưng mà biên kịch Tiêu đã nghĩ mua một tập của cô với giá ba vạn, việc này đối với người mới là vô cùng vui vẻ, khó có người có thể bán được với giá cao như này.

Cơ mà Mạc Thiên cảm thấy có điểm không hài lòng, cô đã nhắm trúng sẽ mua một ngôi nhà ở vùng nông thôn kia, nhưng không tới mức vội vã mà nhận nhiều tiền, cô tình nguyện lấy giá thấp hơn như thế để dần dần gây dựng nên danh tiếng của mình chứ không nguyện ý làm anh hùng ở phía sau.

Sau khi rời khỏi đó, hai mẹ con cô về nhà, cho tới tận lúc ăn cơm mẹ cô vẫn còn nói: " Mẹ cảm thấy giá như thế rất thích hợp, bộ phim truyền hình 20 tập, một tập lại được những ba vạn, khấu trừ đi thuế thì con cũng kiếm được không ít đâu. "

" Mẹ, sao mẹ không nghĩ ra xa thêm chút nữa đi? "

" Mẹ trước đúng là không nên xem thường con, không nghĩ tới con viết kịch bản lại còn có thể kiếm tiền. " Mẹ Mạc vẫn còn đắm chìm trong sự vui mừng, bà hận không thể lôi điện thoại ra gọi ngay cho ba cô, gọi cho người nhà, hình như bà hiểu lầm ý Mạc Thiên rồi.

" Mẹ. " Mạc Thiên cảm thấy có chút khổ não: " Con không muốn. "

" Con còn có gì không hài lòng nữa? Không phải chính con đã từng nói là muốn làm biên kịch sao? "

" Nhưng mà giờ là con đang làm biên kịch ẩn danh đó. "

" Nhưng mà biên kịch Tiêu nói đúng, con còn là học sinh, các công ty truyền thông và diễn viên nếu nghe biên kịch là một nhóc học sinh thì nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ, cũng sẽ như chần chừ không quyết định, mà giờ con giao bản quyền cho biên kịch Tiêu thì con càng kiếm được nhiều tiền chứ sao. "

Cái cơ biên kịch Tiêu đưa ra chính là nói Mạc Thiên tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm làm biên kịch, lại viết ra được kịch bản, khẳng định là sẽ có rất

nhiều chỗ hở, cần biên kịch Tiêu phải xem xét và sửa đổi.

Lại còn nói, cô tuổi nhỏ như thế mà viết được kịch bản sẽ khiến người khác khó tin, sợ khó bán được kịch bản, sợ bên này từ chối rồi tới bên kia từ chối.

Nếu như không phải biên kịch Tiêu chú ý tới kịch bản của cô thì kịch bản cô chắc sớm bị quên lãng luôn quá.

Lúc đó, mẹ của Mạc Thiển còn mừng lắm.

"Mẹ, mẹ phải nghĩ thế này, biên kịch Tiêu đã bỏ ra giá ba vạn mua một tập, khẳng định bà ấy có thể bán được giá cao hơn." Mạc Thiển nỗ lực giải thích rõ cho mẹ.

"Đây là điều chắc chắn...chứ nếu không sao biên kịch Tiêu lại mua muốn được?"

"Nhưng mà mẹ chưa nghĩ là, coi như bây giờ con bán ra được giá thấp hơn đi, ví như đây là một kịch bản tốt, làm thành phim ti lệ người xem tốt, con tuy thu nhập thấp một chút nhưng là có được danh tiếng nho nhỏ, đợi qua mấy năm con liền có thể như biên kịch Tiêu rồi, bán được kịch bản với giá cao. Thế nhưng, nếu bây giờ con đồng ý với biên kịch Tiêu, con sẽ chỉ là một biên kịch không có danh tiếng, giá cả vẫn sẽ như thế này, trước sau không có tăng."

Mẹ Mạc nghe xong, bỗng chốc liền trầm mặc.

Bà lúc đó đúng là bị mấy lời nói của Tiêu biên kịch làm cho động tâm, dù sao cũng một lúc kiếm được hơn trăm ngàn, bà không có khả năng mà ngó lơ nó, bà còn lo lắng tác phẩm của con gái bà còn không có người mua, không bằng cứ như vậy bán ra.

"Hơn nữa, tuổi của con còn nhỏ, có nhiều thời gian trau dồi kinh nghiệm, con là vì tương lai của mình mà làm ra cái này, đây gọi là đầu tư lâu dài. Trong nhà mình cũng không tới nỗi thiếu tiền, không cần phải như thế, không bằng cứ bán thấp giá hơn một chút nhưng đổi lại được tương lai của con. Nếu biên kịch Tiêu đã nguyện ý bỏ ra ba vạn mua một tập phim của con thì điều đó cũng nói lên được rằng kịch bản của con rất đáng tiền, có thể phát sáng đó, nếu như ở đây không được chúng ta đi tìm chỗ khác, con còn không lo lắng việc có người mua tác phẩm, mẹ lo lắng nhiều như vậy làm gì?"

Mẹ Mạc cũng là người có học thức cao, đương nhiên biết ý con gái mình nói là như thế nào, bà căn bản ban đầu cũng chỉ mới động tâm mà thôi, dù sao đây cũng là kịch bản của con gái bà, bà có thể giúp cô làm công việc yêu thích này, bà cũng không trông mong gì việc con gái bà còn nhỏ mà kiếm được nhiều tiền, bà càng hy vọng con gái bà có tiền đồ sáng sủa hơn.

Nghe mấy lời Mạc Thiển nói, bà đột nhiên cảm thấy có hơi hồ thẹn, bỗng nhiên mắt nhìn của bà lại không bằng con mình, đúng là nhất thời bị tiền tài che mờ mắt.

Mạc Thiển thấy mẹ mình vẫn đang im lặng, cô liền nói tiếp: "Cũng giống như, những năm trước bà ngoại đưa mẹ đi học, mà họ hàng hầu như đều nói rằng, là con gái trong nhà chỉ cần sau này gả cho một người tốt là được, không cần phải học đại học làm gì, nhưng bà ngoại vẫn đưa mẹ đi học, đó là vì mẹ thích, bà là mẹ của mẹ nên muốn giúp đỡ mẹ...."

Trước đây, mẹ Mạc chính là mặc kệ mọi người nói gì, vẫn tiếp tục thi lên học tiếp.

Mẹ Mạc trước đây chính là một người con gái nông thôn, bà chăm chỉ học tập ở quê hơn 10 năm, sau đó liền học lên cao hơn, lên đại học, rồi trở thành cả nghiên cứu sinh.

Trong thôn luôn có những con mắt vẫn dõi theo bà, để xem sau này bà quay lại thì giúp ích được gì cho thôn xóm, mà bà thì luôn ở trên thành phố làm việc, cũng không có ý định về đây, cho nên lâu lâu lại có người trong thôn lời chuyện này ra nói để giết thời gian.

Bà ngoại cô cũng là một người lợi hại, lúc đó bà ngoại còn đứng ở cửa máng: Mẹ cô đi học nghiên cứu sinh là do một tay bà nuôi nấng, chứ chẳng được ai trong cái thôn này chu cấp cả, bà cũng không cần trông cậy vào con gái mình nuôi, không cho phép mẹ cô trở về quê làm việc.

Bất quá, mẹ Mạc làm việc chưa tới hai năm, thu nhập một tháng liền tăng lên hơn 7 ngàn, khi đó vẫn còn là những năm thập niên 90, còn có tháng bà thu nhập được lên tới 1 vạn, mà sau đó mẹ Mạc cũng ngại mệt, cho nên mới không ôm quá nhiều việc nữa, nếu không...thu nhập của mẹ cô còn có thể tăng thêm.

Còn ba Mạc là người thành phố, trong nhà coi như cũng có chút khá giả, nhà thì ở chỗ cũng thuận lợi, có chỗ đứng buôn bán trong thành phố, cũng là đồ dân chúng ưa chuộng cho nên bán cũng không tồi.

Cụ thể tháng được bao nhiêu thì Mạc Thiển không rõ lắm, nhưng ít nhất thì một tháng cũng phải được trăm vạn trở lên, đương nhiên đây không chỉ là lợi nhuận không, bởi vì còn phải chi trả tiền cho 35% nguyên liệu làm ra nữa, hơn nữa còn có cả tiền lương cho nhân viên, tiền điện, tiền nhà và các chi phí khác nữa, còn có cố gắng để được mở nhiều chi nhánh.

Mà cho tới bây giờ, mẹ Mạc chính là người có học thức cao nhất ở thôn của bà.

Bà ngoại với ông ngoại thì không muốn sống ở nơi khác, ở đó mẹ và ba cô đã xây thêm cho ông bà tầng hai, nhìn từ xa trông nó giống như một ngôi biệt thự nhỏ, nói chung nhà của ông bà cô chính là căn nhà tốt nhất trong thôn.

Và hơn hết những người hay lời ra tiếng vào về mẹ Mạc, giờ cũng ngậm miệng rồi.

"Được rồi, được rồi, mẹ hiểu rồi, mẹ cũng không nói là muốn con phải ký, chẳng qua là cảm thấy giá tiền này thích hợp, con có thể suy nghĩ, cuối cùng quyết định là ở con, mẹ không xen vào. Chỉ cần con không làm gì xấu, không làm chuyện hoang đường thì tất cả mẹ đều ủng hộ con." Mẹ Mạc cuối cùng cũng bị thuyết phục, khiến cho Mạc Thiên thở dài một hơi.

"Đến lúc đó, kịch bản bán được, con lấy được tiền sẽ chia ra."

"Con muốn làm gì, cho mẹ, mẹ cho con giữ lấy mà chuẩn bị đám cưới sau này đây."

"Không cần thế đâu, con muốn đầu tư. Để sau kiếm được nhiều tiền hơn."

Mẹ Mạc nghe tới vấn đề này, thấy Mạc Thiên tuổi còn nhỏ mà đã muốn đầu tư, liền cười: "Con muốn đầu tư cái gì đây?"

"Đến lúc đó mẹ góp ý giúp con, nhưng chủ yếu con vẫn sẽ có chính kiến của mình."

Mẹ Mạc cũng không nói gì nữa, bà trước đây lúc mới tốt nghiệp, tiền lương kiếm được ban đầu bố mẹ bà cũng không cần bà phải đưa ngay tiền lương, bây giờ tới lượt Mạc Thiên kiếm tiền, chỉ cần cô không tiêu phung phí, bà liền để tiền đó cho cô tiêu xài, khi đó Mạc Thiên sẽ biết được kiếm tiền không dễ dàng, có thể thúc đẩy mình kiếm càng nhiều.

Mạc Thiên lúc này đang suy nghĩ trong đầu, kịch bản của cô tiếp theo nên làm thế nào.

Kỳ thực gặp phải chuyện cô cũng bối rối, lúc này cô cũng hỏi thử biên kịch Tiêu, cô có thể không làm biên kịch ẩn danh được không, biên kịch Tiêu lại uyển chuyển từ chối lời đó của cô.

Cô cảm thấy việc suy nghĩ thật nhúc nhủ, không biết biên kịch Ngô đã xem qua kịch bản này hay chưa hay đây chỉ là một tay biên kịch Tiêu làm ra?

Trong trí nhớ của cô, thì biên kịch Ngô là một ông lão khá hiền hòa, không phải là người như thế.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cô vẫn muốn thử lại lần nữa.

Vì vậy, thừa dịp lúc này mới khai giảng được một tháng, còn khá nhàn rỗi, cô lại là học sinh ngoại trú, cô lại viết thêm hai tập chuyện tình cảm, thêm năm tập kịch bản, lại thêm nhiều lần sửa chữa, thậm chí còn nháp đi nháp lại, nghiên cứu cẩn thận sau đó mới đóng kịch bản thành một quyển, in ra.

Lần này, cô sẽ thử đi tìm biên kịch Ngô, cô không chịu bỏ cuộc đâu.

Cô chưa từ bỏ ý định, cô muốn nhìn xem biên kịch Ngô là người như thế nào, nếu thật sự không được cô sẽ đi tìm những biên kịch khác, trước đây cô chọn biên kịch Ngô cũng chỉ cô có ấn tượng tốt với ông ấy mà thôi.

- Thành thật xin lỗi các bạn vì khiến các bạn chờ lâu =((nhưng thực sự thời gian này mình khá bận nên mới chậm trễ như vậy =(

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trở nên nổi tiếng ngoài ý muốn

Edit: Cải Trắng

Beta: Cải Trắng

(*) Mình sẽ để là cải trắng cho thống nhất thay vì để là @EllieKashina nha ==))

Chương 25: Trở nên nổi tiếng ngoài ý muốn

Mạc Thiên biết chỗ ở của biên kịch Ngô.

Biên kịch Ngô năm nay đã hơn 50 tuổi, trước kia ông hay viết kịch bản võ hiệp, rất nhiều kịch bản của ông được làm đi làm lại, chiếu đi chiếu lại, nó đã thành kinh điển. Vậy mà phim chiếu rạp ông có một bộ, thể nhưng không thể đắt khách, có lẽ vì đó là phim văn nghệ, cho dù người đóng có là diễn viên từng đạt giải ảnh đế.

Ông dần dần lùi về sau, kịch bản cũng vì thế mà thiếu đi rất nhiều, có lẽ là vì ông viết kịch bản nhiều rồi nên giờ sợ mệt mỏi, và lại ông cũng đã kiếm đủ tiền rồi, giờ ông chỉ còn thảnh thơi mở một buổi tọa đàm thôi, cũng là vì để cho các biên kịch thế hệ sau có thể phát lên.

Mạc Thiên mang theo kịch bản của mình đã được in ra, cô treo tường để đi vào tiểu khu nơi ông ở, cô còn đang sợ bị bảo vệ của tiểu khu bắt được.

Biên kịch Ngô và cô là ở cùng một thành phố, nhưng mà vì nơi ở của biên kịch Ngô là tiểu khu cao cấp, đi ra đi vào là phải quẹt thẻ.

Nhà của ông là ở tầng một, chỗ đó có một vườn hoa nhỏ, đó là khi mua ngôi nhà này ông còn được thêm cả một vườn hoa đó nữa, tất cả hoa trong vườn đều là do ông trồng, nhìn vào có cảm giác tràn đầy hơi thở nghệ thuật, lối vào vườn hoa được lát bằng đá, ở đó còn có một bàn bằng gỗ nhỏ.

Ở một góc vườn còn có một hồ nước nhỏ, ở hồ còn có nuôi cá. Bên cạnh bờ ao còn có một bộ bàn ghế bằng gỗ, dùng làm nên uống trà.

Ở nơi thành thị như thế này, lại có một khu vườn riêng biệt.

Mạc Thiên rất thích có sân nhỏ ở nhà, rất độc đáo.

Cô ngó xung quanh, ở trong sân không có người, cô chỉ có thể đi tới cửa ản chuông, một lát sau liền có một giọng nữ dịu dàng vang lên: " Xin chào, xin hỏi ai đây? "

" Chào bác, cháu tới tìm biên kịch Ngô. " Cô nhanh chóng trả lời.

" Xin hỏi cháu tới đây có việc gì? " Người hỏi này chắc hẳn là quản gia trong nhà biên kịch Ngô, vì để bảo đảm an toàn cho ông nên mới hỏi rõ ràng như vậy, bằng không nếu cứ thế đi vào sợ sẽ là những người tiếp thị, sẽ khiến ông mất hứng.

" Cháu tới đưa cho biên kịch Ngô một kịch bản, biên kịch Tiêu bảo cháu tìm tới đây. "

Vì để có thể vào trong, Mạc Thiên bắt đầu bịa chuyện, và lại trong cuộc đối thoại này cô đã tỏ ra hết sức tự nhiên, như là cô chỉ là một người thân của biên kịch Tiêu, đi tới đây là vì được nhờ vả.

Đúng lúc này, cô nghe thấy người ở phía bên kia cánh cửa hỏi đáp: " À ra là giúp biên kịch Tiêu mang kịch bản tới đây, được rồi. " Ngay sau đó, liền nói vào bộ đàm: Được rồi, vào đi, tôi đã mở cửa rồi. "

Sau khi cổng được mở ra, cô nhanh chóng tiến vào, rồi cửa nhà cũng được mở ra, một người phụ nữ trung niên đi ra để xem, cô lập tức đi tới, chào hỏi lễ phép.

Người quản gia này rất hiền lành, cười híp mắt nói chuyện với cô đôi ba câu, còn hỏi cô có muốn ăn một chút trái cây không.

Cô liền từ chối, cô bước vào bên trong liền thấy biên kịch Ngô đang ngồi tán gẫu cùng với một vài người khác, cô không lên tiếng vội, chỉ im lặng đứng một bên chờ.

Cùng biên kịch Ngô trò chuyện là một người con trai, cô nhanh chóng nhận ra người này, chẳng qua lúc này Phùng Khải Tường không quen biết cô.

Phùng Khải Tường chính là một trong những học trò của biên kịch Ngô vô cùng vừa ý, lúc này vừa mới bước qua tuổi 20, là một sinh viên, là người có tài hoa xuất chúng, chỉ qua một kịch bản đã lập tức nổi tiếng.

Hắn am hiểu thể loại chiến đấu, huyền nghi, trinh thám, các loại kịch bản có tâm lý mạnh, đã viết được khá khá kịch bản cho các phim điện ảnh, và lại phân tích thành tích kịch bản rất tốt, Mạc Thiên đã từng hợp tác quay phim hai lần kịch bản của hắn, trong đó có một vai nữ chính được đề cử giải diễn viên nữ xuất sắc.

Bây giờ Phùng Khải Tường vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, vẫn mang dáng dấp của một cậu thiếu niên, đầu tóc được cắt ngắn ngủi, đeo một cặp kính mắt, là đáng vẻ của thiếu niên thư sinh nho nhã, trên mặt vẫn còn một số vết tàn nhang, hắn chỉ đơn giản mặc một cái áo thể thao với quần bò, nhìn qua không khác một người làm công cho lắm, nhưng mà hắn lại có khuôn mặt dễ nhìn, thanh tú.

Ai có thể ngờ rằng, tương lai sau này hắn lại là người ăn mặc chải chuốt, nhờ kiên trì tập thể hình mà có một thân hình đẹp.

Còn có.... Hắn là người đã dũng cảm come out.

" Cô gái nhỏ, là Tiêu Tiêu bảo cháu tới đưa kịch bản hả? " Biên kịch Ngô nói một câu, còn gọi cô đi qua đó ngồi: " Tới đây ngồi, đứng đó làm gì. "

Mạc Thiên ôm lấy túi đựng kịch bản của mình, đi tới bên cạnh biên kịch Ngô, cô ngồi trên ghế sofa, cẩn thận mở miệng nói: " Ông Ngô, kỳ thật cháu tới đưa kịch bản cho ông không phải là biên kịch Tiêu bảo đâu. "

" Há? " Biên kịch Ngô không phản ứng gì khác, chỉ là có hơi ngẩn người.

Cô liếc mắt nhìn Phùng Khải Tường một cái, thấy Phùng Khải Tường đang giúp quản gia bê đồ rồi kiểm có rồi khỏi đó, lúc này cô mới lên tiếng: " Là như này, lần trước biên kịch Tiêu có nói với cháu, ngó ý muốn cháu làm một biên kịch ản danh, cháu có suy nghĩ qua về lời đề nghị này, xong vẫn từ chối. Cháu muốn kịch bản cháu viết ra phải đề tên cháu, dù tiền không được bao nhiêu, nhưng tác phẩm thuộc về mình, xem như cũng vui vẻ. Cháu sau lúc đó trở về, có viết thêm nội dung hai kịch bản nữa, ông xem qua được không ạ, ông không phải lo lắng đâu, tuyệt đối sẽ không có sai sót trong này. "

" Biên kịch ản danh? " Biên kịch Ngô nghe qua, không nhận được kinh ngạc, ông căn bản không biết là có chuyện như vậy.

" Vâng, lần đầu tiên cháu gửi kịch bản tới cho ông là qua email. "

Biên kịch Ngô đưa tay ra, Mạc Thiên ngay lập tức đưa túi kịch bản sang cho ông.

Ông mở túi ra, đồng thời lấy kính từ trên bàn trà đeo lên, lấy kịch bản lật ra xem vài tờ, sau đó nói: " Kịch bản này tôi còn chưa xem qua, cháu nói là biên kịch ẩn danh, đã có chuyện gì xảy ra vậy? "

Mạc Thiên lập tức nói ra chuyện biên kịch Tiêu gọi điện cho cô, sau đó là hẹn gặp mặt, sau khi gặp xong thì biên kịch Tiêu đã nói như vậy, biên kịch Ngô nghe xong những lời này liền giận tím mặt: " Vậy mà dám thông qua thư của tôi mà làm chuyện xằng bậy, nha đầu này càng ngày càng không biết phận rồi. "

Qua việc nhìn thấy ông nổi giận như này, liền có thể nhìn ra là ông không hề biết chuyện này, sợ là nếu Mạc Thiên không tới đây thì ông sẽ mãi mãi không biết chuyện này luôn.

Biên kịch Tiêu có lẽ không ngờ tới, một cô nhóc như Mạc Thiên lại có thể tìm tới địa chỉ nhà của biên kịch Ngô.

" Khải, con mau tới đây. " Biên kịch Ngô gọi một tiếng, Phùng Khải Tường lập tức đi qua.

Biên kịch Ngô đi tới trước kệ sách, lấy ra một cái notebook, tìm trong đó rồi đưa một tờ giấy cho Phùng Khải Tường, nói: " Thầy không biết dùng email, con giúp thầy xem trong hòm thư có thư của cô nhóc này không. "

Phùng Khải Tường không biết chuyện gì xảy ra, chỉ ngoan ngoãn làm theo lời ông, hẩn đi tới phòng máy tính, mở máy tính ra xem, mở trình duyệt mạng rồi mở hòm thư của biên kịch Ngô lên.

Biên kịch Ngô và Mạc Thiên liền đi theo sau, liền thấy bên trong có không ít thư, có một số là thư rác thì bỏ qua, cũng có cả một số kịch bản được gửi tới nhưng mà không đáp ứng được nhu cầu nên cũng bỏ qua.

Mạc Thiên xích lại gần tìm mấy lần nhưng không thấy thư của mình đâu cả.

Phùng Khải Tường cũng nhìn một lát, sau đó liền tìm tới thùng thư rác, quả nhiên bên trong có thư của Mạc Thiên gửi tới, rồi còn có thư rác và thêm hai kịch bản nữa.

" Đây là đã xảy ra chuyện gì? " Biên kịch Ngô không hiểu lắm về máy tính, chỉ có thể hỏi Phùng Khải Tường.

Phùng Khải Tường đẩy kính một cái, rồi giải thích với biên kịch Ngô: " Thầy Ngô, sự việc là như này, thư bị bỏ đi, bình thường bỏ vào trong thùng rác thư này thì để qua một thời gian sẽ xóa thư đi. Loại bỏ bức thư này đi, coi như nó chưa tồn tại. "

Biên kịch Ngô cũng là người thông minh, giải thích một lần liền hiểu.

Ông lập tức bảo Phùng Khải Tường liên hệ cho người còn lại kia, hỏi xem tình hình thế nào, Phùng Khải Tường liên hệ người đó sau tán gẫu một lát, rồi báo lại cho ông: " Vị biên kịch cũng nói đã thông qua liên lạc với biên kịch Ngô, chẳng qua người này không cự tuyệt, đã ký hợp đồng, giá kịch bản rất cao, một tập ba vạn hai, bây giờ kịch bản đã được đưa tới cho biên kịch Tiêu, chỉ chờ phê duyệt. "

Cùng một sự việc, nhưng khác người, khác cách suy nghĩ, thấy giá tiền hợp lý liền đưa tay ký luôn hợp đồng.

Biên kịch Ngô thực sự tức giận rồi, ông ngay lập tức lấy điện thoại ra gọi điện cho biên kịch Tiêu, ông rời khỏi thư phòng, để lại hai người là cô và Phùng Tiểu Tường ở đó.

Phùng Khải Tường vẫn luôn luôn nhìn cô, làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên, chắc là đang nghĩ thầy của mình rất cuộc coi trọng cô ở chỗ nào.

Đúng lúc này, hẩn đột nhiên mở miệng: " Tôi nhìn thấy cô khá quen, hình như tôi nhìn thấy ảnh cô trên mạng rồi, được người khác gọi là mối tình đầu quốc dân thì phải? "

" Cái gì? " Mạc Thiên nghe mà sửng sò.

Phùng Khải Tường vỗ tay cái bốp một cái, sau đó nói: " Cô chờ một chút. "

Nói, hẩn liền mở ra một diễn đàn, rồi mở ra một bài viết.

Diễn đàn này, trước đây cực kỳ sôi nổi, bên trong cũng vô cùng hỗn loạn, ở đây có thể để lại bình luận nặc danh, càng khiến cho diễn đàn trở thành một đồng tạp nham, còn có không ít bài báo giật tít, làm cho nhà nhà đều biết.

XX bài, XX sự kiện, đều từ đây mà ra.

Mạc Thiên tiến tới gần để xem, nhìn thấy ảnh trên màn hình, chốc lát liền trở nên đần độn.

Đây là...Đây là ảnh chụp cô và Cố Thủ đứng ở chỗ cửa hàng bách hóa, Cố Thủ đang giúp cô sơn móng tay.

Ảnh chụp ở bên trong chụp ra, cô và Cố Thủ lúc đó đều quay mặt đi, chẳng qua là khuôn mặt cô lại đối diện ống kính, cho nên chụp được nửa khuôn mặt, cho nên đại khái cũng nhìn rõ diện mạo, còn Cố Thủ thì chỉ được sống mũi cao thẳng mà thôi.

Chỉ là một tấm ảnh chụp trộm, mà Cố Thủ còn xoay mặt đi hướng khác, nhưng người chụp cũng có thể thấy được anh là con lai, mà lại còn vô cùng đẹp trai.

Cô xem được hai ba trang mới có thể hiểu được đại khái tình huống, mà vẫn còn hơn ba mươi trang nữa nhưng mà cô cũng không có tâm tình mà xem.

Sự tình nói chung là như này, có một người là cố vấn làm đẹp, chụp được ảnh hai người họ rồi phát tán lên blog, cũng gián tiếp giới thiệu địa chỉ cô mua sản phẩm.

Ai mà biết được, ảnh được chụp lên này chủ blog lại nói như là đang phần nộ, trào phúng nói rõ ràng là học sinh còn yêu sớm, nói ra bằng những lời hoa mỹ thì là tốn thời gian tươi đẹp này vào việc yêu đương không học tập cho nghiêm chỉnh đúng là đại nghịch bất đạo, còn trước mặt mọi người làm như vậy nữa, đúng là không biết liêm sỉ.

Còn nói, nam sinh này khẳng định chẳng tốt đẹp gì, đi học không đi còn đua đòi nhuộm tóc màu vàng kim, mang kính áp tròng, có khi người ta nhìn còn tưởng là minh tinh nổi tiếng chứ không phải học sinh.

Kết quả, những top bình luận, toàn là:

"Thật không phải nói quá, nhưng bạn nữ này thật xinh đẹp, nhìn rất thanh thuần, còn ánh mắt bạn nam kia thật dịu dàng, giống như một dòng nước ấm vậy. Đây chỉ có tình yêu tuổi học trò mới có, sẽ không phải giả đâu. "

"Chủ blog có khi bị mù rồi, bạn nam kia rõ ràng là con lai. "

"Giống lầy trên +1 "

"Tuy biết là yêu đương sớm sẽ không tốt nhưng mà tôi nhìn không thể rời mắt a, trời ơi, bạn nữ này thật đáng yêu, bạn nam cũng đẹp trai. Thật muốn hét. A a a a! "

"Còn nhỏ như vậy đã làm cái chuyện buồn nôn gì đây, đòi phong bại tục. "

"Còn nhỏ mà không biết liêm sỉ. "

"Học tập thật tốt, thi lên đại học, trong mắt mọi người thì đây mới là thanh xuân, nhưng mà không phải có tình yêu học trò mới đẹp sao, mẹ nó, thanh xuân của ông đây thì như chó. "

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mỗi tình đầu quốc dân

Edit: Cài Trắng

Beta: Cài Trắng

Chương 26: Mỗi tình đầu quốc dân

Mạc Thiên trong đầu đang nghĩ tới việc nổi tiếng, thì chắc là sẽ trở thành một người mẫu ảnh nổi tiếng trên mạng, trong số đó không ít người là phú nhị đại*, hay bạn gái của các minh tinh.

*Phú nhị đại**: thế hệ giàu có thứ hai, là kiểu con ông cháu cha.

Chẳng qua giờ là năm 2005, các cư dân mạng cũng còn khá đơn giản, nếu muốn trở nên nổi tiếng trên mạng thì không phải chỉ cần chụp ảnh ông à ông ẹo rồi đăng lên mạng là được, mà là do người khác chụp được rồi đăng lên, như thế tự nhiên sẽ nổi tiếng.

Ví dụ như là, cô gái nhỏ bán trà sữa bị chụp đăng lên mạng đã nhanh chóng nổi tiếng, bạn nữ đó rõ ràng rất khiêm nhường lại còn là học bá, được mọi người bàn tán xôn xao mấy năm liền, rồi cuối cùng là gả cho một công tử nhà giàu.

Hoặc nếu không thế thì sau này sẽ bén sang mảng giải trí.

Bây giờ, Mạc Thiên và Cố Thủ cũng gặp tình huống tương tự như thế, trở thành người nổi tiếng trên mạng, được gọi với cái danh là "mỗi tình đầu quốc

dân "

Bởi vì cái danh " mối tình đầu quốc dân " nên hai người được rất nhiều người quan tâm, nhắc tới.

Bọn họ chẳng những không bị chửi bới mà ngược lại không ít người lại cho đó một biểu tượng của thanh xuân, bởi vì dung mạo của hai người nhìn sáng lại có cảm giác bầu không khí giữa hai người trong sáng vui vẻ, có chút ngọt ngào, ngây ngô, cảm giác như là mối tình đầu.

Nhưng cũng có một số người cảm thấy, con lai mà trở thành hiện tượng " quốc dân " không có, dù sao thì con lai cũng ít gặp.

Nhưng lại càng nhiều người cảm thấy, khi hai người ở cùng một chỗ sẽ khiến cho mọi người cảm giác được bầu không khí thân thiết, hơn nữa, nhìn vào là biết nam nữ chính trong bức ảnh này ở trường học rất được các bạn học hoan nghênh, ca tụng làm nam thần, nữ thần.

Bây giờ, tại diễn đàn này, nhắc tới mối tình đầu quốc dân thì có rất nhiều người biết đến, còn không ít bài post khác đăng lên, đăng lên những ảnh họ chụp, trông thật khó chịu.

Bây giờ đề tài hot nhất của diễn đàn chính là nhân vật chính trong bức ảnh mối tình đầu.

Mạc Thiển cảm thấy trước mặt tối om

Trong lúc cô đang xem những bài post trên diễn đàn thì biên kịch Ngô đã trở về, vẫn là bộ dáng tức giận thờ ơ phờ, nhưng vẫn an ủi Mạc Thiển: " Tiểu nha đầu, sự tình ông đã hỏi rõ ràng, chẳng qua cháu yên tâm đi, ông sẽ không nói là cháu đã tới tìm ông đâu, chỉ là ông tìm thấy trong thùng rác của email có kịch bản nên liền gọi điện thoại cho hai tác giả đó để hỏi, mới biết. "

Tuy rằng hiện tại ông đang rất bức, nhưng ông cũng không thể để chuyện này làm ảnh hưởng tới Mạc Thiển, con bé không thể chịu nổi áp lực đâu, hơn nữa sau này có về con bé vẫn muốn theo nghiệp làm biên kịch.

Mạc Thiển cảm thấy trong lòng ấm áp, quả giống như ký ức của cô, biên kịch Ngô là một người ôn hòa.

" Cảm ơn ông, Ngô thúc. "

" Trước mắt cháu cứ để lại kịch bản ở đây, ông trong mấy ngày này sẽ xem qua, nếu như có thể thông qua thì ông sẽ giúp cháu liên hệ với các công ty điện ảnh và truyền thông. Tuổi còn nhỏ thế này mà đã có thể viết kịch bản cũng không tồi đâu, cho dù Tiểu Tiêu xem trọng nên chắc là viết cũng không tệ, yên tâm, lần này sẽ không phải là biên kịch nặc danh nữa. "

Đến khi nghe thấy biên kịch Ngô nói ra câu này, Mạc Thiển mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, vui mừng ra mặt.

Sau đó, mọi người liền trở lại phòng khác, bác quản gia liền rót cho Phùng Khải Tường một ly trà xanh còn rót cho cô một ly trà sữa, hương thơm nồng nàn.

Mạc Thiển tự dung cảm thấy vô cùng quý mến bác quản gia, bác rất hiểu ý người khác, lại bày biện trên bàn một đĩa trái cây cũng mang đầy hơi thở nghệ thuật, đây chính là quản gia đã được qua một lớp huấn luyện chuyên nghiệp, thu nhập so với những người khác cũng sẽ cao hơn.

Biên kịch Ngô cũng là người từng trải, đã sớm trải qua rất nhiều chuyện trên đời cho nên đối với việc biên kịch Tiêu làm ra cũng không tỏ thái độ nhiều, lúc sau lại trở lại như bình thường, ngồi xuống nói chuyện với hai người.

Tới khi nói chuyện đến chủ đề yêu đương, Phùng Khải Tường liền nói: " Mạc Thiển, cậu bạn trai đẹp trai của cô là con lai sao? "

" Vâng, mẹ cậu ấy là người Cannes. "

" Cannes? Liên hoan phim Cannes, một thành phố ven biển, tuyệt vời. "

Biên kịch Ngô nghe tới đó, liền cảm thấy hứng thú, hỏi: " Mạc Thiển đã có bạn trai rồi sao? Là cậu bạn con lai đó sao? "

" Cũng không thể gọi là bạn trai, nhưng cũng gần như thế, cậu ấy cũng thích cháu. " Mạc Thiển trả lời.

" Một chàng trai con lai Pháp, rất lãng mạn. " Biên kịch Ngô cảm thán.

" Nhưng mà dù là con lai thì cậu ấy cũng không biết thể hiện tình cảm, cứ sống như người gỗ vậy. "

Thế mà lúc này biên kịch Ngô lại không ủng hộ quan điểm đó: " Thể hiện tình cảm cũng không liên quan nhiều lắm, việc yêu đương chỉ liên quan tới kinh nghiệm tình yêu của cậu ấy thôi, như Khải Tường là một ví dụ, cậu ấy chẳng hiểu tí nào về tâm tư thiếu nữ cả, thế cho nên tới giờ cũng vẫn chưa có người yêu. Nhưng nếu như cậu ấy quá hiểu biết về việc yêu đương thì cậu ấy đã có không ít bạn gái, tương đối lãng nhãng, đây gọi là được cái này mất cái kia, cháu nghĩ mà xem, thường thì những bạn trai kinh nghiệm tình yêu ít ỏi thì rất chung tình. "

" Ai nha, Ngô thúc, đây là ông đang dạy hư cháu sao? Cháu mới có 15 tuổi thôi đó. " Mạc Thiển cười hỏi.

Cô cũng không chê gì Cố Thù, chẳng qua đối với anh nhiều lúc vừa bức mình vừa buồn cười, thấy anh cứ dậm chân tại chỗ thành ra có chút nóng nảy, còn những cái khác đều tốt, cảm thấy anh vẫn rất là đáng yêu.

"Này thì có làm sao, ông cùng với vợ ông cũng yêu nhau từ lúc mới 15 tuổi rồi 18 tuổi đã kết hôn rồi. "

Mọi người tán gẫu với nhau được một lúc thì Mạc Thiên và Phùng Khải Tường đều đứng dậy ra về, lúc chuẩn bị về biên kịch Ngô có nói: "Bản thảo này ông sẽ xem trong vòng hai ngày, nếu có kết quả, ông liền gọi điện thông báo cho cháu, vẫn còn phải đi học sao, hay ông nhắn cho một cái tin. "

" Ông nhắn tin cũng được, nhưng ông..."

" Không cần lo lắng, di Luru sẽ gửi tin nhắn. "

" Vâng, vậy nếu cháu lấy tin nhắn thì sau tan học cháu sẽ gọi điện lại cho ông. "

Đi ra khỏi nhà biên kịch Ngô, đi cùng với Phùng Khải Tường, hắn còn nói với cô: " Cô yên tâm đi, nếu kịch bản của cô đã được biên kịch Tiêu coi trọng lại còn bỏ ra ba vạn để mua một tập liền có thể khẳng định kịch bản của cô sẽ được chọn. Thầy Ngô cũng vì để cho chắc hơn thầy sẽ xem qua một lần nữa, vừa hay có thể nắm được nội dung kịch bản, chọn ra được công ty tốt để liên hệ. "

" Vâng vâng, biên kịch Ngô là một nhà biên kịch tốt, nếu không tôi đã không liên hệ với ông ấy. "

" Thầy Ngô cũng không giúp quá nhiều người xem kịch bản, cô còn nhỏ như vậy, làm sao cô biết? "

" Thành thạo nghe người khác nói, liền nhớ kỹ. "

" Xem ra cô cũng đi ít đường vòng hơn. " Phùng Khải Tường cũng không có hỏi rõ, chỉ cần có tâm thì chắc sẽ tìm được cách liên hệ.

Nhớ lúc đầu, hắn cũng gặp không ít trắc trở, vấp ngã mấy lần ở những công ty điện ảnh và truyền thông, mới có được người mách nước cho. Bây giờ hắn đã có được một kịch bản đang quay phim, một kịch bản vừa mới ký hợp đồng, hôm nay hắn tới đây cũng là đưa kịch bản cho thầy Ngô sửa chữa một chút.

Mạc Thiên cũng cảm thấy, lần này cô được thế này là nhờ được sống lại, biết được cách thức liên hệ với biên kịch Ngô, biết được đề tài sẽ hot trong tương lai, nhờ vậy cũng ít đi đường vòng hơn người khác, nghĩ tới cô lại cảm thán.

Mạc Thiên sau khi về nhà cũng không nhắc quá nhiều tới chuyện này, chỉ nói kịch bản gửi đi có hy vọng, sau đó liền bắt đầu nói sang vấn đề khác, nhắc tới Mạc Nhan.

" Mẹ, em ấy luôn muốn làm diễn viên, con thấy ngoại hình của em quá ổn, có thể đi theo con đường này, về sau con có thể viết kịch bản con Nhan Nhan sẽ diễn, như vậy là tốt nha. Nếu như có thể đi theo con đường nghệ thuật này thì tới lúc thi đại học điểm thi cũng sẽ thấp hơn một chút so với các đại học khác, đây cũng là một con đường ngắn. " Bây giờ Mạc Thiên đang thực hiện chiến dịch tẩy não mẹ Mạc.

Mạc Nhan trước mắt chỉ là đơn giản là thích diễn, cũng không nghĩ sâu xa gì, liền tham dự vào chuyện này luôn: " Có được dạy diễn xuất không? "

" Ví dụ nha, đối với sinh viên ngành mỹ thuật, họ vừa học những môn chính nhưng họ cũng vẫn tìm tài liệu liên quan tới chuyên ngành của họ để học bổ túc nữa, để thi được vào trường nghệ thuật thì mọi người chỉ nghĩ họ vào vì điểm thấp, nhưng không nghĩ họ còn phải nỗ lực nhiều hơn người khác nữa. Đối với sinh viên ngành diễn xuất cũng vậy. "

" Vậy trước mắt phải học cái gì trước? "

" Học vũ đạo xem như là kiến thức cơ bản đi, thuộc về rèn luyện thân thể, ngoài ra còn có thể là thể thao, võ đều được. Có thể thì nên học một chút diễn xuất cơ bản để có thể nắm bắt được cái cơ bản nhất, cũng có thể nhìn và bắt chước theo người khác, đây cũng là một loại năng lực, ngoài ra làm diễn viên, cần có trí tưởng tượng phong phú và mọi vật đều được phát triển hài hòa. "

" Diễn viên và trí tưởng tượng thì có quan hệ gì với nhau? "

" Khi em nhận được kịch bản phim thì phải đọc qua và tưởng tượng, mình sẽ nhập vai như thế nào, nhân vật này thể hiện ra sao, tới lúc có em mới có thể diễn được thành người đó. Có lúc em chọn được một nhân vật tốt, em phải nhập vai cho tốt, từng cử chỉ, hành động, lời nói của nhân vật đều được em thể hiện tự nhiên hết mức có thể, như vậy mới có thể làm diễn viên được. "

" Nghe qua thì thấy rất chuyên nghiệp nha. " Lập tức tinh thần Mạc Nhan trở nên tỉnh táo.

Mạc Thiên nhìn không được trong lòng liền đắc ý, chị em đây trước kia từng là ảnh hậu đó, cô không tin sau khi được chính tay cô bồi dưỡng, Mạc Nhan không thể không trở thành một ảnh đế hàng thật giá thật.

" Bây giờ bắt đầu còn kíp, học tiếng phổ thông chuẩn, luyện về đọc nhại, về sau nếu gặp bài này cũng không sợ. Đây đều là nền móng cho tương lai sau này. "

" Hà? " Mạc Nhan trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh.

" Luyện tới cuối cùng, em có biểu diễn được hơn 40 loại, thậm chí một hành động thôi cũng diễn được thành các biểu cảm khác nhau, ví dụ như câu " tôi mệt mỏi " nói với mẹ như thế nào, đối với em bé như thế nào, thời điểm cảm thấy nản lòng thì nói sao, thương tâm tới chột vật nói thế nào, hay là đang từ

chối một ai đó thì diễn ra sao, tất cả đều không phải cùng một loại ngữ khí, em phải học nhiều đó. "

Bên này Mạc Thiên và Mạc Nhan đang nói về việc học diễn xuất thì bên kia mẹ Mạc dường như tâm tư cũng đang lung lay.

Mạc Nhan đúng là có hứng thú với diễn xuất, nhưng đó mới chỉ được một lúc, lúc xem phim truyền hình còn học theo người ta diễn xuất, có lần học theo phim giả bộ như là đang bệnh, kết quả dọa cho người lớn một phen.

Lại nói tới nghệ thuật, đúng là điểm thi vào đó thấp hơn so với đại học khác chút xíu, bây giờ Mạc Nhan mới lớp 10 nếu từ giờ rồi tâm sức vào học, coi như cũng có chuẩn bị.

Hơn nữa Mạc Nhan cũng đã theo Mạc Thiên học một khóa TaeKwonDo ba năm, cũng có chút võ, nếu đăng ký vào lớp biểu diễn cũng là một con đường, nhưng vẫn là bà thấy lo sợ, sợ con trai mình thì không đỗ đại học.

Mạc Nhan cũng thích, có thể coi như sẽ cố gắng thi đỗ, mẹ Mạc cũng coi như là đã đồng ý một nửa.

Sau đó mẹ Mạc lại hỏi Mạc Thiên: " Vậy còn con về sau tính thế nào? Vẫn sẽ học hành chăm chỉ thi đại học hay là đi theo con đường làm một nhà biên kịch chuyên nghiệp? Con viết kịch bản cũng đã được coi trọng, coi như là cũng có thiên phú. "

Mạc Thiên suy nghĩ một lúc, cuối cùng lắc đầu: " Con chưa có nghĩ tới. "

Cô bây giờ viết kịch bản, chẳng qua là muốn nhân lúc còn trẻ tuổi kiếm chút để về sau có một khoản tiết kiệm, còn cũng chưa nghĩ tới sẽ thi đại học, nhưng cô nghĩ cô sẽ thi cùng một trường với Cố Thủ.

Đời này, cô không muốn làm mình tinh nữa, nếu cô không làm chắc Cố Thủ cũng sẽ không bị ảnh hưởng, sẽ không đi theo con đường làm người đại diện.

Cho nên về sau như thế nào, cô còn chưa nghĩ tới.

Mẹ Mạc cũng không để ý, dù sao giờ cũng đã phát hiện được tài năng của con gái rồi, cứ để nó thoải mái, bà liền vui vẻ đi tìm ba Mạc thương lượng việc cho Mạc Nhan đi theo con đường nghệ thuật, nghe họ nói chuyện cũng biết hơn nữa họ đồng ý cho Mạc Nhan rồi.

Mạc Nhan lúc này như đang bay trên trời vậy, bắt đầu mơ thấy ước mơ làm mình tinh của mình. Mạc Thiên vẫn còn nhắc nhở thêm: " Nếu như đi theo con đường này, thì hãy sống thành thực một chút, đừng có gây ra nhiều rắc rối, nếu không sau này nổi tiếng rồi, họ đào quá khứ lên thì thực sự có những cái sẽ hủy hoại em đó. "

" Em thì có thể làm chuyện gì gây rắc rối lớn cơ chứ? "

" Không được đánh nhau, phải học tập cho tốt, không cần quá xuất sắc nhưng cũng không nên học kém, nếu không sau này sẽ bị họ hắc là người không có văn hóa, học tập không tốt, còn nữa, đừng có yêu đương linh tinh. "

Mạc Nhan nghe từ đầu tới cuối nhưng nghe được mấy từ cuối liền phản bác: " Nhưng rồi những bạn gái thích em thì sao, em làm sao có thể phụ lại tình cảm của họ chứ? "

" Không cần em ra về cứu vớt muôn dân như thế. Cố gắng mà hoàn thành ước mơ làm diễn viên đi, giữ mình trong sạch vào. "

" Cắt. "

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cố Thủ đẹp trai nhất!

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 27: Cố Thủ đẹp trai nhất!

Mạc Thiên lo xong về vụ kịch bản cũng an tâm phần nào, nhưng những chuyện khác lại khiến cô bận tới mất tới mũi.

Sau khi nhập học, tất nhiên cuộc sống của cô chỉ lặp đi lặp lại tuần hoàn trên ba điểm sinh hoạt.

Cô vẫn rất quan trọng việc học của mình, cộng thêm trí nhớ của cô rất tốt. Chỉ cần giáo viên giảng kiến thức một lần, cô đều nhớ lại hết. Thậm chí cả

những môn trong chuỗi khoa học tự nhiên, mà trước đây cô học không tốt lắm, bây giờ cũng không thành vấn đề lớn nữa. Khoa học tự nhiên chỉ cần hiểu bài, nhớ và áp dụng được công thức nữa là xong.

Đời trước cô đã học qua một lần. Bây giờ chỉ là ôn lại, so với bạn đồng trang lứa thì hiểu nhanh hơn. Áp dụng cũng nhuần nhuyễn, giống như nữ chính bị mất trí nhớ trong kịch bản vậy, cô ấy sẽ từ từ nhớ lại, cho đến khi nhớ được hết kí ức của mình thì thôi.

Một chuyện khác nữa là cô muốn tham gia hội tuyển vào hội học sinh. Không phải cô muốn tham gia vào hội học sinh vì quen biết Tô Lương Ngừ- chủ hội học sinh tương lai, mà là vì hội học sinh có một chức vụ làm nhiệm vụ là trực đầu giờ, kiểm tra nề nếp, thậm chí là đi đến khối sơ trung trực hành lang Trường Anh Đức có một loại chức vụ học sinh thần kì như vậy đấy.

Mỗi lớp cử ra năm học sinh làm thanh niên kiểm tra, mỗi tuần sẽ có một người trong năm người đấy làm việc. Nhiệm vụ của họ là phối hợp với hội học sinh, kiểm tra nề nếp vệ sinh. Hoặc việc khác là đứng trực ở cửa mỗi lớp học.

Ví dụ, thứ hai những thanh niên kiểm tra lớp 10/1 sẽ đến trực ngoài cửa lớp 10/2. Sau mỗi giờ học, đeo băng đô lên tay áo, đến cửa của lớp 10/2 kiểm tra nề nếp. Nếu quá ồn ào trừ một điểm. Nếu có đánh nhau trừ 10 điểm.

Sau đó, mỗi ngày cứ giờ tự học đầu giờ và sau khi tan học thì đến lớp được phân kiểm tra vệ sinh. Nơi nào chưa đúng quy định thì trừ điểm.

Đến thứ ba, thanh niên kiểm tra lớp 10/1 sẽ đến lớp 10/3. Thứ tư, đến trực lớp 10/4... cứ thế mà suy ra. Nếu kiểm tra xong khối 10, sẽ đến khối 11, rồi 12 tuần hoàn một vòng.

Mạc Thiên cảm thấy việc này rất thú vị, đáng tiếc là cao trung chỉ có thể trực khối cao trung. Nếu không cô tham gia hội học sinh có thể đi đến khối sơ trung để gặp Cố Thủ rồi.

Dù sao ở lớp Cố Thủ có Điều Thiên Nam mới chuyển tới, trong ấn tượng của cô là một cô gái cực kì đáng ghét.

Trong lúc Mạc Thiên đang viết đơn xin vào hội, Tô Lương Ngừ ngồi xuống cạnh cô, trong tay cầm giấy bút, gương mặt đáng thương nhỏ giọng nói với cô.

"Công chúa nhỏ, giúp tớ với"

Mạc Thiên nhìn thoáng qua tờ giấy cậu cầm, tròn tròn mắt.

Sắp tới ngày mười một, trường học có tổ chức đại hội thể thao. Có rất nhiều học sinh không muốn tham gia, những hạng mục trong thi đấu lại không thể chỉ định, chỉ có thể dựa vào tự nguyện của học sinh.

Tô Lương Ngừ là lớp trưởng, dĩ nhiên là người thống kê danh sách. Đáng tiếc là cậu thống kê nam sinh thì đủ, nhưng nữ sinh thì thiếu một nửa. Hỏi trong lớp một lần, ai cũng không muốn tham dự cả.

"Tớ muốn tham gia hội học sinh đó!"

Cô lập tức từ chối.

"Tớ biết là cậu muốn tham gia hội học sinh, vì vậy càng phải tích cực tham gia thể dục thể thao, đặc biệt là phong trào lớp học mà nhà trường tổ chức mới đúng chứ"

"Vậy tớ đăng kí đây ạ"

"Áy, đừng như vậy, tớ ghi cậu vào chạy 800 mét nhé? Sau đó xem thử có môn nào thừa lại cậu lại đăng kí tiếp được không?"

Mạc Thiên ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý. Sau đó xua xua tay.

"Được rồi, nhưng mà đừng đăng kí cho tớ vào nhảy cao. Cái đó tớ không biết nhảy đâu"

"Bạc Cách tham gia nhảy cao là tốt nhất, cậu ấy rất cao, chỉ cần bước thôi cũng qua nữa. Nhưng mà tay cậu ấy bữa giờ đang đau, không thể đăng kí nhảy cao được"

"Cho cậu ấy tham gia chạy bền 1500m đi, cánh tay của cậu ấy cũng lành rồi. Bây giờ cử động cũng không đau nữa. Mấy ngày nay tớ với Tiểu Tiểu giúp cậu ấy chép bài muốn gãy tay"

Tô Lương Ngừ vừa nghe vừa cười, ngồi cạnh mép bàn của cô dùng bút chì điền vào hai hạng mục.

Mạc Thiên, chạy 800 mét.

Bạc Cách, chạy bền 1500 mét.

Viết xong thì đến gần Bạc Cách, chắc là đến đã thông tư tường rồi. Không đầy một phút, Mạc Thiên bị Bạc Cách quăng một quyển vở vào đầu.

Đại hội thể thao thống kê hai ngày nữa cũng không kiểm được người tham gia nữa. Máy hạng mục chưa đăng kí đều để trống. Trong lớp nữ sinh đều giống nhau, vừa hỏi đến việc đăng kí tham gia hội thao đều lắc đầu. Không vì lí do sức yếu thì là tay chân yếu ớt.

Tô Lương Ngừ không giải quyết được, chỉ có thể tìm đến thầy Tiểu Trương và giáo viên thể dục nhờ giúp đỡ.

Trong giờ thể dục, giáo viên thể dục tuyên bố:

"Những bạn tham gia hội thao lần này, cho dù có được giải hay không, khi thi cuối kì sẽ được cộng năm điểm. Nếu được giải sẽ được cộng mười điểm"

Sau khi nghe được điều kiện, lớp học sôi nổi hẳn. Không ít bạn bắt đầu tranh giành đăng kí.

Dù sao thi thể dục, mỗi kì chỉ thi đúng một lần. Những học sinh khác thì không quan tâm lắm, nhưng những học sinh có thành tích nhất nhì lớp lại rất quan tâm. Thành tích của họ dùng để lấy học bổng nên tranh nhau từng điểm một.

Tô Lương Ngừ nhìn thấy mọi người tích cực đăng kí, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc Mạc Thiên đang thần thờ, Lưu Tiểu Tiểu đột nhiên gọi cô.

"Thiên Thiên!"

Cô quay đầu lại, liền thấy Lưu Thiên Thiên hất cằm chỉ chỉ một hướng khác liếc mắt đưa tình.

Lưu Tiểu Tiểu bật chế độ tìm soái ca, nhưng ban đầu ánh mắt cô thẩm mỹ không cao lắm. Sau này gặp Cố Thù, Mạc Nhan, Tô Lương Ngừ thì ánh mắt mới dần cải thiện hơn.

Mạc Thiên lập tức quay sang, đã thấy trên đường chạy có một vài lớp khác đang học thể dục. Trong đó, người nổi bật nhất, là bạn học Cố với mái tóc vàng quen thuộc.

Cố Thù dậy thì muộn, trong lớp cao ở mức trung bình. Vì vậy đứng trong lớp, Mạc Thiên không thể nhìn rõ mặt anh được.

Lúc này anh đang nói chuyện với nam sinh bên cạnh, thân thể hơi nghiêng về bạn kia. Trên người là bộ đồng phục thể dục đen trắng dành cho khối sơ trung. Ông quần xắn lên, lộ ra bắp chân trắng trẻo. Áo khoác của đồng phục mở, bên trong là áo thun T-shirt, phía trên là biểu tượng trường. Tay áo cũng được xắn lên, lộ ra cánh tay trắng, đặc biệt là bàn tay nhỏ, nhìn rất điển trai.

Anh cười rạng rỡ như mặt trời, làn da dưới ánh nắng rất rực rỡ. Hình ảnh lộng lẫy như đang ở dưới ánh đèn pha lê nhiều màu sắc.

Phía sau anh, Mạc Thiên nhìn thấy Diêu Thiên Nam ở vị trí cách Cố Thù không xa lắm, hai tay chắp sau lưng. Ánh mắt không rời khỏi Cố Thù, xem chừng rất đáng yêu, khóe miệng còn hơi mỉm cười.

Mạc Thiên liền cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Lớp thể dục bắt đầu, trình tự luôn là khởi động cho nóng người. Sau đó chạy một vòng sân, cuối cùng là hoạt động tự do.

Đến khi chạy bộ, có nhiều nữ sinh không chạy được nên đứng chờ một góc. Lưu Tiểu Tiểu dĩ nhiên nằm trong đội ngũ này, cô không phải có vấn đề gì, mà do vòng hai hơi lớn, khi chạy rất khó chịu.

Mạc Thiên và Bạc Cách thì không gặp phải trường hợp đó, nên cùng đội ngũ chạy băng băng trên đường chạy.

Trong lúc chạy, nữ sinh dẫn đầu luôn là Bạc Cách. Mạc Thiên ra hiệu cho cô, Bạc Cách liền hiểu ý nên chạy chậm lại, cố tình đội Cố Thù chạy đến.

Lớp Cố Thù vừa chạy qua, đã nghe thấy Mạc Thiên bất ngờ gọi:

"Bạc ca, Bạc ca, cẩn thận tay nhé"

Mạc Thiên nghe xong nhẩn nhé, em mình không quan tâm cô ra sao là sao! Do đó cô nghiêng đầu chỗ khác, giờ ngón giữa với Mạc Nhan.

Cũng chính lúc này, cô bắt gặp Diêu Thiên Nam đang vẫy vẫy tay chào cô.

Cô chỉ cười đáp lại Diêu Thiên Nam, ngón giữa lạng lẹ hạ xuống. Chạy xa rồi mới cảm thấy ngón giữa này đưa lên thật đúng thời điểm.

Trong lúc cô quay đầu nhìn xung quanh, đã thấy Cố Thù đang nhìn cô, trong giây phút ánh mắt chạm nhau. Anh kích động rời mắt, tiếp tục thành thật nhìn về phía trước không ngoảnh nghiêng nữa.

Tô Lương Ngừ lúc này chạy qua đội ngũ của Mạc Nhan, thời điểm ấy nghe cậu gọi: "Anh rể"

Tô Lương Ngừ hơi ngẩn ra, nhưng vẫn cười chào Mạc Nhan.

Mạc Thiên suýt chút nữa là muốn giết Mạc Nhan. Chỉ là ở góc độ của cô, không nhìn được cảm xúc trên gương mặt Cố Thù.

Vì vậy phải kiềm lại cảm giác khó chịu trong lòng, không biểu hiện ra bên ngoài.

Sau khi giải tán, Mạc Thiên đứng chờ ở cạnh lớp Mạc Nhan. Chỉ đợi nghe giải tán, Mạc Thiên lập tức chạy đến, một tay xách cổ, một tay vòng sang cổ Mạc Nhan ghim chặt. Vừa đánh vừa nói:

"Tên ngốc này! Sau này cấm em gọi Tô Lương Ngữ như vậy"

Trước mặt bạn bè bị chị gái hành hạ như vậy khiến Mạc Nhan hơi mất mặt. Lập tức hạ chiến thư.

"Chị, em với chị so taekwondo đi, đấu không lại em với chị cùng họ!"

Mạc Thiên nghe xong bật cười, buông cậu ra.

Ở trong lớp của cô, có một bạn tên là Vương Song. Mỗi lần người khác trò chuyện, câu cửa miệng thường là: "Tớ mà sợ cậu, tên tớ đọc ngược lại!" Dù sao cũng chẳng thay đổi gì.

Mạc Nhan xoay xoay cổ, hỏi cô:

"Chị với anh Lương Ngữ chưa làm hòa à?"

Vừa vặn lúc Cố Thù đi đến, tay rút trong túi quần học sinh. Trong khi đi, có người gọi với đến gọi anh đi chơi bóng rổ, Cố Thù còn quay người đáp "Chờ một chút". Sau đó đứng lại cạnh Mạc Thiên.

"Làm hòa là sao? Chị với cậu ấy đâu có quan hệ gì"

Mạc Thiên tiếp tục giải thích, cô cảm thấy rất bất lực với suy nghĩ trong đầu Mạc Nhan. Rõ ràng chuyện rất đơn giản, lại phải giải thích đến nửa ngày.

"Sao vậy? Hay là sau khi khai giảng, có rất nhiều người theo đuổi anh Lương Ngữ nhà em nên chị chịu không nổi?" Mạc Nhan lại hỏi.

"Việc đó thì liên quan gì đâu?"

Bạc Cách đột nhiên thay thế Mạc Thiên đáp lời Mạc Nhan.

"Là chị của em không thích cậu ấy, em cũng không suy nghĩ chút. Cậu ấy với Tô Lương Ngữ quen biết lâu như vậy rồi mà vẫn dừng ở mức bạn bè. Thiên Thiên của chúng ta muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn tính cách có tính cách, ngoại trừ hơi ngốc một chút thì có gì không xứng với cậu kia, mà vẫn như vậy?"

Mỗi lần Bạc Cách nói, Mạc Nhan đều rất nghe lời. Vì vậy lần này cũng không ngoại lệ mà mềm lại.

"Nhưng mà anh Lương Ngữ đối xử với chị rất tốt"

"Nếu em theo đuổi một nữ sinh ba bốn năm, mà cô ấy không đáp ứng em, chỉ đối tốt với em, em có vui không?"

"Không vui"

"Cho nên sau này đừng nói ghen nữa"

Mạc Nhan nghe xong tạm chấp nhận, gật đầu.

"Được rồi, nghe Bạc ca"

Mạc Thiên hơi ngượng ngùng, trước mặt Cố Thù mà họ còn nói như chồn không người, vì vậy cô lập tức thanh minh.

"Thật ra tớ không theo đuổi Tô Lương Ngữ"

"Chỉ là thích công khai mà thôi"

Bạc Cách lại đáp.

"..." Mạc Thiên đơ luôn.

Cố Thù luôn đứng một bên nghe, hơi liếc nhìn Mạc Thiên. Như không quan tâm, nhưng gương mặt tươi tắn, tâm tình dường như rất tốt. Chẳng qua, khi nghiêng đầu thấy Diêu Thiên Nam đang đi sang bên này, anh hơi cau mày. Không muốn Mạc Thiên nói chuyện với Diêu Thiên Nam nên nói với mọi người "Tôi đi chơi bóng rổ". Nói xong, chạy đến sân bóng. Diêu Thiên Nam đành phải dừng lại, xoay người đi xem Cố Thù chơi bóng. Cố Thù chơi bóng rổ rất tốt, hôm nay chơi cũng rất hưng phấn. Làm một cú vào rổ, ăn ba điểm. Sao đó vô thức hướng mắt nhìn thấy Mạc Thiên, thấy cô cũng đang phì cười nhìn mình, đứng từ xa bắt đầu la lên: "Tiểu Thù quá soái đi"

Cố Thù lùi về phía sau, đến vị trí của mình. Trong lúc nghiêng người, khoe miệng hơi cong cong, cười rất đẹp. Trong mắt vui mừng không ngăn được lan tràn noidây mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đánh là thương mắng là yêu

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 28: Đánh là thương mắng là yêu

Hạn chót đăng kí của đại hội thể thao gần đến, Tô Lương Ngừ đáng thương lại đi tìm Mạc Thiển tâm tình. Mạc Thiển nhìn chăm chăm anh, gắng co nửa ngày thì đành giờ tay đầu hàng hỏi:

"Lại làm sao nữa?"

Không phải thầy dạy thể dục đã ra chiều cuối rồi sao, bên lớp khác cũng làm như vậy mà.

"Thầy thể dục nói xong đúng là mọi người tích cực đăng kí hơn. Nam lớp mình một người tham gia hai phần, nhưng mà không phù hợp mấy, người mập một chút cũng đăng kí chạy hai trăm mét. Nữ lớp mình cũng tham gia nhiều hơn, nhưng có rất nhiều phần không ai tham gia cả"

Mạc Thiển nghe xong cũng rất hoang mang, cô cầm bảng danh sách lên xem. Trong lớp rất nhiều người đăng kí chạy ngắn. Phần này nhiều người đăng kí nhất.

Thậm chí có người suốt ngày chúi đầu vào sách, đi bộ còn vấp té cũng đăng kí hạng mục chạy tiếp sức.

"Hay là cậu xem bên mấy bạn nam lớp mình, hỏi có ai hứng thú với mấy phần thi này? Sau đó cho mấy bạn này thi thử với nhau. Ai thắng thì tham gia. Không thể vì điểm số mà tham gia cho có được. Lúc vào đại hội thể thao rồi, lớp mình chạy không ra sao thì tha hồ mà nhục mặt"

"Ừ, cậu nói đúng"

Tô Lương Ngừ đồng ý, anh cũng là vì người khác đăng kí không tìm được lí do nào từ chối cả. Khó xử một hồi lâu đành đồng ý.

Sau đó, Mạc Thiển nhìn qua mấy mục của nữ sinh. Các mục khác đều rất nhiều người đăng kí, chỉ có chạy bền ba ngàn mét thì không có ai. Cô trừng mắt nhìn Tô Lương Ngừ.

Tô Lương Ngừ chấp hai tay lại, có ý cầu xin.

"Giúp tớ đi mà, về sau cậu chính là nữ thần của lòng tớ"

Lưu Tiểu Tiểu và Bạc Cách lúc này cũng đến gần, Bạc Cách nhìn xong lập tức từ chối.

"Tớ bệnh mà còn báo danh phần chạy một nghìn năm trăm mét này, cậu như vậy hi sinh một chút đi ha..."

"Tớ... lực bất tòng tâm" Lưu Tiểu Tiểu thở dài.

Mạc Thiển gật đầu.

"Tớ biết mà, cậu mà chạy thì nơi nào đó dao động lên xuống..."

Sau đó liền ăn cốc của Lưu Tiểu Tiểu. Cô lập tức lên án:

"Đừng cốc đầu, tớ ngốc thì phải làm sao?"

"Có ngốc hơn nữa Cố Thù vẫn muốn"

Bạc Cách nói tiếp, nhìn sang Tô Lương Ngừ cười cười. Tô Lương Ngừ ban đầu đang cùng mấy cô cười cười nói nói, nghe đến câu của Bạc Cách, biểu tình có chút rối rắm. Sau đó, đưa tay lên xoa xoa đầu Mạc Thiển.

"Ngốc tớ cũng muốn"

Mạc Thiên nghe Tô Lương Ngữ nói xong, trong lòng cũng khó mà bình thần nổi. Kiếp trước gãy chân thối cậu cũng không muốn...

Mạc Thiên không đáp lời, Tô Lương Ngữ cũng không để ý, nói tiếp:

"Mai mới được nghỉ Quốc Khánh cậu ở nhà tập luyện đi, tớ nhận được tin là ngày hai mươi tháng mười hội học sinh sẽ phỏng vấn"

"Ừ"

Sau khi tan học, mọi người rời khỏi trường đi về nhiều phía khác nhau. Trong trường học có ký túc xá dành cho một số học sinh đi học xa nhà như Lưu Tiểu Tiểu. Còn nếu gần hơn, có thể đi xe buýt trường đến trường. Gia đình khá giả hơn, thì tự mình đưa đón con con mình. Mạc Thiên và Cố Thù gần nhau, nên ngồi cùng chuyến xe về nhà.

Xe buýt này trường bỏ vốn ra mua, dùng để đưa đón học sinh. Đi học quân sự cần di chuyển đến quân doanh, đều là dùng xe đưa đón. Tổng cộng có mười xe.

Nghe đâu Bạc Cách và Diêu Thiên Nam đi cùng chuyến.

Lên xe rồi, Mạc Thiên chen chúc dành chỗ gần Cố Thù. Lấn luôn Mạc Nhan một bên, chỉ có thể ẩm ức ngồi ở gần hành lang. Một nữ sinh khác nhìn thấy vậy dịch ra chỗ chỗ cho anh, lúc này gương mặt Mạc Nhan mới tốt hơn một chút.

"Cậu có tham gia đại hội thể thao không?"

Mạc Thiên chủ động nói chuyện với Cố Thù. Lúc này, trong tay Cố Thù là một tờ ghi chú. Phía trên là một đoạn thơ cổ, yêu cầu học thuộc. Nên anh mang luôn lên xe tranh thủ học. Chỉ là từ lúc Mạc Thiên lên xe, chỉ cầm trong tay, không lật xem được.

"Không tham gia"

"Lớp trưởng tha cho cậu à?"

Cô nhớ rõ, Cố Thù vận động rất tốt.

"Tôi nói tham gia sẽ ảnh hưởng việc học"

"Lí do hay ghê"

"Chẳng qua..."

Cố Thù nói xong sắc mặt hơi khó chịu. Anh vuốt trán, không tiếp nữa. Mạc Thiên lại hiểu.

"Phải đi đón tiếp?"

"Ừ"

Cố Thù ngập ngừng đáp. Mỗi năm, trường học cứ có hoạt động lớn bé gì, đều hi vọng Cố Thù tham gia. Để làm gì? Để ở trong đội đón tiếp. Cùng khách mời tuyên bố rằng: xem đi, trường học chúng ta có con lai. Đào tạo người nước ngoài, tầm trường vươn ra quốc tế không còn xa.

Vậy nên Cố Thù từ tiểu học đến sơ trung, không phải là người kéo cò, sẽ là người phát biểu. Không thì là đón tiếp đại biểu, hoặc ở trong đội tiếp đón cầm dải lụa đỏ, đứng ở cửa cười chào.

"Vậy đến lúc đó, tôi đến gần cậu xem mới được. Chúng ta chụp vài tấm ảnh nữa"

"Không thích"

Cố Thù không chút nề mặt cự tuyệt.

"Vì sao chứ?"

"Dù sao cũng không thích"

"Đừng ngại mà"

"Nói không thích, cậu nghe không hiểu à?"

Nói xong, Mạc Thiên lập tức ngậm miệng. Cái gì cũng không đáp, gương mặt không mấy vui vẻ nữa. Cố Thù cũng ý thức được mình hơi cộc, nhưng bình thường anh đều nói chuyện như vậy. Nên theo thói quen nói ra, bây giờ cô giận, không nói gì. Cũng vậy mà nửa sau đường về, hai người đều duy trì

im lặng.

Nhìn thấy Mạc Nhan và Mạc Thiên chuẩn bị xuống xe, Cố Thù mới ho khẽ một cái lấy giọng:

"Lần này mặc đồng phục rất kì lạ, xấu lắm"

"Hừ"

Cô hừ một tiếng, không để ý đến anh.

"Tôi xem qua rồi, quần ôm..."

Mạc Thiên đột nhiên muốn cười, nhưng vẫn cố gắng kiềm lại. Cô mới không dễ tha thứ cho tên EQ thấp này, chưa gì hết đã từ chối cô không thương tiếc.

"Vậy được rồi... chụp cũng được"

Anh bắt đầu dĩ phải nhận lời.

"Tôi không muốn chụp"

Cô ngược lại từ chối.

"Tôi sai rồi..."

"Cậu không sai, là tôi quá đáng"

"..."

Cố Thù vò đầu bứt tóc, anh nhận sai rồi, cô vẫn dỗi. Vậy thì phải làm sao? Trời ạ, con gái thật phiền chết được.

"Tiểu Tiểu Thiên... tôi sai rồi"

Cố Thù đột nhiên nhỏ giọng nói một câu. Mạc Thiên kiềm không được, bật cười. Liếc nhìn anh rồi mới nói.

"Tôi xuống xe đây, cậu về nhà lên mạng xem thử tình đầu quốc dân người ta đi. Tôi đi đây, tạm biệt"

"Ừ...?"

Cố Thù không hiểu gì cả, vẫn đồng ý. Thời gian này, mạng chưa phổ biến lắm. Có máy tính vẫn rất ít, lên cao trung thì nhiều học sinh có máy tính hơn. Bọn họ quan tâm chưa phải là mạng xã hội, diễn đàn, blog mà là đoàn múa, những vũ công nổi tiếng. Cách chạy xe đạp, tạp chí thời trang.

Cô có chụp ảnh với Cố Thù thì cũng chỉ bị một phần diễn đàn chú ý thôi, những chỗ khác cũng chẳng ai quan tâm. Chưa đến nỗi người người đều biết, nhà nhà đều biết. Cho nên, đến nay cũng chưa có ai bình luận gì về chuyện của cô và Cố Thù. Chắc cũng chỉ có Phùng Khải Tường chú ý mà thôi.

Hôm nay, cô nói với Cố Thù như vậy cũng để anh chuẩn bị tâm lí trước. Nếu không còn gì hot nữa thì mọi người sẽ dần chán và bỏ thôi. Nhưng nếu nó thực sự nổi lên rồi thì chắc chắn hai người họ sẽ trở thành người nổi tiếng trên mạng luôn. Cô luôn hy vọng mình sẽ không nổi tiếng.

Mạc Thiên vừa về đến nhà nhận được rất nhiều cuộc điện thoại từ biên kịch Ngô. Nên cô nói với mẹ, lái xe đi đến công ty điện ảnh và truyền hình Vạn Giang.

Công ty này thành lập không lâu, nhân sự cũng là người trẻ tuổi. Nên chấp nhận kịch bản mới lạ, sau khi xem xong kịch bản Mạc Thiên viết, đồng ý quay thử.

Bây giờ gọi Mạc Thiên đến là để thương lượng chuyện hợp đồng.

Lúc cô đi vào trong, biên kịch Ngô nói mấy lời với Mạc Thiên.

"Cháu là người mới, có thể tiền không cao. Cao nhất tầm một vạn năm. Bác nâng lên tầm một vạn tám, tuy rằng không bao nhiêu nhưng vẫn là cơ hội cho cháu. Sau này vẫn còn nhiều cơ hội tốt hơn. Vào trong rồi bàn kĩ nhé"

"Cám ơn ông Ngô"

Mạc Thiên bắt đầu giả moe, mắt sáng long lanh. Làm ra vẻ rất sùng bái người trước mặt, khiến biên kịch Ngô trong lòng rất dễ chịu.

"Về sau cháu gọi ông là thầy Ngô đi"

Biên kịch Ngô xem như Mạc Thiển là học trò của mình nên giúp đỡ rất nhiều, nếu không cũng không thêm bận tâm nhiều làm gì. Làm gì có ai rảnh rỗi vô cớ giúp người khác như vậy?

"Dạ, thầy Ngô"

Mạc Thiển ngoan ngoãn gọi, rồi hỏi tiếp:

"Thời gian dự kiến quay là bao giờ ạ?"

"Họ dự kiến là hai năm sau khởi quay, sau khi kịch bản hoàn thành và sửa bản thảo xong có thể lấy bốn mươi phần trăm tiền đặt cọc"

Đặt tiền đặt cọc khiến Mạc Thiển an tâm một chút. Hai năm sau quay, là bỏ lỡ mất thời gian tốt nhất. Điều này khiến Mạc Thiển đắn đo một lúc.

Sau khi vào trong, nhân viên công tác xem nhẹ cô, toàn bàn bạc với mẹ cô.

Đây là kịch bản của con gái viết, mẹ cô xem xét hợp đồng rất kỹ càng, hỏi thăm rất nhiều việc. Nhưng không phải chuyên nghiệp nên cũng không thể chắc chắn. Chẳng qua thầy Ngô đã xem xét, biểu tình đồng ý thì cũng an tâm hơn.

Thời điểm này, Mạc Thiển lại yếu ớt hỏi.

"Kì thật kịch bản này, trước đó em cho văn phòng Dịch Khăng, bên đó nói là kịch bản này cùng một loại hình với bên đó, muốn quay ngay trong năm"

Dịch Khăng thật ra không phải công ty lớn, nhưng lại có rất nhiều tác phẩm danh tiếng. Một số tác phẩm trở thành kinh điển, nên mở ra chưa đến tám năm, trong giới điện ảnh và truyền thông đã vững vàng bước chân. Thực lực so với công ty Vạn Giang còn lớn hơn rất nhiều.

Đương nhiên, giữa họ còn có quan hệ cạnh tranh lẫn nhau.

Nếu như có một hãng điện ảnh ra một phim truyền hình đề tài mới, sau đó rất nhiều người yêu thích, tất nhiên sẽ có hãng khác bắt chước làm theo. Nhưng so với người tiên phong, khán giả ít nhiều có sự so sánh. Trong nội tâm họ, chiếu sớm thì ấn tượng luôn được ưu ái hơn so với phim ra sau này.

Giống như nhiều phim truyền hình có đề tài võ lâm, mới đầu phiên bản sẽ còn nhiều sạn. Chi phí chế tác cũng không cao. Sau khi chiếu phim xong, bị ném đá rất nhiều. Nhưng trong lòng người xem thì nó là bản kinh điển. Họ đem suy nghĩ áp lên phim như vậy mà định hình, bản cũ như thế nào, bản mới phải như vậy.

Cùng một làn gió mới, sẽ chịu không ít bình luận không tốt.

"Dịch Khăng?"

Nhân viên công ty Vạn Giang rút cuộc cũng có phản ứng, hỏi một câu lại.

"Đúng vậy, bên đó nói là tác phẩm của em không tệ, thậm chí so sánh với những bộ phim trước kia thì mới mẻ hơn một chút. Chỉ là bên kia đã bắt đầu quay bộ đó rồi, không thể lấy kịch bản của em viết được"

Cô cũng chỉ muốn ám chỉ, nếu như không sớm quay bộ này, thì sau này bên kia quay rồi sẽ không đạt được hiệu quả mới mẻ nữa. Công ty Vạn Giang đầu tiên hỏi về hạn Mạc Thiển có thể hoàn thành kịch bản. Cô đáp là hai tháng, họ liền bàn bạc rầm rì. Quay một bộ phim truyền hình yêu cầu rất nhiều công tác chuẩn bị, có được kịch bản hay chưa xong, nếu không may để lộ ra bên ngoài. Người khác nhìn thấy sáng tạo viết nên cái khác, vậy sẽ mất đi sự sáng tạo của kịch bản ban đầu.

Kịch bản của Mạc Thiển cũng không đưa cho Dịch Chiếu xem. Chẳng qua, cô biết là ba năm sau, công ty sẽ đưa ra một loại phim truyền hình theo thể loại huyền huyền. Tuy rằng chế tác không lớn lắm, nhưng nội dung vô cùng ly kỳ. Tuyển diễn viên toàn người có ngoại hình, vì vậy rầm rộ một thời gian dài.

Về sau bản phim truyền hình này còn được cải biên thành bản điện ảnh. Chiếm lĩnh các thị trường.

Vì vậy mà cô mới viết ra kịch bản này. Nếu trong thời gian này làm phim truyền hình trước, sẽ tạo ra một làn sóng phim không nhỏ. Trước giờ người xem chưa xem loại phim này, họ sẽ thấy lạ. Lúc này tỉ lệ người xem trên TV chắc chắn sẽ cao.

Chờ đến khi có bộ thứ hai, lúc đó đã quen dần, sẽ có tâm lí so sánh với bộ đầu tiên. Mạc Thiển nói như vậy để kích thích họ sớm quay mới tranh thủ được thời gian.

Đồng thời có chút nguy hiểm, có thể họ sẽ không lấy kịch bản này nữa...

--

Lại thêm một chương nữa he he =>) ngoài ra bạn nào thích đọc trinh thám có thể ghé đọc " Tâm manh " mà nhà mới edit nha =>))

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đùng đùng là cái gì?

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 29: Đùng đùng là cái gì?

Mạc Thiên, mẹ cô và thầy Ngô chờ bốn năm mươi phút thì nhóm công ty bàn xong. Lúc này mới thương lượng với cô:

"Chúng ta có thể quay vào nửa năm sau. Trong thời gian này, em phải hoàn thành kịch bản. Trước đó đưa cho đội ngũ biên kịch xem qua. Kịch bản của em không có lỗi gì lớn, đều là lỗi nhỏ, lát nữa sẽ ghi chú ra, chỉ cần em viết rõ ra là được."

"Chuyện này em làm được"

Trong vòng hai tháng hoàn thành đã có dự trù thời gian sửa chữa rồi.

"Còn nữa, em còn nhỏ tuổi quá nên bên anh sẽ yêu cầu biên kịch chuyên nghiệp giúp đỡ em. Em chỉ cần viết nội dung chính của kịch bản, cũng là biên kịch chính. Còn người này sẽ đảm nhận quay, sửa kịch bản. Dù sao em còn là học sinh, không thể theo bên anh quay phim thường xuyên suốt được"

Mạc Thiên ngẫm nghĩ một chút, đây là sự thật hiển nhiên thôi. Cô càng khỏe, nên cũng đồng ý.

Dù sao cô không có ý định làm biên kịch. Nếu sau muốn làm biên kịch thì phải học thật giỏi. Nhưng nếu có muốn học thì ít nhất cũng phải lên đại học mới bắt đầu chứ không phải bây giờ.

"Trong mấy ngày này, em đưa anh kịch bản tóm tắt. Bao gồm cả nhân vật trong kịch bản xuất hiện ra sao. Đồng thời cũng suy nghĩ xem, hiện tại có diễn viên truyền hình nào thích hợp với vai diễn trong kịch bản của em thì cứ đề cử với anh. Đề bên anh thương lượng. Những điều này đều là phần chuẩn bị giai đoạn đầu của quay phim. Chắc em chưa biết, Dịch Khăng làm việc rất chậm rãi. Vì nhân viên kĩ thuật bên đó không nhiều, những vị trí bên trong cũng không phải chuyên nghiệp nên trong khi ra phim công tác chuẩn bị làm rất chậm. Chúng ta cần lợi dụng điều này để vượt mặt họ trước"

"Có thể cho em trai em thử vai không?"

Cô lập tức nói.

"Em của em học diễn viên à?"

"Vâng, sau này em ấy sẽ theo khối nghệ thuật. Học qua mấy năm teakwondo với đối chiến. Ngoại hình cũng rất được, vai nam phụ số 2 thời thơ ấu, em ấy rất hợp."

"Không sợ xao lãng học hành?"

Nhân viên công tác cười hỏi, thật ra việc đề cử người thân trong lúc quay phim không thiếu. Họ hỏi vậy cũng chỉ là tò mò thôi.

"Em ấy đi thử vai, nếu được tương lai cũng có ích"

"Cho em ấy đến thử xem, nếu như diễn xuất không được thì..."

"Ừ, anh hiểu rồi"

Hai bên quyết định kịch bản, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị hậu cần. Mạc Thiên lúc này mới bình ổn tâm tình, tảng đá trong lòng cô cuối cùng cũng rơi xuống.

Kịch bản chốt xong, giá của một tập là một vạn tám. Tổng cộng có hai mươi tập.

Cô là chủ biên, có một phó biên kịch. Sau khi sửa kịch bản xong sẽ nhận được bốn mươi phần trăm tiền đặt cọc. Nửa năm xong bắt đầu khởi quay. Em cô có thể đến thử vai.

Trên đường về, mẹ Mạc còn chút kích động, liên tiếp hỏi:

"Sao con biết biên kịch Ngô? Từ nhỏ đến lớn mẹ đều xem phim của ông ấy"

"Con tìm trên mạng"

"Con giỏi thật, người ta cũng rất thân thiết. Không hề giấu giếm cái gì, tìm công ty cũng đáng tin. Với biên kịch cũng tôn trọng, không phải vì tuổi con còn nhỏ mà xem nhẹ"

"Bình thường con hay có ý tưởng thôi, con vẫn còn nhỏ mà"

Mạc Thiên tuy rằng muốn khoe khoang, nhưng trong lòng vẫn có chút ngượng ngùng.

Mạc mẹ thấy vậy cũng cười theo, liên tục cảm thán.

"Con mẹ thật giỏi, chưa gì đã kiếm được ba mươi sáu vạn. Bằng nửa tháng rưỡi doanh thu của cửa hàng rồi"

Mạc Thiên liền ừ ừ. Cô viết một cái kịch bản tốn bao nhiêu công sức như vậy, còn chưa bằng một góc thu nhập trước kia.

"Ừ, mười lăm tuổi viết được một kịch bản bán hơn ba mươi sáu vạn. Vậy đến khi con bằng tuổi biên kịch Ngô viết một cái kịch bản chắc cũng phải hơn một trăm vạn một bộ?"

Mạc mẹ lúc này bắt đầu cổ vũ cô.

"Dạ, đúng rồi"

Cái này có thể lắm

"Mẹ thấy đi theo con đường này cũng tốt"

"Đúng rồi, trong vòng hai tháng này mẹ cho Nhan Nhan tập diễn đi. Đừng để đến lúc quay phim người cứ ngơ ngơ không biết gì, như vậy thì cơ hội con tranh thủ được thành công cóc rồi"

Mạc mẹ lúc này mới ý thức được vấn đề này, sau khi về nhà liền tìm kiếm lớp cho Mạc Nhan học diễn. Mạc Thiên đòi trước có học qua một khóa diễn, vì vậy biết được vài người dạy tốt. Cô tìm cách liên lạc rồi đưa cho Mạc mẹ. Mạc mẹ suốt đêm gọi điện thoại, cuối cùng tìm kiếm được cho Mạc Nhan một lớp.

Thật ra Mạc Thiên muốn tự mình dạy Mạc Nhan, tiếc là hai tháng này cô còn phải tập trung vào viết kịch bản. Sau khi làm xong bài tập ở trường, làm xong khóa luận mới có thể chuyên tâm viết kịch bản. Thậm chí cuối tuần có hoạt động huấn luyện đều không thể đi. Chỉ có thể tập trung mà viết cho xong.

Mạc Nhan biết được tin này rất kích động, chủ động xếp lịch học diễn buổi tối. Hai ngày cuối tuần cũng không nghỉ, ở nhà thì chăm chú xem phim. Để xem diễn viên người ta diễn như thế nào.

Mạc ba mỗi ngày trông tiệm về nhà thường rất khuya, hôm nay biết tin còn cố gắng về sớm. Đã vậy còn cầm theo vịt quay, xem như là phần thưởng hai đứa nhỏ.

Mạc Thiên đang viết kịch bản nên ba mẹ không muốn làm phiền, nên đành kéo Mạc Nhan nói rất nhiều chuyện. Nào là cần cố gắng học diễn, nào là cần chuyên cần học, nào là không được bỏ lỡ kịch bản lần này. Lần này kịch bản là do Mạc Thiên viết nên mới dễ dàng cho Mạc Nhan cơ hội, sau này không có cơ hội tốt như vậy nữa.

Mạc Nhan dĩ nhiên đều hiểu cả, nghe đến đây là kịch bản chị mình kí, cả người đều run lên vì kích động.

Bình thường tuy Mạc Nhan là người rất tùy tiện, còn có phần cẩu thả. Người cũng không đáng tin, nhưng trong thâm tâm là người tự trọng, đã vậy còn lòng hiếu thắng rất mạnh. Lúc nào cũng tự nhủ sau này mình phải thành công, để người khác tôn trọng mình. Vì vậy có được cơ hội này, Mạc Nhan năm mười ba tuổi bỏ xuống tính côn đồ, chuyên tâm cho giấc mơ trở thành minh tinh của mình.

*

Cố Thủ về nhà, mở máy tính ra tìm kiếm "Tình đầu quốc dân". Sau khi mở diễn đàn ra, trong phút chốc đều kinh ngạc ngây người. Càng xem, tìm càng đập rợn rợn.

Dù sao anh vẫn còn là độ tuổi thiếu niên, ở độ tuổi này yêu đương mà bị phát giác, nhất định sẽ bị gia đình cấm cản, nhất là ba anh, là một trong những người đầu tiên không cho phép. Nếu làm lớn chuyện ra, phía trường học biết sẽ tìm đến anh nói chuyện một chút, sau đó xử phạt. Nhóm học sinh cũng sẽ bàn tán sau lưng.

Chẳng qua sau khi khiếp sợ, thì dần dần trấn định lại.

Cố Thủ có tố chất tâm lý rất tốt, nếu không đòi trước sẽ không trở thành quản lý nổi tiếng như vậy. Anh không phải là người có thủ đoạn ghê gớm như người khác, nhưng những việc anh làm và ánh mắt anh được người người công nhận.

Bây giờ, chẳng qua là mấy tâm hình thôi, nói bằng miệng thì không có bằng chứng. Anh cùng Mạc Thiên hiện tại không có bất cứ quan hệ mập mờ nào,

gặp gỡ nhau cũng ít. Trên mạng bình luận chẳng qua là suy đoán, bạn bè trên mạng bình luận không thể tin. Chỉ cần họ nhất quyết không phải, trường học cũng chẳng làm được gì.

Thêm nữa, Mạc Thiên và anh đều là học sinh giỏi. Giáo viên đối xử với học sinh giỏi có dung túng nhất định.

Nếu có mời phụ huynh, anh cũng có thể nói mẹ đi. Dù sao tiếng Trung mẹ anh không rành lắm, nếu thầy không dùng tiếng anh thì không nói chuyện được với mẹ. Ba anh thì đi làm ăn xa, không có thời gian để quan tâm chuyện của anh.

Trong lòng bình tĩnh lại, anh mở mấy trang xử lý ảnh trên mạng ra. Sau đó tìm lại topic cũ, lưu lại hình ảnh đặt vào một thư mục rồi bắt đầu chỉnh sửa.

Anh vậy mà cảm thấy mấy tấm hình này lưu lại để xem cũng tốt.

Trong diễn đàn có người nói, ánh mắt của Mạc Thiên chính là tình yêu. Giống như trong mối tình đầu, cái nhìn của những người yêu nhau giống như ánh mắt Mạc Thiên vậy.

Có người nói, hai người nhìn rất xứng đôi, có tướng phu thê.

Có người đang nhớ về mối tình đầu của mình, vẫn còn đang cảm thán. Lúc trước không nên bỏ lỡ người ấy, sau này nằm mơ nhớ lại, hối hận đã muộn màng.

Có người thì bảo không nên yêu sớm, nhưng có phản hồi rất nhanh. Mọi người bảo bây giờ có phải xã hội cũ nữa đâu, yêu sớm có gì mà xấu. Người này căn bản không có thanh xuân, liền không cho phép người ta có thanh xuân hay sao!

Trên mạng giống như một cái bình lớn, bên trong có rất nhiều loại người. Tính cách nào cũng có, không biết được bên ngoài họ là người nổi tiếng hay là công nhân, trên mạng đều có quyền tự do bình luận. Cũng không biết họ đang ở nơi vàng son rực rỡ, hay ở trong tiệm net ồn ào.

Người từ khắp nơi, có thể giấu tên. Không kiêng nể gì phơi bày ra bản chất thật của mình, mình nghĩ gì cũng được. Thậm chí những vấn đề không lành mạnh cũng không kiêng nể. Là anh hùng bàn phím, không chịu trách nhiệm gì, cũng không có nguy hiểm gì. Phát sinh ra chuyện gì cũng không tìm họ mà đòi công đạo.

Cố Thủ không để ý mấy đến những người này, chỉ là lo lắng Mạc Thiên. Làm sao cô chấp nhận được chuyện này?

Lúc cô nhắc đến chuyện này, hình như rất bình thản. Có lẽ không phải chuyện gì lớn với cô.

Anh vì vậy mà muốn thu xếp tốt chuyện này, bắt đầu report bài viết này. Sau đó liên hệ với người chủ topic, yêu cầu xóa bài này đi. Lăn qua lăn lại một tối, chủ blog xin lỗi Cố Thủ. Tò ý không ngờ chuyện sẽ thành ra như vậy, nên gỡ bài xuống. Trên diễn đàn cũng xóa tag tìm kiếm về họ trên diễn đàn, vì vậy không ít bài viết cũng bị kéo theo.

Sau đó, Cố Thủ ở trên mạng kiểm soát những từ khóa có thể ra kết quả. Nếu như có ai đăng giống, nếu mắng được thì mắng. Không mắng được... anh lặng lẽ report bài đăng, diễn đàn nhỏ thì hack luôn.

Nhưng, Cố Thủ lúc này vẫn còn nhỏ. Trong lòng chỉ lo lắng người lưu lại ảnh chụp không ý thức được, mấy diễn đàn sau khi bị hack, lập tức tra IP Cố Thủ. Còn đem địa chỉ này công bố lên mạng.

Từ địa chỉ này còn có thể biết được nơi Cố Thủ ở, cứ từ việc này điều tra ra, chỉ cần Cố Thủ đi đến trường, việc tìm ra anh chỉ là sớm muộn.

Cố Thủ nghĩ chuyện này to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có. Không ngờ, càng làm càng lớn chuyện.

Anh chán nản căn môi, trong lòng lo lắng. Không ngừng lật sách tập trung học, chính lúc này điện thoại anh đột nhiên báo tin đến. Anh mở tin nhắn ra, là Mạc Thiên nhắn.

"Tiểu Thủ, hôm nay tôi gặp một chuyện rất vui. Kịch bản tôi viết được duyệt rồi, Mạc Nhan có thể sẽ có một vai diễn nữa. Còn việc diễn đàn, cậu không cần lo lắng. Tôi không quan tâm chút nào, cây ngay không sợ chết đứng. Mà dù chúng ta có thật sự yêu nhau, đối mặt với chuyện nhỏ đó có sao đâu, phải không?"

Nếu chúng ta thật sự yêu nhau...

Anh xem tin nhắn đến thần thờ, sau đó nhìn lên màn hình máy tính. Trời đã gần sáng rồi.

"Sao giờ này chưa ngủ?"

Anh định thần lại, lúc này anh vẫn chưa biết được duyệt kịch bản là sao đâu.

"Không đánh thức cậu chứ? Tôi vừa họp gia đình xong. Vẫn còn đang rất vui, nên không để ý thời gian lắm!"

"Không sao, gọi điện được không?"

Tin nhắn vừa gửi đi, đã có cuộc gọi từ Mạc Thiên. Có thể thấy, cô nằm trong chăn nói chuyện. Lúc nói cũng nhỏ giọng:

"Alo, Tiểu Thủ... có chuyện gì à?"

Cố Thủ trầm mặc một hồi, mới lo lắng nói ra.

"Tôi hình như làm hỏng việc rồi..."

"Làm sao?"

Thế là Cố Thủ kể lại chuyện diễn đàn cho Mạc Thiên nghe, còn nói về việc bị tra IP nữa.

"Không sao đâu"

Mạc Thiên lại cảm thấy bình thường, hiện tại cô nghĩ, yêu sớm cũng chẳng có gì to tát. Chỉ cần khi trường học và gia đình ngăn cấm, vẫn quen lén nhau là được mà. Chỉ là, hiện tại họ còn chưa là gì của nhau, đã bị phát hiện thì không hay lắm. Nói vậy thôi, nếu như cô và anh cùng nhau đảm đương, cô cảm thấy tốt thật tốt. Núi đao biển lửa còn không sợ, ngại gì một bài viết chứ?"

Chỉ cần, Cố Thủ kiên trì.

Chỉ cần, anh vẫn thích cô, cô cũng thích anh.

Những điều khác, đều không quan trọng.

"Ừ, có ảnh hưởng gì đến cậu không?"

"Không sao đâu, chỉ là mấy tấm hình thôi mà. Chúng ta không có ôm, cũng không hôn, càng không dùng dùng dùng, vậy còn sợ cái gì? Chẳng lẽ thời phong kiến đã qua lâu rồi, bây giờ nam nữ còn không được động chạm ư?"

"Dùng dùng dùng là sao...?"

Cố Thủ lại hỏi. Diêu Thiên Nam trả lời anh có lần nói về từ này, anh đều nghĩ đó chỉ là tiếng lóng gì đó thôi.

"Ặc, sau này tôi dạy cậu, đến lúc đó cậu sẽ biết thôi"

Cố Thủ không hiểu đầu cua tai nheo gì, không hỏi gì thêm. Lúc tắt điện thoại, mở website ra tìm kiếm.

Dùng dùng dùng nghĩa là gì?

Nhưng mà, tại thời điểm năm 2005 không có giải thích được từ này.

Hay là có nghĩa là vớ tay nhí?

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: A Đạt Lý Tiểu Long

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 30: A Đạt Lý Tiểu Long

Với học sinh cao trung năm nhất, tháng chín là tháng bận rộn nhất không thể nghi ngờ. Nào là phải hoàn thành đợt học quân sự, làm quen với cách học tập của cao trung. Làm quen bạn mới, dọn dẹp vệ sinh phòng học. Đã vậy, cuối tháng còn có một kì thi khảo hạch.

Theo Mạc Thiên thấy, đề thi khảo hạch vẫn rất đơn giản, không có khó khăn nào. Vì vậy cô làm được tương đối nhẹ nhàng, sau khi làm xong tra kết quả với bạn khác. Nhận ra là mình làm đúng rất nhiều.

Cuối cùng, Mạc Thiên vẫn ghi danh vào mục chạy 800 mét và chạy bền 3000 mét. Sau đó còn đi tham gia chạy tiếp sức nữ 4 người 800 mét nữa.

Sơ trung và cao trung đều cùng một trường, nên khi đại hội thể thao diễn ra hạng mục của sơ trung và cao trung diễn ra đồng thời. Đại hội thể thao cũng kéo dài đến hai ngày.

Hôm đó, trong ngày đại hội thể thao, Mạc Thiên nhìn thấy Cố Thù với bộ dáng rất...

Không biết trường học nghĩ gì, dường như là muốn quảng bá văn hóa phương đông, vì vậy đặt cho Cố Thù một bộ trang phục như Lý Tiểu Long. Có điều, không phải đồ đặt may, nên đồ hơi rộng. Cố Thù vốn cao gầy, nên mặc vào như đồ hip-hop vậy. Rõ ràng là quần bó, mặc vào cứ như quần ống loe. Có điều, nếu so sánh Cố Thù với những người xung quanh. Mạc Thiên thầm đồng ý quan điểm quần áo muốn mặc đẹp, phải xem người mặc là ai. Trang phục không ra sao như vậy, Cố Thù mặc vào vẫn rất đẹp.

Cố Thù bận trang phục Lý Tiểu Long, trên tay là một dải lụa màu đỏ. Từ xa nhìn lại, giống như hiệu trưởng cổ tình làm nổi bật, rất nhiều ánh mắt dừng lại trên người anh. Nhất là mái tóc vàng nâu của anh.

Kì thật, bình thường Cố Thù sống rất giản dị. Thường xuyên mặc đồ màu trắng, không thì xám bạc hoặc đen. Rất ít khi mặc đồ sặc sỡ, nhiều nhất cũng chỉ có áo sơ mi kẻ vuông hoặc màu xanh nhạt, cùng với quần jeans. Màu sắc như hôm nay, Cố Thù rất ít mặc.

"Nhìn đẹp ghê"

Mạc Thiên chạy đến gần sân khấu chính, đến gần Cố Thù nói một câu như vậy.

"Ngừng cười rồi hãy nói"

Cố Thù liếc qua gương mặt đang nhìn cười rất đáng ghét của Mạc Thiên, hơi ngượng ngùng.

"Nhìn không nổi..."

"Vậy tránh xa tôi ra"

Anh nói, còn đẩy nhẹ cô một chút. Mạc Thiên không chịu, cứ đứng cạnh Cố Thù không chịu rời đi.

"Đã bảo chụp ảnh với tôi rồi mà"

"Thấy cậu cười như vậy, tôi không muốn chụp"

"Chụp ảnh thì phải cười chứ, nào, cậu cười một cái đi"

Cô nói, rồi kéo kéo gương mặt Cố Thù liền bị anh trừng một cái. Kết quả càng chọc cô, chuyển sang véo véo gương mặt anh.

Đầu ngón tay còn vương lại nhiệt độ trên cơ thể, rất ấm áp. Khi cô ở gần, có một mùi hương nhẹ nhàng. Sức lực đầu ngón tay cũng rất nhẹ nhàng, có véo cũng không thấy khó chịu. Anh liên tục tránh né, lại thấy Mạc Thiên nghiêng đầu, hướng về một hướng gọi.

"Cà Tím!"

Anh theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy Bạc Cách đã cầm sẵn trong tay một máy ảnh SLR chất lượng 5D, siêu nét siêu HD. Bấm máy về chỗ này liên tục như đã sắp đặt sẵn vậy.

Lúc này, Mạc Thiên cũng buông tay khỏi anh. Đứng bên cạnh anh, người hơi nghiêng dựa hờ vào anh, kéo kéo tay anh.

"Cậu phối hợp chút nào"

Cố Thù rất bất đắc dĩ, nhìn máy ảnh khẽ mỉm cười. Nhưng nụ cười này lại thâm không nở nhìn.

Sau khi chụp xong, Cố Thù hỏi cô.

"Để tôi khoác áo ngoài đồng phục học sinh, chúng ta chụp nữa người trên được không?"

"Cũng được, nhưng mà vì cậu mặc thể này mới có thứ để kỉ niệm. Còn mặc đồng phục học sinh thì kỉ niệm gì nữa..." Chờ đến khi hai người kết hôn, lâu lâu lôi ra ghẹo anh cũng vui lắm.

Tô Lương Ngừ đi lấy giờ thi đấu lúc này cũng quay lại, đang tiến về Mạc Thiên cùng Cố Thù. Nhìn thấy họ chụp ảnh, lập tức lại gần.

"Bạc ca, chụp cho tớ một tấm với nữ thần đi"

Từ khi đại hội thể thao khai mạc, Tô Lương Ngừ không gọi Mạc Thiên là Tiểu Công Chúa nữa, chuyển thành nữ thần.

Bạc Cách cầm máy ảnh, nhìn anh, lại quay qua nhìn Mạc Thiên. Hình như Mạc Thiên không tình nguyện lắm, lúc này đã thấy Lưu Tiểu Tiểu nhảy ra hòa giải.

"Thêm tớ nữa, chúng ta chụp ảnh lấy hên đi"

Nói xong, đẩy Cổ Thủ đến cạnh Tô Lương Ngữ. Dường như Tô Lương Ngữ cũng không để ý lắm, chỉ mỉm cười với Bạc Cách.

"Tôi đứng giữa" Cổ Thủ nói xong, liền bình thân đứng giữa Mạc Thiển và Tô Lương Ngữ.

Lưu Tiểu Tiểu đứng ngay cạnh bên còn lại của Mạc Thiển. Tô Lương Ngữ chỉ đành đứng bên cạnh Cổ Thủ không di chuyển. Do đó, khi chụp ảnh bốn người, không khí cứ kì lạ làm sao đó.

Chụp xong rồi, Tô Lương Ngữ quay sang gọi tên mấy người rồi nhắc nhở họ về lớp.

"Nhanh đi qua đi, sắp bắt đầu rồi đó. Đầu tiên là hạng mục chạy 800 mét"

"Ờ ờ ờ!" Mạc Thiển mắng một câu, bắt đầu kéo quần xuống, mở ra bên trong có quần thể thao ngắn.

"May mắn bản cô nương đã mặc quần áo bên trong, nếu không làm sao thay kịp"

Cổ Thủ nhìn mà trợn trắng mắt, người nhìn dễ thương như vậy, cứ chỉ lại không chút thực nữ nào vậy là sao?

Tô Lương Ngữ nhìn thấy còn có tâm trạng cười lớn, vẫy vẫy tay.

"Tớ đi đây, từ lúc bắt đầu vào trường, cứ như luôn trong trại quân sự vậy"

Sau khi Tô Lương Ngữ rời đi, mọi người bên cạnh cũng đi theo. Chỉ để lại Cổ Thủ đứng cạnh sân khấu chính, biểu tình âm trầm. Anh thật ghét cảm giác này...

Không học cùng lớp với Mạc Thiển. Tô Lương Ngữ thì ngày ngày làm bạn bên cạnh cô, chỉ dựa vào quan hệ như vậy... Mạc Thiển cho dù từng bảo không còn thích Tô Lương Ngữ nữa, nhưng lúc anh nhìn thấy họ đi cùng nhau, trong lòng vẫn không thoải mái được.

Anh trước giờ cũng không nghĩ, mình lại là người hẹp hòi đến vậy. Chỉ cần nhìn thấy nam sinh lại gần nữ sinh mình thích, trong lòng sẽ sinh cảm giác khó ở như thế.

Nhưng mà, anh cũng chỉ có thể buồn bực một mình mà thôi.

Nhìn về phía xa, đã thấy Mạc Thiển đứng ở lớp của mình. Xếp hàng vừa cười vừa nói, Bạc Cách đang bị thương ở tay, không tham gia hội thao đứng cạnh họ chụp ảnh.

Anh thở dài một hơi, bên cạnh có người nhờ anh cầm hộ cò.

*

Hạng mục chạy dài này, đều là sáng sớm cử hành. Thời điểm này trời nắng không gắt lắm, nắng sớm rất ấm áp, sẽ không khiến học sinh tham gia chạy quá mệt mỏi.

Ngày đầu tiên, hạng mục đầu tiên là chạy 800 mét. Hạng mục cuối cùng là chạy bền 1500 mét.

Ngày hôm sau nữa, hạng mục đầu là chạy bền 1500 mét.

Vì là hạng mục đầu tiên, nên được chú ý rất nhiều. Tất cả mọi người trong lớp đều đứng ở khối lớp của mình để cổ vũ. Còn nếu là nửa sau hội thao, mọi người sẽ tán loạn lên. Người thì cầm cổ vũ, người thì trong đội hậu cần, người cầm thi đấu. Vì vậy đi đi lại lại sẽ nhiều hơn là bây giờ, không thể tập trung xem được. Mạc Thiển đi vào bên trong lớp, cởi đồng phục xong, bên trong lộ ra đồng phục thể thao.

Đồ thể thao của cô đặc biệt chọn mua. Áo khoác trắng ngắn tay, bên trên có huy hiệu cò ba lá. Cô mặc một cái quần đùi màu hồng rộng rãi, vẫn khéo léo khoe được chân thon dài. Nhìn rất đẹp.

Dưới chân đi một đôi giày thể thao hồng nhạt, cũng có logo cò ba lá. Lộ ra tất trong nhiều màu bên trong, nhìn rất đáng yêu.

Cô vừa khởi động làm nóng người, vừa dán số báo danh lên người, rồi đi báo danh.

Đại hội thể thao đầu tiên sẽ là tiểu học, sau đó là sơ trung, cuối cùng sẽ là cao trung. Vì vậy Mạc Thiển chờ đến nửa ngày, cũng chưa thấy gọi tên mình. Lúc này, có người lại gọi tên cô.

"Chị Mạc Thiển!"

Nghe đến âm thanh này, Mạc Thiển khẽ chau mày. Nhưng vẫn quay đầu nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Diêu Thiển Nam chạy đến. Đưa cho cô một chai nước, hỏi:

"Chị Mạc Thiển, chị cũng tham gia chạy 800 mét à?"

"Ừ, em cũng vậy à?"

Cô nhận lấy chai nước, chỉ là cầm trong tay chứ không mở ra uống.

"Không phải, em chỉ muốn đưa nước cho Cố Thù. Đi qua đây thấy chị nên chạy đến"

Mạc Thiển nhìn nước khoáng trong tay, cười:

"Muốn đưa cho cậu ấy à?"

"Không sao, em có thể lấy bình khác"

"Không cần đâu"

Mạc Thiển nói xong, mở nắp bình ra uống một ngụm. Sau đó vặn nắp lại, đưa nước cho Diêu Thiển Nam.

"Đưa bình này đi"

Diêu Thiển Nam chỉ nhìn, không cầm lấy.

"Không cần, em lấy bình khác"

"Đưa cậu ấy đi, cậu ta sẽ không chê đâu. Cậu thường xuyên dùng cốc của chị, chị uống chưa nhiều mà"

Diêu Thiển Nam mỉm cười như không, cầm lấy nước, dường như còn muốn nói chuyện với Mạc Thiển. Chỉ là lúc này Bạc Cách đi đến, gọi với tới cô:

"Ở trước là nam sinh sơ trung, sau đó sẽ là nữ sinh sơ trung. Cuối cùng là mọi người, nếu theo tốc độ này, chắc tầm hai mươi phút nữa mọi người chạy"

Diêu Thiển Nam nhìn thấy Bạc Cách, khẽ gật đầu. Bạc Cách cũng không thèm để ý ai, hỏi Mạc Thiển:

"Đây là ai vậy?"

"Yên tâm đi, người ta theo đuôi Cố Thù, không phải em tớ"

"..."

Bạc Cách không trả lời, chỉ nhìn Diêu Thiển Nam, gật gật đầu với Diêu Thiển Nam. Sau khi Diêu Thiển Nam rời đi, Bạc Cách mới xích lại tới gần Mạc Thiển:

"Theo đuôi Cố Thù?"

"Ừ"

"Đến ra oai với cậu à?"

"Ừ"

"Có cần tớ dọn dẹp nhóc con này dùm cậu không?"

"Không cần đâu, tớ tự xử lí được. Tình địch này cơ bản không cùng cấp bậc với tớ"

Bạc Cách cũng không quan tâm mấy, cầm lấy đồng phục và áo khoác học sinh Mạc Thiển đưa cho cô:

"Mặc vào đi, sáng nay hơi lạnh. Tụi mình ở đây chờ, hay là quay về?"

"Đi thôi, đến trước mặt Cố Thù chơi"

*

Ở mỗi hạng mục, mỗi nữ sinh sẽ có hai người tham gia. Phân chạy hai lần. Mỗi người chỉ cần chạy một lần, trọng tài sẽ ghi lại thành tích, sau đó lấy trung bình làm thành tích sau cùng.

Mạc Thiển đến trước mặt Cố Thù và Diêu Thiển Nam lượn một vòng, làm xong vài động tác "khởi động" rồi đi khỏi.

Bởi vì cô nhìn thấy, Diêu Thiển Nam luôn luôn đứng sát Cố Thù. Nhưng anh căn bản không quan tâm ai, ánh mắt luôn dõi theo cô. Vì vậy, cô rất thỏa mãn yên tâm thi đấu.

Không thể nghỉ ngơi, nhìn Mạc Thiển chạy băng băng trên đường chạy, chính là cảnh đẹp ý vui.

Cô ở trường rất xinh đẹp, sau khi học quân sự cho dù có rám đen một chút, vẫn không thể giảm đi ngũ quan tinh xảo. Bình thường, cô chỉ buộc đuôi ngựa tóc dài đen, nhìn rất quý củ. Mấy lọn tóc mai không buộc lại được rơi trên gò má, lúc cô chạy nhanh, theo thân thể của cô mà bay nhè nhẹ. Nhìn rất dịu dàng, gió mon man thổi mái tóc cô, gương mặt nhìn nghiêng che nửa kín nửa hở. Nhìn vừa mềm mại, lại không thiếu ngọt ngào.

Thân hình cô rất chuẩn, từ nhỏ đã học múa nên thể hình cô cân đối, đường cong đều có. Trên người không có chút mỡ thừa, chỗ nào cần có đều có.

Những nơi không ra nắng, lúc này đều hiện ra làn da trắng nõn, nhìn rất bắt mắt.

Nhịp chân của cô rất đều đặn, thong dong mà tao nhã. Như thể không phải là một trận đấu, mà là một buổi sáng luyện tập thường xuyên mà thôi.

Động tác như vậy là quán tính mà thôi, trước kia đã từng luyện tập. Mỗi khi chạy bộ buổi sáng, rất có khả năng sẽ gặp được đội ngũ paparazi, phải bảo trì được tư thế đẹp không góc chết, mới có thể làm bình hoa được.

Cái gọi là mỹ nhân, ứng với lấy hoa vì mạo, lấy điều vì thanh, lấy nguyệt vì thần, lấy ngọc vì cốt, lấy băng tuyết vì phu, lấy thu thủy vì tư, lấy thơ từ vì tâm. Cô cảm thấy cô làm được rất tốt.

Từ lúc bắt đầu chạy, đến khi gần kết thúc Mạc Thiển vẫn luôn chạy đều, chưa bị ai vượt qua. Gần về đích, cô còn có sức chạy nhanh hơn. Cuối cùng đến đích đầu tiên, trước mắt thành tích của đang dần dần.

Sau khi đến đích, cô cũng không dừng lại, mà đi bộ thật chậm. Đã thấy một người ăn mặc Lý Tiểu Long chạy đến gần. Trong tay cầm một bình nước uống dành cho người vận động. Nhìn là biết mua cho cô.

Cô mới thắng, nên tâm trạng rất tốt. Nên hướng Cố Thủ vỗ tay "bóp" một cái.

Cô gọi "A Đạt" rồi bày ra một tạo hình cơ bản của Lý Tiểu Long. Nếu như trong tay cô có côn nhị khúc, là có thể múa may rồi.

Cố Thủ dừng lại, có xúc động muốn quăng luôn đồ uống trên tay xuống. Gương mặt trầm xuống ngay lúc cô làm ra động tác như vậy. Nước cũng không cho cô nữa.

Mạc Thiển liền hoảng hốt. Vừa thi xong đã mệt chết, còn phải dỗ tên đáng ghét ngạo kiêu này!

"Ai, quay lại, tôi khát chết rồi... nè, không giỡncậu nữa mà Tiểu Tiểu Thủ..."

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nữ thần tao nhã

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 31: Nữ thần tao nhã

Gần đến giờ nghỉ trưa, Mạc Nhan đi cùng Cố Thủ đến cao trung năm nhất tìm Mạc Thiển. Từ xa, Mạc Nhan đã lên tiếng gọi:

"Bạc ca, chị Tiểu Tiểu. Chị của em đâu rồi?"

Bạc Cách, Lưu Tiểu Tiểu nghe xong đồng loạt hướng về "quái vật" đứng cạnh. Lúc này Mạc Thiển đang mặc đồng phục học sinh. Che chắn rất kỹ. Tay, chân đều không lộ chút nào. Đầu đội mũ, còn mang kính to của mẹ Mạc. Như vậy còn chưa đủ, thậm chí còn có khẩu trang che kín người, không nhìn ra được ai là ai nữa. Mạc Nhan nhìn sững một lúc, rồi mới yếu ớt hỏi:

"Chị ngọc rồi à?"

"Em không biết tia tử ngoại bây giờ hại đến mức nào à?"

Âm thanh quen thuộc của Mạc Thiển phát ra xuyên qua khẩu trang phát ra. Mạc Nhan nghe xong liền ngẩng đầu nhìn trời, ánh mặt trời lúc này rất chói, nhưng không đến nỗi như vậy chứ? Mạc Thiển không thêm giải thích với cậu, nhìn thoáng qua bên cạnh, không sợ chết gheo:

"Ồ, Lý Tiểu Long cởi trang phục rồi à?"

Cố Thủ đáng lẽ còn đang ngắm nhìn cô, nghe được câu này xong hừ một tiếng. Lâm xung quanh bật cười lớn, khiến mặt Cố Thủ càng lúc càng đen.

"Tiểu Tiểu Thù, cậu đến đây"

Mạc Thiên bắt đầu vẫy vẫy tay với anh.

"Cố Thù, cô lao công gọi kìa"

Mạc Nhan lêu đêu theo quấy rối. Mặt Cố Thù càng lúc càng đen, nhưng vẫn đi qua, khi vừa đến nơi, Mạc Thiên đeo lên cho anh một cái khẩu trang. Sau đó, đội tiếp cho anh một cái mũ tương tự cô. Rất quan tâm nói:

"Đừng để đen nha"

Vì câu nói ấy, anh không lấy xuống nữa. Mạc Nhan đến gần họ, mục đích chính là cùng đi ăn.

Mỗi lần đến đại hội thể thao, trường học luôn mở cổng trường. Họ không cần ở trong phòng ăn của trường ăn cơm, có thể ra ngoài đi ăn. Mọi năm vào ngày này, xung quanh trường có rất nhiều người bán hàng rong bày sạp. Chỗ thì bán cơm hộp, chỗ thì bán đồ ăn khác. Những đồ bán lúc này vừa rẻ vừa kinh tế. Ba đồng đã có một chén lớn Mì Cay Thành Đô, hai đồng mua được Bánh Rán Trái Cây. Lòng nướng một đồng một xiên, nhiều hơn xiu cũng chỉ hai đồng. Mạc Thiên còn nhớ kĩ, Hamburger McDonald năm 2015 chỉ có sáu đồng một cái. Lúc cô sống lại, đã tăng lên mười sáu đồng.

Trong lúc mọi người bàn luận, Mạc Thiên ngồi cùng Cố Thù ở trong phòng chờ, xích lại gần anh thì thầm:

"Chúng ta vì dính phải vụ môi trường đầu quốc dân, nên phải cải trang chút xíu. Cậu nhớ kéo khóa đồng phục, cổ áo phải cao che được miệng"

Nói xong, cô còn giúp Cố Thù kéo khóa lên. Còn chỉnh lại cổ áo che kín cằm anh. Cố Thù để cô chơi chán, rồi mới đắc dĩ đáp:

"Trong trường mà che vậy, càng kín càng dễ gây chú ý mà?"

"Theo kinh nghiệm của tôi, có thể thấy cậu rất nổi bật, nhưng sẽ không biết cậu là ai. Càng không muốn tìm hiểu xem cậu là ai cả. Nhưng nếu phát hiện được, sẽ có người kéo bạn bè đến bàn luận, lúc nói chuyện sẽ gây chú ý nhiều hơn. Đến lúc đó, như hiệu ứng bướm bướm vậy, càng lúc càng nổi"

"Ừ..."

Cố Thù rầu rĩ đáp lại một tiếng, cảm giác duy nhất là... nóng chết được.

Mấy người bàn luận rất lâu, cuối cùng quyết định đi ăn lẩu cay.

Cố Thù nóng đến mức mồ hôi chảy đầu trán, nhưng không phản đối gì cả. Anh vào nhóm này sau mọi người, nếu mở miệng phản đối thì không hay lắm. Anh không coi mở giống Lưu Tiểu Tiểu, chỉ có thể chịu đựng đi theo.

.Khác với những tiệm ăn khác, lẩu cay lúc này không đông khách lắm. Bên trong có điều hòa mở, nên không khí rất mát mẻ.

Mọi người vừa ăn, vừa bàn về lễ Quốc Khánh sẽ đi đâu chơi. Mạc Nhan với Mạc Thiên tất nhiên không đi cùng được.

"Chị của em phải viết kịch bản, còn em thì phải học lớp diễn xuất. Học được ba ngày rồi"

Mạc Nhan nói, nhưng cậu không ăn được đồ cay nên uống nước ừng ực.

Chuyện Mạc Thiên viết kịch bản, Bạc Cách, Lưu Tiểu Tiểu và Cố Thù đều không rõ lắm. Vì vậy Mạc Nhan bắt đầu sinh động mô tả lại:

"Chị của em bây giờ là thần tượng của em rồi. Nói viết kịch bản và viết kịch bản, mấy ngày trước còn được kí hợp đồng với công ty điện ảnh, kiếm được hơn ba mươi vạn. Em còn có cơ hội đi diễn vai thời thơ ấu của nam phụ. Lợi hại khối phải bản!"

"Thật không trời? Được nhiều tiền vậy á? Viết có dễ không, chị viết được không?"

Lưu Tiểu Tiểu cảm thấy hứng thú.

"Tất nhiên là thật mà, nếu không thì sao em lại tìm chị đi ăn cơm? Nhưng mà viết không dễ vậy đâu, chị của em đêm nào cũng hơn mười hai giờ mới rời máy tính. Công ty điện ảnh trả lại cho chị ấy mấy file cần chỉnh sửa, em nhìn sơ qua, tầm mười hai trang đó.

"Vậy không được rồi, phòng ngủ của chị không có máy vi tính, nếu không cũng học rồi. Mạc Thiên cậu thật là lợi hại"

Lưu Tiểu Tiểu cảm thán. Bạc Cách hỏi Mạc Nhan.

"Cậu diễn được à?"

"Dĩ nhiên rồi, tôi đang cố gắng học mà"

Bạc Cách dường như không có thái độ tốt, tiếp tục cảnh cáo Mạc Nhan.

"Tôi nói với cậu, đừng làm Thiên Thiên xấu mặt, tuổi của Thiên Thiên làm biên kịch, vừa bị tổ biên kịch bắt nạt. Phó biên tập cũng bị áp lực, Thiên Thiên vừa tiếp xúc nghề này, cái gì cũng không hiểu, người còn ngốc nữa..."

Mạc Thiên nghe Bạc Cách nói xong câu đầu, trong lòng ấm áp, nhưng đến câu sau, trợn trắng mắt nhìn Bạc Cách.

"Cậu mới ngốc"

"Em biết, mấy ngày nay đi học diễn xuất. Mười một giờ mới về nhà, ngày Quốc Khánh. Ngoài lớp 1 cho nghỉ, còn lại đều học từ tám rưỡi đến mười một giờ mới được về. Với cả, thầy giáo biết được chị em là biên kịch, có thể đề cử diễn viên nên đối xử với em cũng rất tốt. Có thể là muốn dạy em tốt, rồi sau này để chị em tiến cử học trò của thầy"

Mạc Nhan đáp, ăn thêm vài miếng rồi xới thêm một chén cơm trắng.

Cố Thủ lắng nghe, trong tâm không hiểu sao có chút mất mát.

Mạc Thiên nhỏ vậy đã có thể làm biên kịch, còn kiếm được nhiều tiền như vậy. Tiền đồ vô cùng rộng mở, sau này anh có thể xứng với cô không đây? Mạc Nhan muốn học diễn xuất lúc ngày nghỉ, anh cũng không tìm được lí do đến nhà Mạc Thiên tìm cô chơi. Trong trường học nói chuyện với cô thì ngại ngùng, khó khăn lắm mới gặp được cô ở nhà thì lại không có cơ hội nói chuyện. Ai ngờ, Lưu Tiểu Tiểu đột nhiên nói một câu:

"Cố Thủ không phải là ở gần nhà Mạc Thiên sao? Mấy ngày nay chắc sẽ rất bận, buổi trưa cậu sang đó mua cơm cho cậu ấy đi. Dù sao cũng chỉ là cơm thôi mà, Mạc Nhan sùng bái chị như vậy, chắc chắn sẽ trả lại cậu tiền mua cơm"

Mạc Thiên và Bạc Cách đều biết, Lưu Tiểu Tiểu đang giúp đỡ chuyện này. Mạc Nhan thần kinh rất thô, không nhạy cảm mấy, còn gật đầu.

"Ừ, Cố Thủ hay giúp mua cơm cho chị tao đi, bây giờ đưa trước một trăm nè, không đủ thì lấy thêm. Kì nghỉ ba trông cửa hàng rất bận, mẹ tao thì cũng ra đó phụ tính toán sổ, không có thời gian quan tâm chị đâu"

Nhà Mạc Thiên, khi nuôi dạy con thường là con gái thì được dư dả tiền hơn, con trai thì trọng tính cách hơn. Vì vậy mỗi tháng cho Mạc Thiên sáu trăm tiêu vặt, còn Mạc Nhan chỉ được bốn trăm. Tháng nào vui vẻ mới được năm trăm.

Tất nhiên, buổi sáng và chiều đều ở nhà. Trong trường học có cơm trưa, phiếu cơm, giày dép, trang phục đều do mẹ Mạc mua. Tiền đó chỉ là tiền tiêu vặt thôi.

Bình thường, tiền tiêu vặt của Mạc Nhan ít hơn Mạc Thiên rất nhiều. Thường là Mạc Thiên sẽ trả, nhưng bây giờ Mạc Thiên cho cậu cơ hội đóng phim, nên cậu mới trả dịp này.

"Được thôi"

Cố Thủ đáp ứng rất nhanh, tim đập rộn cả lên. Đưa cơm trưa cho Mạc Thiên, có phải là có cơ hội ngồi riêng với Mạc Thiên không? Mạc Thiên nghe xong, lập tức vui vẻ cảm thán.

"Tốt quá, mỗi ngày đều có soái ca đưa cơm cho mình rồi"

"Viết cái đó rất mệt à?"

Cố Thủ rất quan tâm đến thân thể của Mạc Thiên.

"Rất mệt, vì tôi vừa tiếp xúc mảng này, không quen thuộc. Mà bên điện ảnh lại gọi ý rất nhiều thứ, nên đầu muốn quay theo họ"

"Nhớ giữ sức khỏe"

"Ừ, Tiểu Tiểu Thủ thật tốt"

Mạc Nhan nghe xong nổi hết da gà.

"Tiểu Tiểu Thủ, em còn tưởng là Bánh Bao Nhỏ chứ!"

Ngày tiếp theo của đại hội thể thao, Mạc Thiên sáng sớm đã chạy bền 3000 mét. Không hiểu sao, hôm nay người quan sát cổ vũ cô rất nhiều, có nhiều người còn không rõ lớp. Cũng cổ vũ cô luôn. Chỉ là không gọi được tên cô, chỉ gọi số cô mà cô vũ.

Lúc chạy qua sơ trung, thấy Mạc Nhan đang đứng đánh trống, cổ vũ cô. Cô còn vẫy vẫy tay với cậu, mỉm cười tươi.

"Đừng có cười, sốc hông bây giờ! Chị ngốc à"

Mạc Nhan hét lớn, Mạc Thiên đã chạy xa rồi. Ngày hôm qua, cô chạy 800 mét được vị trí thứ hai toàn khối. Hôm nay chạy 3000 mét, sắp biết được thành tích rồi. Mạc Thiên vẫn duy trì như trước, chạy bình thường không nhanh không chậm, có người cổ vũ cô, cô còn nhẹ nhàng ở hướng đó mỉm cười vẫy tay. Như vậy, giống như đem trận đấu thành một buổi du lịch ngắm cảnh, không có gì là mệt mỏi cả.

Bạc Cách đứng ngoài vòng thi đấu xem trò này xong, không nhận được mắng thăm:

"Cô ngốc này khẳng định chạy xong bị sốc hông!"

Kết quả, Bạc Cách phải thất vọng rồi. Mạc Thiên giống như có siêu năng lực vậy, chẳng những có thể từ người cuối cùng vượt lên, còn có thể bỏ xa người thứ hai nửa vòng sân. Gần đích năm trăm mét, còn có sức tăng tốc. Đến khi kết thúc, một đám người chạy đến đỡ cô, Mạc Thiên lại như chẳng có chuyện gì. Vừa đi bộ vừa nhìn xung quanh:

"Sao Lý Tiểu Long nhà tớ không đến?"

"Hình như có lãnh đạo của bộ giáo dục đến, nên cậu ta không đến được"

Mạc Thiên không khỏi thất vọng, cầm quạt trong tay Bạc Cách, trên đường nghe được âm thanh của người chủ trì. Không những Mạc Thiên về đầu, còn phá kỉ lục năm trước.

"Thấy chưa, bản cô nương vừa ra đã phá kỉ lục của nữ rồi"

Mạc Thiên bắt đầu khoe khoang, ngày hôm qua Bạc Cách thi 1500 mét chỉ được thứ năm.

"Cho nên hai năm sau chạy 3000 mét mình cậu bao hết"

"Bạc Ca, cậu nóng đúng nha. Một câu bùng tình người trong mộng"

"Đồ ngốc!"

Mạc Thiên đột nhiên không vui vẻ nữa. Chẳng qua, Mạc Thiên vì tham gia cuộc thi này, trở thành người nổi tiếng trong trường. Người khác nhắc đến cô đều là "là người chạy 3000 mét không tốn bao nhiêu sức, vượt qua được cả nam, đây là một nữ hán tử, cũng là người xinh nhất khối, Mạc Thiên"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cô nam quả nữ (1)

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 32: Cô nam quả nữ (1)

Đại hội thể thao kết thúc một thời gian, Mạc Thiên trở về nhà thì nhận được bưu kiện của nhà xuất bản. Phần đầu tiểu thuyết này là cô viết trước khi họp đồng được kí. Biên tập viên có lẽ là trước ngày Quốc Khánh đã kiểm duyệt tất cả bài viết. Vì vậy mà bản thảo của cô cũng được kiểm duyệt.

Bản thảo của cô bị trả lại.

Biên tập viên bên đó còn gửi kèm lí do trả lại bản thảo là: bản thảo này tôi đã đọc, phần đầu đọc hơi khó hiểu. Hơn nữa, lại có tới hai nam chính, nếu là nữ thì tốt hơn. Nội dung tuy rất mới lạ, nhưng cũng rất kì lạ. Cách hành văn không có logic, nếu được, hi vọng bạn hãy đọc một số tác phẩm lớn trong nước để học tập cách hành văn và xây dựng tình tiết. Nội dung của truyện có cách suy nghĩ hơi kì lạ, chỉ sợ không phù hợp với xu hướng của độc giả hiện nay. Có thể thử một nội dung gần gũi hơn như thanh xuân vườn trường chẳng hạn.

Nói không thất vọng là giả.

Lúc gửi đi, Mạc Thiên cảm thấy cực kì tự tin. Cảm thấy ý tưởng của mình rất mới lạ, nên mới cố gắng viết một đoạn mở đầu gửi cho nhà xuất bản. Bây giờ bị trả lại bản thảo, trong lòng cũng có chút chướng ngại.

Cô ban đầu là một diễn viên, lại bị nói là một diễn viên bình hoa nên cố gắng học tập rất nhiều thứ. Viết tiểu thuyết là lĩnh vực chưa bao giờ thử qua. Bây giờ thì hay rồi, vì cô tự mãn, cho rằng chỉ cần mình viết là được duyệt. Cô cũng đâu phải thần tiên, làm sao có thể nghĩ làm được biên kịch, thì viết kịch bản là một lần thành danh? Bây giờ viết tiểu thuyết, muốn làm tác giả, viết ngay một đoạn gửi đi... sẽ trở thành một tác giả nổi tiếng?

Công ty điện ảnh cũng là xem trọng ý tưởng của cô, lại nắm được thị hiếu của người xem hiện nay. Trước kia cô cũng đọc rất nhiều kịch bản, biết phải viết như thế nào, tránh được rất nhiều sai lầm trong lúc viết, bên công ty thấy vậy mới cân nhắc, rồi sau đó mới chịu kí kết với cô. Nhưng vẫn đưa lại cho cô mười mấy trang cần sửa đổi. Đó chính là tính chuyên nghiệp của công việc, cô không có tài năng trong lĩnh vực viết, có thể viết được một quyển sách thì sẽ có rất nhiều câu viết không đúng, có lỗi chính tả, nội dung không đạt được cao trào hoặc quá rập khuôn mẫu. Cũng có thể viết xong chẳng ai muốn đọc cả. Cô quá tự tin, cũng quá xem thường ngành xuất bản rồi. Bây giờ vấp phải trắc trở, tuy rằng không đến mức gục ngã, cũng đủ để cô nhìn nhận lại

bản thân.

Sống lại một lần, cũng phải học được cách suy nghĩ. Muốn viết kịch bản, thì phải học những gì biên kịch cần làm. Muốn viết được tiểu thuyết, thì phải học hỏi kỹ thuật viết của các tác giả khác mới đúng.

Định thần xong, cô mới mở ra phần thư mà bên công ty điện ảnh gửi cho cô sửa. Cô vừa sửa lại kịch bản mình viết theo khả năng, chỗ nào không sửa được thì gọi điện cho thầy Ngô để hỏi. Dù sao hiện tại ông cũng là thầy của Mạc Thiển. Cho dù không cần đóng học phí, nhưng trên danh nghĩa ông vẫn là thầy của cô.

*

Ngày 2 tháng 10, gần 11h thì Cố Thù đến nhà Mạc Thiển.

Trước giờ chị em nhà Mạc Thiển rất thích ngủ nướng, nhưng hôm nay dậy từ rất sớm để chuẩn bị.

Mới sáng ra, Mạc Nhan đã được Mạc mẹ dẫn đi tới lớp học diễn xuất. Mạc Thiển ở nhà một mình, mở máy tính ra rồi bắt đầu sửa lại kịch bản. Sửa xong năm tập đầu lại tiếp tục sửa mấy tập sau, như vậy có thể tránh được vài lỗi, cũng tránh kịch bản bị lộ tình tiết.

Lúc Cố Thù đến, Mạc Thiển đã hơi mệt mỏi.

Vì sau khi cô sửa lại kịch bản, công ty điện ảnh lại tiếp tục gửi đến một phần nữa, lần này chỉ có hai trang nhưng phạm vi cần sửa lại vô cùng nhiều. Làm cho Mạc Thiển cảm thấy rất áp lực.

"Tôi mang cơm gà đến"

Cố Thù nói, rồi để đồ ăn lên bàn cơm. Anh cũng mua cho anh một phần, trên lưng mang một bao nhỏ. Năm đó, nam sinh thịnh hành mang loại ba lô hình trụ, giống như ba lô đựng dụng cụ chơi thể thao. Cố Thù cũng mang loại tương tự, không hề sắc sỡ, có thể đoán được có thể là nhà mua gì đó được tặng kèm thôi. Loại ba lô này nhìn thì đẹp mà không hữu dụng lắm, vì bên trong không đựng được nhiều sách vở, được cái là có thể treo được quần áo lên trên, nhìn cũng tiện.

"Cám ơn" Mạc Thiển đáp, ngồi trước bàn ăn rồi mở hộp cơm ra, bắt đầu ăn. Anh cũng thấy được Mạc Thiển có vẻ không khỏe lắm, nên cũng ngồi xuống nói chuyện với cô.

"Kịch bản viết không ổn à?"

"Họ không làm khó tôi, còn nói nếu viết không được thì sẽ cho người khác viết giúp. Chẳng qua là nếu tôi tự sửa lại thì lúc sau sẽ không lặp lại lỗi này nữa. Nên vẫn là tự sửa thì hơn"

Cố Thù nghe vậy gật đầu.

"Chuyện này cũng như làm bài vậy, người khác giúp cậu sửa bài thì có kết quả đúng, nhưng cậu lại không rõ lắm. Sau đó gặp lại vấn đề tương tự, cậu lại lặp lại sai lầm của mình. Không bằng tự mình làm để nhớ lâu hơn"

"Tôi hiểu, nhưng lòng vẫn không vui mấy. Lúc viết họ không nói kịch bản này có vấn đề gì cả, vừa quay đầu đã nói một đống lỗi như vậy"

"Tất cả mọi người đều nghĩ kịch bản tốt, nếu như giấu giếm lấp liếm cho qua, khi có gì đó không ổn thì càng ảnh hưởng đến cậu hơn"

"Tôi biết chứ, chẳng qua vẫn có chút bận tâm." Mạc Thiển cảm thấy trong lòng có chút mất mát, cúi đầu ăn một miếng thịt gà.

Hiện tại cô muốn Cố Thù an ủi cô, không phải ngồi giảng đạo cho cô. Kết quả anh nói chẳng khác gì giảng đạo, trong lòng cô thật không thoải mái. Nhưng cô cũng chẳng thể làm gì khác, không chờ mong gì nữa đành tiếp tục ăn cơm.

"Cậu rất giỏi, nhất định làm được mà"

Cố Thù khó khăn tìm lời, cuối cùng nói ra một câu như vậy.

Cô nghe xong hơi nhướn mày một chút, câu này còn dễ nghe.

"Có cần tôi giúp gì không?"

Anh lại tiếp tục hỏi.

"Cậu không hiểu thì sao mà giúp?"

"Ừ..."

"Cậu mang cặp đến làm gì?"

Cố Thủ nhìn cặp xách của bản thân, chần chờ một chút rồi nói.

"Có muốn đến thư viện làm bài tập không?"

"Đến thư viện làm gì? Ở đây tôi cũng sửa bản thảo được mà. Nếu được thì cậu ở đây làm bài đi, có gì còn tham khảo"

"Cũng được"

Lúc này thì đáp không chút do dự, dễ thấy chắc vì tim lí do anh mới mang cặp đến. Điều này khiến cô mím môi nén cười.

Com nước xong, Mạc Thiên không còn tâm trạng đi sửa bản thảo nữa, cô ngồi trên ghế sofa bắt đầu làm khó Cố Thủ.

"Tham gia đại hội thể thao xong, đến tận bây giờ người vẫn còn đau, khó chịu ghê"

"Có cần tôi giúp cậu xoa bóp không?" Cố Thủ xưng phong nhận việc.

"Được chứ, cậu giúp tôi lấy kem ở trong tủ lạnh đi, nhớ lấy thìa"

"Mới ăn com xong đã ăn kem có được không?"

Cô liền rậm rì kháng nghị: "Tôi một muốn chết rồi, cả người khó chịu... còn phải viết kịch bản. Cậu đến, tôi mới được nghỉ một chút, cậu còn muốn ngược đãi tôi"

Cố Thủ không còn cách nào nói cô, đành dọn sạch sẽ bàn rồi lau sơ qua. Rửa tay xong mới lấy kem trong tủ lạnh cho Mạc Thiên. Còn cầm thêm một thìa gỗ để ăn kem, bây giờ mới đưa cho cô. Mạc Thiên lập tức ngồi dậy, vồ vồ ghế sofa:

"Ngồi đi"

Cố Thủ ngồi xuống cạnh cô, lúc này cô hoành hành cạnh anh, đưa hai chân gác lên đùi anh, chỉ chỉ:

"Giúp tôi xoa bóp chân đi, nhất là đùi, đau lắm"

Hôm nay cô bận một bộ váy ngủ, dài hơn đầu gối một chút, lúc này gác lên nên mếp váy vừa phủ đùi.

Anh thích nhất là chân cô, khi này nó ở ngay trước mặt anh. Chỉ cần cúi đầu có thể nhìn thấy ở vị trí rất gần, từng chi tiết nhỏ đều thấy. Làn da cô trắng trẻo, nhìn rất ướt át lại mềm mịn. Anh đặt tay lên đùi cô, cũng không dám động. Lúc này bị cô lấy thìa gỗ ăn kem đánh nhẹ. Cố Thủ đưa tay bóp nhẹ mấy cái, cô cũng không phản ứng gì, rất tự nhiên. Lúc này anh mới thả lỏng người, bắt đầu xoa bóp dùm cô.

Con gái chân vừa mềm vừa mịn, không giống chân của con trai toàn thịt và thịt, cũng không thô như vậy.

"Đúng rồi, chỗ đó đó, đau lắm. Cậu nhẹ xù, ừ... dễ chịu quá"

Mạc Thiên vừa chỉ huy vừa ăn kem, còn xúc một muỗng kem đút Cố Thủ. Anh hơi chần chờ, vẫn là ăn một muỗng.

Làn môi đụng vào tấm gỗ, mặt trên còn hơi ẩm. Anh biết đây là vì cô ăn qua nên lưu lại, nghĩ đến môi cô hồng hồng đang ăn rồi đút mình, không hiểu sao da mặt dần đỏ ửng rồi lan đến bên tai.

Cô ăn tiếp một miếng, rồi cắn thìa nửa ngày không lấy ra. Rõ ràng anh không nhìn thấy cô, nhưng vẫn chú ý cử động của cô. Vì vậy không thấy ánh mắt cô đang nhìn anh chăm chú, vẫn khiến tim anh đập nhanh hơn bình thường.

Trong không gian vừa yên tĩnh lại riêng tư, trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc, lâu lâu anh chạm vào chỗ mềm cơ của cô. Âm thanh cô hừ hừ rất nhẹ, hai người ở rất gần nhau. Anh cảm thấy chân thật, trong lòng bắt đầu ngửa ngửa. Rõ ràng thời tiết mới sang thu, vẫn chưa đến mùa lạnh, trong phòng cũng mở điều hòa, vậy mà anh càng lúc càng thấy nóng. Giống như không khí xung quanh có hơi ấm bốc lên, như vừa ở phòng tắm hơi vậy.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, mím môi. Sóng lưng thẳng tắp, chân cũng không dám cử động. Động tác trên tay rất nhẹ nhàng, cứ nhìn chân cô, không dám nhìn lung tung, nhất là gương mặt của cô, cùng cô đối diện.

Thời điểm này, cô lại gờ chân lên, tiếp tục.

"Bắp đùi cũng đau"

Anh hơi nghiêng đầu, giúp cô xoa xoa, trong lúc lơ đãng nhìn thấy một quần lót màu hồng nhạt. Chỉ thấy máu ở đầu xộc lên đầu, càng lúc càng nóng.

Thân thể cũng có chút dao động. Nhất là một nơi nào đó...

"Cậu và Diêu Thiên Nam đạo này sao rồi?"

Mạc Thiên đột nhiên hỏi vấn đề này.

"Hỏi cô ấy làm gì?"

Anh vừa đáp cô, lại phát hiện miệng đắng lưỡi khô.

"Không phải cô ấy theo đuổi cậu sao?"

"Tôi không có cảm giác với cô ấy, đã từ chối mấy lần cô ấy vẫn không bỏ, tôi không biết làm sao cũng kệ vậy"

"Cô ấy chủ động vậy, cũng rất kiên trì. Cũng rất xinh xắn, cậu không động lòng chút nào à?"

Cố Thủ hơi nhíu mày, đột nhiên cảm thấy Mạc Thiên và mình đang ở riêng, cô lại nói vấn đề này thật phá không khí. Vì vậy không kiên nhẫn đáp.

"Không thích, không thích là không thích, kiên trì thêm nữa chỉ làm tôi thấy phiền thôi"

Nghe xong đáp án này, Mạc Thiên hơi yên lòng, nở nụ cười.

"Cậu cười gì?"

"Tâm trạng tốt nên cười không được sao?"

"Không phải vừa có suy nghĩ à?"

"Con gái tính cách đều như vậy, cậu không hiểu được đâu"

Anh lười tranh cãi với cô, vì vậy không hỏi nữa, tiếp tục tập trung xoa bóp. Lúc này, Mạc Thiên đã ăn xong kem rồi, vươn tay về phía Cố Thủ chạm vào cần cổ của anh.

"Cần cổ của cậu rất đỏ, nóng lắm à?"

Trước đó cô vừa cầm kem, nên ngón tay rất lạnh. Đã vậy còn đưa tay chạm vào người Cố Thủ đang nóng, rất nhanh cảm thấy ngón tay cô sờ vào rất dễ chịu. Làm anh không nhận được, khẽ cọ cọ vào ngón tay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cô nam quả nữ (2)

Edit: Cải Trắng

Beta: Cải Trắng

Chương 33: Cô nam quả nữ (2)

[Cả đã cắn câu]

Cố Thủ cảm thích với độ ấm mà ngón tay cô mang tới, dụi dụi một hồi rồi nói: " Ừm, đúng là có hơi nóng. "

" Vậy cậu chờ một lát, tôi đi bật điều hòa. " Mạc Thiên nói xong liền đứng dậy đi tìm điều khiển điều hòa.

Sau khi cô đi khỏi đó, ngược lại anh cảm thấy có chút thất vọng và mất mát, nhưng anh cũng thừa cơ hội này điều chỉnh lại hô hấp của mình, anh tóm lấy cái gối ôm ở trên ghế sofa, để lên đùi mình, ngồi im tự điều chỉnh lại nhiệt độ cơ thể mình.

Đúng lúc này, Mạc Thiên mở điều hòa xong xuôi quay trở lại ghế sofa, tóm lấy cánh tay anh mà ôm, bắt đầu làm nũng: " Vừa ăn kem xong, đúng là bụng dạ mát hơn hẳn. "

Cô còn tưởng anh sẽ cho cô dụi dụi mấy cái, ai ngờ anh lại ném cho cô cái gối ôm trên ghế: " Ôm cái này đi, thoải mái hơn đấy. "

Cô không thể không buông cánh tay anh ra, ngồi trên ghế mà ôm cái gối ôm, khuôn mặt cô lúc này bày tỏ sự cạn lời với anh.

Đúng là ngu ngốc...

Chẳng hiểu phong tình chút nào cả.

Vào lúc này, Cố Thù lại nâng chân cô lên, bóp mấy điểm huyết trên chân cô, hỏi cô: " Có đau không? "

" Đau. " Mạc Thiển lập tức thảm thiết kêu lên một tiếng.

" Cậu ăn nhiều đồ lạnh như vậy, mấy ngày nay lại còn không chịu ngủ nghỉ điều độ, trong khi thân thể mình đã không tốt, nếu không phải cậu còn trẻ thì liên tục như vậy sao mà chịu nổi. Cậu xem mặt cậu đi, có mấy cái mụn nhỏ kia, trước kia làn da cậu tốt bao nhiêu, gần đây bị táo bón hả? "

Thấy anh không biết ngưng ngừng mà cứ nói, Mạc Thiển chỉ bĩu môi, không lên tiếng.

" Nói cậu cậu còn không nghe, viết kịch bản đương nhiên là quan trọng, nhưng, đây là cậu đang bán mạng kiếm tiền đây, dù gì đi nữa sức khỏe vẫn quan trọng hơn, thân thể mà yếu về sau rất khó viết được. Còn nữa cổ của cậu, gần đây có thấy nhức không? "

" Tiểu Tiểu Thù, sao cậu nói nhiều như vậy? "

"... "

" Đây là cậu đang quan tâm tôi sao? Tôi rất vui, cậu thật là tốt. "

"... "

" Thật ra cậu nhắc nhở tôi như vậy, tôi rất vui... A, đừng đi mà. "

Mạc Thiển còn đang nói dở, thì thấy Cố Thù để chân cô qua một bên, đứng dậy đi ra chỗ khác, hình như là tới chỗ bàn ăn, chuẩn bị làm bài tập.

Cô vội vàng đi dép vào, đi tới bên cạnh anh, đứng nhìn anh một lúc rồi nói: " Học hóa à, học hóa tôi học được, cậu không hiểu gì có thể hỏi tôi. "

" Không cần tới cậu. "

Cô khẽ hừ một tiếng, cô quay người đi về phía phòng ngủ của bố mẹ, vào trong đó tiếp tục sửa kịch bản.

Tới khi Cố Thù chuẩn bị rời đi thì cô cũng sửa xong một tập kịch bản, chuẩn bị sửa tới tập 6.

Anh đi vào trong, sợ quấy rầy cô làm việc nên chỉ im lặng đứng một bên nhìn, cho đến khi cô lấy tay đỡ cổ để xoay, anh mới đi tới đối diện hỏi: " Đau cổ sao? "

Cô hơi giật mình, sau đó cũng trả lời anh: " Ừm, có hơi đau một chút. "

Cố Thù đi ra sau lưng cô, dịu dàng xoa bóp ở cổ: " Tốt hơn chút nào chưa? "

" Không không, chả đỡ hơn xít nào, giúp tôi bấm lưng một chút đi. " Cô đột nhiên nổi lòng tham.

Tâm anh có hơi dao động, nhưng cuối cùng vẫn là từ chối: " Ở nhà có người gửi tin nhắn tới cho tôi, nói tôi nhanh về nhà một chút, nhà có khách tới. "

Bây giờ đang là kỳ nghỉ Quốc khánh, rất nhiều người đều nhân cơ hội nghỉ phép này đi thăm người thân và bạn bè. Nhà Cố Thù chắc là có khách quý tới chơi, cô cũng không giữ anh lại, chỉ tiễn anh ra tới cửa, anh còn quay lại nói với cô: " Ngày mai tôi tới giúp cậu xoa bóp. "

" Được, tôi biết Tiểu Tiểu Thù là tốt nhất. " Cô nói, còn tiễn lại gần anh một chút.

Sau khi Cố Thù đi giày xong đứng thẳng dậy, chiều cao hai người cũng không chênh nhau nhiều lắm, cô tiến lại gần, khuôn mặt tươi cười của cô càng được phóng to ra trước mặt anh, rất đáng yêu, rất thanh thuần.

Cô cười cười, đưa hai tay lên xoa xoa mặt anh, dịu dàng, vô cùng dịu dàng.

Anh không có trốn tránh, mà còn lấy can đảm nâng tay lên xoa xoa đầu cô, đây chính là chuyện anh muốn làm từ lâu rồi.

Quang minh chính đại mà làm.

" Vậy tôi đi đây. " Anh chào tạm biệt.

" Ừ, tạm biệt. "

Cô dịu dàng như con thỏ nhỏ, cọ cọ vào tay anh, tạm biệt anh.

Anh lưu luyến mà rời cánh tay khỏi cô, cười cười, sau đó đi khỏi đây.

Khoảnh khắc cô đóng cửa nhà lại, anh đột nhiên cảm thấy, khoảng cách giữa cô và anh càng ngày càng gần, anh luôn luôn quan sát cô, cho nên biết, hiện tại nam sinh mà cô thân thiết nhất là anh, đề ý nhất cũng là anh.

Anh thậm chí còn hoảng hốt khi nghĩ tới, có thể cô cũng thích anh.

Trong lòng anh ngập tràn vui mừng.

Vài ngày sau đó, vào buổi trưa Cố Thủ đều mua đồ ăn mang tới nhà cô, còn có lúc còn gửi tin nhắn cho Mạc Thiển, hỏi xem cô thích ăn gì.

Khi anh tới, hai người liền cùng nhau ngồi ăn cơm trưa, cô cũng thừa cơ hội này nghỉ ngơi một lúc, hai người sẽ tán gẫu với nhau, nhưng mà chủ yếu là cô trêu chọc anh.

Anh giúp cô xoa bóp vai càng lúc càng chuyên nghiệp, cũng nhờ thế mà cô thấy thoải mái không ít.

Tối buổi chiều ngày thứ năm, Mạc Nhan đột nhiên trở về.

Lúc đó, Mạc Thiển còn đang trong phòng ngủ sửa kịch bản, sau khi hoàn thành xong năm kịch bản đầu, cô quyết định sẽ tăng tốc ngày phải sửa được hai kịch bản, rồi gửi qua, kịch bản phải sửa khá nhiều, bên đó cũng cho một chút gợi ý, sau khi sửa xong kịch bản lại càng đặc sắc hơn, sửa xong cô lại gửi qua, rất nhanh ổn định.

Bởi vì Mạc Thiển là người mới, cho nên những người trong tổ biên kịch hướng dẫn cô chịu không ít cực khổ, sợ làm chậm trễ tiến trình, cho nên bàn thảo cô sửa xong gửi qua bên đó cũng bắt tay sửa lần nữa, mà cô nhìn là biết, công ty Vạn Giang này muốn sớm chiếu thể loại phim này trước Dịch Kháng.

Lúc Mạc Nhan trở về Cố Thủ vẫn còn ngồi ở bàn ăn làm bài tập, lúc đầu anh có hơi kinh ngạc nhưng ngay lập tức chào đón cậu.

"Cố Thủ, may mà mày chưa về, tao còn chưa làm bài tập nữa." Mạc Nhan nhanh chóng cởi giày, rồi cởi cả tất: "Tao rửa chân phát rồi ra."

Mạc Thiển ngồi trong phòng nghe thấy động tĩnh, đi ra hỏi: "Có chuyện gì xảy ra thế? Sao về sớm vậy?"

"Buổi chiều hôm nay lão sư có việc nên cho em về trước, em cũng thuận tiện về sớm mà hoàn thành bài tập trên trường, em không nói với giáo viên chủ nhiệm là mình đang học diễn xuất, sợ cô giáo nghĩ em ăn nói lung tung, cho nên cứ hoàn thành bài tập cho chắc đã."

Mạc Nhan rửa chân xong, đi ra bàn thấy Cố Thủ đang đọc sách, cậu chuẩn bị tinh thần lôi sách vở ra làm bài, nhưng lại chẳng có hứng thú, đưa tay định mượn vở anh lại phát hiện anh không mang bài tới.

"Hôm trước tao đã làm xong rồi." Cố Thủ mang sách vở sang bên này, chỉ mấy hai buổi chiều đã hoàn thành xong bài tập, bây giờ chỉ có mang sách tới đọc thôi.

"Mày không mang tới, làm sao mà tao làm được bài đây." Mạc Nhan trở nên gấp gáp.

"Mày tự lực cánh sinh đi, cũng không khó đâu." Cố Thủ lập tức đáp lại.

"Giúp tao làm đi mà!" Mạc Nhan nói xong liền đi về phía phòng mình, lấy bài tập mang ra, vừa đi vừa nói: "Mày gợi ý chút xíu thôi, không cần mày suy nghĩ nhiều đâu, chắc hẳn mày vẫn nhớ đáp án chứ? Mày mà không giúp tao thì giờ tao lấy đâu ra thời gian mà tập thử kịch bản của chị tao?"

Cố Thủ dù sao cũng hay giúp Mạc Nhan làm bài tập, cũng không nói gì nhiều chỉ khinh thường đáp lại: "Tao chỉ cần viết đáp án thôi hả?"

Mạc Thiển lúc này cũng ngồi ở chỗ bàn ăn, nhìn hai nam sinh trước mặt đang ồn ào, nói: "Mạc Nhan, đã mấy ngày chị không thấy mặt em rồi, tới đây nào, để chị nhìn chút."

"Biến, sáng nay ai là người giành nhà vệ sinh với em?"

"Đây không phải chuyện thường ngày sao?"

"Con người có ba cái gấp, chuyện này làm sao mà nhịn được?"

Trong lúc cãi nhau, Mạc Nhan vẫn có thể lấy xong mấy quyển bài tập của mình ra, phân thành hai phần, cậu đưa cho Cố Thủ một nửa, còn mình một nửa, rồi lao vào viết.

Cố Thủ viết ra cái gì thì Mạc Nhan chép lại cái đó.

Mạc Thiển nhìn một lát, sau đó hỏi: "Mấy ngày nay học thế nào rồi?"

"Đều là kiến thức cơ bản cả, không có gì đặc biệt, lão sư nói không thể vội vã muốn đạt được mục tiêu mà quên đi cái cơ bản."

"Cái này đúng đấy, cũng may em có chút Taekwondo, có thể dễ dàng hơn một chút, bằng không chưa mài giũa đã lâm trận sẽ khó khăn. Em tới đây, diễn thử cho chị xem cái nào."

Mạc Nhan lắc đầu như cái trống bỏi: " Không diễn, em ngại lắm. "

" Em học diễn xuất, chính là để có thể đứng diễn trước mặt mọi người, bây giờ em chỉ đứng trước hai người đã ngại ngùng, thế tới lúc thử vai, sẽ luống cuống cực kỳ. "

Gương mặt Mạc Nhan vô cùng đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy, đứng ở giữa phòng bắt đầu diễn, nói ra mấy câu thoại.

Nói được lời thoại cũng là một kiến thức cơ bản, bản thân mình phải thể hiện được nó, không thể để trúc trắc, không hư tình giả ý, không khiến người khác cảm thấy mình đang đọc thoại. Đây cũng là một kỹ thuật diễn xuất quan trọng, nếu như thể hiện ra không đúng, sẽ khiến cho người xem cảm thấy phản cảm, diễn đơ.

Mấy câu thoại Mạc Nhan nói ra là cậu đã có luyện tập qua, nói được như vậy cũng khá, Mạc Thiên xem như vừa lòng.

Thật ra Mạc Nhan rất có thiên phú trong lĩnh vực này, hơn nữa cậu lại nhiệt tình với diễn xuất, khi đi đóng phim cũng rất liều mạng, đây cũng chính là lý do Mạc Thiên không ngăn cản việc Mạc Nhan tiến vào giới giải trí, ngược lại còn ủng hộ cậu, từ đằng sau trợ giúp cậu.

Cô và em trai mình cũng chẳng phải có ân oán gì lớn với nhau, ngày qua ngày chỉ cãi nhau mấy chuyện lật vật để thêm náo nhiệt, cũng chẳng tính toán với nhau cái gì. Mạc Thiên cảm thấy có đứa em trai như vậy là quá tốt rồi, hơn nữa sau này nếu cậu làm ảnh đế, có em trai là ảnh đế hỏi xem có cảm thấy ngầu không?

Nếu ngày nào mà cô được phỏng vấn trước truyền thông, nhất định cô sẽ khoe ra:

Tôi bồi dưỡng em trai mình thành một ảnh đế

Chồng tương lai của tôi từng là một người đại diện rất xuất sắc

Tôi có một gia đình hoàn mỹ, không phải lo tính toán đầu đá lẫn nhau, cuộc sống sau khi sống lại thật nhàn chán

Tình địch của tôi có hơi phiền phức

" Chị đã sửa mấy lỗi trong kịch bản, em thử xem qua xem, bên trong có tới quá chừng trường thành của nam phụ đấy, diễn vai hồi bé không nhiều chủ yếu là chú trọng khi trưởng thành, chắc chỉ có nửa tập nói về hồi bé thôi, còn lại đều là hồi ức. Về thời niên thiếu, có khoảng ba tập, cho nên em chỉ cần diễn đúng ba tập. Nếu tính cả diễn cảnh hồi ức thì cũng chỉ khoảng bốn tập, rồi còn chưa kể tới vai chính và những diễn viên khác, thời lượng lên sóng của em không nhiều. Nếu em muốn chỉ vồn vện trong bốn tập mà người xem có ấn tượng về em thì em nên hiểu rõ kịch bản, hoàn thành thật tốt vai diễn, muốn để lại ấn tượng không thể dựa vào mỗi khuôn mặt được. "

" Chị, chị cho em xem qua đi, em có thể mang tới hỏi lão sư xem phải diễn thế nào. "

" Không được, kịch bản không được phép để lộ ra ngoài, em là em chị nên chị sẽ cho em xem qua vài cảnh, nhưng lão sư của em không thể xem. May mà mấy hôm trước chị vừa mới sửa xong chỗ kịch bản này, em cần xem đi, có gì không hiểu hỏi chị. "

Mạc Nhan đồng ý, cậu vô cùng mong đợi tới lúc kịch bản của Mạc Thiên được in ra.

Kịch bản nhanh chóng được in ra, Mạc Nhan chăm chú ngồi đọc, tới bài tập cũng chẳng thêm làm nữa.

Cố Thủ cạn lời, chỉ có thể tiếp tục giúp cậu giải quyết đồng bài tập, anh đúng là người bạn vô cùng tốt bụng. Đây chắc là tình bạn cảm động nhất Trung Quốc!

" Em cứ xem đi, chị đi sửa bản thảo tiếp, mong là trong hôm nay sửa được tới tập tám. " Mạc Thiên nói xong, một lần nữa tiến về phía phòng ngủ.

Tới khi Mạc Nhan đọc kịch bản tới lần thứ ba thì Mạc Thiên cũng sửa xong tập tám, vừa đi vừa vurun vai cho đỡ mỏi, cô cầm một tờ kịch bản ra, nói: " Đây là một cảnh nhỏ, em diễn chị xem nào. "

Mạc Nhan cầm lấy tờ kịch bản đọc qua, sau đó lập tức diễn, không khác tấu hài là bao.

Mạc Thiên đỡ không nổi, Cố Thủ thì cười tới không thờ nổi.

" Không có người diễn cùng nên không có cảm giác. " Mạc Nhan cũng tự mình biết, cậu diễn không đạt.

" Thôi, em tạm diễn vai nam chính, nói xong lời thoại liền bỏ đi, chị sẽ diễn vai của em, cho em thấy thế nào mới là diễn. "

" Thôi đi, ít nhất em còn được học lớp diễn xuất, chị diễn chắc gì đã bằng em. "

" Nếu như diễn tốt hơn em thì sao? " Mạc Thiên ngược lại vô cùng tự tin, điều này làm Mạc Nhan cảm thấy không phục, liền nói: " Nếu chị hơn em, em sẽ cho chị toàn bộ tiền tiêu vật tháng này của em. "

" Được, thành giao. "

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mạc Thiên biểu diễn

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cài Trắng

Chương 34: Mạc Thiên biểu diễn

Mạc Thiên viết kịch bản có nội dung, thể loại là phim tình cảm tu chân, xen vào đó là có thăng cấp. Có tình cảm huynh đệ, có ân oán tình thù, có giết chóc, có cảm hóa, có tha thứ.

Vai nam chính là truyền nhân của dòng chính tông phái tu chân lớn nhất giới- Cường Thịnh Tông.

Tông phái này có đặc điểm là chỉ nhận đệ tử tinh anh, hơn nữa số lượng có hạn. Tuy người ít mà chất lượng, mỗi đệ tử có thực lực rất cao. Hơn nữa, trong phái còn có rất nhiều nhân vật thiên tài trong giới.

Mỗi người họ có một tâm pháp tu luyện, trận pháp, pháp bảo riêng không truyền ra ngoài. Mà đệ tử trong phái rất ít khi có đệ tử mới ra đời. Nếu không phải môn phái này có rất nhiều cường giả cấp chí tôn, chỉ sợ là bị giới tu chân lãng quên.

Nào ngờ đâu, tông phái này gặp một tai ương.

Đây là tông phái thần thoại lớn nhất giới tu chân, thế nhưng trong vòng một đêm diệt môn, không một ai sống sót.

Những phái tu chân khác phái người đến điều tra việc này, thì thấy cả tông phái thư tịch rải rác, thẻ tre rải rác ra... còn lại cái gì cũng không còn nguyên vẹn. Cuối cùng, trong một trận pháp bí ẩn cứu được một đứa bé.

Đứa bé này, chính là nam chính.

Rất nhiều người thấy được trên cổ của đứa bé ngắt xiu này, có một sợi dây chuyền, mặt dây là hồ lô nhỏ.

Có người cảm thấy rất hứng thú với sợi dây này, nhưng bị người khác ngăn lại, tuy rằng có người muốn sợi dây, nhưng không nên lấy đồ của hài tử.

Mà đứa bé kia tỉnh lại, đã thấy một đứa nhỏ khác, hỏi tên của cậu.

Nam chính nói: "Ta Thăng"

"Thăng ca ca, đệ là Nặc Khuru. Về sau huynh là ca ca của đệ, huynh có thể gọi đệ là sư đệ, cũng có thể gọi là đệ đệ"

Nặc Khuru là vai nam phụ 2, cũng là nhân vật Mạc Nhan muốn thử vai.

Đến đây, hết vai lúc nhỏ.

Thời niên thiếu, Ta Thăng tu vì không xuất chúng, mà đồng môn huynh đệ của anh lại tiến bộ rất nhanh, tư chất anh bình thường, có phần ngu ngốc.

Có rất nhiều người buồn bực, anh không phải là thiên tài dòng chính của tông phái thần thoại kia sao, sao lại có thể như vậy được?

Rất nhiều người khác thì cười nhạo, rằng môn phái kia lúc nào cũng cao cao tại thượng cho rằng mình giỏi lắm, về sau trở thành thế nào? Vừa bị diệt môn, còn phải nhờ người đến cứu sao?

Do đó, càng lúc càng nhiều người đi bắt nạt Ta Thăng, không ngừng nhục mạ còn si vãi.

Chỉ có một người bảo vệ anh, là sư đệ Nặc Khuru.

Quan hệ của hai người rất tốt, mãi đến khi gặp được Bích Đồng.

Bích Đồng là một đệ tử tinh anh của tông môn khác, trong một lần làm nhiệm vụ tông môn, hai người gặp nhau vượt qua muôn trùng nguy hiểm. Sau này về lại môn phái, Nặc Khuru biết ơn Bích Đồng, Bích Đồng còn đưa họ về môn phái của nàng để chữa thương.

Trong hoạn nạn, cả hai huynh đệ đều động tâm với Bích Đồng. Nhưng sau khi nam chính tìm được thảo dược, đã thấy Bích Đồng nói nói cười cười với Nặc Khuru. Không khí rất ái muội, vì vậy cảm thấy rất chán nản.

Nặc Khuru là thiên tài của tông môn, anh chỉ là một phế vật mà thôi.

Sau đó, anh bị ám toán rất nhiều, mới phát hiện ra có người muốn lấy hồ lô trên người anh, vì vậy trăm phương ngàn kế muốn cướp lấy. Nặc Khuru và Bích Đồng ra sức bảo vệ anh, cuối cùng môn phái cũng bảo vệ anh.

Vượt qua nhiều lần điều tra, đã lấy được manh mối diệt môn của Cường Thịnh Tông.

Thì ra, có một môn phái có thanh danh không tốt lắm bao vây tiêu diệt. Mà họ cũng chỉ là đồng phạm thôi, tông chủ là ai thì họ không biết. Sau đó đến một cốc vô danh, lấy được bí tịch.

Ta Thăng lớn lên ở danh môn chính phái, nên không giết những người này. Nếu không phải Ta Thăng là đệ tử của môn phái này, cũng không thể vì ân oán đời trước mà giết người, vì vậy liền từ bỏ.

Ai ngờ không lâu sau đó, tông phái này cũng diệt môn. Người ta điều tra ra, là có người dùng kì trận diệt toàn bộ môn phái.

Lúc này có người bắt đầu nghi ngờ Ta Thăng, bắt anh giao hồ lô ra, còn bảo trận pháp kia là của Cường Thịnh Tông. Nhất định là do Ta Thăng làm ra. Mà Ta Thăng có giải thích thế nào thì họ cũng không tin, bắt nam chính giao ra hồ lô để xem bên trong chứa bí mật gì.

Trong phái khi này xuất hiện một vị tu ma, người này cực kì lợi hại. Tu vi đã đến Đại Thừa, sợ là đưa mắt khắp giới tu chân cũng không có ai đấu lại người kia.

Mà người đó, trước kia là đệ tử của Cường Thịnh Tông. Vì phạm sai lầm mà bị trục xuất khỏi sư môn. Mục đích của hắn đến đây là để nói rằng, những đồ vật của Cường Thịnh Tông không thể giao ra bên ngoài, chẳng bằng giao cho hắn.

Người nào cũng rõ ràng người tu ma này đến để gây rối. Hai bên tranh chấp không phân cao thấp, cuối cùng là Nặc Khuru đứng ra nói chuyện. Anh biện giải bảo vệ Ta Thăng, nói ra ý đồ của người đến. Từng câu từng chữ đều bảo vệ Ta Thăng, cuối cùng môn phái đứng ra bảo vệ Ta Thăng, mọi người cùng nhau hợp sức chống lại tu ma.

Sau đó, Ta Thăng cảm thấy buột tay để Bích Đồng cho vị sư đệ này cũng được, vì anh rất yêu mến vị sư đệ này.

Bộ phim này ba bốn tập đầu nội dung chỉ đến đây, cũng kết thúc thời niên thiếu của Ta Thăng. Khó khăn hơn nữa là sau khi Ta Thăng trưởng thành.

Mạc Thiển cho Mạc Nhan diễn là một đoạn này. Cô biết hiện giờ Mạc Nhan chưa thể diễn một bộ phim có tình tiết sau. Thiếu niên thân thể không lớn, chạt vật chống lại toàn bộ uy áp của trưởng bối để đứng ra nói lí cho Ta Thăng. Chân khề run rẩy, bên trong mắt chứa chất vấn và bi thương, cảm xúc kiểu này Mạc Nhan chưa diễn được. Cho nên đành phải diễn thử cho Mạc Nhiên xem.

Sau khi mọi người rời đi, Ta Thăng như mất một lớp da, cả người đều mất đi sức lực. Người không có tinh thần gì, muốn khóc, lại không thể khóc. Không thể cúi đầu, rất quật cường.

Nặc Khuru cũng không khá hơn chút nào, tâm trạng không yên. Sợ là bị tông phái trách phạt nên tâm trạng rất bất ổn, nhưng vẫn an ủi Ta Thăng.

Cảnh này chẳng phải cảnh gì ghê gớm, nhưng cả hai phải khống chế hành động và cảm xúc tốt. Bởi vì cảnh này là quay đặc tả, ống kính ở rất gần cả hai. Cũng thử thách kĩ thuật diễn không chế cảm xúc trên gương mặt của hai người.

Có rất nhiều fan, thích nhất là được kí tên trên màn hình chụp lại. Nhất là cảnh kiểu này, nếu trong mắt ngán lẹ mà không khóc được, là cảnh tượng đẹp nhất.

Mạc Thiển đầu tiên là khiêu khích Mạc Nhan, sau đó mới nói.

"Bắt đầu đi"

Mạc Nhan không phục cảm kích bản lên, bắt đầu đọc lời thoại của nam chính, gương mặt tái nhợt.

"Nặc Khuru, là huynh hại đệ"

Rất nhanh, đã thấy Mạc Thiển vốn đang đứng thẳng trước mặt cậu, bỗng hiện ra vẻ mất mát. Ánh mắt khề động, như thể đang nhìn theo bóng dáng người mới vừa đi. Nghe Ta Thăng gọi cô, mới dần dần tỉnh lại. Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Ta Thăng, miệng mấp máy, lại không nói thành lời.

Ánh mắt kia rất phức tạp, giống như đang vùng vẫy, cũng như đang suy nghĩ... phải đáp lời ra sao.

Trong chốc lát, cô nở nụ cười, rũ mi. Không nhìn Ta Thăng nữa, sau đó giơ tay lên vỗ vỗ vai Ta Thăng, thờ ơ đáp.

"Có phải huynh hại đâu, họ đều thật quá đáng. Huynh nhận lỗi làm gì, ngược lại mới đúng"

Nhưng ai cũng thấy được, cô không thoải mái chút nào. Không dám nhìn thẳng ánh mắt Ta Thăng, chỉ sợ Ta Thăng nhìn thấy cảm xúc trong ánh mắt cô. Vẫn là giả vờ bình tĩnh, cố ý dùng lời nói thoải mái vô ý mà nói chuyện.

Mạc Nhan còn kinh ngạc hơn Cố Thủ. Vì Mạc Thiển từ nhỏ đã học vũ đạo, nên tay chân đều rất nhẹ nhàng linh hoạt. Nhưng lúc cô đưa lên vỗ vỗ vai cậu, dường như là một thiếu niên chân chính vậy, lực đạo rất mạnh mẽ.

Mạc Nhan cúi đầu đọc kịch bản, thấy được là trong cảnh này, Nặc Khuru sẽ nhìn theo phụ thân cậu phát áo rời đi. Mà Ta Thăng nhìn thấy Nặc Khuru như vậy mới mở lời xin lỗi.

Tuy không có ai diễn chung, cô vẫn tự động vào vai như vậy. Sau khi để kịch bản xuống, Mạc Thiển hơi ngẩng đầu, nở nụ cười với cậu. Tùy tiện cầu thả, ánh mắt long lanh, dường như đang nén lệ. Âm thanh cũng có giọng mũi.

Nhưng sợ Ta Thăng phát hiện, cô đành xoay người không nhìn Ta Thăng, lấy tay vỗ vỗ vai Ta Thăng.

"Xem huynh này, giống như là ai chết rồi ấy, làm tâm đệ thật đau xót mà"

Kịch bản không viết rõ phải diễn ra sao, chỉ là Nặc Khuru đến gần Ta Thăng hành động thân mật, vừa che giấu cảm xúc của bản thân, bình thường cho qua.

Mạc Nhan suýt nữa quên lời kịch, rất nhanh đáp.

"Nhưng đệ..."

"Sur huynh, huynh đừng lo, tông môn trưởng bối sẽ bảo vệ vẫn bối chúng ta"

Mạc Thiển còn đang diễn, kịch bản nói rất tự nhiên. Không giống như là cố gắng gì cả, ngôn ngữ lưu loát, còn mang theo ngữ cảnh. So với những thầy giáo dạy diễn còn tự nhiên hơn. So với Mạc Thiển, thầy cô giống như đang diễn kịch nói vậy, rất khoa trương, không giống trong phim truyền hình.

Cố Thủ ở cạnh quan sát, lúc này đã ngăn ra.

Anh cảm giác như Mạc Thiển biến thành người khác, cô lúc này là tiểu sư đệ kia, anh không xem qua kịch bản, nhưng vẫn có thể nhớ xem Mạc Thiển diễn mà phán đoán ra, tiểu sư đệ kia là người như thế nào, có tính cách ra sao.

Chỉ là càng xem, anh càng chấn kinh. Cảm thấy hình như trước giờ mình không quen biết Mạc Thiển, cô như vậy mới là Mạc Thiển thật sự, nếu không thì sao có thể tự nhiên như vậy?

Nếu đây là diễn kịch, vậy thì giống thật quá rồi. Anh đã từng đi xem diễn kịch, không có cảm giác rung động như vậy.

Đáp lại một tiếng, Mạc Nhan chu miệng. Quảng kịch bản lên bàn, không phục đưa tay vào túi, lấy ra một sấp tiền để trên bàn. Xoay người vào phòng.

Mà lát sau, cậu chạy ra lại, lấy kịch bản rồi chạy vào trong phòng, không ra nữa.

Mạc Thiển rón ra rón rén đến cửa phòng Mạc Nhan, đã thấy cậu đang tập diễn kịch. Chỉ là đang cố than thở, mỗi một câu nói đều phải đọc lại kịch bản.

Cố Thủ cầm bút viết, thấy Mạc Nhan rời đi thì cảm thấy hơi buồn bực.

"Đây là tính cho tôi viết thay cậu ấy à?"

"Làm phiền cậu rồi"

Mạc Thiển cầm lấy tiền đặt trên bàn rồi đếm. Tầm hai trăm ba mươi bốn đồng. Xem ra bữa giờ ăn cơm trưa và cơm tối, mất rất nhiều tiền, nên tiền sinh hoạt chỉ còn chừng này.

"Có muốn trả lại không?"

Cố Thủ thấy tiền mới nhỏ giọng hỏi.

"Không, như vậy mới nhớ lâu được. Càng có ý chí quyết tâm hơn. Mạc Nhan rất sĩ diện, thấy mình không học diễn qua được chị sẽ chịu kích thích không nhỏ. Sau đó, chắc chắn ngày càng cố gắng hơn. Hơn nữa, trong tủ cạnh có gà mua sẵn, hamburger, một số thức ăn khác. Nếu hâm nóng, vẫn có thể mang theo ăn không cần mua"

Cố Thủ nghe vậy mới gật đầu:

"Trong nhà mở McDonald thật tốt"

"Hi hi, đợi Mạc Nhan qua được buổi thử vai, tôi sẽ mua cho nó một món quà thật xịn, vậy là huê nhau"

Cố Thủ bỗng cảm thấy, có chị thật tốt.

Chẳng qua, nghĩ thì nghĩ vậy, anh không muốn làm em của Mạc Thiển.

"Cậu diễn thật hay, giống như biến thành người khác vậy"

"Cậu nói không sai, bây giờ tôi diễn cho cậu xem siêu nhân biến hình"

Sau đó, bắt đầu làm theo động tác của siêu nhân biến hình thật.

Cố Thù nhìn thấy vậy bủi môi, tiếp tục làm bài tập.

Mạc Thiên thật là, soái không quá ba giây...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Xinh đẹp cũng là sai

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 35: Xinh đẹp cũng là sai

Mạc Thiên cảm thấy kịch bản của mình được viết trong tình trạng rất tốt.

Kỳ nghỉ quốc khánh kết thúc, Mạc Thiên ý vào việc mình còn trẻ, sức khỏe tốt, trong đầu nghĩ được hết toàn bộ nội dung kịch bản. Nên viết sạch sẽ hết mười tập phim.

Chỉ là tập mười, cô chưa được nhận phản hồi những chỗ cần sửa thôi.

Kịch bản càng viết càng lên tay, không mắc nhiều lỗi nhỏ nữa. Sau khi giao cho phó biên kịch, phó biên sửa lại còn thêm vào một số tình tiết nhỏ, yêu cầu gấp trực tiếp với Mạc Thiên bản bạc.

Nghe đồn người diễn thời niên thiếu của Ta Thăng đã quyết định, là Hứa Liễm Âm.

Mạc Thiên biết người này, đời trước còn khá thân với anh ta nữa.

Hứa Liễm Âm là bạn kiếp trước của cô, hai người hợp tác trong rất nhiều bộ phim. Còn thường xuyên tham gia trò chơi truyền hình thực tế, tuyên truyền phim, có thể nói là hợp tác vô cùng ăn ý.

Khi ấy cô yêu Tô Lương Ngữ rất kín đáo. Không có nhiều người biết được chuyện đó, nên còn dính scandal có quan hệ yêu đương với Hứa Liễm Âm.

Nếu bảo rằng Mạc Thiên là ảnh hậu vẫn còn nhiều người bàn tán, nhưng Hứa Liễm Âm nhận được giải người mới xuất sắc nhất, hai năm sau lấy được giải thưởng, trở thành ảnh đế là hàng thật giá thật.

Cô dám cược rằng, khi cô trọng sinh. Hứa Liễm Âm chỉ cần không có nhiều tai tiếng, không chừng có thể lại lấy được ảnh đế.

Kỹ thuật diễn xuất của Hứa Liễm Âm trong làng giải trí cũng rất nổi tiếng, nên tính cách của anh cũng có phần... kiêu.

Có thể tưởng tượng người như thế này, có lúc giống như tổng tài trong tiểu thuyết "Cuồng bá khốc kéo ngâm". Là tổng tài phúc hắc nham hiểm lại bá đạo. Có khi lại như một cậu trai trẻ xem quá nhiều phim hoạt hình nên có phần ngốc. Nói là cậu cá tính có cá tính, nhưng có lúc làm người ta thấy như cậu là người không suy nghĩ lâu dài. Không suy nghĩ sâu xa được như Cố Thù. Có thể đi lên được ảnh đế, phần lớn dựa vào nhan sắc và kỹ thuật diễn xuất của anh mà thôi.

Dù sao cô cũng nghĩ vậy đấy.

Tất cả fan của anh, đều gọi anh là tổng tài, lão đại, lãnh đạo... có thể thấy được họ rất tôn sùng hình tượng anh xây dựng.

Có thể mời được Hứa Liễm Âm, Mạc Thiên cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sau một hồi kinh ngạc, cô lại bình thần trở lại. Tuy rằng Hứa Liễm Âm là sao nhí trong tương lai rất thành công, nhưng dù sao bây giờ anh vẫn chỉ là một người chuyên diễn mấy vai chính thời niên thiếu, hoặc là một vai phụ nào đó hồi nhỏ mà thôi. Vẫn chưa đạt đến tương lai huy hoàng kia mà.

Có được Hứa Liễm Âm, thuộc trường phái thực lực tham gia bộ phim này. Vậy nó cũng sẽ có khả năng thành công hơn nữa, chỉ là sợ rằng khi Mạc Nhan diễn chung với Hứa Liễm Âm sẽ bị anh trấn trụ. Cô trước kia cũng bị anh kiểm chế nhiều lần, mà lúc đó cô tham gia ngành giải trí đã ba năm.

Cô biết Mạc Nhan và Hứa Liễm Âm trong tương lai sẽ rất nổi tiếng, ngắm nghĩ lại cảm thấy bộ phim này tiền đồ vô hạn mà. Có thể sau khi hai người nổi tiếng, sẽ có người lục lại phim cũ này ra xem không chừng.

Xe dừng trước trường học, bước vào trường thì thấy bên trong đang tụ tập rất nhiều người.

Mạc Thiển biết mọi người tụ tập đứng dưới bảng thành tích, ở đó có 100 người đứng đầu kì thi. Nó được trưng ở đại sảnh, nếu bảng thành tích không được mang ra, có khi học sinh năm 1 và năm 2 sẽ kiện lên trường không chừng.

Bảng thành tích khi này có mấy học sinh chạy vào, có thể vì mới đi học lại nên người còn không đông mấy, nên dễ dàng kiếm một vị trí để chen vào.

Người đứng hạng tám mươi sáu là Đỗ Ấu Tiếp.

Mạc Thiển xem xong thì thấy Đỗ Ấu Tiếp học sút rồi.

Trong nhà Đỗ Ấu Tiếp rất quan tâm đến việc học, vì vậy mời gia sư đến nhà cho cô. Đến tận sơ trung vẫn luôn ở trong top 20. Bây giờ thành tích rớt nhiều như vậy, có lẽ sẽ bị ảnh hưởng tâm trạng.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi về Đỗ Ấu Tiếp, thì người bên cạnh nói chuyện với cô.

"Mạc Thiển, lần này cậu thi tốt lắm"

Mạc Thiển nghe xong ngạc nhiên, tìm tên của mình để xem. Chỉ là có người nhanh hơn nói cho cô biết.

"Cậu xếp Hạng 5"

"Hạng 5?"

Trong chốc lát, cô sững sờ. Sau đó nhìn vị trí Hạng năm lại kinh ngạc tiếp.

Hạng nhất: Đồng Thi Đình.

Hạng hai: Tô Lương Ngữ.

...

Hạng năm: Mạc Thiển.

...

Hạng bảy: Lưu Tiểu Tiểu

Hạng chín mươi: Bạc Cách.

Cô chắc chắn, xem ra tất cả mọi người thành tích đều rất ổn định, có mình cô nhảy vọt lên thôi.

Mạc Thiển sờ sờ cằm, cười rất đắc ý. Vậy mà vẫn khiêm tốn nói.

"Tớ may mắn thôi, ha ha..."

Từ từ trở về phòng học, rút điện thoại ra bắt đầu nhắn tin cho Cố Thù.

"Tiểu Tiểu Thù, năm nay tôi xếp Hạng 5"

Tin nhắn đáp lại rất nhanh.

"Tôi hạng 1"

Cô nhìn thấy tin nhắn, chẳng hiểu sao tưởng tượng được gương mặt khinh thường của Cố Thù.

"Trước đây tôi toàn xếp 90 trở lên"

"Có thể nói cậu viết kịch bản không chênh lệch học hành"

Mạc Thiển cạ lời, khen cô một câu khó vậy sao?

Trong lúc cô đang cầm điện thoại đọc tin nhắn, Tô Lương Ngừ đã đi vào phòng học, còn xoa xoa đầu cô, khen ngợi.

"Nữ thần, lần này cậu thi tốt lắm. Phải thưởng mới được"

Nói xong, anh lấy trong ba lô ra một trái táo đỏ, để trên bàn của cô.

"Mới mua sáng nay đó"

"Tôi không lấy, cậu cầm về đi"

Mạc Thiên lập tức từ chối.

"Đây là phần thưởng của lớp trưởng, xem như cảm ơn lần trước cậu tham gia 800m với 3000m. Lát nữa còn thưởng cho Bạc Ca nữa"

"Vậy cũng không muốn, cậu cho người khác đi"

"Trước đây cậu có như vậy đâu"

Lưu Tiểu Tiểu ngồi không xa, luôn nhìn sang bên này, thấy vậy bắt đầu kêu gào.

"Lớp trưởng thiên vị vừa thôi, vì sao không thưởng cho tớ? Tớ tiếp sức cho họ đó, còn bụng nước phục vụ nữa mà"

"Tớ không mang nhiều vậy"

Tô Lương Ngừ hơi khó xử.

Mạc Thiên đành đưa táo cho Lưu Tiểu Tiểu.

"Cho cậu nè"

Tô Lương Ngừ cũng không nói gì, đi đến nói chuyện với Bạc Cách. Hỏi thăm xem tay cô ấy đỡ chưa, có thể trực nhật được chưa. Tớ thấy cậu có thể cầm bút bằng tay phải rồi, thì trực nhật đi. Nếu không sau có chuyện gì trong lớp kiện tại sao không trực lớp.

Cuối cùng, đưa cho Bạc Cách một quả táo.

Bạc Cách bực không thể đập Tô Lương Ngừ, nhưng người ta ôn hòa vậy cô sao đánh nổi. Tô Lương Ngừ khi nói chuyện giọng điệu luôn khách khí như vậy, khiến người ta không ghét nổi.

Vì vậy trong mấy năm học, không biết từ khi nào có biệt danh là "Phúc hắc" "Tiểu Điện Hổ". Dù sao mọi người không ghét được Tô Lương Ngừ nên cũng bó tay với anh.

Cô đọc lại tin nhắn rồi than ngắn thở dài, cuối cùng chỉ thở dài.

Tưởng được Cố Thủ khen chứ, cuối cùng lại được bạn trai cũ khen.

Cô đưa tay, vỗ mặt mình để mình phấn chấn lên. Cố Thủ vốn là người như vậy, cô biết điều này không phải ngày một ngày hai.

Đến ngày tranh cử hội học sinh, yêu cầu tất cả học sinh muốn tham gia trưa đến quảng trường. Đọc lời tranh cử qua radio, sau đó học sinh và giáo viên sẽ bắt đầu bỏ phiếu.

Đời trước, Mạc Thiên không tham gia. Năm 1, năm 2 hầu như học sinh đều sợ chênh lệch học tập nên không tham gia hoạt động nhiều, năm 1 chỉ có 1 học sinh, năm 2 chỉ có Tô Lương Ngừ.

Năm nay, có thêm Mạc Thiên và Lưu Tiểu Tiểu.

Đi nhiên Lưu Tiểu Tiểu và bị Mạc Thiên ép tới, nếu không thì cô với Tô Lương Ngừ cứ thấy mờ ám sao ấy.

Hội học sinh mỗi năm tuyển cử một lần, những người cũ giữ lại tranh cử một lần. Mà họ có kinh nghiệm trước rồi, nhận được rất nhiều phiếu. Hầu hết là từ thầy giáo.

Mạc Thiên đi lên khán đài, tâm trạng vẫn rất bình thản, không có hồi hộp như mấy học sinh năm 1 khác. Không hề oai phong hùng dũng hiên ngang gì hết, chỉ có khí chất thanh nhã dịu dàng.

Cô bước lên bục giảng, chào tất cả mọi người bên dưới. Sau đó bắt đầu bài diễn văn của mình, hai tay còn bắt chéo sau lưng, nhẹ nhàng nói mấy lời giới thiệu.

Trong bài thuyết trình, cô dùng tiếng anh toàn bộ. Từ giới thiệu, đến thân bài trần thuật lại đều sử dụng tiếng anh. Tiếng anh của cô phát âm rất chuẩn, nói cũng rất lưu loát. Không có lỗi sai nào cả.

Cô không đứng thẳng như người khác cứng ngắt một chỗ, trong khi thuyết trình sẽ có thêm vài động tác hình thể. Một số động tác đưa tay, làm rất nhẹ nhàng, tự nhiên mà thanh thản.

Thuyết trình xong, dưới đài vỗ tay rầm rầm, giống như tuyên bố: tuy rằng nghe không hiểu, nhưng có vẻ rất hay.

Mà lúc này, trong phòng có người nói vọng ra.

"Nghe không hiểu, có thể phiên dịch lại không?"

Mạc Thiên nghe giọng, là Đỗ Áu Tiếp.

Dưới đài có một trận cười vang, sau đó có người thì thầm to nhỏ "làm khó" gì đó.

Ngồi dưới nghe, Lưu Tiểu Tiểu suýt nổi khùng.

Nhưng Mạc Thiên đứng trên bục giảng, bình tĩnh đáp.

"Có thể mình chuẩn bị chưa tốt rồi, khiến bạn không thể nghe hiểu, mình đồng ý bạn này. Có thể chiếm thêm năm phút nữa, để mình giới thiệu lại bản thân cho mọi người dễ hiểu hơn. Thuyết mình một lần nữa nhé"

Sau đó, Mạc Thiên sử dụng tiếng Trung để giới thiệu lại bằng tiến cử của mình. Quả nhiên dùng ngôn ngữ rất dễ hiểu, có lúc trêu ghẹo, có khi dí dỏm. Có lúc phát biểu rất sắc bén nghiêm túc, với cả trước kia cô diễn xuất không tồi. Nên khi nghe cô trình bày, không hề nhàm chán mà còn rất thoải mái.

Vô tình chiếm thêm năm phút nữa, giới thiệu xong cô cúi chào rồi đi xuống.

Xuống đài, nghe thấy có người nói.

"Học sinh lớp chuyên à?"

"Cậu không biết à, gần đây cậu ấy nổi tiếng lắm. Là cao trung học sinh Mạc Thiên, bề ngoài thì xinh xắn, tính cách rất tốt, có rất nhiều người thích. Chẳng qua... mình cảm thấy Bạc Cách soái hơn, lần đầu tiên mình cảm thấy một cô gái cũng có thể soái như vậy"

"bla bla bla..."

Mạc Thiên nghe được vài câu này, sau đó không quan tâm nữa.

Hội học sinh của trường có một hội trưởng hội học sinh, hai phó hội trưởng hội học sinh. Bình thường hội trưởng hội học sinh sẽ là học sinh cao trung năm 2. Năm 1 hoặc năm 3 đều là phó hội trưởng, đơn giản là vì học sinh năm 1 còn quá non, năm 3 thì áp lực học tập quá lớn nên không làm được.

Sau đó là mấy chức vụ khác, đều là học sinh bình thường đảm nhận. Một trưởng, một phó.

Không bất ngờ lắm, Tô Lương Ngừ sẽ là hội trưởng hội học sinh, Lưu Tiểu Tiểu cũng đạt ủy viên đối ngoại.

Mạc Thiên tranh cử cho vị trí ủy viên kỉ luật. Nhưng mọi người lại cảm thấy hình tượng của cô không phù hợp với ủy viên kỉ luật, cuối cùng lựa ra một học sinh nghiêm túc lắm.

Sau khi tuyên bố xong, Mạc Thiên không trúng tuyển gì cả đang buồn bực, thì lại thông báo cô có thể làm ủy viên tuyên truyền văn nghệ. Cô là phó, một người khác thuộc năm 2 là trưởng.

Bạn kia là một nam sinh, nghe nói hát rất hay, còn cô trúng tuyển là vì từng nói, học qua năm năm vũ đạo.

Cô còn học qua năm năm taekwondo mà? Sao đám người kia lại xem nhẹ việc này??? Có học sinh đánh nhau, một mình cô có thể chặn hai ba người đó! Trường mình có học sinh bị bắt nạt cô cũng có thể chạy ra cứu kịp thời mà!!!

Thầy giáo còn bảo là: Cô nhìn xinh xắn như vậy, sẽ bị nam sinh trêu ghẹo. Đến lúc đó cô sẽ không quản được, vì chính cô là người làm rối loạn kỉ luật rồi.

Thật đa mưu túc trí...

Chỉ là ủy viên tuyên truyền văn nghệ thôi mà, xem như là người của hội học sinh phải không? Mạc Thiên suy nghĩ.

Chẳng qua là cái danh mà thôi...

Lúc này Lưu Tiểu Tiểu dựa vào người cô, thì thầm nói.

"Nghe nói là làm văn nghệ, quản lí tuyên truyền trong trường học, trong tiệc tùng gì đó, thể thao nữa, cậu có thấy mấy việc Tô Lương Ngừ làm hồi đại hội thể thao không? Cậu sẽ vậy đó, lần lượt đi từng lớp yêu cầu mấy lớp trường tập văn nghệ chuẩn bị tiết mục cho trường. Đốc thúc mấy bạn tham gia. Cậu lo hết"

Mạc Thiển nghe xong ngu luôn...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nên kiếm tiền nha

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 36: Nên kiếm tiền nha

Mạc Thiển viết xong kịch bản thì vừa hết tháng 12, chậm hơn vài ngày so với dự tính ban đầu. Nhưng vẫn không làm chậm hạn nộp là mấy. Hơn nữa, kịch bản đã có phần khung xương, chỉ cần thay đổi một số tình tiết để nội dung thêm chặt chẽ là có thể giao cho phó biên kịch.

Mạc Thiển làm việc rất thuận lợi, mà thầy Ngô còn lo cô sẽ gặp rắc rối, còn chạy đến công ty điện ảnh và truyền thông một chuyến.

Trong lúc ông đến đây, công ty điện ảnh đang cố gắng liên hệ diễn viên, hỏi thăm lịch trình của họ để xếp thời gian. Nhìn thấy thầy Ngô đến hoan nghênh rất nồng nhiệt, vì ông trong giới làm biên kịch đã lâu, thường xuyên đề cử những kịch bản rất tốt, nên họ muốn giữ quan hệ lâu dài.

"Kịch bản của học trò tôi được không?"

Thầy Ngô rất quan tâm đến việc này, dù sao kịch bản là tự mình đề cử. Với cả Mạc Thiển tuổi còn nhỏ, ông sợ sẽ có rắc rối gì đó, người lớn tuổi đều như vậy, làm điều gì cũng muốn thu xếp chu toàn.

"Tốt lắm"

Nhân viên công tác đặt giấy tờ trên tay xuống, đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, rồi bắt đầu nhận xét.

"Ban đầu bên tôi cũng lo lắng cô bé còn nhỏ tuổi, viết kịch bản sẽ gặp gì đó không ổn. Nhưng cô bé đã chỉnh sửa xong rồi, tất cả những đề xuất của bên tôi cũng chỉnh sửa rất tốt. Về sau, càng lúc càng ít lỗi trong kịch bản. Mấy kiến nghị cô bé cũng tham khảo rồi sửa lại, kịch bản ngày càng hoàn chỉnh, mà so với trước kia tốt hơn rất nhiều"

Thầy Ngô nghe xong không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói:

"Lúc tôi thấy kịch bản, cảm giác như tiểu thuyết huyền huyền, hoặc là như anime vậy. Nhưng càng về sau càng thấy kịch bản này rất chặt chẽ, những tình tiết khai thác đều từ tôn không vội vàng, mỗi sự kiện đều có nguyên nhân kết quả. Trước mỗi đoạn cao trào đều có từng bước từng bước đẩy lên, rất ổn"

"Đúng vậy, mà con bé không kiêu ngạo không nóng nảy, cũng có kiên nhẫn rất cao. Câu chuyện và suy nghĩ không tệ, diễn viên tiến cử cũng rất hợp vai. Ngài nhìn xem"

Anh ta nói xong, đưa danh sách tiến cử cho thầy Ngô xem. Thầy Ngô mở ra xem, không nhịn được cảm thấy thú vị. Lúc mấy đứa nhỏ hoặc biên kịch mới, đề cử diễn viên toàn là tiến cử thần tượng của bản thân, mặc kệ họ có hợp vai hay không, diễn tốt hay không tốt. Chỉ cần khuôn mặt đẹp là được.

Nhưng Mạc Thiển đề cử thì không phải vậy, tổ kịch bản xem xong suy nghĩ phân tích xong, trừ tiền chi phí xong bao nhiêu tiền đều bỏ ra đi mời diễn viên cả.

Vì danh sách diễn viên này toàn là người đáng giá để trả tiền đóng phim, kĩ thuật diễn rất tốt, hình tượng hoàn toàn phù hợp với vai trong kịch bản.

Có một số ít diễn viên diễn đệ tử trong phái, có thể đến trường đại học nghệ thuật mời đến vài người.

Ban đầu họ nghĩ rằng, Mạc Thiển tiến cử em trai mình là dựa vào quan hệ muốn nâng đỡ người nhà, nghĩ là khi đó cứ cho cô vai đó là được. Nhưng bây giờ khác, xem ra có chút thực lực rồi. Vì danh sách đề cử cô gửi lên, có thể thấy được sự tỉ mỉ của đứa nhỏ này.

"Về sau còn có biên kịch kiểu này ngài nhớ giới thiệu cho bên tôi nữa nha" Nhân viên công tác nói.

"Tất nhiên rồi, nhưng thật ra định đưa bản kịch bản của Khải Tường..."

Nhân Viên công tác lập tức lắc đầu.

"Kịch bản đó rất tốt, nhưng nó mang sắc thái mới mà xưa nay phim truyền hình chưa có. Những cảnh quay kia dàn dựng hậu trường đều tốn quá nhiều chi phí. Đầu tư lớn như vậy mà người xem ít, như vậy rất khó để quay phim..."

Thầy Ngô nghe xong, thờ dài một hơi, tinh thần cũng hơi đi xuống. Thì nghe nhân viên nhắc nhở.

"Hay để anh ta chuyển thể thành điện ảnh đi, chế tác lớn như vậy điện ảnh có thể chịu nổi kinh phí"

"Sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ"

Mạc Thiển gửi kịch bản của mình đi, bắt đầu viết lại phần đầu của truyện. Sửa chữa một lần, trau chuốt lại, đọc rất nhiều tác phẩm của đại thần thì cảm thấy ổn thỏa, khi này mới tiếp tục gửi cho biên tập của nhà xuất bản.

Kết quả, hôm sau đã thấy có người thêm bạn với cô, câu đầu tiên là hỏi:

"Trước đây có từng viết văn chưa?"

Cô đáp rất tự nhiên.

"Chưa từng"

"Không có kinh nghiệm viết, vẫn muốn viết thể loại này sao?"

Ban đầu cô cứ nghĩ biên tập thêm cô là duyệt bản thảo rồi chứ. Thấy biên tập nói vậy thì cô ngạc nhiên một chút, vẫn là đáp lại.

"Xem như liều viết thư"

"Loại hình này mới, mấy chương mở đầu tôi còn chưa xem, có thể đưa tình tiết tôi xem trước không? Tôi không có thời gian đọc nhiều chữ vậy"

Ban đầu cô viết tầm 3000 chữ mà thôi, xem cũng không mất quá nhiều thời gian mà. Cô trầm mặc một hồi, vẫn đưa danh sách tình tiết cho bên kia xem, cắt bỏ gần hết đoạn nữa sau.

Sau khi biên tập đọc xong, hỏi tiếp.

"Chưa có kết thúc?"

"Ừ, cái này hơi tế nhị. Sau khi kí kết mới đưa được"

"Cô là người mới, còn sợ người khác đạo văn à? Cô có biết tôi bận rộn thể nào không? Một năm phải xuất bản bao nhiêu quyển sách? Đưa thứ này đến lãng phí thời gian của tôi, giỡn sao?"

Cô xem khung chat xong, yên lặng một hồi. Hiện tại nhà xuất bản toàn những người như vậy sao? Lúc trước biên tập một lần, có đề xuất kiến nghị cho mình, viết rất nghiêm túc. Cũng có đọc phần mở đầu, mới trả lại bản thảo. Tuy rằng cô bị từ chối nhưng tâm phục khẩu phục. Nhưng người biên tập này mới đầu đã ép người như vậy... nên cô đáp trả.

"Vây xin lỗi rồi, tôi không muốn phiền cô nữa. Tôi đành rút sang nơi khác vậy"

"Cô có ngại không? Nếu chưa nghĩ kĩ sao lại gửi bản thảo? Lãng phí thời gian của biên tập? Cô biết thời gian của biên tập quý giá ra sao không? Tôi vẫn khuyên cô đừng đi lãng phí thời gian nữa, bản thảo kiểu này chẳng có nơi nào muốn đâu. Mở đầu đã không tốt, về sau càng khó. Từ bỏ đi, cô không thích hợp với con đường này đâu"

Mạc Thiển xem xong, trong phút chốc tức giận muốn điên, lập tức đáp trả.

"Cô xin lỗi đi"

Kết quả có nhắc nhở, cô bị biên tập kéo vào danh sách đen. Cô không còn gì để nói, nhìn màn hình máy tính trọn mắt há hốc nửa ngày, cảm thấy mình được mở mang tầm mắt rồi.

Trước đây cô là ảnh hậu, diễn biết bao nhiêu phim truyền hình, điện ảnh. Nhận liên tiếp mười mấy quảng cáo gương mặt đại diện, cũng không kiêu căng như biên tập này. Cô cảm thấy mình được mở rộng tầm mắt rồi.

Mở hòm thư ra, nhìn qua tên của biên tập kia. Trần Hâm

Có lẽ vì gặp chuyện kiểu này, tâm trạng cô không tốt. Cô không thèm xem lại đoạn mở đầu, để yên như vậy gửi bản thảo tiếp, nếu thật sự không được

chọn, cô liền.... đổi một nơi khác gửi tiếp.

Trong lúc cô đã sớm quên đi việc này, thì có một biên tập thứ ba liên lạc cô, báo với cô là bản thảo của cô đã qua sơ thẩm

Lúc đó cô mới biết bản thảo có sơ thẩm, nhị thẩm và chung thẩm.

Cô đặc ý tra trên mạng, rất nhiều nhà xuất bản từ sơ thẩm đến chung thẩm mất vài tháng trời. Lúc này Mạc Thiển mới cảm thán, khi thầy Ngô nhận cô, tốc độ cô rất nhanh, kịch bản đã xong, sắp tiến hành khởi quay.

Xuất bản cô không có cửa, chỉ có thể tiếp tục vào biên tập cô quen hơn, tiếp tục chờ đợi.

Vì vậy mỗi ngày đều giống mọi ngày, lâu lâu chọc ghẹo Cô Thù, suy nghĩ một kịch bản mới thì không làm chuyện gì khác nữa, dần dần trở về trạng thái bình thường.

Kịch bản được duyệt sau nửa tháng, công ty điện ảnh và truyền thông đưa tiền cho cô. Mười bốn vạn, trừ thuế thì còn mười hai vạn. Khiến cho cô đau đón một chút.

Nhưng dù sao vẫn có tiền, cô cuối cùng cũng có nhuận bút đầu tay rồi. Điều này khiến cô cảm thấy rất vui vẻ. Vì vậy bắt đầu áp ụ đến vùng nông thôn đó mua nhà.

Cô chưa thành niên, không thể mua nhà vì không thể làm giấy tờ được. Mà ra ngoài mua nhà cũng dễ bị người khác nghi ngờ, nên cô nghĩ nên thuyết phục ba mẹ sao cho họ đồng ý với cô mới được, đi mua nhà với cô.

Nhưng đây là chuyện hơi khó khăn.

Nên hôm đó ăn cơm, Mạc Thiển mới bắt đầu nói.

"Mẹ, tiền mẹ nhận được hết rồi?"

Mẹ cô nghe vậy, trầm ồ gật gật đầu, mí mắt không thèm nâng lên tiếp tục ăn cơm. Tưởng rằng Mạc Thiển tính lấy tiền mua quần áo, hay đồ ăn, hoặc đi du lịch vào dịp tết Nguyên Đán. Không nghĩ đến Mạc Thiển định làm chuyện khác.

"Mẹ còn nhớ Bạc Cách bạn con không?"

Mạc Thiển nhắc về Bạc Cách.

"Bạc Cách? Cô bé cao cao phải không?"

"Vâng"

Mạc Thiển đáp.

"Đúng rồi, đó là Bạc Ca của con đó! Anh em tốt"

Mạc Nhan bắt đầu đi theo quấy rối.

"Nhìn con bé cũng được, vóc dáng cũng cao nhưng mà gầy quá. Như bộ xương di động vậy"

Mẹ Mạc nhận xét về Bạc Cách như vậy.

"Bạc Ca giống như nhà mình đó, ăn hoài không mập"

Mạc Nhan bắt đầu nói đỡ cho Bạc Cách. Mạc Thiển hắng giọng một cái, bắt đầu nói chính sự.

"Có lần con nói chuyện với Bạc Cách, nghe nói là nhà cô ấy muốn đầu tư mở một sân golf. Còn nói với con chỗ kia ở nông thôn, mua nhà rẻ lắm. Mới có mấy ngàn đã mua được nhà có sân rộng rồi, nếu như mua đất lúc này, sau này giải tỏa mỗi tấc đất sẽ được bồi thường"

Mẹ Mạc là kế toán, thường xuyên đi làm bên ngoài, vừa nghe đã hiểu. Trước kia cũng có nghe nói một số người dân quê nhờ vào đất giải tỏa, trong phút chốc trở thành người giàu có.

Chuyện kiểu đó, mấy năm sau xảy ra thường xuyên. Vì bây giờ chưa có ai nghĩ đến cả. Người trẻ nghĩ về việc kết hôn, tính mua nhà sinh con không có nhà là không được. Vì vậy mới có giải tỏa xây nhà.

Mẹ Mạc suy nghĩ xong thì thương lượng với ba Mạc, định nói là mua trước một căn nhà sau này Mạc Nhan cưới vợ có chỗ ở. Chờ sau hai năm có tiền thì mua đồ cưới cho Mạc Thiển. Họ mua nhà dù sao chẳng mất mát gì, sau này còn có tài sản.

Ba Mạc thì lo mua nhà sớm quá, đến khi Mạc Nhan cưới vợ nhà đã cũ. Khi đó công việc làm có thuận lợi hay không, hay nhà gái chê thì sao? Do đó, do dự mãi không quyết định.

"Bạc Cách trong nhà làm gì vậy? Còn định xây sân golf?"

Mẹ Mạc mới hỏi câu vậy.

"Trung tâm thương mại Hưng Thịnh trong trung tâm thành phố là nhà cô ấy mở, tất cả những người trong trường hiện nay đều có họ hàng với cô ấy"

Nói xong, hai người kinh ngạc đến ngây người.

"Thật không vậy? Nhà Bạc Ca giàu vậy sao?"

Mạc Nhan không biết mấy chuyện này, bình thường Bạc Cách toàn dùng đồ của Mạc Thiên, ăn của Mạc Thiên, sách vở gì đó đều là Mạc Thiên mua cho. Cậu cứ nghĩ Bạc Cách là nhà khó khăn chứ, không ngờ nhà cô ấy giàu như vậy?

"Thật mà, nếu không thì sao mỗi lần Bạc Cách bao ăn thì chị không ngại chứ, vì Bạc Cách có để ý chuyện đó đâu"

Mạc Thiên đáp. Mẹ Mạc cũng biết, trong trường có không ít con nhà giàu, con của công nhân viên chức. Khi trước cho Mạc Thiên và Mạc Nhan đi học đó, cũng là nghĩ để hai đứa nhỏ quen bạn sau này có quan hệ cũng tốt.

Chỉ là không ngờ, nhà Bạc Cách lợi hại như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bí mật Tô Lương Ngừ

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 37: Bí mật Tô Lương Ngừ

"Trong nhà con bé muốn xây sân golf? Ở chỗ nào?"

Mẹ Mạc hỏi, như thể đã động lòng. Dễ hiểu thôi, chuyện có thể kiếm tiền như vậy, không thể không động lòng. Mạc Thiên nghe xong biết có biến, lập tức nói tiếp.

"Gần Hồ Truân"

"Đó là chỗ nào?"

Mẹ Mạc lại nói. Dường như chỗ này mẹ Mạc chưa bao giờ đến nên không biết chỗ này.

"Gần trên đường đến quân doanh"

Mẹ Mạc nghe xong liền nhủ mày.

"Quân doanh bình thường xây dựng ở ngoại ô là nhiều, không phải khu dân cư sinh sống. Vì trong lúc huấn luyện sẽ làm phiền dân xung quanh, còn có máy bay nữa. Nếu gần tới quân doanh thì sao cứ khăng khăng mở sân golf? Họ nghĩ gì vậy?"

"Nhà mình là dân đen không biết gì, nhưng họ có tin tức của mình. Nghe đâu năm 2008 có thể vận hội Olympic, nhờ có việc này nên nhà nước quy hoạch lại quy mô lớn, vừa sửa cơ sở hạ tầng, vừa sửa đường xá. Còn mở thông quốc lộ với Hồ Truân nữa, nghe đâu xây đường cao tốc. Với cả Hồ Truân nằm trên đường đến doanh trại thôi, chứ không phải nằm gần đó đâu mẹ"

Mạc Thiên không kịp ăn, nói gấp. Mẹ Mạc nghe rất nghiêm túc, khi cô giải thích như vậy cũng hiểu được phần nào. Thường người làm ăn sẽ biết được một số tin tức, có thể biết đường chỗ nào có tiềm năng để đầu tư, khai phá, trước kia chỉ có trung tâm thành phố là đông đúc xa hoa, bây giờ những đường khác xung quanh cũng dần phát lên. Rất nhiều nơi xây chung cư, giá phòng cũng lên rất nhiều, từ từ xa hoa. Mạc Thiên nhìn thấy mẹ Mạc đang suy nghĩ, thì bổ sung thêm

"Còn nữa, một thời gian sau ở Hồ Truân sẽ xây một trường đại học. Con nghe ở đó đang đấu thầu xây trường rồi, nếu có trường thì sẽ xây thêm chung cư, như kí túc xá của sinh viên. Với cả chỗ đó cảnh đẹp nữa, giao thông sau đó thuận lợi, nếu xây sân golf rất tốt đó mẹ"

"Ý của con là sao?"

Mẹ Mạc hỏi phần quan trọng nhất.

"Chúng ta biết tin này đầu tiên, người khác không biết. Hiện nay chỗ đó vẫn còn là nông thôn, nó không có nhà trọ hay gì hết, không phân biệt giá cả nên mua nhà bây giờ rất rẻ. Mẹ nghĩ đi, bây giờ mình mua nhà, một nhà có sân vườn rộng được tầm mấy trăm mét vuông, đến lúc đó bồi thường gấp mấy lần tầm hơn sáu nghìn. Một vạn mua nhà, bán đi được mấy trăm vạn.

Mẹ Mạc nhìn sâu vào mắt Mạc Thiên, không nhịn được đã kích.

"Tính toán như vậy không đúng đâu, sân nhà và phòng ốc hay đất cây có khoản bồi thường khác nhau"

"A???Không giống nhau?"

"Ừ, hai năm trước mẹ có làm một hạng mục là tính khoản bồi thường để kí hợp đồng, phải điều chỉnh hơn ba tháng trời. Nghe đâu là trước đó đất rẻ xây nhà nhiều, lúc sau có người tới muốn xây thành studio. Có chỗ thì phải có khoản bồi thường, có chỗ thì người ta đền bù bằng nhà ở cộng thêm một ít tiền trấn an"

Mạc Thiên nghe xong lơ mờ, cô nghe thì biết vậy thôi giờ nghe mẹ nói thì cũng không hiểu ra sao cả.

"Hơn nữa nhà ở nông thôn muốn bán không như con nghĩ đơn giản vậy đâu. Đất có thể mua bán tự do, tất cả những người nông thôn có thể mua bán đất. Nhưng mà trên hợp đồng có một điều khoản là, về sau nếu có quy hoạch sẽ được bồi thường nhà, nếu không sẽ có phí tổn là 500 vạn. Dù sao quy định là quy định, buôn bán không dễ kiếm lợi như vậy.

"Phức tạp vậy sao?"

Lúc này, mẹ Mạc lại tiếp tục giải thích.

"Con nghĩ hay lắm, mua được một căn nhà tốt thì sẽ được tiền bồi thường sao? Nhưng con không nghĩ có bao nhiêu lần đàm phán giải tỏa thất bại không? Rất nhiều hộ vị cường chế, sẽ bán một chút, nhưng mà đem giá đẩy lên trời khiến nhiều nhà đầu tư muốn bỏ của chạy lấy người. Lỡ như Bạc Cách trong nhà chỉ tính thế thôi, nhà mình mua một căn nhà ở nông thôn chẳng lẽ cứ để đó? Nếu chỗ đó không giải tỏa thì căn nhà sẽ không có giá trị gì nữa"

"Không đâu!"

Mạc Thiên sống lại một đời, cô nhớ rõ sau này khu đó sẽ giải tỏa, Bạc Cách cũng là cổ đông trong hạng mục sân golf đó, nhưng giờ cô không có cách nào nói cho mẹ hiểu được vì vậy hơi nhức đầu, không biết khuyên thế nào.

"Vì sao không được?"

Mẹ Mạc cầm bát cơm, tiếp tục ăn.

"Chỗ đó xây trường đại học đã có người mua, chắc hết năm sẽ bắt đầu đào móng rồi quy hoạch. Như vậy bên đó đã muốn xây dựng rồi, với cả hiện nay thành thị phát triển nhanh chóng lắm, chỉ còn là vấn đề thời gian để quy hoạch thêm thôi. Mẹ qua bên đó xem là biết, phong cảnh đẹp đẽ, còn không bị ô nhiễm nữa"

Mạc Nhan nghe nửa ngày, lúc này mới gật đầu tán thành.

"Còn không sao, hồi nhỏ em thường ra bắt cá, bây giờ đã thành nhà lầu hết rồi"

Mạc Thiên nhìn thấy em trai cổ vũ, không nhịn được cười chen vào.

"Hơn nữa, mẹ cũng nói là tiền của con thì do con quản, hiện tại con muốn đầu tư chứ không phải xài tiền bậy bạ mà. Với cả nếu như chỗ đó không giải tỏa, thì cứ để đó cũng được, sau này bán lại cho người khác. Dù sao nhà không sợ mất giá, cùng lắm là bán ra không lời được bao nhiêu thôi"

Mẹ Mạc nhìn thấy Mạc Thiên nghiêm túc thì bật cười, khi này mới nói tiếp.

"Chờ sau tết nguyên đán, mẹ với ba dẫn con sang đó xem thử xem sao"

"Hay quá!"

Mạc Thiên lập tức hoan hô.

"Con cũng đi"

Mạc Nhan bắt đầu quấy rối.

"Chưa phải đồng ý đâu, chúng ta qua đó xem chút thử nơi đó, rồi mới quyết định cho con đầu tư cái này hay không"

Mẹ Mạc cường điệu một câu như vậy. Mạc Thiến lại không để tâm, gật đầu đồng ý. Việc này như vậy đã xuôi rồi, có thể nói mẹ đã đồng ý một nửa rồi, vẫn còn hi vọng...

Sau khi ba Mạc về nhà, mẹ Mạc liền nói lại chuyện này. Ba Mạc vừa tắm xong, lấy một tờ bản đồ trên giá sách, sau đó cầm kính lúp rồi quan sát Hồ Truân hơn nửa ngày, mới bắt đầu phân tích với mẹ Mạc.

"Mấy năm lái xe, anh cũng từng đi qua quán doanh. Nếu như sau này bên đó mở rộng, thì toàn bộ nhà ở đây phải giải tỏa hết"

"Vậy không bằng mua nhà ở đây"

Mẹ Mạc nói.

"Em phải nghĩ kỹ cho kỹ, chỗ này là trùng tu lại, nên phí bồi thường cho giải tỏa không nhiều như quy hoạch đâu. Không thể mặc cả được, em cảm thấy mấy người đó sẽ cho chúng ta cơ hội sao?"

Mẹ Mạc cũng hiểu rõ, sửa đường thì tiền là cố định, không dễ cò kè, chỉ có giải tỏa mới có tiền nhiều hơn một ít.

"Thiến Thiến nói vậy, em thấy vẫn không tin được. Học sinh nói chuyện phiếm với nhau là quyết định có thể mua nhà hay không sao?"

Mẹ Mạc vẫn rất lo lắng. Ba Mạc thì bắt đầu nói mấy câu công bằng.

"Em cũng nhớ anh hai chứ?"

"Vâng"

Ông nội có năm người con, hai nam ba nữ. Ba Mạc là em út, xếp thứ năm.

"Lúc trước ba anh cho anh hai tiền, cho tiền chúng ta mở cửa hàng sau đó không quản nữa. Nhà cửa để ở cũng do hai anh em tự kiếm ra chứ ba không mua gì cả. Lúc trước bạn gái của anh hai vì an toàn nên mở một quán ăn Tứ Xuyên, anh lại mở cửa hàng McDonald. Lúc đó trong nhà ai cũng khuyên không nên, vì hồi đó món ăn này xa xỉ, không có dinh dưỡng gì nên không phát triển nổi"

Mẹ Mạc biết những chuyện này, lúc cô quen biết ba Mạc thì ba Mạc vẫn còn là học sinh. Hai người là bạn học, về sau cô tiếp tục học cao, còn ba Mạc bắt đầu kiếm tiền do nhà cấp vốn. Đi hết một vòng thành phố cuối cùng quyết định mở một cửa hàng McDonald. Tự mình lựa chọn. Đổi một nhà khác, trang trí sang trọng, mua trang thiết bị và tài liệu xong không còn bao nhiêu tiền. Kiếm được ít lợi nhuận cũng chỉ đủ trả lương cho nhân viên, gần hai năm như vậy mới dần phát lên.

"Em biết chứ"

"Ban đầu anh hai đúng là bán chạy hơn anh, món cay Tứ Xuyên ai cũng biết hết, McDonald khi đó vẫn còn là món mới thôi. Chẳng qua trước đó vài ngày anh nói chuyện với anh hai thì một năm lợi nhuận của anh ấy chỉ bằng bốn tháng lợi nhuận của anh, kiếm ra không bằng anh"

"Tự nhiên nói với em chuyện này làm gì?"

Mẹ Mạc không rõ lắm

"Cơ hội là dành cho người có chuẩn bị, còn có thể thành công hay không là dành cho người dám làm. Nếu cứ bị bó buộc, thấy người khác kiếm được tiền mình mới làm rồi kiếm được tiền như vậy thì không lời bằng người khác đâu. Hiện tại em do dự, người khác cũng do dự. Đợi đến khi bên Hồ Truân có người biết về việc này, thì nhà bên đó không còn giá này nữa đâu"

"Nói vậy là lấy tiền mua nhà bên đó..."

"Hai ngày nay để anh hỏi người quen việc xây trường với sửa đường xem sao"

"Hay là hỏi nhà Bạc Cách một chút?"

"Một em là kẻ toán lão làng, đây là bí mật buôn bán, em biết nếu lộ ra còn đầu thầu thế nào nữa? Người khác nói với em mới là lạ"

Mẹ Mạc bật cười, đưa tay nheo ba Mạc một cái.

"Còn nữa, đây là tiền Thiến Thiến kiếm được, con đã nghĩ như vậy thì chúng ta không nên đả kích nó. Năm nay cũng mười lăm tuổi, con cũng có thể quyết định được rồi. Lời có nghĩa là ánh mắt con tốt, không lời thì xem như để con rèn luyện đi. Trong nhà chúng ta cũng không thiếu chút tiền đó"

"Anh chiều con như vậy, mười mấy vạn có thể ném cho con đi gây chuyện à?"

"Vậy thì sao?"

Mẹ Mạc nhin không được thờ dài, nói thêm.

"Nhưng mà Thiến Thiến nhà mình thật giỏi, có thể viết kịch bản, còn kí được hợp đồng kiếm được nhiều tiền vậy. Giờ con bé càng lớn càng xinh đẹp, em nghĩ nên quản rồi!"

Ba Mạc nghe xong vỗ trán,

"Anh già mất rồi, không nhớ là mình có hai đứa một trai một gái, cứ tưởng mình có hai đứa con trai"

"...."

"Thiến Thiến giống anh, lớn lên xinh đẹp là đúng rồi"

Ba Mạc tự sướng nói một câu. Mẹ Mạc liếc nhìn một cái mới tiếp.

"Em nghe Nhan Nhan nói, Thiến Thiến sau khi tham gia hội thao thì nổi lên, còn rất nhiều nam sinh muốn xin số Thiến Thiến, Nhan Nhan không cho. Chẳng qua gần đây Thiến Thiến và Cố Thủ hình như thân thiết..."

"Em muốn đi cảnh cáo?"

"Đây là chuyện mẹ phải làm"

"Lúc trước em đi cảnh cáo Tô Lương Ngữ, một thằng bé tốt như vậy bị em dọa phát khóc"

"Cuối cùng nó cũng hứa với em chưa tốt nghiệp thì không nói chuyện yêu đương với Thiến Thiến!"

Mẹ Mạc cường điệu kết quả mình làm được. Ba Mạc đành than thở một câu.

"Lúc trước anh đi quân doanh, trên đường đi cũng nói chuyện với Cố Thủ. Tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng mà đối xử với Nhan Nhan rất tốt, nên có lẽ đối xử với chị của Nhan Nhan cũng tốt thôi. Em đi cảnh cáo xong, nhiều khi Nhan Nhan hết bạn hết bè. Chuyện của mấy đứa bé, anh nghĩ không nên quan quá nghiêm. Nếu thật là yêu sớm, em muốn cũng không quản được"

"Nhưng Thiến Thiến là con gái mà!"

"Anh biết em muốn tốt cho con, nhưng đừng quản nữa, trong lòng Thiến Thiến tự biết suy nghĩ, ngủ đi..."

Mẹ Mạc định nói thêm hai câu, nhưng cuối cùng lại không nói gì. Bắt đầu dọn dẹp một chút rồi nghỉ ngơi.

❖❖@

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tham muốn chiếm hữu của Cố Thủ

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 38: Tham muốn chiếm hữu của Cố Thủ

Gần tháng mười hai, trường học tổ chức buổi liên hoan cuối năm. Mạc Thiến là ủy viên tuyên truyền văn nghệ, bận miễn phải bàn.

Mỗi ngày, sau giờ nghỉ, ăn trưa xong cô phải đến cao trung năm hai tìm Thẩm Thiếu Đình. Sau đó đi theo giúp đỡ anh, xem thử bảng sắp xếp thứ tự tiết mục, kiểm tra thử ai là người phụ trách nó, sau đó đi hỏi thúc những lớp chưa đăng kí tham gia là mau nghĩ ra sẽ tham gia tiết mục gì, vì đây là phong trào của trường, lớp nào cũng phải tham gia cả.

Đi theo Thẩm Thiếu Đình ngoài cô ra còn có Lưu Tiểu Tiểu, và một thành viên khác của hội học sinh, Minh Nguyên Sáng, lo phần thưởng cho tiết mục văn nghệ.

Anh Đế cao trung rõ ràng rất giàu có, lại không chịu chi phần thưởng, yêu cầu học sinh phải tự đi vận động tài trợ để có phần thưởng. Điều này để rèn luyện cho học sinh tính tích cực trong công việc.

Nghe đâu, trong khi liên hoan cuối năm, trường học sẽ có ba phần thưởng để phát cho ba học sinh xuất sắc nhất, còn đó là gì thì giờ không ai biết cả.

Mạc Thiển đi lên tầng ba, chạy chậm chậm đến khu lớp 11, vừa đến cửa đã thấy có người đá bóng ra ngoài cửa. Bóng đập vào bức tường đối diện, để lại trên đó dấu ấn tròn của bóng rõ ràng.

Cô giật mình, nhìn bóng từ từ lăn lại vào phòng học mới từ từ nhìn vào bên trong, đã thấy Thẩm Thiếu Đình và một số bạn khác đang đá bóng, cô vội vã tay với anh.

"Anh Thẩm"

Thẩm Thiếu Đình nhìn thấy cô, lập tức định đặc nở nụ cười, gọi cô vào bên trong.

"Tiểu Thiển hả, vào đi em, nam sinh của ban anh chờ em nửa ngày rồi đó. Không thì lần sau em mang theo cơm đến chỗ bọn anh ăn luôn đi, một đám lúc nào cũng sẵn sàng giúp em lấy cơm"

"Anh khách sáo rồi"

Mạc Thiển đáp rồi đi theo anh vào lớp. Thật ra trước kia khi anh ta diễn thuyết, Mạc Thiển chỉ quan tâm đến bài nói của mình, lo lắng làm sao nói tốt nhất mà thôi, không chú ý mấy đến những người khác nói gì. Sau này nhìn thấy Thẩm Thiếu Đình, cô mới kinh ngạc một đôi. Đồi trước cô biết người này, nhưng không quan biết gì anh.

Thẩm Thiếu Đình là một người thành công muộn, không giống cô có vẻ ngoài xinh xắn, nên được tìm ra sớm lãng xê vào làng giải trí. Anh ta là một người hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân, tham gia rất nhiều cuộc thi ca hát, đạt nhất mới một lần thành danh, nhóm fan thường gọi anh là Thẩm Thiếu.

Năm anh thành danh, Mạc Thiển đã 22, còn anh 23 tuổi. Một năm sau, Mạc Thiển gặp chuyện phải ra nước ngoài định cư, vẫn xem microblog, đã thấy Thẩm Thiếu Đình được phong là ca thần, danh tiếng rất nổi bật. Sờ đi khi ấy chú ý anh, chẳng qua là vì cùng trường. Không ngờ, đời này có thể quen biết anh ta sớm như vậy.

Với người có giọng hát ma chê quỷ hờn như Mạc Thiển, người có giọng hát hay, đều là thần...

Thẩm Thiếu Đình hình tượng khác với Cố Thủ hay Mạc Nhan. Cố Thủ tuy rằng về sau sẽ còn cao thêm nữa, nhưng vẫn giữ được thân hình khá gọn gầy, mặt trái xoan, vẻ mặt lịch sự, khí chất thanh lãnh, toàn thân là hương vị cảm dục. Mạc Nhan sau khi lớn lên, gương mặt tinh xảo, mà đẹp nhất là lúc cậu hóa trang thành gái không nhận ra nổi. Vì vậy, cậu thuộc loại "hoa mỹ nam" trong truyền thuyết.

Thẩm Thiếu Đình có lông mày kiếm đậm, đôi mắt rất xinh đẹp, mắt hai mí rõ ràng khiến bao cô gái ghen tỵ kết hợp với mũi cao và đôi môi mỏng. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, khí chất oai hùng, chỉ cần hơi chau mày, lộ ra một khí chất rất nam tính.

Trong trí nhớ, trước khi cô trọng sinh, Thẩm Thiếu Đình có ra một album mới. Bìa album là một người đàn ông, tóc ngắn gọn gàng thanh sáng, hơi ngẩng đầu, đôi mắt khẽ nhắm, môi khẽ nhếch. Trên người mặc một áo sơ mi chưa cài cúc, lộ ra một ít da thịt, nhìn vào chỉ thấy cuồng dã.

Cô cảm thấy rằng, anh ấy đi diễn phim sẽ hợp với khí chất của tướng quân, thân hình uy uy lẫm lẫm, mặc vào người khô giáp nặng, thân mình như cây tùng đứng thẳng. Người chiến sĩ, màu da ngả về màu lúa mì, bàn tay hơi thô ráp. Anh cầm trong yên cương cười ngửa, chém chém giết giết, gió thổi cỏ bay...

Nhưng mà, hình tượng như vậy mà trong thời điểm cao trung, hợp với hình tượng đại ca của trường học hơn. Chẳng khác gì tên côn đồ...

Thẩm Thiếu Đình nhà giàu có, bối cảnh cũng rất lớn. Mỗi lần họp phụ huynh, đều là lãnh đạo nhà trường đi ra chào đón nhà của anh, cũng đủ thấy gia thế của người kia thế nào.

Anh từ nhỏ học võ, nghe đâu còn đến Thiếu Lâm Tự học một lần nữa. Rõ ràng là một người học võ, lại thích ca hát, mà còn ca hát cấp bậc thần nữa.

Trong trường học, không ít người nhìn thấy lớp của Thẩm Thiếu Đình như lớp của côn đồ, không ai muốn trêu chọc lớp này cả. Cũng là vì Thẩm Thiếu Đình có trong nhóm này, trong trường học mặc sức tung hoành. Hội học sinh dự tuyển cũng chắc chắn lấy được phiếu bầu.

Chẳng qua mới tiếp xúc mấy ngày, Mạc Thiển lại cảm thấy anh là một người rất tốt để làm bạn.

"Anh hỏi thầy rồi, ngày 25 sẽ duyệt sơ qua, yêu cầu phải có mấy tiết mục để biểu diễn trong liên hoan cuối năm, nhưng mà toàn bộ lẽ không được quá hai tiếng rưỡi... hơn nữa..."

Thẩm Thiếu Đình đang nói, bỗng nhiên hạ giọng nói nhỏ với cô.

"Lãnh đạo của trường nói là, trong lúc diễn tập, lãnh đạo trường sẽ không tham dự, chúng ta phải tự tuyển chọn"

Mạc Thiển biết là lãnh đạo trường nói chuyện rất dài dòng mà không thể làm gì được, chỉ than thở một hơi.

"Cũng nên nói cho chúng ta biết thời gian áng chừng chứ"

"Thầy bảo khoảng mười phút"

"Vậy là trong lúc liên hoan, MC sẽ mở mang, sau đó văn nghệ, sau đó là lãnh đạo trường phát biểu, rồi đến trao thưởng. Sau đó là đến bình chọn cho giải thưởng phải không?"

Anh gật đầu, còn cười lạnh một tiếng.

"Hơn nữa, mỗi lớp sẽ có một số phiếu, rồi đưa phiếu đó cho chúng ta. Chúng ta phải thống kê số phiếu, cuối cùng công bố kết quả"

"Chúng ta kiểm phiếu?"

"Yên tâm đi, anh gọi thêm một số người quen nữa"

"Vậy à, vậy em cũng phải kêu gọi bạn một chút mới được"

Mạc Thiển đang âm thầm đau đầu, anh đã ném luôn quyển vở trong tay.

"Mẹ nó chứ sao còn thiếu nhiều vậy, không tham gia sao"

Cô liền hiểu, cầm lấy quyển vở anh ném, bắt đầu nịnh bợ anh.

"Đề em, anh nghỉ ngơi đi"

"Đi đi, em chịu khó một chút. Hội học sinh chúng ta cứ đi qua từng lớp, nếu lớp nào không đưa tiết mục, anh trừng trị họ"

Mạc Thiển nghe được câu này, không hiểu sao lòng yên tâm vô cùng.

Thật ra, Mạc Thiển vốn có thần kinh thô. Ngồi trong phòng học của người khác, vẫn cảm thấy hơi nhỏ. Nhất là khi cô ngồi cạnh Thẩm Thiếu Đình, không gian nhỏ nên hơi mờ ám.

Anh ngồi hàng cuối trong lớp học, gần gần tủ. Thường xuyên có người xuống tủ lấy đồ, không tự chủ liếc nhìn cô. Trong trường hiện tại cô là người có tiếng, thêm nữa là vẻ ngoài rất xinh, cho dù nam sinh của cao trung hay đâu khác đều rất hoan nghênh cô. Vì vậy một lúc lại có người đến đưa nước cho cô, một lát lại có người nói chuyện với cô.

Vài ngày sau đó, sau khi nhóm của Thẩm Thiếu Đình có quen sơ sơ với Mạc Thiển, lúc rời lớp còn hỏi cô:

"Tiểu Thiển có muốn ăn gì không? Anh mang mấy xiên nướng về cho?"

Mạc Thiển đã bảo là không ăn, nhưng họ không tha cho, nên đành đáp.

"Vậy mang cho em hai xiên thịt cừu nướng đi"

Thẩm Thiếu Đình nghe xong cười như điên, nhóm người còn lại nghe xong chỉ thấy cả người tê dại, không dám đứng nữa, chạy như bay đi.

Cô cầm quyển vở ghi chép của Thẩm Thiếu Đình, đi từng lớp hỏi về tiết mục văn nghệ. Cô cảm thấy rằng, họ quả nhiên là một đám côn đồ, vì lớp trưởng bị gọi ra, ai cũng nom nớp lo sợ.

Nhưng mà cô bây giờ là đàn em của vị đại ca này, có được sự bảo hộ vậy, tiếp tục đi đến một lớp khác. Sau khi thống kê xong cao trung, hai người đi đến khối sơ trung.

Sơ trung cũng có người trong hội học sinh, nhưng hiệu suất làm việc không bằng hai người. Mấy đứa nhỏ thấy Thẩm Thiếu Đình đều sợ hãi, nói chuyện cũng nom nớp lo sợ, cuối cùng đành phải để Mạc Thiển tới khai thông.

"Anh nói sao sơ trung mấy đứa đây quá vậy!!!"

Thẩm Thiếu Đình lập tức gào lên, dọa hai bạn sơ trung run lấy bầy.

"Chuyện như vậy không thể ép được, anh đừng hối thúc, nếu không chúng ta đi đến sơ trung hỏi chút đã"

Mạc Thiển vội vàng hòa giải, để Thẩm Thiếu Đình nguôi giận đã, sau đó bốn người đi một vòng mấy lớp sơ trung.

Vừa vào trong hành lang, đã thấy Mạc Nhan và Cố Thủ đi xuống lầu, Mạc Nhan liền chạy tới hỏi.

"Chị, chị bị xuống cấp à?"

Mạc Thiển nghe xong tròn trắng mắt, không biết phản ứng sao nữa. Tên này trình độ ngốc lên một tầm cao mới.

Thẩm Thiếu Đình nghe xong bật cười ra tiếng, hỏi cô.

"Em trai em à?"

"Vâng, năm ba"

Mạc Thiển nói, rồi giới thiệu.

"Em trai em tên là Mạc Nhan, còn đây là bạn thân của em ấy, tên là Cố Thù. Còn đây là Thẩm Thiếu Đình, cũng là ủy viên tuyên truyền văn nghệ như chị"

Mạc Nhan rất biết nhìn người, lập tức đứng thẳng, gọi một tiếng.

"Anh Thẩm"

Thẩm Thiếu Đình không phải gặp ai cũng đều bói móc, đáp lại một câu, sau đó bắt đầu uy hiếp những người có liên quan, đặc biệt là lớp trưởng mỗi lớp.

Cố Thù luôn luôn nhìn họ đi, đột nhiên nói một câu.

"Đề tôi đi cùng hai người"

Mạc Thiển mới sững sờ.

"Cậu cũng trong hội học sinh à?"

"Tôi là chủ tịch hội học sinh khóa này"

Cố Thù nói xong, bắt đầu đi nhìn sang.

"Bị ép"

Mạc Thiển hiểu, trường học lại bắt đầu khuyên con lai nên tham gia hoạt động của nhà trường rồi.

Thật ra, Cố Thù vào hội học sinh cũng chỉ là hữu danh vô thực, anh rất ít tự tay đi làm gì cả. Hôm nay lại khác, chẳng qua thấy Mạc Thiển và một nam sinh khác sống vai làm cùng một việc. Lần trước ở phòng ăn, anh đã nhìn thấy Thẩm Thiếu Đình và bạn của anh ta, có vẻ như quen biết với Mạc Thiển.

Điều này khiến anh hơi khó chịu.

Sau đó, đường đi như sau. Mạc Thiển đi theo Thẩm Thiếu Đình "thu phí bảo hộ", sau đó là Cố Thù một bộ mặt như từ thần, sắc mặt âm trầm, ánh mắt dán chòng chọc vào Thẩm Thiếu Đình, không giúp đỡ gì cả, chỉ có người đi theo họ mà thôi.

Mạc Thiển vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Cô cũng bị bức ép mà, ban đầu cô muốn tham gia vào kỉ luật cơ!!! Sao lại có hình dáng hình sự kiểu này là sao.

Đi về cao trung, Thẩm Thiếu Đình cảm thán.

"Vừa rồi học sinh kia hình như thâm thích em à? Cũng rất dũng cảm, đi theo anh mà đầy sát khí"

"Anh nhận ra sao?"

Mạc Thiển lập tức cười thành một đóa hoa.

"Em cũng biết anh thích một mỹ nữ ban anh, cái người lạnh như băng ấy ấy..."

"Làm sao em biết??"

"Anh bình thường không thích bói móc người khác, nhưng mà nhìn thấy chị ấy thì liên tục bói móc, để cùng chị ấy cãi nhau một trận. Nhìn là thấy liền"

Thẩm Thiếu Đình lập tức tròn tròn mắt, trong lớp không ít người cho rằng anh ghét cô ấy đó.... Vì vậy, anh nhẹ giọng uy hiếp.

"Nếu em dám nói ra ngoài, đừng trách anh giết người diệt khẩu"

Cô lập tức thề thốt cam đoan.

"Lão gia ngài cứ yên tâm"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Được xuất bản tiểu thuyết

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 39: Được xuất bản tiểu thuyết

Gần cuối tháng, Mạc Thiên nhận được thư trả lời của biên tập bên nhà xuất bản.

"Chào bạn, bản thảo đã qua được chung thẩm. Mong bạn liên hệ lại tôi để thương lượng thủ tục xuất bản"

Mạc Thiên lập tức mừng như điên. Nhà xuất bản này làm việc vẫn rất nhanh, từ sơ thẩm đến chung thẩm chỉ tầm 25 ngày thôi. Sau khi thêm biên tập viên, cô mới biết mình may mắn. Bởi vì lúc nhận bài của cô đã chuẩn bị chung thẩm, một ngày nữa đã hết hạn tháng này.

Biên tập đầu tiên là hỏi Mạc Thiên về vấn đề bản quyền, cô mới nói là bản quyền tiểu thuyết hoàn toàn trong tay mình. Sau đó, biên tập mới nói giá họ mong muốn. 5000 vạn mua 3 năm bản quyền.

Mạc Thiên không hài lòng lắm đối với tiền nhuận bút này. Mặc dù không đến mức như biên tập lần trước vừa nhìn đã ghét, nhưng vẫn hơi ít. Năm 2005 giá cả thị trường không ít vậy chứ. Vì vậy cô gõ chữ hỏi lại.

"Là vậy, quyền sách này đã kí bản điện ảnh và truyền hình. Ba tháng sau là tiến hành khởi quay, công ty điện ảnh và truyền hình Vạn Giang. Bộ phim dài 20 tập, vai nam chính là Ngô Tốt Lỗi. Tôi viết kịch bản thành tiểu thuyết, vậy bản thảo giá có thể cao hơn không?"

Nói thật, khi kí kết đàm phán giá cả, đều giống như lưu manh và mấy bà chanh chua ngoài chợ mà thôi. Giá tiền nghe như vậy, mà vẫn giả làm quân tử, ra vẻ lịch sự thương lượng giá xuất bản.

Biên tập này nghe xong thì chấn kinh.

"Đã kí điện ảnh và truyền hình, bạn là biên kịch?"

"Đúng vậy"

"Vì sao không viết trong bản thảo, như vậy có thể tăng tiền!"

"Tôi không hiểu xuất bản cho lắm.."

"Ngô Tốt Lỗi là thần tượng của ngẫu!!!"

Từ thịnh hành năm đó, "Tôi" sẽ xưng là "Ngẫu". Mạc Thiên nghe xong có con gió lạnh thổi qua, sau đó biên tập kia bắt đầu gõ gõ trong khung tán gẫu, có thể thấy được mây trần chữ, mới tiếp tục.

"Bạn chờ xú, ngẫu đi hỏi chủ biên xem, bạn muốn giá ra sao?"

"Tôi muốn lấy nhuận bút, 9%"

"Ặc, 9% thì quá cao!!!!!!!!!!!!!!!"

Mạc Thiên nhìn thấy màn hình đầy dấu chấm than, nhìn không được hoài nghi. Kaka này có phải là trong ban biên tập không vậy? Do đó, cô tiếp tục hỏi.

"Bình thường khi thương lượng giá cả không phải vẫn nên trả giá sao?"

"A a a, ngẫu vẫn còn đang suy nghĩ về Ngô Tốt Lỗi, như vậy đi, tôi đi nói lại với chủ biên, sau đó nói lại với bạn"

"Được rồi"

Mạc Thiên nhân lúc này đi rót một ly nước, sau khi trở về nhìn màn hình vẫn chưa thấy Kaka rep, cô mới bắt đầu tìm Cố Thù, đánh chữ hỏi thăm:

"Có đó không?"

Không thấy trả lời. Cố Thù ở trên màn hình vẫn là chim cánh cụt xám xịt, tên trên mạng là Cố Thù, chữ kí với mô tả đều để trống. Đây là điểm khác với Mạc Nhan, tiểu tử này ở đâu cũng là mặt trời. Nếu không phải là hội viên tôn quý, vương miện các kiểu thì là gạch đỏ, tô đậm, trong lúc ấn vào là nhạc

DJ. Trong đó có ảnh chớp chớp liên tục, không đơn giản vậy. Kì thật trước khi vào làng giải trí, Mạc Nhan từng nghĩ nuôi tóc dài, cả ngày đáng về lưu manh. Lúc nào cũng đi nhảy. Là một đứa nhỏ nổi loạn, cũng là lịch sử đen tối. Tới đây, cô nhớ lại bản thân, lập tức che mặt. Toàn bộ là màu hồng phấn, đầy những vật trôi nổi đáng yêu. Trong đó còn có vương miện có chữ "tôi không phải là công chúa" Lúc mở nhận kí, toàn bộ đầu là ngôn ngữ chưa xốt, nhân lại toàn phải đọc một lúc mới hiểu, hoặc là một vài tình tình. Cô mở album ra... May mắn, trước đây điện thoại không chụp hình được. Chẳng qua là trong máy tính ảnh của cô, đều là 45 độ mắt mở to tròn... được rồi, không dám so sánh với Mạc Nhan, lịch sử của cô cũng đen tối không kém.

Việc cô làm đầu tiên là xóa hết những hình ảnh này, sau đó bắt đầu điên cuồng bỏ hết mấy thứ đó. Sau đó, cô thấy một phần nhật kí riêng tư của mình, cô không nhớ nổi nhật kí này, mở ra xem thử. Bên trong không phải là cô viết, mà là Tô Lương Ngừ. Hồi đó, cô và Tô Lương Ngừ biết được mặt mã của nhau, nên thường xuyên giúp đỡ nhau, làm bài gì đó...

Nhật kí chỉ có mấy chữ.

"Cậu là tiểu công chúa của tớ, thích nhất cậu. Cậu là người xinh đẹp nhất, những người khác tớ đều không thèm để ý. Một mình tớ là vương tử của cậu được không? Được rồi được rồi, tớ sai rồi, đừng không quan tâm tớ. Tớ sẽ đi khắp nơi xin lỗi cậu được không, ngoan, tha thứ tớ một lần thôi"

Cô nhìn qua ngày, là mấy ngày trước huấn luyện quân sự. Trong lúc đang trầm mặc, thì có tiếng nhắc nhở. Cô mở ra, đã thấy biên tập trả lời.

"Tôi nói chuyện với chủ biên rồi, có thể xem hợp đồng trang một và trang cuối, phần đánh dấu không? Có thể chụp lại đưa tôi không?"

Cô làm theo như vậy, Kaka trầm mặc một hồi mới bắt đầu thương lượng giá tiền.

"9% không được, bình thường tác giả mới chỉ được 6%. Một đợt in là 1000 quyển, mỗi quyển tầm 22 ngàn. Bạn là biên kịch, quyển sách này còn kí điện ảnh và truyền hình, thì có thể giá cao hơn. 7%. Ban đầu là 3000 quyển sách, định giá tầm 23 ngàn một bản. Sau khi chiếu xong phim có thể in thêm mấy vạn nữa"

Xem như đã nhượng bộ Mạc Thiên lắm rồi. Tiền nhuận bút thường là lợi ích kiểu như, sau này in thêm tác giả sẽ thu thêm tiền nhuận bút. Bán càng chạy, tiền nhuận bút càng nhiều. Hiện tại giá của họ là 4 vạn 8000. Chẳng qua nhuận bút phải nộp thuế tầm 800, năm nào cũng không thay đổi, thuế thường rất cao. Mạc Thiên vẫn chưa vừa ý, vẫn tiếp tục thương lượng. Kaka chuẩn bị cò kè mặc cả với cô một hồi.

Cuối cùng, định ra in 5 vạn sách, định giá 23 ngàn một bản. Có thể đưa cô 8%, bản quyền trong vòng ba năm. Sau khi sửa lại bản thảo, có thể đưa trước 30% cho Mạc Thiên làm tiền đặt cọc.

Như vậy, kiếm được tầm 9 vạn 2 tiền nhuận bút.

Cô bắt đầu vui vẻ gọi điện cho mẹ Mạc.

"Mẹ, nhanh về nhà giúp con kí hợp đồng"

Mẹ Mạc nghe xong không nhận được cảm thấy nghi ngờ.

"Lại kí hợp đồng gì?"

"Là tiểu thuyết, có thể xuất bản tiểu thuyết"

"À? Còn có thể in sách?"

"Vâng, mau về đi mẹ, cần người giám hộ kí hợp đồng. Con chưa thành niên"

"A à, được rồi, mẹ chuẩn bị về"

Mẹ Mạc nói xong, đang tính cúp điện thoại thì nghĩ đến điều gì, vì vậy hỏi Mạc Thiên:

"Tiền nhuận bút được bao nhiêu?"

"9 vạn 2, chưa tính thuế nhà, mẹ biết mà"

Mẹ Mạc không nhận được yên lặng một lúc, con gái gần đây kiếm tiền tốt, mắt thấy gần năm mươi vạn rồi... Nghiên cứu sinh chưa tốt nghiệp, cũng không làm được nhiều tiền vậy. Sau khi kí hợp đồng, Kaka chán kinh lần nữa.

"Em là biên kịch, mà vẫn chưa thành niên?"

"Vâng, kịch bản cũng là mẹ em thay mặt kí"

"Lão nương này năm đó làm gì vậy, một đứa nhỏ chưa thành niên đã có thể viết kịch bản, còn mời Ngô Tốt Lỗi làm nam chính!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

"Sau đó màn hình đầy dấu chấm than, lại tự xưng là "ngẫu"

"Em có thể xin Ngô Tốt Lỗi chữ kí cho chị"

"Muốn muốn!!!!"

Kí hợp đồng xong, Mạc Thiên cũng không nói nhiều với Kaka, bởi vì Mạc Thiên còn là học sinh, gần đây là thi cuối kì. Cho nên Kaka cho hạn chót rất thư thả, đến tận ngày 8 tháng 5. Kì thật Mạc Thiên cảm thấy nghỉ đông xong là xong thôi, vì năm sau, Cố Thù phải về Pháp. Cô còn phải dành thời gian trêu chọc Cố Thù nữa.

Trong lúc này, Kaka tiếp tục hưng phấn.

"Em khi nộp xong, chị là người đầu tiên đọc bản thảo. Nhà xuất bản điện ảnh và truyền hình xét duyệt cũng nhanh, em có thích kí họa không? Tốt nhất là lần in đầu tiên chị gửi cho em một bản, Còn nữa, trong sách có muốn tặng kèm gì không?"

Biên tập này, so với hai người trước dễ thương hơn nhiều, Mạc Thiên cảm thấy khá nhẹ nhàng. Kaka nói chuyện với cô một lúc, cô đã hiểu rõ trình tự in ấn. Sau khi hết hạn, đầu tiên là biên tập viên xem lại bản thảo, sau đó biên tập lại. Làm như vậy ba lần, bắt đầu trình báo bên in. Kaka có thể hẹn trước họa sĩ, design, để bắt đầu thiết kế bìa.

Nếu như muốn đưa sách ra thị trường, cần phải tiến hành cùng lúc. Chỉ cần có công văn xuống, là có thể đem in, chờ đợi thành phẩm rồi đem bán ra thị trường.

Tác giả chỉ cần viết xong bản thảo đầy đủ, sau đó phối với sửa bản thảo với biên tập viên. Sau đó chỉ cần chờ đợi làm tuyên truyền với bên nhà xuất bản là được. Nói rất nhiều xong, Mạc Thiên cũng không trì hoãn, bắt đầu viết bản thảo sau đó.

Cô tính là viết tầm 18 vạn chữ, nếu như cô viết được 30 vạn chữ trở lên, định giá cũng sẽ cao hơn chút.

Cô đọc lại nội dung của kịch bản, với tốc độ viết của mình, có thể viết được tầm 18 vạn. Kaka lại tiếp.

"Em viết xong có thể tiếp tục lưu lại, viết tiếp bộ thứ hai"

Cô còn đang suy nghĩ, Cố Thù đã đáp lại.

"Tôi không thường lên mạng, giờ mới thấy, cậu còn đó không?"

Cô rất nhanh đáp lại.

"Chờ đến hoa cũng tàn"

"Ngại quá"

Cô liền gọi video, chờ một lúc mới thấy Cố Thù đáp.

"Chờ xiu, tôi sấy tóc một chút"

Cô mới đóng video lại, tiếp tục nói chuyện với Kaka. Tầm mười phút sau, Cố Thù gọi video, cô chấp nhận, máy vi tính nhìn thấy gương mặt soái khí của Cố Thù, như thể đang chỉnh video, bên đó nhìn rất tốt. Cô đeo tai nghe lên, cười híp mắt hỏi.

"Cậu vừa làm gì vậy"

"Vừa tắm xong, lên thấy tin nhắn nên nhắn lại"

Mạc Thiên vừa tán gẫu, vừa bắt đầu xóa hết tên chữ kí trong nhật kí. Ngẫm nghĩ một chút, lôi mấy tấm ảnh chụp hồi đại hội thể thao mới tải vào trong lần này để quyền xem. Hai người nói chuyện một lúc, mẹ Mạc cảm hợp đồng đi vào hồi cô.

"Cái này là phần đưa cho họ, địa chỉ này con xem đúng chưa, mai mẹ đi gửi cho con"

Nói xong, ngẩng đầu thấy Mạc Thiên đang chat webcam với Cố Thù thì hơi thay đổi sắc mặt. Mạc Thiên thấy không có gì, để tai nghe xuống, bắt đầu nói chuyện vui vẻ với mẹ Mạc, sau đó mẹ Mạc rời phòng.

"Hai đứa nói chuyện gì trong phòng vậy?"

Mẹ Mạc lập tức hỏi.

"Con viết văn có một số chuyện không rõ nên hỏi Cố Thù, mẹ đừng quản mả"

Mẹ Mạc không nói gì, chỉ là khi vào phòng, Mạc Thiên đang suy nghĩ có nên mua một laptop không. Mang theo cũng tiện, không cần dùng máy tính trong phòng mẹ nữa. Mua thêm hai cái điện thoại, cô một cái Mạc Nhan một cái. Mạc Thiên vốn tâm lí đã trưởng thành, không hề ý thức được, mẹ Mạc hoảng hốt cô yêu sớm...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Liếm son môi

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 40: Liếm son môi

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tết Nguyên Đán. Tiệc liên hoan diễn ra vào buổi chiều, sau khi kết thúc buổi lễ là được nghỉ Nguyên Đán.

Mạc Thiên và Thẩm Thiếu Đình tất cả thời gian lễ hầu như đều đứng sau hậu trường, nào là kêu gọi nhóm lớp diễn, rồi với MC ổn định chương trình. Trường học chỉ có bốn người nổi tiếng dẫn chương trình, nên cô và Thẩm Thiếu Đình có hai lần được lên sân khấu, nói giỡn với MC một chút. Lời kịch không nhiều, chỉ là giới thiệu tiết mục thôi.

Cho họ lên sân khấu, chẳng qua là vì họ có danh tiếng trong trường mà thôi. Trước khi lễ diễn ra, Mạc Thiên đi mua sắm, mua một bộ váy dài màu đỏ có cổ sâu.

Váy dài có cổ hình chữ V, nhưng không sâu lắm. Có thể khoe ra cổ trắng cùng xương quai xanh xinh đẹp. Eo có thắt lưng cài ra sau, lộ ra eo tinh tế không tả nổi. Váy tay phồng, cổ tay buộc lại khiến cho tay áo bông bênh, mang theo khí chất thiên tiên. Váy dài đến tận gót chân, phía sau có tầng lớp viền hoa văn lá sen, váy dài vậy nên khi đi khẽ lay động, như một bông hoa thực được nở rộ.

Cô còn thả tóc dài quá eo ra, trong lúc sắp khai mạc, còn làm tóc thành tầng lớp cuộn lại, sau đó tự mình trang điểm.

Những lần như vậy cô rất có kinh nghiệm, búi tóc rất đẹp, cũng không có trang điểm rực rỡ gì. Chỉ là một trang phục cổ phong, đậm phần, trang điểm macara cho mắt thêm to tròn. Nổi bật nhất có lẽ là môi, nếu bình thường trang điểm vậy sẽ hơi nổi, trong lúc này phối hợp với đồ vậy thành hòa hợp đẹp đẽ.

Đó là một vẻ đẹp rất nồng đậm, giống như rượu mạnh, gây sát thương cao cho người đối diện, tựa như ma cà rồng vậy.

Sau khi trang điểm xong, cô cài trên tóc mình một kẹp tóc, đó là hoa mẫu đơn màu đỏ. Hợp với bộ đồ cô đang mặc.

Thẩm Thiếu Đình cũng bàn trước với cô về đồ rồi, mang một bộ đồ màu đỏ sọc trắng áo len, còn có quần dài và giày. Sau khi thấy cô liền thở dài cảm thán.

"Nhìn xa còn dọa anh một lúc đó, còn tưởng ma cà rồng chứ"

"Không đẹp à?"

Mạc Thiên rất tự tin về phối đồ và trang điểm của cô, cô luôn luôn là người đứng đầu xu hướng thời trang, bây giờ nhìn khó coi vậy sao?

Anh không dám nhìn cô nữa, bật ngón cái.

"Đẹp lắm"

"Anh nói dối"

"Không biết em nghĩ sao nữa, rõ ràng một cô nhóc thanh thuần, sao lại phải theo phong cách quyến rũ chài chuốt chứ"

"Đây gọi là cổ phục"

"Thôi được rồi, anh không biết, đi thôi... đừng chảnh chọe nữa, chúng ta còn có việc làm"

Mạc Thiên bĩu môi, đến gần Thẩm Thiếu Đình.

"Em biết anh thích loại em gái thanh nhã, giống như bạn mỹ nữ của ban anh đó đó"

"Em câm miệng cho lão tử!"

"Rồi rồi rồi"

Mạc Thiên giờ tay đầu hàng. Cô từng gặp được người Thẩm Thiếu Đình thích, không chỉ một lần. Đó là một cô gái đẹp một cách yếu đuối, nhìn qua giống Bạc Cách lạnh lùng, nhưng cô ấy còn hơn vậy, giống như tuyết lạnh, hơi thở cũng nhuốm lạnh lẽo. Cô ấy là loại nữ sinh mỏng manh, tiếng nói chẳng hề ngọt ngào, hơn nữa có hơi trầm. Cả người là khí chất thanh lịch, không hề giống Mạc Thiên thuộc dạng ngọt ngào.

Có thể tưởng tượng được người này là kiểu một người không nhuốm khói lửa nhân gian, như một vị tu đạo thanh lãnh, khí chất, không có gương mặt quá xinh xắn lại hòa hợp với tư thái thư thái như vậy. Không chừng cô ấy mặc vào một bộ đạo bào, sẽ nhìn thấy phong cách thiên tiên.

Vì vậy, cô và Thẩm Thiếu Đình đứng cạnh nhau, cảm giác mâu thuẫn vô cùng. Một người giản dị một thân màu trắng như vậy, người kia lại cuồng dã như thế...

Bận mãi đến khi gần bắt đầu lễ mới thấy bóng dáng của Cố Thủ.

Anh không lên sân khấu, cùng lắm là cuối lễ lên sân khấu nhận thưởng, nên không cần phải đến sớm như vậy. Chẳng qua khi Mạc Thiên thấy anh, vẫn chạy ào tới.

"Tôi tìm tôi à?"

Cố Thủ nghe xong sững sờ, không trả lời. Chỉ nhìn chăm chăm cô, mãi một lúc sau mới khẽ nhú mày.

"Son môi dùng màu hay sao vậy?"

"..."

"Lông mày cũng dùng bút sáp tô lên à?"

"Tôi đây, cậu tới đây, tôi sẽ không đánh mặt đâu"

Mạc Thiên liền ngoắc tay với anh.

Cô cảm thấy mình ăn mặc đẹp thế này, vậy mà đám nhóc này lại không thấy xinh đẹp là sao.

Cố Thủ không nói gì, chỉ là cảm tò tiết mục đọc một lượt,

"Người diễn đến hết chưa? Lát nữa đi các lớp hỏi một lần cho chắc. Hơn nữa phải nhắc nhở họ giờ lên sân khấu nữa. À, tôi thấy trước khi trao thưởng, cậu nên kiểm tra lại phần thưởng một lần. Để cho học sinh nhận thưởng chuẩn bị, đừng để họ đi đâu..."

Trong lúc Cố Thủ nói, cô cảm thấy hơi hoảng hốt. Dường như lại thấy một người đại diện con át chủ bài trước kia, tất cả những hoạt động không được có gì sai sót. Ánh mắt của anh lúc nào cũng là tốt nhất, có thể vì muốn kiểm được những điều tốt nhất cho cô, và giúp cô có được những cơ hội tốt nhất.

"Được"

Cô đáp một tiếng.

"Cậu có mệt không? Nếu thấy mệt thì để tôi đi làm thay cho"

Cố Thủ nói, liếc nhìn Thẩm Thiếu Đình một cái. Thẩm Thiếu Đình nhìn thấy chỉ đành thở dài nhìn chỗ khác, đảm bảo mình trong sạch.

"Không sao đâu, tôi làm được"

Mạc Thiên lập tức trả lời.

"Thôi giao cho tôi đi, trong đại sảnh bị rèm che rồi, mà tầm nhìn của cậu không tốt, đã vậy ăn mặc kiểu vậy ra dễ dọa học sinh lắm"

"..."

Thẩm Thiếu Đình nghe đến đây đứng cạnh cô bật cười ngặt nghẽo.

Mạc Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

"Vậy tôi ở phía sau hậu đài"

Cố Thủ khẽ gật đầu đồng ý.

"Đứng ở nơi có đèn, đừng đi đến chỗ quá tối dọa người khác. Nhớ là lúc gặp người phải nói rõ cậu là người"

Mạc Thiên vẫy vẫy tay với Thẩm Thiếu Đình.

"Tên này em mượn năm phút, một lát hai người đi đi"

Nói xong, cô choàng cổ Cổ Thủ kéo đi đến chỗ ít người.

Đột nhiên bị cô ôm chặt, tim anh khẽ đập nhanh hơn chút, ai ngờ vừa dừng lại đã bị cô đá mông một cái. Sau đó là một trận đập dồn dập, hơi đau, nhưng vẫn rõ là cô không dùng sức lắm.

Anh biết, nếu Mạc Thiên muốn đánh anh, anh cũng đoán được sẽ ra sao.

Anh để cô đánh mấy cái, rồi bắt đầu ngăn lại, vô ý giữ tay cô.

Không ngờ là, cô vẫn tiếp tục nghịch ngợm, đưa tay lên chặn lại cần anh một cái, đau đến mức hít sâu một ngụm. Nhanh chóng rút tay về, nhìn thấy được dấu răng trên bàn tay trắng.

"Cậu!!"

Cổ Thủ muốn nổi khùng, nhưng nhìn thấy cô đang không sợ chết hùng dũng hiên ngang, sẵn sàng chống lại anh thì trong phút chốc bao nhiêu khó chịu xui đi hết. Chỉ đành thở dài một hơi.

"Cậu rất xinh"

"Thái độ của cậu là sao??"

"Cậu có thể choàng thêm khăn choàng không?"

"...."

"Trời này lạnh thế nào có biết không? Đây là Đông Bắc đó!"

"Trong hội trường có máy sưởi"

"Quán cái rắm"

Anh nói, rồi lại nhìn thoáng qua xương quai xanh của cô, càng lúc càng gợn.

Thật là, mỗi nơi lại đẹp hơn một chút. Lần trước ở hội thao là chân, bây giờ lại là xương quai xanh. Anh cảm thấy gần đây tình dục của mình càng lúc càng nhiều.

Tò Lương Ngừ tuy đã xong, nhưng anh không buông lỏng cảnh giác được. Gần đây lại xuất hiện một Thẩm Thiếu Đình, trong trường có rất nhiều người chú ý đến cô, anh không thể an lòng nổi.

"Cậu quan tâm tôi à?"

Mạc Thiên vốn đang tức giận, trong phút chốc đã thay đổi thái độ, mỉm cười trong chớp mắt, còn có thể cười đùa.

Nữ sinh thay đổi cảm xúc thật là nhanh mà...

"Hừ"

Anh khẽ hừ một tiếng.

Cô nhìn quanh quẩn, xác định chỉ có một mình Thẩm Thiếu Đình đang gần đó mới tiến lại gần anh, kéo khóa kéo của áo đồng phục học sinh Cổ Thủ xuống, nhìn thấy áo trắng bên trong. Cô lại gần, ấn lên một vết son môi, sau đó ngẩng đầu hỏi anh.

"Nhặt bớt chưa?"

Cổ Thủ nhìn cô vậy thì hơi khó tin, nhìn đồng phục của mình, cuối cùng mới nhìn lên môi cô. Cân nhắc một chút, mới vươn tay khẽ sờ sờ môi cô, lau đi một ít son môi.

Đôi môi này, so với tưởng tượng của anh còn mềm hơn.

Anh cảm thấy rằng, trong phút chốc chạm khẽ, ngực có một dòng điện xẹt qua. Khiến cảm xúc của anh ngày càng rõ ràng.

Cô không trốn tránh, chỉ dùng ánh mắt hơi nhử mị mị nhìn anh, đợi anh lấy lại bình tĩnh rồi mới nói tiếp.

"Được"

Nói xong, quay người tìm Thẩm Thiếu Dĩnh.

Mạc Thiển sờ sờ môi mình, than thở.

"Không phải lau hết rồi chứ?"

Đợi đến lúc Cố Thù và Thẩm Thiếu Dĩnh đi rồi, Mạc Thiển còn chạy đến trước gương để tô lại son, không có đậm như trước, nhạt hơn nhiều.

Cố Thù kéo lại áo khoác, che lại dấu son môi, cố gắng bình tĩnh đi theo Thẩm Thiếu Dĩnh. Ở trong hội trường, họ tìm kiếm lớp, bởi vì trong hội trường bố trí như một sân khấu, lớp xếp chỗ có quy luật, nhưng muốn tìm ai đó cũng mất không ít thời gian. Đến khi họ làm xong việc, đã diễn được hai tiết mục.

"Cám ơn cậu, bây giờ anh đi ra sau hậu trường, lát nữa còn phải lên sân khấu"

Thẩm Thiếu Dĩnh vỗ vỗ vai Cố Thù, rồi trở lại hậu trường.

Cố Thù không còn lí do để ra sau nữa, chỉ có thể về lớp của mình. Chú ý đến đầu ngón tay còn lưu lại dấu son môi, đưa tay lên, liếm khẽ vào đầu ngón tay.

Dường như vậy, gián tiếp liếm lên môi cô.

Thẩm Thiếu Dĩnh ra sau hậu trường, đã thấy Mạc Thiển mặc áo lông đứng sau đài, đang cầm bảng tiết mục để phân công cho mọi người.

Anh trở về, đứng cạnh cô hỏi một câu.

"Bên này vẫn ổn chứ?"

"Diễn viên bình thường, phần thưởng cũng được, chỉ là đại biểu vẫn chưa đến. Em đi nói với giáo viên một chút"

"Cũng làm lớn nhì, diễn tập không đến, bây giờ còn muộn"

Thẩm Thiếu Dĩnh không nhịn được mỉm cười. Mạc Thiển bắt đầu nhún nhún vai.

Trong lúc Mạc Thiển đi cùng Thẩm Thiếu Dĩnh lên sân khấu, chưa bắt đầu nói dưới đài đã vỗ tay nhiệt liệt.

Mạc Thiển lập tức cười hắc hắc.

"Anh thấy chưa, chúng ta có khi là nhân vật được chào đón nhất đêm nay đó"

"Tuy rằng anh rất muốn đồng ý với em, nhưng sau đó còn nhiều tiết mục, không chừng đặc sắc hơn nhiều. Đừng nói sau đó anh có một ca khúc nữa nha"

"Nhìn xem anh tự giới thiệu cho mình trước nữa chứ"

Hai người tán gẫu thêm vài câu, giới thiệu xong tiết mục là đi xuống, đứng sau hậu trường nhìn lên. Chờ mòn mỏi cũng không thấy đại biểu ở đâu, Thẩm Thiếu Dĩnh hát là tiết mục cuối cùng, cũng chỉ có thể cố gắng kéo dài.

Thẩm Thiếu Dĩnh vừa lên sân khấu, đã thấy giáo viên vội vàng chạy đến, nói cho Mạc Thiển biết tin.

"Đại biểu đột nhiên có chuyện, không tới đây được. Chúng ta phải xếp một giáo sư khác. Chẳng qua là chưa soạn bài nói, bên này có thể duy trì được nữa không?"

"Nếu vậy sao không báo sớm hơn?"

Mạc Thiển nghe xong liền buồn bực.

"Nghe nói là mẹ bị ốm, chuyện vậy..."

Mạc Thiển cũng biết không nói được gì, chỉ than thở một câu vậy, đã thấy Thẩm Thiếu Dĩnh hát xong, chạy thẳng lên đài.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thích thì theo đuổi thôi

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 41: Thích thì theo đuổi thôi

Thẩm Thiếu Đình hát xong một bài, bên dưới tiếng vỗ tay như sấm.

Anh hát nghe rất êm tai, giọng nói lại rất đặc biệt. Tiết tấu quen thuộc, ca từ ngâm nga từ tốn, làm cho mọi người đều nhầm tưởng rằng, anh là người đã từng bị tổn thương, mượn lời ca để xướng khúc. Khiến người khác xúc động. Một người có thể hát một bài có tình, để người khác nghe ra một câu chuyện trong đó, tương lai không đồ mới là lạ.

Anh vừa định xuống sân khấu, đã thấy Mạc Thiên đi đến, anh ngần ra một chút, rồi cũng không đi chuyển nữa.

Lúc đó, Mạc Thiên đã đến cạnh anh, đưa tay chặn đường anh. Nhìn giống như kéo tay anh, lưu loát mà tự nhiên, như thể đã quen thuộc nhau từ lâu. Như người yêu nhỏ.

Anh không rời đi được, hoang mang nhìn cô.

Mạc Thiên nhìn anh ra hiệu, rồi lặng lẽ lắc đầu rất khẽ, lúc này mới cầm micro nói tiếp.

"Lúc này trong lúc liên hoan, Thẩm Thiếu của chúng ta vừa hát xong, khiến mình chưa thỏa mãn chút nào. Trong lúc tôi ở dưới khán đài, suýt nữa đã cảm động khóc ra rồi. Hát thật quá cảm động đi"

"Hoa hậu giảng đường quá khen rồi"

Thẩm Thiếu Đình vừa nghe thấy cô gọi mình là Thẩm Thiếu, cảm thấy mình đột nhiên đề cao lên, không tự chủ nở nụ cười tươi, thuận theo khen cô một câu "hoa hậu giảng đường".

"Anh có biết em lên đây làm gì không?"

"Chẳng lẽ không phải đến để khen anh ca dễ nghe à?"

"Tất nhiên là vì lý do này, nhưng mà ngoài ra em cũng bất bình với chủ trì một chút"

"Hả? Sao lại nói vậy?"

Thẩm Thiếu Đình cũng nói hòa theo, nhưng trong lòng biết có chuyện không ổn rồi. Nó không nói nhiều lời, cứ thuận theo tự nhiên dẫn tiếp.

"Anh nghĩ đi, hôm nay có rất nhiều bạn lên sân khấu biểu diễn. Mọi người đều là diễn tập rất cực khổ, tiết mục rất đặc sắc. Sau đó còn được bầu chọn để tìm ra tiết mục được yêu thích nhất để trao thưởng nữa. Em nghe nói một bạn ở cao trung, với một bạn cùng lớp của em, nhất ban Luru Tiểu Tiểu làm nhà tài trợ, tiết mục thứ nhất còn được MP4 là phần thưởng nữa đó! Là MP4 đó!!"

Tài trợ này là do Bạc Cách đưa ra, dành mượn danh Luru Tiểu Tiểu chút vậy.

"Tốt nha, nhưng mà lúc mở đầu đã nói qua rồi mà, em không thấy tốt lúc đó à?"

"Anh nhìn đi, tiết mục biểu diễn tốt có phần thưởng. Bạn học học tốt cũng có phần thưởng. Còn chúng ta mấy người ở sau, luôn luôn làm việc vất. Quản lý mấy chuyện vặt vãnh, mà không có người nào tài trợ, cán sự tốt nhất thì được gì"

"Em nói xong anh cũng thấy không công bằng"

"Anh xem nè, em còn mặc đẹp chải chuốt xinh đẹp như vậy"

Nói đến đây Thẩm Thiếu Đình đã hiểu phần nào, Mạc Thiên đang cố gắng trì hoãn. Đoán được chắc là có người không đến, tiếp tục phối hợp lại với cô.

"Em biết không, hình tượng hôm nay của em rất thích hợp với một ca khúc"

"Là gì?"

"Tango"

Mạc Thiên cũng phối hợp hết sức, một tay vén váy, một tay đưa lên đầu bày ra một tư thế khiêu vũ.

"Có nhạc không nhỉ?"

Thẩm Thiếu Đình tìm kiếm trên sân khấu, rồi hỏi tiếp.

"Soái ca lúc này chơi violon, bạn có chơi được Tango không?"

Người kia biểu diễn xong đã định rời đi, đột nhiên bị điểm danh nên hơi hoảng thần, nhưng vẫn cầm đàn violin lên sân khấu lại, bắt đầu kéo đàn.

Trong lúc anh ta kéo violin, Thẩm Thiếu Đình bắt đầu ngâm nga.

"Tình yêu chẳng qua là một lễ thông thường, không có gì kì lạ. Nam nhân chẳng qua là một vật tiêu khiển, chẳng có gì đặc biệt. Tình yêu chẳng qua là một lễ thông thường, không có gì kì lạ, nam nhân chẳng qua là một vật tiêu khiển, có gì đặc biệt..."

Mạc Thiển từng học khiêu vũ, vì vậy cũng dễ dàng khiêu vũ theo điệu Tango. Tango xuất phát từ Tây Ban Nha, nhiệt tình buông thả, tiết tấu lại nhẹ nhàng. Điểm nhấn nhiều nhất là động tác tiến lùi, cánh tay và cơ thể di động rất nhỏ, nhiều nhất là chân của vũ công sẽ lồng vào nhau, phối hợp ăn ý với nhau.

Bây giờ cô cùng Thẩm Thiếu Đình và người kia kéo violin, cô không biết nhảy, chỉ là có cơ sở nên cũng ra hình ra dáng. Dù sao cũng là người học múa từ nhỏ, khiêu vũ đặt động tác đúng lúc đúng chỗ, cơ thể thoải mái. Trong phút chốc, xoay tròn vòng vòng trên sân khấu hoa lệ, đẹp đến rung động lòng người.

Có lẽ vì điệu nhảy ngẫu hứng này rất mới lạ với phần lớn học sinh, nên nhận được một tràng vỗ tay rất lớn.

Hát xong, nhảy cũng ngừng lại. Hai người mỉm cười cho người kéo violin rời đi, ở lại trên ghẹo lẫn nhau.

"Con gái các em trong bài như vậy nhìn có vẻ rất đa tình, không biết là thích dạng con trai như thế nào?"

Thẩm Thiếu Đình đột nhiên hỏi Mạc Thiển.

"Sao lại hỏi vậy? Em rất chung thủy"

"Vậy trả lời anh xem, không biết hoa hậu giảng đường thích loại nam sinh như thế nào?"

"Em có thể nghiêm túc đáp rằng, em thích nam sinh soái"

"Vậy em thấy anh thế nào?"

Mạc Thiển lập tức cười xua xua tay.

"Dừng, không thì lát nữa giáo viên liền tìm chúng ta nói chuyện đó"

Hai người đưa đẩy thêm mấy câu, dưới đài đã có người vẫy vẫy tay với họ. Mạc Thiển lúc này mới cùng Thẩm Thiếu Đình cúi đầu chào cảm ơn rồi rời sân khấu, sau khi rời sân khấu về hậu trường cô mới nói về vụ phát biểu, kể cho anh nghe về những chuyện xảy ra.

"Không chút tin tưởng được"

Anh nói một câu rồi lắc lắc tay.

"Chẳng qua là chúng ta làm xong nhiệm vụ rồi, giáo viên phát biểu xong là phát thưởng, không liên can gì đến chúng ta nữa"

"Còn nữa"

"Còn gì cơ?"

"Tiểu thư lễ nghi"

"Tiểu thư? Mắc mới gì đến em?"

"Người không đủ, nói đùa chút"

Thẩm Thiếu Đình lập tức tròn mắt, khẽ gật đầu thỏa hiệp.

Đến lúc trao giải, Mạc Thiển cố gắng điều chỉnh vị trí đi phát thưởng cho Cố Thù. Đứng trên sân khấu, Cố Thù luôn nhìn cô, hơi hơi gật đầu nhận lấy phần thưởng.

Cô mỉm cười rời đi rồi đứng cạnh bàn xem, phát thưởng xong Cố Thù đến cạnh Mạc Thiển, cầm áo lông trên ghế choàng cho cô, mới hỏi tiếp.

"Cậu thấy tôi soái không?"

"Hả? Phong nhã"

"Ừ"

Lấy được đáp án xong, Cố Thù không chần chừ rời đi.

Thẩm Thiếu Dĩnh lúc này cũng đến gần.

"Anh có thể hiểu tâm trạng của cậu ta"

"Tâm trạng gì cơ?"

"Là kiểu anh nhìn thấy người anh thích, ở cùng với một người khác... là tâm trạng này"

"Không giống nhau"

"Sao mà không giống nhau?"

"Em và Cố Thù bên này, là cậu ấy thích em, em cũng thích cậu ấy. Em với anh không có bất cứ ý đồ không an phận nào. Còn anh, từ đầu đến cuối đều là yêu đơn phương, nên không giống nhau"

Thẩm Thiếu Dĩnh giờ ngón tay chỉ vào cô, nửa ngày không nói được lời nói. Cuối cùng đành néo mặt cô, không rên rỉ rời đi. Có thể là nói trúng chỗ đau của anh.

Mạc Thiên tự nhiên có chút áy náy, yêu thì theo đuổi... đã thấy người Thẩm Thiếu Dĩnh thích đang đứng không xa, cầm áo khoát của anh trong tay, đi ngang qua ném luôn cho anh rồi quay đầu bước đi.

Anh ngẩn người, liếc mắt nhìn Mạc Thiên một cái, có phần kiêu ngạo, như nói với cô rằng: "thấy không, yêu đơn phương cũng không thảm vậy"

Khoảng không gian liền mặc áo vào, chạy ra ngoài.

Mạc Thiên cảm thấy có chút thương tiếc thờ dài. Đáng thương cho những người chỉ số cảm xúc thấp nha, không cứu nổi.

Có mấy người, thích một nam sinh suốt ngày bôi míc, bắt nạt mình đâu chứ? Có ai thích tự ngược đâu.

Nhưng mà nam sinh có vẻ không hiểu.

Kỳ nghỉ này đáng lẽ là nghỉ nguyên đán vui vẻ mà Mạc Thiên vẫn luôn mong chờ, vậy mà giờ vẫn phải ngày ngày tới trường, ngồi trong phòng hội học sinh xử lý công việc, cực khổ thống kê kết quả bỏ phiếu.

Hội học sinh đến hơn một nửa, Mạc Thiên gọi cho Bạc Cách, Lưu Tiểu Tiểu, Cố Thù và Mạc Nhan. Kết quả Diêu Thiên Nam cũng theo đến luôn, cô cảm thấy hơi khó chịu, nhưng không thể đuổi người ta về được. Dù sao đây là lao động không công.

Thẩm Thiếu Dĩnh cũng gọi đám đệ tử, khiến cho cô gái anh thích cũng đến, chỉ là bộ dạng có vẻ không mấy muốn giúp đỡ. Chi bưng trà rót nước rồi ngồi một góc nghịch điện thoại di động.

Có một điều thú vị là, trong lúc thống kê, cô và Thẩm Thiếu Dĩnh với tiết mục tango kia cũng trúng tuyển. Mà số phiếu cũng không thấp nữa.

Mạc Thiên ngồi trước bàn kiểm phiếu, sau khi có kết quả không nhận được xoay xoay cổ. Gần đây viết kịch bản, còn thêm một tiểu thuyết khiến cho xương cổ của cô chịu tội. Giống như đang chơi trò chơi nhiều ngày vậy.

Cố Thù nhìn thấy, rất tự nhiên đưa tay giúp cô vặn vẹo vai. Cô còn nhẹ ngửa về phía anh, làm anh càng dễ dàng xoa bóp hơn.

Diêu Thiên Nam trong lúc này cũng nghỉ một chút, ngồi nhìn cô và Cố Thù. Khi này quay đầu nhìn Tô Lương Ngữ, ánh mắt loạn chuyển, nhích lại gần Mạc Nhan hỏi:

"Mạc Nhan, cậu không phải nói người hội trưởng hội học sinh là bạn trai của chị cậu à?"

Trong lúc cô hỏi, chỉ chỉ Tô Lương Ngữ. Giọng nói của cô không lớn, nhưng bây giờ trong phòng hội học sinh có rất nhiều người nghe được rõ ràng đều quay đầu nhìn họ.

Mạc Thiên và Cố Thù ngừng động tác lại, ánh mắt không chút hòa hòa nhìn về phía Diêu Thiên Nam.

"À? Tôi có nói việc này à?"

Mạc Nhan ngu luôn.

"Đúng mà, lần trước lúc ăn cơm cậu có nói"

"Ha? Tôi chưa từng nói nha, không có, đừng nói bậy"

Mạc Nhan nói xong cúi đầu kiểm giấy, hoàn toàn không để trong lòng.

Người khác cũng xem như lời nói vui cũng cho qua.

Diêu Thiển Nam vẫn không từ bỏ, nhìn chòng chọc Cố Thủ và Mạc Thiển.

"Tuổi còn nhỏ, đừng quan tâm mấy vấn đề này không tốt đâu. Vẫn là ngày ngày cố gắng học thi hơn, trường chúng ta trường chuyên không dễ dàng đâu, đừng nghĩ việc linh tinh"

Mạc Thiển liền nói với Diêu Thiển Nam một câu như vậy.

Cô nhớ rằng, Diêu Thiển Nam học tập không ra làm sao cả, sau thi vào trường văn nghệ, không phải là trường học của cô trước đây.

Diêu Thiển Nam cắn cắn môi, vẫn cười đáp lại.

"Vâng, chị Mạc Thiển nói đúng. Em tò mò thôi, vì sao hai người không nói gì mới hỏi thử"

"Em biết tại sao Cố Thủ học tập tốt không?"

Mạc Thiển đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Bởi vì thông minh?"

"Vì cậu ấy không lo chuyện bao đồng"

Mạc Thiển nói xong, trong phòng lập tức một trận cười ầm. Tuy âm thanh không lớn, lại khiến gương mặt Diêu Thiển Nam biến đổi không tốt, cuối cùng cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Làm mãi đến buổi trưa, mọi người lục đục đi ăn cơm. Vì là kì nghỉ, phòng ăn trong trường không mở cửa, họ chỉ có thể ra ngoài ăn hoặc kêu đồ ăn.

Mạc Nhan gọi điện thoại, ở nhà hàng gần đó gọi mười mấy suất cơm.

Trong phòng họp đang tiến hành kiểm kê, Tô Lương Ngữ với mấy người quan hệ tốt đi đến phòng học năm 2 ăn cơm. Không muốn đảo lộn tài liệu của phòng hội học sinh.

Mạc Thiển đang đi nửa chừng chợt nhớ đến là ví còn để ở phòng hội học sinh, muốn quay về lấy. Cố Thủ nghe xong liền xung phong nhận việc.

"Tôi đi với cậu"

Lưu Tiểu Tiểu với Bạc Cách vừa nhìn không nói lời nào, để hai người rời đi.

Diêu Thiển Nam đang tính đi theo, bị Bạc Cách giữ tay lại, kéo cô vào phòng học.

"Đừng làm loạn"

"Em muốn theo Cố Thủ"

"Nói thêm một câu nữa chị đánh đấy"

"Chị là loại người gì vậy!"

Bạc Cách nhìn thấy Mạc Nhan và Tô Lương Ngữ đi vào trong, lúc này mới thấp giọng nói với Diêu Thiển Nam một câu.

"Thích thì theo đuổi, đây là một loại dũng cảm. Nhưng biết rành rành người ta không thích mình, lại tiếp tục cố gắng khiến người ta chán ghét, này gọi là cố chấp. Làm người khác chán ghét xong, đây gọi là ngu xuẩn. Đương nhiên, em có thể tiếp tục vì tình yêu nực cười kia mà tiếp tục cố gắng, chị cũng có thể vì bảo vệ cảm tình của bạn mình, mà đánh em"

Bạc Cách nói xong, buông tay Diêu Thiển Nam rồi đi vào phòng học. Bởi cô nghe Mạc Nhan hỏi Tô Lương Ngữ là cô đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cường hôn

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 42: Cường hôn

Hội học sinh ở tầng năm, bên trong còn có phòng thí nghiệm và sảnh chờ. Vì có nơi để đồ thí nghiệm, nên tầng năm thiết kế một cửa lửa, khi nào cần sẽ khóa lại. Mạc Thiên và Cố Thù đi ngang qua, đã nghe thấy có người cãi nhau.

"Thẩm Thiếu Dĩnh, anh....con mẹ nó có bệnh!"

Đây là giọng nói của người mà Thẩm Thiếu Dĩnh thích, ở bên trong ồn ào như thể hai người cãi nhau càng lúc càng lớn, cuối cùng cô gái kia phải mắng thô tục.

"Minh Tiêu, không phải tôi nê mặt cậu sao?"

Mạc Thiên vừa đi vừa ca thán, nói chuyện như vậy còn mong muốn con gái người ta thích mình à? Cố Thù còn dừng bước, ánh mắt nhìn về Mạc Thiên như hỏi có muốn đi nữa hay không. Mạc Thiên đưa ngón trỏ lên môi ý bảo im lặng, sau đó rón ra rón rén đến cạnh cửa lặng lẽ nhìn vào bên trong. Cố Thù hơi khinh thường, đứng cạnh cô, hai tay đút vào trong túi, nghiêng người nhìn vào bên trong.

"Tôi không nhận nổi nê mặt của cậu, lần sau đừng tìm tôi đòi. Cũng đừng có kêu tôi tham gia hoạt động gì hết, tôi không có thời gian chơi đùa với cậu. Cậu có thấy phiền hay không hả?"

"Cậu thấy tôi phiền?"

Thẩm Thiếu Dĩnh chỉ vào mình tự hỏi.

"Chán ghét! Cực kì ghét! Ghét chết đi được! Làm ơn lần sau đừng tìm tôi!"

Xem ra, cô không tự nguyện chút nào. Không biết Thẩm Thiếu Dĩnh dùng lí do gì ép buộc người ta tới được, vì vậy thái độ không tốt mấy.

"Tốt nha, vậy cậu nên chán ghét tôi thêm một chút cũng chẳng sao!"

"Đã không có cách nào thêm chán ghét..."

Nửa câu sau còn chưa nói xong, môi đã bị ngăn lại. Mạc Thiên nhìn lên tròn tròn mắt, không ngờ nha... còn có một cảnh hôn nữa!!!

Thẩm Thiếu Dĩnh đang tức giận, vì vậy động tác rất thô lỗ. Tay niết cầm Minh Tiêu, ép sát cô lên tường, không nói chẳng ràng hôn môi cô. Hôn vừa bá đạo, vừa như đoạt lấy, như đang phát tiết. Hoặc chỉ là một loại trừng phạt, không đẹp để gì mà mô tả.

Minh Tiêu gãy gập rất mạnh, vừa đánh vừa vẩy khỏi Thẩm Thiếu Dĩnh, còn kéo tóc anh ra sau, trong mắt đều là nước mắt chỉ chờ khóc.

Đáng tiếc, Thẩm Thiếu Dĩnh không muốn buông tha cô. Vừa thả mặt cô ra đã bắt lấy tay cô, không khoan nhượng hôn cô lần nữa, đợi cô quay đầu, nụ hôn kia lại đuổi theo. Cố Thù nhìn thấy hai người hôn, cúi đầu nhìn Mạc Thiên. Còn tưởng cô sẽ thẹn thùng, không ngờ cô đang rất kích động, hai mắt sáng long lanh, cười đến... không hề có chút suy nghĩ nào ngăn lại.

Anh nhìn thấy nữ sinh kia ủy khuất, có chút không nỡ. Vì vậy ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở hai người bên ngoài có có người. Mạc Thiên hình như mới bảo Cố Thù không thích lo chuyện bao đồng thì phải... aiz..

Thẩm Thiếu Dĩnh liền buông Minh Tiêu, nhìn ra ngoài đã thấy người đang lên lút Mạc Thiên và Cố Thù đang đứng thẳng người. Khi này mới thở dài nhẹ nhõm, nâng tay chùi môi, liền cảm thấy xót. Môi chắc là bị cắn nát rồi, đầu lưỡi cũng rất đau, chắc cũng bị cắn nốt.

Minh Tiêu cũng chùi miệng, làm xong rồi mới đến trước mặt Thẩm Thiếu Dĩnh, đưa tay tát một cái.

"Cậu đã được tôi đồng ý chưa?"

Thẩm Thiếu Dĩnh ăn một cái tát, chỉ thấy gò má nóng lên, cả người tức giận.

"Tôi xin phép cậu, cậu sẽ đồng ý chắc?"

Không ngờ, Minh Tiêu lại tát thêm một cái.

"Ai cho cậu yêu cầu khiêm nhường với tôi như vậy?"

"Cho nên tôi đành cưỡng thôi"

Minh Tiêu lại tát thêm một cái.

"Ép càng không được!!!"

Ấn ba cái tát, Thẩm Thiếu Đình đã hơi hoang mang. Mạc Thiển lúc này vọt vào phòng nhanh chóng lấy ví tiền, không quên kéo Cổ Thù đi. Cổ Thù vốn còn hơi lo, nhưng vẫn bị Mạc Thiển kéo đi. Đi đến gần cầu thang, nghe thấy Thẩm Thiếu Đình nói.

"Tôi không so đo với cậu, dù sao tôi cũng chiếm tiện nghi rồi, miệng so với mặt càng đau"

Ngay sau đó, là thêm một vài âm thanh thanh thúy vang lên. Mạc Thiển dừng chân một chút, không nghe thấy âm thanh gì nữa liền quay đầu kiểm tra xem. Đã thấy Thẩm Thiếu Đình ôm lấy Minh Tiêu hôn tiếp, lần này Minh Tiêu không giãy giụa như lúc này nữa.

Quá kích thích rồi! Cổ Thù cũng thấy, anh đi với Mạc Thiển rồi đi xa mới hỏi cô.

"Họ là tương ái tương sát sao?"

"Thẩm Thiếu Đình nói cô gái kia không thích anh ấy"

"Con gái không thích sẽ không để hôn?"

"Sẽ không"

"Một cô gái bình thường, nếu không muốn trong lúc tôi ho khan sẽ nhanh chóng chạy đi, nhưng cô ấy không rời đi"

Mạc Thiển ngẫm nghĩ, cảm thấy hợp lí. Vì vậy gật gật đầu.

"Như vậy nghĩa là cô ấy có chút thích Thẩm Thiếu"

"Nhưng mà tình cảm của họ rất kì lạ, tôi thấy hơi biến thái"

"Tôi lại cảm thấy, nữ sinh như vậy dạy dỗ Thẩm thiếu rất hay nha, cảm thấy cô ấy còn nữ vương hơn cả Bạc Cách nhà chúng ta!"

Hai người vừa đi vừa phân tích, chẳng mấy chốc đã đến phòng học. Đi vào trong thì thấy một đám người vây quanh chỗ cô. Đi đến thấy trên bàn của đám người là mấy cái gương, ba cái, một mặt lớn, hai mặt kia nhỏ hơn. Trên bàn có cả bút, lại còn son, keo xịt tóc bày ra la liệt.

"Chị, sao lại điệu đà như vậy? Mua chi nhiều gương vậy?"

Mạc Nhan ngồi trước bàn học của cô, vừa chơi với đồ của cô vừa hỏi cô vậy.

"Em có bị rảnh không?"

Mạc Thiển đi qua, cầm lại đồ của mình. Mạc Thiển đuổi Mạc Nhan đi, ngồi trước bàn học rồi lấy gương có tay cầm ra giải thích.

"Làm vậy có thể nhìn thấy sau lưng"

"Còn cái kia?"

"Cái này kẹp trong sách, chỉ cần đổi góc là biết thầy cô có nhìn lên hay không"

Mạc Nhan nghe xong đã hiểu, nói ngay.

"Cái này tốt nè, cho em đi"

"Không cho, tự mình mua đi"

Cổ Thù lúc này chen vào ngồi cạnh Mạc Thiển. Cảm nhận cảm giác ngồi cùng bàn với Mạc Thiển là như nào.

"Bạn cùng bàn của cậu là nữ?"

Cổ Thù hỏi.

"Làm sao đoán ra?"

"Mặt bàn và ngăn bàn rất gọn gàng sạch sẽ"

Mạc Thiển ngồi cạnh một nữ sinh, trong lớp rất ngoan ngoãn. Gương mặt tròn tròn, bị cận, bình thường không nói chuyện chỉ vui đầu vào học hành. Dường như rất sợ Bạc Cách. Mỗi lần Bạc Cách đến đây cô bé sẽ né đi, ngồi sau đọc sách để chỗ cho Bạc Cách và Luru Tiếu Tiếu. Đồi trước Mạc Thiển xem là bình thường, lúc này hơi áy náy. Vì vậy sẽ hay đưa đồ ăn vặt cho cô bé, ban đầu còn ngại ngần nhận, về sau không do dự nữa, nói chuyện với cô cũng nhiều hơn.

Lúc này, bên ngoài đã đưa đồ ăn đến. Mạc Nhan và đám người tụm năm tụm ba ăn cơm, Cố Thủ luôn ngồi cạnh Mạc Thiển không rời đi. Mạc Nhan cũng không để ý, chỉ đi theo Bạc Cách không rời, Bạc Cách đi đâu cậu đi đó, liên tục ồn ào.

"Bạc Ca, vì sao bạn cùng bàn của cậu lại là nam sinh?"

Luru Tiếu Tiếu nghe thấy thế cười lớn.

"Không chỉ vậy đâu, hàng cuối chỉ có mình Bạc Cách là nữ thôi, ai bảo cậu ấy cao thế"

Tô Lương Ngừ đi theo quấy rối.

"Hàng cuối cùng, Bạc Ca là lão đại đó, vừa đến giờ tự học đã có giấy truyền tới, chúng ta chuyển giấy chậm Bạc Ca sẽ thu nhập chúng ta"

Mấy người nói xong, Thẩm Thiếu Dĩnh đã đến chỗ Mạc Thiển, đến ngồi trước mặt Mạc Thiển thăm dò.

"Com nhiều như vậy, anh ăn một phần được không?"

"Không gọi com?"

Mạc Thiển liền hiểu ý anh.

"Ừ, may mà ngừng đánh rồi, bây giờ thì đói khổ lạnh lẽo"

Mạc Thiển không đưa com của mình cho anh, chỉ là đưa đồ ăn vặt cho anh. Giống như là ảo thuật, lấy ra rất nhiều đồ.

"Eo! Em là tiệm tạp hóa à, hay là Doreamon?"

Thẩm Thiếu Dĩnh xem xong kinh ngạc một hồi.

"Cố Thủ rảnh rồi là đưa đồ ăn đến, tốt với em không?"

Thẩm Thiếu Dĩnh gật gù đầu, bắt đầu gặm bánh mì. Luru Tiếu Tiếu còn chạy qua hỏi Thẩm Thiếu Dĩnh.

"Thẩm Thiếu không phải vừa ăn lạp xưởng sao, vậy mà còn thấy đói à?"

Cô hỏi thẳng vậy, Mạc Thiển và Cố Thủ không nhịn được cười, cười rất hàm ý.

Bây giờ miệng của Thẩm Thiếu Dĩnh sưng lên như lạp xưởng, nhìn rất nổi bật, còn có chút mập mờ.

"Miễn bàn đi, gặm như vậy sao no được"

Thẩm Thiếu Dĩnh không để ý nhiều, cầm đồ ăn rồi định uống nước thì bị Cố Thủ cầm lại.

"Chai này là của Mạc Thiển"

"Vậy anh uống của cậu"

Thẩm Thiếu Dĩnh nói xong cầm chai nước của Cố Thủ, uống cạn. Cố Thủ thật không còn gì để nói. Mạc Thiển biết tật xấu của Cố Thủ, khẳng định là nếu bị ai uống rồi sẽ không đụng vào nữa. Ai bảo anh thuộc chòm sao Xử Nữ chứ? Từ đầu tới cuối, Diêu Thiển Nam bị mọi người cô lập, nhìn có vẻ hơi đơn độc.

Buổi chiều khi thống kê, không ai nhìn thấy Minh Tiêu, có lẽ đã rời đi. Lúc này, Thẩm Thiếu Dĩnh một câu cũng không nói, chỉ là hơi liếm môi, tiếp tục thống kê. Kết quả là Thẩm Thiếu Dĩnh và đơn ca nhiều phiếu nhất, thành người thắng. Mạc Thiển xem xong kết quả thống kê, không nhịn được hỏi.

"Anh nói xem, họ có thể nghĩ chúng ta lừa dối?"

"Cái gì mà lừa? Anh thuộc trường phái thực lực! Em có thấy ai vì một cái mp3 mà lừa đảo không?"

Thẩm Thiếu Dĩnh khinh thường đáp, Luru Tiếu Tiếu nghe xong không vui mấy.

"Anh biết nhờ tài trợ dễ hay khó không? Có năng lực thì anh đừng lấy đồ, để cho em đi!"

"Được rồi là anh sai... chỉ là không ngờ bài ngẫu hứng không chuẩn bị gì câu giờ mà được thứ năm!"

Thẩm Thiếu Dĩnh lái sang chuyện khác, Thẩm Thiếu Dĩnh xem như biết nhìn người, không bắt nạt nữ sinh, lại rất khiêm tốn.

"Do em khiêu vũ đẹp"

Mạc Thiển bắt đầu khoe khoang, một đám người liền bắt đầu rộn rã lên.

"Ừ..."

"Hay là vậy, để cảm ơn mọi người, tối nay tôi mời mọi người ăn cơm, xem phim hoặc karaoke gì đó được không?"

Mạc Thiển lập tức hào phóng ra vẻ, Thẩm Thiếu Dĩnh rất muốn tham gia, nên hỏi lại.

"Xem phim làm gì, chi bằng đi hát karaoke đi"

Bạc Cách nghe xong liền hoảng hốt.

"Đừng cho chị em Mạc Thiển ca hát, đó là giết người đó"

Tô Lương Ngữ lúc này cũng âm thầm.

"Lúc đó tôi cũng không ngờ rằng, gương mặt xinh đẹp như vậy, ca hát lại khó nghe như thế... cảm giác cả thế giới sụp đổ"

Lưu Tiểu Tiểu chưa nghe qua hai người ca hát, nên có chút tò mò.

"Không khoa trương vậy chứ?"

Mạc Thiển mất hứng, chống nạnh.

"Xem thường chúng ta à? Nhan Nhan, đến đây chúng ta song ca đi"

Do đó, hai người cùng nhau song ca bài "Hầu ca". Trong một phút, Thẩm Thiếu Dĩnh sợ hãi vỗ vỗ ngực mình, yếu ớt lên tiếng.

"Chúng ta vẫn là... xem phim đi"

Cố Thủ đứng một bên rất lâu, anh không biết làm sao an ủi mình làm sao tiếp tục xem Mạc Thiển là nữ thần nữa... mà Mạc Nhan sau này còn tính đến việc nổi tiếng. Do đó, đành nghiêm túc nói với Thẩm Thiếu Dĩnh.

"Anh Thẩm, anh cảm thấy em ca hát như vậy... còn có thể cứu được không?"

"Em có thể tập đọc diễn cảm, buông tha ca hát đi... đây là đam mê của anh, để anh tiếp tục thích nó đi được không, đừng hủy nó"

"Nha...."

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chụp ảnh sticker

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 43: Chụp ảnh sticker

Cả đám rời trường học thì đến một trong những sản nghiệp của nhà Bạc Cách.

Kết quả cuối cùng là Mạc Thiển chỉ cần mời com chiều, còn về xem phim là Bạc Cách bao. Tất cả đều là về ngồi ở vị trí tốt, dù sao tất cả rạp chiếu phim cũng là của nhà Bạc Cách.

Bên trong không thiếu quản lý biết Bạc Cách, vì vậy đối xử với cô chủ nhỏ vẫn có phần nhân nhượng, đi trên đường còn có người mang nước trái cây đến mời.

Mấy người đang ở trong tiệm ăn buffet, Bạc Cách đem vé xem phim tới rồi nói:

"Tám giờ hai mươi, bây giờ mới sáu giờ mười hai, chúng ta còn dư hai tiếng để ăn"

Mạc Thiên cầm lấy vé xem phim, xem vị trí chỗ ngồi song song nhau, cầm một vé cho cô, một vé đưa cho Cố Thủ.

Lưu Tiểu Tiểu chú ý đến hành động nhỏ của Mạc Thiên tròn trắng mắt, nhưng vẫn lựa một chỗ khác cạnh Mạc Thiên. Bạc Cách ngồi cạnh Lưu Tiểu Tiểu, sau đó là Mạc Nhan và Diêu Thiên Nam.

Thẩm Thiệu Đình thấy mình không có sự lựa chọn, đành phải nắm chặt tay Tô Lương Ngừ.

"Nhóm này chỉ có chúng ta đành nương tựa vào nhau mà sống"

Tô Lương Ngừ chỉ cười, không đáp lại.

Lúc đi lấy đồ ăn, Diêu Thiên Nam chạy chậm đi cạnh người Mạc Thiên, bắt đầu lựa chọn đồ trên cùng mâm với Mạc Thiên, nhỏ giọng than thở.

"Mạc Thiên, cô biết không? Diễn xuất của cô khi nào cũng sai vậy, giờ liên lụy cả chính mình không tốt"

Mạc Thiên không quan tâm, tiếp tục lấy đồ.

"Tôi trước giờ không diễn cho người khác xem, chỉ là có người ngốc, không nhìn ra sớm"

"Cô không phải yêu Tô Lương Ngừ nhất sao? Đã sống lại thì hãy quý trọng cơ hội, giữ hai chân mình cho tốt. Nói không chừng anh ta cùng cô sẽ ở cạnh nhau, bù đắp tiếc nuối trước kia"

"À"

Mạc Thiên nghe được, chỉ cười lạnh một tiếng. Không đáp lại, biểu tình của đối phương càng lúc càng khó coi rõ ràng.

Diêu Thiên Nam tiếp tục không buông tha.

"Cô căn bản là không yêu Cố Thủ, có thể là xuất phát từ lòng biết ơn. Muốn đời này báo đáp anh ấy, nhưng không cần dùng cách này. Cô có thể trợ giúp sự nghiệp của anh ấy thành công, cũng có thể tránh ra, để người yêu anh ấy có thể ở cạnh anh"

"Cô ư?"

Mạc Thiên hỏi có phần trào phúng.

"Chẳng lẽ cô là cô gái hư tình giả ý?"

"Diêu Thiên Nam, sao da mặt cô lại dày đến vậy. Cô không nhìn ra sao? Cố Thủ hai đời đều chưa từng thích cô"

"Chẳng qua cô xuất hiện sớm hơn tôi thôi, nếu như tôi gặp được Cố Thủ sớm hơn..."

"Trước khi gặp tôi mười mấy năm, Cố Thủ không cùng thành phố, anh ấy cũng gặp rất nhiều người, vì sao cứ khẳng khái thích tôi? Điều này chứng minh anh ấy thích mẫu người như tôi, cũng nói lên rằng, gặp được tôi rồi, anh ấy sẽ không dao động vì bất cứ ai nữa"

Diêu Thiên Nam nghe xong, lập tức mím môi, hung hăng trừng Mạc Thiên.

Mạc Thiên lại quan sát xung quanh, không thấy người mìn sát vào tai cô, thì thầm.

"Cô biết không, nếu như yêu một người, thời điểm... thân thể sẽ có phản ứng. Nhưng mà... nếu không phải Cố Thủ còn quá nhỏ, tôi không chừng đã kéo anh ấy lên giường"

"Nhìn không ra, dựa vào gương mặt kiểm com ảnh hậu, cũng để ý đến trình tiết, từng chụp ảnh giường chiếu với cô mấy nam diễn viên kia chắc không đếm được trên đầu ngón tay đâu nhỉ?"

Một nữ diễn viên, lúc nào cũng bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nếu như bị người khác chụp được ảnh đó, sợ là khó đi được đến đỉnh cao.

Nhưng diễn viên chân chính, không ai để ý đến chuyện này.

"Diêu Thiên Nam cô có để ý không, nguyên ngày hôm nay cô bị một đám người bài xích. Mạc Nhan vốn lương thiện còn để ý cô một chút, nhưng mà nếu Mạc Nhan ở cạnh Bạc Cách, cũng khó mà đi chú ý người khác. Quan trọng là, trong mắt Cố Thủ vốn không có cô, cho dù cô có cố gắng thế nào chăng nữa, anh ấy cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ cảm thấy cô rất phiền, cô nên tỉnh lại đi"

"Tôi không bao giờ để cho loại con gái như cô ở cạnh anh ấy! Cô không yêu anh ấy, thì đừng tổn thương người ta!"

Mạc Thiển rất muốn chửi thề, tại sao đầu óc của cô gái này có chút không bình thường là sao?

Chẳng lẽ người này không biết cái gì gọi là người yêu cũ sao, chẳng lẽ nghĩ rằng người yêu cũ là thanh mai trúc mã, yêu nhau năm năm, sau đó kết hôn với người khác thì chỉ có thể yêu bạn trai cũ, không được yêu chồng mình hay sao?

Diêu Thiển Nam cứ khẳng khái nói Mạc Thiển không yêu Cố Thù. Yêu hay không yêu, chỉ có Mạc Thiển rõ nhất, Diêu Thiển Nam căn bản không có quyền phát xét.

Cô biết suy nghĩ, không thể vì biết ơn một người con trai thì sẽ ở cạnh người đó. Cô muốn báo đáp thì còn vô vàn cách để làm, không chỉ một cách là cùng anh ta yêu đương mà báo đáp.

Cô yêu Cố Thù.

Người im lặng làm bạn với cô nhiều năm như vậy, lựa chọn làm đại diện của cô, Cố Thù. Là người trong lúc cô khó khăn xuất hiện kịp thời, là lúc cô bị tàn phế kiên quyết cười cô... Cố Thù... Là người đẩy xe lăn, mang theo cô đi leo núi. Là người mỗi ngày mỗi đêm đều ôm cô, hôn nhẹ gò má, nhẹ nhàng nói yêu cô..., Cố Thù. Người vùi mặt trên đùi cô, nhẹ giọng nghẹn ngào khóc nói "Tôi nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho em" cũng là Cố Thù...

Yêu một người có rất nhiều lí do, có thật nhiều cách yêu, vì sao không thể cho Mạc Thiển cảm động mà yêu Cố Thù chứ?

"Nếu như cô yêu Cố Thù, thì đừng bức bách anh ấy không thể ở cạnh người mình yêu."

Mạc Thiển nói xong, tiếp tục lấy đồ ăn.

Diêu Thiển Nam còn muốn xoắn xuýt, đã thấy Cố Thù bước tới, cầm lấy mâm trong tay của Mạc Thiển.

"Cậu muốn ăn cái gì, tôi lấy giúp cho"

Mạc Thiển liền cười tí mắt, đáp lại anh.

"Chuyện này tôi có thể tự làm mà"

"Lấy đồ ăn lâu đến nửa ngày, chúng ta còn nghĩ rằng cậu vừa lấy vừa ăn nữa"

Cố Thù vừa nói, liếc nhìn Diêu Thiển Nam rồi hỏi.

"Hai người thì có chuyện gì hay nói với nhau?"

"Thật ra tôi cũng không muốn cùng cô ấy nói chuyện."

Mạc Thiển mỉm cười, lấy lại khay tiếp tục lấy đồ ăn.

Diêu Thiển Nam nhìn thấy hai người sống vai đứng một nơi, cảm thấy rất khổ sở, liền hờn dỗi nói.

"Cố Thù, tôi muốn về trước"

"Là Mạc Nhan mời cô đến thì cô đến chào cậu ta đi, nói với tôi để làm gì?"

Cố Thù nói một câu, nắm lấy cổ tay Mạc Thiển.

"Bên kia có hải sản cậu thích ăn kìa"

Nói xong kéo Mạc Thiển đi, không để ý đến Diêu Thiển Nam

Khi hai người vừa về lại chỗ ngồi, đã nghe Mạc Nhan nói.

"Chị, Diêu Thiển Nam vừa nói dứt lời với chị, đã thờ phỉ phò rồi đi, không phải chị nói gì đó khó nghe với chị ấy chứ?"

"...."

Mạc Thiển không biết nói gì, rõ ràng anh của cậu cũng nói lời rất khó nghe, sao không biết ngượng trách cô chứ?

Cố Thù ngồi cạnh Mạc Thiển để đồ ăn lên bàn, vừa để đồ lên vì nường.

"Lát nữa ăn xong làm gì?"

Mấy người riu rít bàn bạc, cuối cùng quyết định đi chơi game.

Trong lúc này, Cố Thủ đã lật chín đồ ăn trên vỉ, gấp một miếng bỏ vào chén Mạc Thiên, Mạc Nhan giương mắt ngồi nhìn sau đó nói với Bạc Cách.

"Bạc ca..."

Bạc Cách cũng không hề khách khí, cầm chén của mình đưa cho cậu. Mạc Nhan ủy khuất nhận lấy "nha" một tiếng bắt đầu nướng đồ ăn, hầu hạ Bạc Cách ăn cơm.

Thẩm Thiếu Dĩnh ngồi với Luru Tiểu Tiểu và Tô Lương Ngữ, ngồi gần nhau lại có một lò nướng nên toàn bộ đều là Tô Lương Ngữ nướng hai người ăn.

Thẩm Thiếu Dĩnh nhìn thấy cảnh này, liền nói.

"Nhìn là thấy hai đôi tình nhân cô ý ngồi trước chó độc thân show ân ái"

Nghe được câu này, Luru Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Tô Lương Ngữ, đã nhìn thấy anh cúi đầu ăn đồ ăn liên tục, không nhận được không đành lòng.

Chờ đến khi người khác rời đi, Luru Tiểu Tiểu mới đến gần Tô Lương Ngữ nói,

"Nếu như cậu khó chịu như vậy... từ đầu đừng đi"

Nhìn thấy cô gái mình thích với một người khác như hình với bóng, Tô Lương Ngữ dĩ nhiên không thể dễ chịu.

Tô Lương Ngữ nghe Luru Tiểu Tiểu nói vậy liền ngăn ra, sau đó nở nụ cười khô.

"Cố Thủ còn nhỏ, tôi sợ cậu ta không chăm sóc tốt cho Thiên Thiên"

Luru Tiểu Tiểu liền vuốt ngực.

"Đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng"

"Tôi chưa nói gì hết, cậu cũng đừng để ý. Yên tâm đi, tôi không sao, chưa chết được đâu"

Luru Tiểu Tiểu thở dài một hơi, gật đầu.

"Đi đi, tôi kệ"

Cơm nước xong, cả đám đi chơi game. Mạc Thiên đi vào đã nhìn thấy máy chụp hình dán.

Ảnh dán, không biết đã bao lâu không chụp rồi.

Thẩm Thiếu Dĩnh không thích vụ này, vì vậy bắt đầu đi chơi đua xe. Để lại mấy đứa con gái, Mạc Nhan, Cố Thủ và Tô Lương Ngữ thật ra không thích chụp ảnh lắm, là bị mấy cô gái ép ở lại.

Vì vậy nhóm họ có mấy người, có ba máy chụp ảnh đôi người chụp liên tục. Dày vò một lúc, chơi rất vui vẻ.

Một đám người lười chọn lựa, toàn bộ là chọn phong nền ngẫu nhiên, bố trí tùy thích. Về sau, toàn là ba người con gái lấn qua lấn lại, còn ba nam sinh ngồi nghỉ, nói chuyện phiếm uống nước. Lâu lâu sẽ bị kéo vào chụp ảnh chung, sau đó lại tiếp tục ra ngồi.

Mạc Thiên kéo Cố Thủ vào bên trong chụp ảnh, lấy bối cảnh là bìa tạp chí. Sau đó yêu cầu Cố Thủ phải tạo dáng lúc chụp chung, như thể đang ở trên bìa tạp chí.

Cố Thủ bắt đầu nhìn cô, rồi nhìn phong nền, cảm thấy hơi ngượng liền mím môi. Cầm hơi ngẩng lên, đôi mắt híp lại, bởi vì là con lai nên động tác này nhìn cực soái, tạo dáng đơn giản vẫn rất ấn ảnh.

Mạc Thiên khoát tay lên vai anh, sau đó giỡn đùa, bày ra bộ dáng khi quay ảnh bìa tạp chí, rồi ấn tay vào nút chụp, bốn nút liên tiếp, hình dán chụp ra nhìn rất đẹp dễ.

Cô vừa tính ra ngoài, Tô Lương Ngữ lại chạy vào, đẩy cô vào trong.

"Cậu và tôi chưa bao giờ chụp ảnh chung nữa"

Cô liền tưởng đến bộ dạng lạnh lùng của Cố Thủ tính từ chối, ai ngờ Luru Tiểu Tiểu cũng nói giúp, khiến Mạc Thiên không từ chối nổi, đành vào trong với Tô Lương Ngữ, nhìn màn ảnh ngắn người.

Cố Thủ ngồi rầu rĩ bên ngoài, không nghe được tiếng động bên trong. Chỉ biết Mạc Thiên và Tô Lương Ngữ ở trong, chụp bốn tám ảnh xong ra ngoài, hai người đều trầm mặc.

Trong lúc lấy ảnh chụp, mới phát hiện Mạc Thiên và Tô Lương Ngữ chụp rất tự nhiên. Cả hai đều mỉm cười, như vậy đơn thuần mà vui vẻ, rất đẹp dễ, còn nghịch ngợm nhéo má đối phương.

Cuối cùng, Tô Lương Ngừ chỉ giữ tấm ảnh anh và Mạc Thiển chụp chung. Cẩn thận cất vào túi áo, không ở lại xem phim mà là đi về trước.

Bạc Cách nhìn trong tay hai vé xem phim, thờ dài một hơi rồi hỏi Mạc Thiển.

"Cậu nói gì với Tô Lương Ngừ vậy?"

Mạc Thiển vẫn tiếp tục xem hình dán, miễn là có cô, cô sẽ lấy một tấm rồi cán nhựa.

"Tớ và cậu ấy, về sau bạn bè cũng không phải"

"Cắt đứt?"

"Ừ, tớ nói với cậu ấy, tớ có thể đồng ý chụp chung ảnh, nhưng nói với cậu ấy là nếu chưa thể xem tớ là bạn bè bình thường, làm ơn đừng nói chuyện với tớ"

Đáng lẽ mọi người đang cười cười nói nói, nghe xong đều trầm xuống. Mạc Thiển vẫn tiếp tục xem ảnh chụp của mình, không nói gì thêm, như thể không để ý chuyện này.

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn giống như là tôi đang ngược Tô Lương Ngừ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bắt đầu mua nhà

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 44: Bắt đầu mua nhà

Ngày mùng 2 tháng 1 vẫn còn trong kì nghỉ tết Nguyên Đán, người nhà họ Mạc dậy rất sớm, chuẩn bị đi xem thử nhà ở Hồ Truân, điều tra xem thử chỗ đó thế nào.

Hồ Truân là một nơi khá lớn, trong đó có nhiều thôn xóm chằng chịt ở nhiều nơi khác nhau, có ruộng đồng ngăn cách ở giữa. Xa xa, chỉ có thể được mấy ngôi nhà thấp bé san sát nhau, với lá cờ đỏ nho nhỏ. Như thể lá cờ đỏ, là một biểu tượng sang trọng ở vùng này.

Mẹ Mạc và ba Mạc lái xe đi vòng quanh khu này một vòng, cảm thấy rằng cảnh quan rất đẹp. Không khí cũng rất trong lành, chỉ là đường hơi lầy lội, có nhiều chỗ xe không chạy vào được, chỉ có thể đi bộ vào.

Mạc Thiển rất chú ý đến chỗ này, trái nhìn một cái, phải nhìn một cái.

Ba Mạc vừa lái xe vừa hỏi:

"Chúng ta nên nói lí do mua nhà là gì? Họ có hỏi thì nói sao giờ?"

"Có thể nói trong nhà có người thích không khí ở nông thôn, ở xung quanh đây cảnh quang rất đẹp nên muốn mua đất ở đây để dựng nhà cho ông bà an dưỡng, dưỡng sinh, tránh xa thành phố ô nhiễm"

Mạc Thiển đáp thờ ơ như không.

"Nếu như con muốn đầu tư thì không thể mua một miếng được, trong nhà mình có bao nhiêu người già?"

"Xây viện dưỡng lão"

"...."

Mấy người nói chuyện một hồi thì đi qua mấy nhà máy bỏ hoang, xe ngừng lại.

Tất cả xuống xe, bốn người vươn eo nhìn về phía công xưởng bỏ hoang, chỉ thấy đằng xa vài hàng tường đất, bên trong có mấy phòng xưởng, bây giờ đã hoang phế. Công bây giờ đổ nát không trọn vẹn, không nhìn thấy được đồ vật bên trong. Đi vài bước, có thể thấy được khu nhà có người ở, nhà trệt, nan cửa sổ bằng gỗ, thủy tinh đã vỡ từ lâu.

Vừa nhìn đã rõ ràng nơi này đã tan hoang chừng mười mấy năm, nếu như chỉ có mấy năm, sẽ không tan hoang đến mức chỉ thấy tường đất đâu.

Mẹ Mạc lúc này mới nói.

"Khu công xưởng từng được dùng trong công nghiệp bồi thường cao hơn đất nông nghiệp một chút"

"Ba, nếu không thì ba mở trang trại nuôi gà đi. Chúng ta bán McDonald có thể tự cung tự cấp luôn"

Mạc Thiển xem xong đất chỗ này, quay lại hỏi ba Mạc.

"Ba làm gì có thời gian đến đây nuôi gà?"

"Có thể thuê dân cư địa phương làm giúp, cho họ tiền công. Xung quanh đây cũng có nhiều người nông dân, có thể có rất nhiều nông phụ, nhờ họ nuôi cũng được"

Ba Mạc nghe thấy Mạc Thiển đề nghị, chần chờ một chút mới tiếp:

"Bạn của con bao giờ mới xây sân golf?"

"Sau quy hoạch tầm ba năm, hơn nữa phải để đường xây lại đã. Nếu không thì khó di chuyển vào trong xây lắm"

"Nghĩa là nông trại này mở phải ba bốn năm"

"Vâng ạ, tốt nhất là kiếm tiền một năm, năm hai có người cạnh tranh sẽ khó kiếm tiền hơn một chút. Sau đó sẽ khó khăn hơn, nhưng mà có trứng gà, có thịt gà... nhìn sao cũng thấy ba có hậu thuẫn kiên cố mà"

"Đó không phải là mấu chốt"

Ba Mạc cũng không muốn giải thích nhiều với Mạc Thiển, nghĩ một chút rồi mới nói.

"Nuôi gà thì về sau tính đi, chúng ta hỏi giá nhà máy này xem"

Ba Mạc đi tới đi lui vài nơi mới tìm ra được bí thư chi bộ của nơi này. Bí thư dẫn họ đi xem khu công xưởng, sau đó mới giới thiệu.

"Nhà máy này trước kia có vài thanh niên trí thức xây nên rồi để lại, không có ai tới tiếp quản, bên trong không có gì hết, luôn luôn bỏ hoang như vậy"

Người bí thư nào khẩu âm khá nặng, nơi này dù gì cũng gần thành đô thị, lại giữ một vị bí thư khẩu âm nói như vậy, người nhà Mạc nghe không hiểu hết được, chỉ có thể vừa nghe vừa đoán vậy thôi.

Ba Mạc mới nói ra ý kiến của mình, muốn mua chỗ này nuôi gà mở nông trường. Đến lúc đó sẽ tự mình tân trang chỗ này, chỉ cần bí thư cam đoan, sau khi họ tu sửa xong, có thể cấp chứng nhận bất động sản quy định diện tích khu xưởng là được.

Bí thư biết có người muốn mua nhà máy bỏ hoang này thì rất vui vẻ, nhưng không nắm được giá cụ thể. Nên nói sẽ cùng cấp trên thảo luận rồi nói lại sau, chẳng qua tính ra cũng chừng mười vạn.

Mẹ Mạc là tinh anh trong tính toán, bắt đầu đàm phán về vụ xây lại nhà xưởng.

"Có mấy căn nhà chỗ đó chúng tôi không muốn, nên tính dỡ bỏ đi, tường cũng xây gạch mới. Chúng tôi đến mua một mảnh đất hoang mười mấy năm, không có chút giá trị nào với mọi người. Về sau xây xong nhà máy, mấy người sống quanh đây có thể đến làm việc, xem như tạo công ăn việc làm cho họ làm phúc lợi, anh thử nghĩ xem, giá tiền này có thể bàn lại chút không?"

Mẹ Mạc và ba Mạc nói chuyện với bí thư, Mạc Thiển thì đi quanh nhà xưởng một vòng. Cô phát hiện ra nơi này diện tích rất lớn, tiện thể thu mua luôn mấy căn nhà cạnh đó, so với tưởng tượng còn nhiều hơn.

Cô ban đầu sợ mình mua nhà sẽ ảnh hưởng đến việc làm giàu của dân ở đây, bây giờ nghĩ lại cũng không mấy áy náy nữa.

Một hồi sau, mẹ Mạc gọi Mạc Thiển và Mạc Nhan lên xe, bọn họ cần đi theo bí thư này di chuyển vào khu bên trong.

Kết quả là gần đến thị trấn thì đuổi Mạc Thiển và Mạc Nhan xuống xe, nói họ đi xe bus về nhà, không cần ở đây cản trở người lớn làm việc.

Mạc Thiển cạ lờ, kiếm tiền là cô, người đề cử việc này cũng là cô. Cuối cùng cô lại thành người phiền phức, tuổi nhỏ thì không có quyền nói chuyện sao!!! Vừa động chuyện quan trọng thì ba mẹ vẫn không tin tưởng con cái gì cả!

Mạc Thiển hỏi về giá tiền của khu xưởng, giá đã vừa tầm rồi.

Mạc Thiển và Mạc Nhan ngồi trên xe buýt một hồi lâu, cũng không biết nên di chuyển bến nào thì mẹ Mạc gọi điện đến. Bảo họ đến mấy khu chung cư mới nhìn xem, sau đó đến chỗ khu nhà Chuyển Chuyển, xem thử có thích hay không.

Khi nghe điện thoại, cô cảm thấy tay run run một chút. Cảm thấy ba mẹ mình quả thật là tổng tài bá đạo! Để họ đến chỗ khu mới chọn nhà mình thích, cảm giác này... thật kích thích.

"Mẹ gọi điện làm gì vậy? Nói là chúng ta đừng ăn com, về nhà giải quyết hết hamburger trong tủ lạnh hả?"

Mạc Nhan liền biểu tình, khuôn mặt khó chịu. Có thể người khác rất yêu thích đồ ăn nhanh, nhưng cậu nhìn thấy đã ón đến tận cổ.

Mạc Thiển lắc đầu.

"Mẹ nói chúng ta đến khu nhà chung cư mới, xem thử mấy ngôi nhà bên đó. Nếu thích, có thể mua làm của hồi môn, sau này em có vợ..."

"Thật hay đùa vậy? Là chị với em à?"

"Mua nhà lần này là nhà sát nhau, sau này cho chúng ta. Ta thích loại nhà có ban công ngoài trời, hoặc là nhà có cửa sổ trên cao"

"Em muốn ngôi nhà có cách âm tốt chút, về sau có con cái sẽ không có tiếng chị đánh rắm nên bị thức giấc"

"Chị có đánh rắm lớn đến mức đó sao???"

"Thải ra thôi nữa"

"Lăn đi! Em ngủ còn ngáy nữa đó"

"Sao trước giờ em không biết vậy?"

"Chị không trả lời được, lần tới sẽ ghi âm lại cho nghe"

"Dừng! Tuyệt đối không mua nhà với chị, nếu không về sau chúng ta ngày ngày cãi nhau mất"

"Làm như chị muốn ở cùng một chỗ với em ấy"

Mạc Thiển nói xong nhìn lên bảng điện tử trên xe buýt, không nhìn Mạc Nhan, bắt đầu lên một chuyến xe.

Mạc Nhan vừa nhìn liền ngốc lảng, chạy tới cùng, lấy một đồng tiền rồi đến cạnh Mạc Thiển, mất hứng.

"Em không biết đường, chị dẫn em đi"

"Em không phải không muốn ở cùng một chỗ với chị sao?"

"Ngưng!"

Hai người chiến tranh lạnh một hồi, thì đến được trung tâm Thụ Lâu, thì phát hiện ra những người ở đây không công nhận họ, nghĩ rằng họ là con nít tới chơi mà thôi. Mạc Thiển chỉ đành tự mình xem mô hình của khu này, sau đó nhìn lại mấy tờ giấy xem nhà, rồi dạo qua một lần.

Cuối cùng, hai người nhìn trúng một phần bất động sản.

Bất động sản này bên trong ngành bất động sản rất có danh tiếng, giá cả tương đối cao nhưng phục vụ rất tốt. Hơn nữa, chung cư này rất một con sông lớn, bên kia bờ sông là một công viên, dưới lầu cảnh quan xanh hóa rất đẹp đẽ.

Mãi đến năm 2005, những ngôi nhà ven sông kia cũng tầm 3500 vạn.

Người dẫn họ đi xem là một cô gái tuổi không lớn lắm, nghiệp vụ cũng không chuyên nghiệp. Có lẽ cô ấy không nghĩ họ có thể mua nhà, chỉ là hai đứa nhỏ để luyện tập nghiệp vụ thôi. Nếu giới thiệu nhà cho đứa nhỏ, sẽ không cần lo lắng nhiều.

Đây cũng là người nhân viên duy nhất bên trong mô giới nhà thừa nhận hai người là khách.

Mạc Nhan xem mô hình của nhà đó, tầm 158 mét vuông, có ban công mái vòm. Có thể thấy được cửa sổ lớn chạm sàn nhà, có thể nhìn cảnh rất xa. Nơi đó kiến trúc khá cao, mười mấy tầng cao có thể ngắm cảnh rất xa. Mạc Thiển thích tầng cao bên cạnh, ngôi nhà chỉ có năm tầng, có tám tám hộ gia đình. Cũng có ba phòng thiết kế cẩn thận, chỉ có một ban công rất lớn... Mà phòng ngủ cũng không lớn đến thế, ở đó xây cho mình một vườn hoa nhỏ cũng được.

Lúc trước đến nhà của thầy Ngô, cô rất thích sân trong của nhà ấy. Nhìn thấy mô hình này đã mê mẩn.

Trên cao, có thể đi ra ngoài, nhìn thấy con sông đối diện và khung cảnh bên bờ. Còn có thể có không gian nhỏ cho chính mình, thật tốt.

"Mà sao ở đây chỉ có tám hộ nhà, không phải là mười hộ mới đúng sao?"

Mạc Thiến chỉ thắc mắc điều này.

"Là vậy à, căn hộ này của chúng tôi là cầu thang dành cho tám hộ. Em xem ở đây nhé, đây là gian phòng bình thường, tầng năm là ba phòng, hai sảnh. Dưới lầu là có ban công ngoài trời, đều là phòng bốn. Thích hợp với một nhà cho người già trẻ em đến ở. Lầu một có một vườn hoa nhỏ, đối diện là một căn hộ có tầng thông nhau. Lầu một không có gì đặc biệt, lầu hai là một hộ, lầu ba bốn cũng là một hộ. Bây giờ phòng của biệt thự càng lúc càng ít, nhiều nhất là phòng ốc cao. Giá cũng cao hơn, cho nên căn hộ có tầng thông nhau thích hợp với chủ hộ cao cấp ở lại, trong nhà còn có phòng cho người giúp việc"

"Căn hộ thông tầng là mấy phòng?"

"À, chuyện này thì tầng hai và ba là sáu phòng, tầng bốn năm cũng là bốn phòng. Chỉ là có vườn hoa ngoài trời, trong vườn hoa còn có thể xây thêm bể bơi tư nhân"

Mạc Thiến và Mạc Nhan nghe xong thì sợ hãi than một tiếng, cũng không nghĩ thêm nữa. Bọn họ biết rõ trước mắt họ chỉ mua được nơi ở bình thường, nhà có bể bơi thì quá xa xỉ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ở sát vách nhà cô

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 45: Ở sát vách nhà cô

Khi mẹ Mạc và ba Mạc đến nơi, Mạc Thiến và Mạc Nhan đã ở đó được hơn hai tiếng đồng hồ.

Bây giờ việc Mạc Thiến quan tâm nhất chỉ có vấn đề liên quan tới nhà máy bên kia, vì vậy liền hỏi:

"Mảnh đất bên đó sao rồi ạ?"

"Bạn ba con nói qua, sửa đường và xây trường đại học đều là tin đúng, vì vậy chỗ đó quy hoạch chỉ còn là vấn đề thời gian. Chúng ta đành liều mạng quyết định mua"

Mẹ Mạc đáp một câu như vậy, đi nửa ngày cũng đã rất mệt rồi, vì vậy ngồi luôn xuống ghế sofa, uống một chút nước.

"Mua ạ? Bao nhiêu tiền?"

"Bàn tới bàn lui cũng tám tám vạn, đợi làm xong thủ tục, còn phải sửa lại chỗ đó thì trước mắt mười bốn vạn của con không đủ xài"

Mẹ Mạc bắt đầu đã kích Mạc Thiến.

Mạc Thiến cũng biết điều đó, liền làm nũng.

"Ai nha, ba mẹ giúp con đi. Đợi đến khi con sửa xong bản thảo, có thể lấy thêm được hai vạn năm tiền cọc. Nếu kì nghỉ đông con bắt đầu viết, cộng thêm tiền đặt cọc cũng phải hơn sáu vạn, vẫn không đủ sao?"

Mẹ Mạc ước tính một chút, vẫn lắc đầu.

"Xây dựng ở nông thôn cần nhiều thứ lắm, phí tổn cũng rất nhiều. Trước mắt là đường sá không dễ đi lại, vận chuyển vận liệu rất khó khăn"

Mạc Thiến nhịn không được nản lòng.

Ba Mạc vừa nhìn thấy Mạc Thiến vậy liền cười.

"Đừng nghe mẹ dọa con, để ba cho con tiền làm. Đến lúc đó con đường nghĩ gì nhiều, cứ tập trung viết sách, viết kịch bản, học tập cho tốt là được. Ba để người đi làm, sẽ ổn thôi"

"Ba thật tốt!"

"Chờ khi nào có nhuận bút và phim nhận được rồi đưa sau cũng được"

"Dạ"

Thì ra vẫn còn à.

Trong lúc này, Mạc Nhan đã tìm được người mô giới nhà đất, dẫn bọn họ đi xem nhà. Đầu tiên là phòng ốc Mạc Nhan thích, nhìn thấy ba mẹ đều rất hài lòng. Sau đó thì đi đến xem nhà Mạc Thiến muốn.

"Ban công ở đây không có rào chắn, sau này lỡ có con cái thì phải làm sao?"

Mẹ Mạc nhìn thấy ban công ngoài trời thì bắt đầu lo lắng.

"Về sau có thể xây thêm hàng chắn sau"

Mạc Thiến nói một câu vậy.

"Nhà này mỗi mét vuông hơn 800 à?"

Ba Mạc quan tâm việc này hơn.

"Không gian sống cao tầng, không thể so sánh với những biệt thự bình thường được"

Vị nhân viên môi giới lại tiếp tục giải thích. Mạc Thiến tiếp tục nói về vườn hoa nhỏ của mình, sau này sẽ tìm đủ loại hoa cỏ về trồng để tìm cảm hứng, nếu như so sánh với Mạc Nhan thì cần tiền nhiều hơn. Có thể dùng tiền của cô kiếm được bỏ thêm vào.

Mẹ Mạc và ba Mạc suy tính nửa ngày, cuối cùng mẹ Mạc kéo Mạc Thiến sang một bên quyết sổ. Mua phòng này, cuộc thêm xây thêm hành lang, để giải quyết vụ tiền bạc. Mạc Thiến kiếm được gần năm mươi vạn, nhưng mà sau khi kiểm tiền xong, trừ thuế này kia, trong đó cô còn tiêu lật vật nữa, nên thừa cũng chỉ tầm mười vạn.

Cô ngồi suy tính thiệt hơn một chút, tiền này cũng không dễ dàng gì.

Mạc Nhan vì vậy mà thẳng băng trở lại, cậu với vườn hoa kia không chút hứng thú nào. Cậu thích không gian cao, có thể đứng đó nhìn ra xa. Giống như cảm giác trên núi cao nhìn xuống phía dưới, hận không thể đứng cạnh ban công nói một câu.

"Các khanh bình thân"

Mẹ Mạc và ba Mạc luôn luôn mong muốn mua nhà cho hai con của mình, nhất là họ nhìn thấy hai đứa có chí cầu tiến, vì vậy càng làm họ thêm chắc chắn về dự định của mình, không nhiều lời mua nhà cho hai con.

Nhà của Mạc Nhan là mua đứt, còn Mạc Thiến thì trả một nửa, góp một nửa. Họ muốn để dành một ít chuẩn bị sau này cần đến, nên bây giờ cầm tiền ra cũng chỉ có chừng đó.

Người nhân viên môi giới này mới tới đây làm được hai tháng, hôm nay chỉ muốn giới thiệu vậy thôi, không ngờ có thể đàm phán thành công. Bây giờ, hai đứa nhỏ không đặc biệt gì xem một ngày đã mua nhà, hơn nữa, có một phòng đã trả hết.

Cô gái nhỏ ngơ luôn.

Bởi vì cô mới đến đây không lâu, nghiệp vụ chưa thành thực, nên giải quyết thủ tục vẫn phải nhờ giám đốc dẫn ba mẹ Mạc đi.

Cả nhà sáng sớm tám giờ khởi hành, cơm trưa chưa ăn, mà giờ đã gần bốn giờ chiều.

Mạc Thiến cảm thấy đói, ngồi chờ ở sô pha nhắn tin với Cố Thù than thở. Không lâu sau, Cố Thù đã gọi taxi, cầm theo bốn phần pizza đến.

Mạc Nhan bây giờ đã thành người có nhà, vì vậy rất vui vẻ, gặp Cố Thù liền kéo lại giới thiệu là mình có một nhà riêng, trong phòng chỉ viết tên của cậu.

Cố Thù nghe một lúc, mới hỏi tiếp.

"Mọi người sau này ở đây sao?"

"Mẹ nói là hiện tại giá phòng cũng được, mua trước đã. Nhìn phòng ở đây tầm hai năm nữa sẽ còn quý giá hơn. Đợi đến khi chuyển về đây rồi có thể trang hoàng lại một chút. Tài sản của tôi cũng ở đây, không gian tốt, còn có vườn hoa nho nhỏ, về sau tôi tính tới đây ở. Đây cũng là nơi rất tốt, về sau còn có tàu điện ngầm, đi phương tiện công cộng cũng thuận lợi"

Mạc Thiến cũng rất vui mừng, đời trước phải đến khi cô lên đại học, hai chị em vừa vào giới giải trí thì mới mua nhà cho cả hai. Lúc đó, nhà ở chung cư này đã bán xong rồi.

"Đưa tôi đi xem một chút"

Cố Thủ liền nói vậy.

Mạc Nhan ưa khoe khoang, vừa gặm pizza vừa gọi nhân viên lại, dẫn họ đi xem nhà.

Bây giờ, tự nhiên bán được hai phòng ốc, nhân viên này vẫn chưa còn hết hưng phấn nữa. Bây giờ lại càng nhiệt tình, cho dù là trẻ con vẫn kính trọng, dẫn họ đi xem nhà.

Mạc Thiển ngồi ở lan can nhà có vườn hoa nhỏ, ăn pizza.

"Cảm thấy thế nào?"

"Rất đẹp"

Cố Thủ nhìn xong rồi cũng ăn một miếng pizza, sau đó mới vẫy vẫy tay với nhân viên.

"Tôi có thể đến xem phòng đối diện không? Nơi mà giới thiệu có bể bơi"

Mạc Thiển và Mạc Nhan cũng rất muốn đi xem, vì vậy đi qua xem với Cố Thủ. Vào trong, hai người nhìn thấy chỗ sẽ xây hồ bơi vẫn còn là một khoảng trống, chỉ có thể thấy được hình dáng.

Bể bơi ngoài trời yêu cầu phải đi qua một thềm nhỏ, sau đó là một bể bơi hình cung, bên trên lát đá cuội. Dưới bậc thang còn có một vườn hoa nhỏ, có thể đặt bộ bàn ghế đơn giản, bồn hoa, kích thước so với ban công bình thường không chênh lệch mấy.

Trong lúc hai người đang xem bể bơi, Cố Thủ mới hỏi nhân viên nọ.

"Cửa vào ở lầu 4 sao?"

"Đúng vậy, dù sao đây vẫn là căn hộ thông tầng"

"Nếu như mưa rồi, có thể dời cửa của tôi lên tầng 5 không?"

"Nghĩa là... mới vào là thấy phòng ngủ sao?"

"Thật sự không được thì đem hai nhà ban công này làm thông được không?"

"Chuyện này cũng không được..."

"Ừm, vậy thì thế này, chỉ cần chuyển được cửa lên tầng 5, tôi có thể trả tiền đặt cọc của nhà này"

Anh muốn ở đối diện với Mạc Thiển, mở thang máy đã có thể thấy được đối phương.

Hôm nay vị nhân viên này xem như mở rộng tầm mắt rồi. Hai đứa nhỏ đến một lần giống như chơi chơi, vậy mà mua một lúc hai căn hộ. Bây giờ trước mặt mình một đứa nhỏ đẹp như hoàng tử nói có thể đưa tiền đặt cọc... cô vậy mà quyết định tin tưởng, lập tức cắn răng đáp.

"Chỉ cần cậu không chê thiết kế sẽ thô, vậy có thể sửa"

Cố Thủ khẽ gật đầu, cảm điện thoại ra gọi điện cho ba Cố. Sau khi điện thoại kết nối, nói một câu.

"Ba, con thích một căn hộ"

Cố Thủ lại nói thêm mấy câu, rồi cúp điện thoại. Sau đó đến trước mặt nhân viên, hỏi số của cô ấy, sau đó nhắn tin cho ba Cố, đưa số điện thoại cho ông. Không lâu sau, nhân viên liền nhận được một cuộc điện thoại, người bên kia xưng là thư kí của ngài Cố, hỏi chuyện nhà ở.

Nhân viên môi giới lúc bắt điện thoại xong, trái tim muốn nhảy khỏi ngực. Âm thanh rún rẩy không đáp thành lời, bắt đầu hẹn giờ gấp,

"Ngài ngày mai sẽ tới xem nhà sao?"

Nhân viên môi giới dè dặt hỏi.

"Không cần, căn nhà đó thiếu gia đã xem qua rồi. Tôi và cô kí hợp đồng đi, ý của chủ tịch là trả hết một lần, dù sao cũng không đắt"

Dù sao... cũng không đắt.

Nhân viên tiêu thụ trong phút chốc mờ mịt, trong vòng một ngày, sao cô toàn đụng trúng người có tiền không vậy nè! Cho dù vậy, sau khi cúp điện thoại xong vẫn giải quyết việc ổn thỏa, rồi cô gọi điện cho giám đốc.

"Chị Vương... em...em lại bán được một căn hộ. Đó là biệt thự nhỏ có bể bơi ngoài trời, đúng rồi, trả hết, ngày mai tới kí hợp đồng..."

Nhân viên tiểu thụ nói năng lộn xộn, cô không ngờ rằng, trong một ngày thôi có thể kiếm được tiền hoa hồng xài trong nửa năm. Hơn nữa, đã có thể đứng trong hàng ngũ ưu tú rồi.

Cố Thủ xong chuyện phòng ốc thì về nhà, chuyện này vẫn nên nói cho mẹ mới đúng.

Người nhà Mạc cảm ơn pizza của anh, sau đó tiếp tục giải quyết thủ tục. Bọn họ vừa mới mua nhà, còn có rất nhiều chuyện cần làm.

Cố Thủ vừa về đến nhà, đã thấy mẹ ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, dường như đang đọc sách. Mái tóc màu vàng óng rồi tung xòa trên vai, vừa lười biếng lại không thiếu vẫn quý phái. Đôi mắt của mẹ là màu xanh dương thuần, giống như bảo thạch, cực kì xinh đẹp. Cho dù bây giờ đã có tuổi, vẫn như trước khiến người mê say.

Anh là con lai của một người tóc vàng mắt xanh và một nam nhân đông phương, mặc dù có hơi đột biến gen, nhưng vẫn giữ được mái tóc màu nâu vàng. Tóc so với tóc của mẹ hơi sẫm, con người cũng tối màu hơn.

Thấy Cố Thủ quay về, mẹ Cố dùng tiếng Pháp hỏi anh.

"Con yêu, nghe nói con gọi điện cho bố, muốn mua một căn hộ sao?"

"Vâng, sao vậy?"

Cố Thủ thờ ơ đáp, cởi áo xuống đưa cho người làm, để họ cầm đi.

"Con thích sao?"

Mẹ Cố cũng không muốn tỏ thái độ gì, chẳng qua là quan tâm con trai mà thôi.

"Nhìn cũng được, còn có bể bơi riêng"

"Trong nhà chúng ta cũng có mà con yêu"

"Mẹ muốn nói gì vậy?"

"Về việc tài sản của bố, mẹ xin lỗi, con yêu... mẹ sẽ cố gắng đưa con càng nhiều càng tốt. Cho nên con không cần lo lắng, chỉ cần học tập tốt là được, không cần lo đến những chuyện này"

Mẹ Cố muốn, là bảo vệ con mình.

Cố Thủ sợ mẹ hiểu lầm, lập tức lắc đầu.

"Không đâu mẹ, con chỉ là rất thích chỗ đó mà thôi"

Mẹ Cố liền đi qua, ôm lấy Cố Thủ, lòng đau.

"Con yêu, để con chịu thiệt rồi, đều là mẹ không tốt"

Anh lắc lắc đầu, không để ý, chỉ là trong lòng không được thoải mái.

"Không thể trách mẹ mà, là lúc bố ly hôn..."

"Được rồi con yêu, chúng ta không nói nữa, mẹ làm cho con chân gà và coca con thích rồi, còn có thịt kho tàu, đến đây ăn nào"

Mẹ Cố rất hiếm khi trước mặt Cố Thủ nhắc đến chuyện ba Cố và vợ trước ly hôn, vì phần thỏa thuận kia rất thiệt thòi Cố Thủ.

Bây giờ, Cố Thủ cũng đã lớn, ba Cố càng lúc càng thêm tuổi, rất khó để xem nhẹ vấn đề này.

Hôm nay Cố Thủ còn dùng danh nghĩa của mình mua một ngôi nhà, làm cho mẹ Cố cho rằng, Cố Thủ trước giờ đàm bạc cũng đã bắt đầu muốn tham gia tranh chấp tài sản.

Lúc ba Cố quen biết mẹ Cố đã có ngàn vạn tài sản, bây giờ Cố Thủ đã mười bốn tuổi, làm sao có thể dậm chân tại chỗ. Tài sản đã càng lúc càng nhiều. Đáng tiếc, tất cả tài sản để lại cho vợ và con cái của vợ trước rồi. Mẹ con Cố Thủ chỉ chiếm được 35% tài sản mà thôi.

Mẹ Cố không muốn để cho con mình nhỏ như vậy đã phải lo lắng những vấn đề này. Đứa nhỏ, thì nên vui vẻ hưởng thụ tuổi thơ mới phải, không phải là tranh chấp lục đục anh em.

Cho nên, trong lòng mẹ Cố rất đau lòng Cố Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cậu là người của tôi !

Thi cuối kì thắm thoát trôi qua là đến kì nghỉ đông.

Ngày mười lăm tháng một là sinh nhật Bạc Cách, mọi người tụ họp lại một chỗ.

Nhà Bạc Cách gần như ở ngoại thành, không có biệt thự xây giữa trung tâm thành phố gì cả, nếu không sẽ không có cảm giác yên tĩnh như vậy.

Biệt thự của cô, có một sân trước, có người làm vườn riêng thường xuyên chăm sóc nên khung cảnh rất đẹp. Chính giữa sân là một đài phun nước, nước phun ra một tầng mỏng hơi sương.

Trong sân luôn luôn quét tước sạch sẽ, đi qua con đường rải sỏi tiến vào biệt thự liền có người giúp việc mở cửa chào.

Mọi người ngồi ở cổng đôi gầy, Bạc Cách đi từ trên lầu xuống lơ lơ dựa vào vách tường không xa. Thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng vì cô có thân hình rất tốt, khí chất lại tuyệt vời nên dù vậy vẫn tạo ra được tư thế dễ xem ngoài ý muốn.

"Nói là mười giờ mà, hiện tại mới chín giờ hai mươi"

Bạc Cách dường như vừa rời giường, còn chưa tỉnh ngủ, mắt lim dim, oán hận họ tới hơi sớm.

Mạc Thiển cũng không để ý, đổi dép lê xong vào phòng ngồi trên ghế sofa, bắt đầu sai vặt Bạc Cách.

"Bạc Ca, lấy cho tớ một cốc nước nóng, bên ngoài lạnh quá"

Mạc Nhan nhìn thấy đã chạy theo Bạc Cách, muốn giúp đỡ.

"Bạc Ca à, nhà cậu thật là lớn, trong nhà còn ông bà gì không?"

"Không có, chỉ có ba mẹ và tôi, những người khác ở thành phố khác"

Bạc Cách nói một câu, rồi nói với người giúp việc rót nước cho Mạc Thiển.

Cố Thủ và Lư Tiểu Tiểu đi theo Mạc Thiển ngồi xuống. Lư Tiểu Tiểu hơi hưng phấn một xíu, nhìn quanh quẩn, cô lần đầu tới biệt thự. Trước đây cho dù quen biết một số người có tiền, cũng ở mấy chỗ cao cấp. Một nhà ba phòng, cô đã thấy rất lớn rồi.

"Có nhiều người giúp việc như vậy rất tốn kém phải không?"

Lư Tiểu Tiểu nhìn thấy Bạc Cách đi đến liền hỏi vậy.

"Cái này tớ không biết, cũng không phải tớ phát lương cho họ"

"Có thể nhờ họ làm bài tập được không?"

"Nếu tay tớ không tốt có nhờ họ viết hộ, nhưng về sau ba không cho làm vậy nữa"

Mọi người nói chuyện phiếm, một lúc sau gọi ra đề tài kịch bản của Mạc Thiển, nói chuyện một chút mới biết Mạc Thiển muốn viết tiểu thuyết, lúc này mới kinh ngạc.

"Mạc Thiển sao cậu không viết thử tiểu thuyết online? Tớ thấy đại thần viết một năm được trăm vạn ngàn vạn đó"

"Không muốn viết, chịu không nổi"

Mạc Thiển đang ngậm pejoy, giọng có hơi ậm ừ.

"Làm sao mà chịu không nổi?"

Lư Tiểu Tiểu hỏi.

"Viết tiểu thuyết online mỗi ngày đều phải cập nhật chương mới, tớ không làm được, tớ còn đi học mà. Nếu tớ viết xuất bản, mỗi tháng chỉ mười mấy vạn chữ, vẫn còn nhàn tản lắm. Còn có thời gian chỉnh sửa trau chuốt. Nếu viết luôn online, dễ áp lực lắm"

Lư Tiểu Tiểu hầu như không hiểu gì nhiều về giới tiểu thuyết, vì vậy hỏi tiếp.

"Chịu áp lực gì cơ?"

"Nhận xét của độc giả, người chín người mười ý. Độc giả nhiều lắm cảm ơn người viết, tệ nhất là những người đọc miễn phí, nói là sách của người viết là sách lậu. Căn bản không có tư cách để đăng lên lấy tiền. Sau đó lại nói một đồng lỗi sai không hay. Tác giả chỉ cần nói một câu, độc giả liền nói: Viết không tốt còn không cho người ta nói? Đây là tính cách gì vậy? sao có người nhận người này?"

"Lỡ đâu người ta thành tâm thành ý muốn ý kiến thì sao? Cậu có thể sửa sai?"

"Nhưng mà tớ vẫn cảm thấy rất buồn. Giống như, một người trong trường rất xấu, cậu sẽ chạy đến nhà người ta phê bình từ đầu đến chân hả? Nếu như đối phương không vui, chẳng lẽ cậu bảo người ta xấu còn không cho phép người khác nói? Hơn nữa, trên website có cách cạnh tranh rất khốc liệt. Trong bình luận mắng chửi rất ghê gớm, thường thường không phải là độc giả mà là tác giả cạnh tranh... thật là... bảo bảo thật khổ sở"

"Chuyện này không thể ngăn ngừa được rồi, cũng giống cạnh tranh ngoài đời thôi"

Lưu Tiểu Tiểu nghĩ như vậy.

Mạc Nhan bĩu môi.

"Có lúc em đi xem tiểu thuyết trên diễn đàn, có tiểu thuyết dài dòng quá em cũng xem thường. Nếu tiểu thuyết dễ đọc, em vẫn đi bỏ phiếu đề cử mà"

Mạc Thiển nghe vậy bật ngón cái với cậu.

"Độc giả như em rất đáng yêu, tác giả rất thích. Thôi kệ chị đi, chị hơi cảm thán chút thôi mà"

Kỳ thật trước kia Mạc Thiển cũng từng nghĩ đến chuyện này, nên tìm xem vài cuốn sách, phát hiện văn viết cũng không tệ, nhưng trong chỗ bình luận toàn là mắng chửi, cảm thấy viết văn và bình luận không ăn khớp. Nếu chỉ đọc lời bình luận, có lẽ đã bỏ qua một cuốn sách hay.

Về sau, Mạc Thiển lại dạo web, thấy 818 bình luận, mới biết kì thật nhiều sách hay đều có bình luận không tốt. Mà không phải độc giả, phần lớn là tác giả.

Các tác giả thấy sách hot, bình luận cũng nhiều nên ghen tị. Không muốn nhìn thấy người khác tốt đẹp, nên có ý gây rối. Có lúc đều không thèm đọc nội dung của người ta, đã để lại một câu bình: Không biết đang viết gì nữa.

Hoặc có một số lời bình rất qua loa, ví dụ như quyển sách này viết không có logic, vai chính vô não. Đọc sách này rất hạ thấp IQ của mình.

Kì thật bọn họ còn chưa đọc nội dung nữa!

Còn có một ít lời bình, như kiểu hơp đại thần hàng năm. Tác giả nữ và biên tập nam vào một phòng, nguyên một tối không ra. Hoặc là một số tác giả nữ "bôi ngu" đại thần. Thậm chí là ông già sáu mươi cũng có.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là lời đồn. Dù sao tác giả cũng không thể chỉ nhờ mặt kiếm cơm ăn được.

Vì cạnh tranh ác liệt như vậy Mạc Thiển cảm thấy rất khinh thường, nhưng không thể nói rõ ràng ra, nên chỉ đành đi đường vòng.

Vì một lần trải qua giới giải trí, cô đã có thể thích ứng được hết thảy.

Nhưng có khả năng thích nghi, không có nghĩa là cô không đề ý. Cho nên tránh được thì cứ tránh, xa rời thị phi, giữ mình mới là chính đáng.

Dù sao cô sống một đời này cũng không cần danh tiếng gì cả, sống vui vẻ mới là chính.

Nghĩ vậy, cô ăn thêm một cái pejoy.

Sinh nhật Bạc Cách, nhà còn chuẩn bị một bánh kem và quà nhỏ nhỏ, rất vui vẻ.

Bạc Cách là người tình cách lạnh nhạt, không bằng lòng qua lại nói chuyện sẽ không dễ nghe. Bao che khuyết điểm đến có chút vô sỉ, cũng không quan tâm đến tâm trạng người khác. Những người đồng ý kết bạn với cô, thân thiết với cô nhìn đi nhìn lại chỉ có mấy người Mạc Thiển.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy rất thỏa mãn, mãn nguyện thối nển, ăn bánh sinh nhật. Mấy người náo loạn một hồi, bắt đầu chơi trò chơi thử thách lòng can đảm.

Đầu tiên là Mạc Nhan công Mạc Thiển, ngồi xuống, làm xong Mạc Nhan còn chưa nói gì Mạc Thiển đã ảm ức.

"Vì sao trừng phạt nó mà người chịu tội lại là tớ?"

Sau đó, Lưu Tiểu Tiểu chạy vòng vòng trong sân như điên rồi gọi.

"Tôi là D, tôi là D"

Rồi chạy về.

Trò chơi đến vòng ba, mấy người gọi điện thoại cho Thẩm Thiếu Đình, mắng anh là đồ ngốc.

Mạc Thiển cười híp mắt gọi cho Thẩm Thiếu Đình, sau một lúc mới nghe thấy tiếng Thẩm Thiếu Đình, âm thanh trầm trầm hỏi:

"Làm sao?"

"Thẩm thiếu, anh đang làm gì vậy?"

Cô hỏi trước một câu, tránh quấy rầy đến anh rồi mới vào đề.

"Anh ở trên giường"

Anh đáp có chút mệt mỏi, âm thanh trầm thấp, đáng lẽ âm thanh rất dễ nghe lại mang theo chút khàn khàn.

Mạc Thiển giật mình, nhìn thấy một đám không tìm không hỏi đang quấy rối, lập tức nói một câu.

"Thẩm thiếu, anh thật ngu ngốc"

Thẩm Thiếu Đình sau khi nghe xong, trầm mặc hồi lâu bật cười.

"Ừ, anh ngu ngốc"

Nghe như vậy, Mạc Thiển đã nghe ra anh không thích hợp. Khoát khoát bên cạnh mới nói tiếp.

"Em vừa mới chơi trò chơi can đảm, vì em thua nên phải gọi điện nói với anh câu này. Ngại quá... anh có vẻ tâm trạng không ổn lắm"

"Mạc Thiển, anh không biết nữ sinh đang nghĩ gì nữa. Anh nghĩ rằng anh thổ lộ với Minh Tiêu... vậy mà cô ấy đồng ý kết giao với người khác, đã xác định quan hệ"

Điện thoại đang dùng loa ngoài, trong phòng có ai đều có thể nghe được. Trong phút chốc, không ai dám cười đùa, chỉ dám nhẹ giọng. Mạc Thiển cũng tắt loa ngoài, bắt đầu hỏi han.

"Chuyện gì vậy anh? Lần trước em cũng nghĩ cô ấy có chút gì đó thích anh"

"Sau nguyên đán cô ấy không để ý anh. Vài ngày trước bạn anh nói với anh cô ấy và một người khác quen nhau. Người ta theo đuổi cô ấy hơn một năm, cô ấy đã đồng ý rồi, ngày thứ nhất trong kì nghỉ đã đồng ý qua lại"

"Chuyện đã như vậy, không thể miễn cưỡng được... có lẽ phương pháp của anh dọa cô ấy... có lẽ"

"Anh biết, phương pháp của anh rất ngu ngốc, nhưng tất cả muộn rồi... không còn cơ hội nữa"

"Thẩm thiếu, anh đừng như vậy, trong lòng em cũng rất khó chịu"

"Mạc Thiển, anh cảm thấy em rất tốt. Anh khuyên em, ái muội không bằng tới tay. Em cũng thấy, tên tóc vàng kia cũng có người khác theo đuổi. Em vẫn dè dặt, chờ cậu ta thổ lộ. Lỡ một ngày bị người khác theo đuổi thì sao? Em sẽ hối hận như anh"

"Cậu ấy không..."

"Anh cũng từng rất tự tin, nhưng hiện tại anh chật vật muốn chết. Thôi nha, em chơi vui, anh không sao đâu, hiện tại chỉ muốn yên tĩnh một chút"

"Vâng, anh nghỉ ngơi đi"

Mạc Thiển tắt máy, cầm điện thoại di động một hồi lâu vẫn không thể định thần.

Mấy ngày thấy Thẩm Thiếu Đình và Minh Tiêu, còn nghĩ quan hệ của hai người là tương ái tương sát, Minh Tiêu không chừng cũng thích Thẩm Thiếu Đình. Nhưng bây giờ mới biết, Minh Tiêu không thích anh, còn né tránh anh nữa.

Vậy còn cô và Cố Thủ thì sao?

Vừa quay đầu, đã thấy Cố Thủ đứng trong hành lang, yên tĩnh nhìn cô.

Bởi vì cô muốn gọi điện thoại nên đến hành lang, bây giờ, trong này chỉ có hai người họ.

Cô liền đi qua, đưa tay ôm lấy cổ anh, vùi mặt vào vai anh. Đột nhiên phát hiện, một học kì qua rồi, Cố Thủ đã cao hơn trước, bây giờ đã hơn cô 7-8 cm.

"Tôi vẫn là đội cậu lớn lên, hay là trực tiếp..."

Cô nhỏ giọng than thở, một câu như vậy, không rõ ràng.

"Làm sao?"

Anh không hiểu ý nghĩ của cô, nhưng không né tránh, chỉ để cô dựa vào lòng mình, trên cổ có tay cô mát lạnh.

"Cậu là Tiểu Tiểu Thù của mình tôi"

Cô làm nũng.

"Ừ"? Đúng..."

"Không được đối tốt với nữ sinh khác, không được nói chuyện với cô gái khác, mỗi ngày mỗi ngày đều phải chúc tớ muộn an"

Cố Thù nghe xong ngẩn ra, cái này giống như... là lệnh mà Mạc Thiên nói với Tô Lương Ngừ. Trong lòng có cảm giác dễ dàng, khiến anh vui vẻ, rất nhẹ nhàng đáp lại.

"Được, tôi sẽ làm vậy"

"Ôm tôi một cái"

Cố Thù không nói lời nào, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn cô một cái, không thấy rõ tâm trạng vì cô đang chôn trong vai anh. Không chút do dự, giang hai cánh tay đem cô gái nhỏ ôm vào. Anh không biết để tay ở đâu, đành dứt khoát để sau lưng cô.

Người cô, ôm rất dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nụ hôn đầu tiên

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Mạc Thiên tự nhiên hơn anh nhiều, đôi một tư thế khác ôm eo anh, khuôn mặt cọ sát vào cằm cổ anh. Sau đó khẽ cúi đầu, dùng răng tách cổ áo anh.

Sau đó, đặt lên xương quai xanh của anh một nụ hôn, rồi nhẹ nhàng mân mê.

Cố Thù không dám cử động gì, chỉ có thể lắng nghe xung quanh xem thử có tiếng động gì không, kinh hồn táng đảm.

Hơi đau, đây là cảm giác duy nhất của anh.

Phải một lúc sau, Mạc Thiên buông tay anh, lấy tay áo của mình lau giúp anh chỗ ướt át. Sau đó nhìn xương quai xanh của anh, mỉm cười vừa lòng. Rồi dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực anh, nhỏ giọng thì thầm một câu.

"Tôi..."

Anh hơi hoang mang, vẫn đáp lại.

"Ừm"

Mạc Thiên lúc này mới vừa lòng rồi đi, đến gần người khác nói chuyện. Lưu Tiểu Tiểu vẫn còn quan tâm Thẩm Thiếu Dĩnh, vài ngày qua biết cô cảm thấy con người anh khá tốt, nên vẫn muốn hỏi thêm vài câu.

Cố Thù đi phía sau, lúc vừa vào trong, ở trên bức tường có mấy vật trang trí, có thể thấy bóng hình mờ hồ của mình thì đến gần soi thử cổ. Chỉ thấy trên xương quai xanh có dấu vết đỏ ửng như dâu tây thì dở khóc dở cười, nhưng không quan tâm mấy. Chỉ chỉnh là cổ áo, che đi dấu vết nọ, rồi đi vào theo cô.

Nếu như nói ban đầu Mạc Thiên với Tô Lương Ngừ là mập mờ không rõ, không xác định rõ tình cảm.

Thì với Mạc Thiên và Cố Thủ cũng là mập mờ không rõ, khác là cả hai đều rõ ràng tình cảm của đối phương, chỉ không nói rõ ràng ra mà thôi.

Cố Thủ chợt nhận ra, anh và Tô Lương Ngừ không giống nhau. Anh muốn tìm một cơ hội để nói rõ với Mạc Thiên.

Nói với cô, rằng anh thích cô, muốn cùng cô mãi mãi ở chung một chỗ.

Ý nghĩa này cứ dồn ép liên tục, khiến anh khó chịu, hận không thể lập tức, lập tức nói ra.

Trong lúc Mạc Thiên nói chuyện với bạn bè, anh không chen vào nổi. Đoàn người rời nhà Bạc Cách, Mạc Thiên và Mạc Nhan muốn đến tiệm McDonald một chút, hình như là muốn giúp đỡ. Cố Thủ cảm thấy không thể đến nhà người ta để tỏ tình được, vì vậy đành từ bỏ.

Tin nhắn được không? Không được đâu, vậy thì không biết được phản ứng của cô.

Gọi điện nói? Không được nốt, không thể thấy được biểu tình của Mạc Thiên lúc đó.

Khi tỏ tình, tốt nhất là nhìn thấy được đối phương phản ứng như thế nào mới là tốt nhất.

Do đó, Cố Thủ lại rồi rầm rồi.

Ngày hai mươi tháng một, hội học sinh yêu cầu thành viên đến trường giúp giáo viên thống kê thành tích cuối kì, dán lên bảng và thanh lí một số dụng cụ giảng dạy gì đó.

Một ngày này, Mạc Thiên và Cố Thủ đều lên trường, ngoài ra Lưu Tiểu Tiểu cũng đi.

Cố Thủ là chủ tịch hội học sinh cấp hai, vì vậy luôn luôn rất bận rộn chuyện của cấp hai. Hai người nhìn nhau một cái xem như đã gặp, rồi mỗi người đều bận việc riêng của người này.

Trong bảng xếp hạng thành tích, cô tụt xuống thứ hai, Tô Lương Ngừ thứ sáu, không biết có phải do chuyện của cô ảnh hưởng đến Tô Lương Ngừ hay không.

Trong lòng không hiểu sao không thoải mái.

Cô còn nhìn thành tích của Đỗ Áu Tiệp, đã rơi khỏi top 100 người xếp đầu.

Cô thở dài, đây là tự làm tự chịu, cũng không thể trách người khác được.

Làm xong việc ở khu của cấp ba, cô hí hục chạy đến chỗ cấp hai. Lưu Tiểu Tiểu đang thu nhập đồ đạc chuẩn bị đi về, bảo với cô là tính về nhà.

Phòng học của Cố Thủ ở lầu bốn, cô cũng là cấp hai ở đây chuyển thẳng lên cấp ba nên quen thuộc đường bên trong. Do đó, cô chạy đến phòng học của Cố Thủ, nhìn vào trong đã thấy Cố Thủ ngồi ở bàn học, nhìn chằm chằm cô gái đứng trước bàn của anh.

Cô gái trước mặt anh Mạc Thiên không nhận ra là ai, lúc này đang ngượng ngùng nói gì đó. Cô không biết Cố Thủ có đáp lời hay không cũng như không nghe được họ nói gì bên trong, vì Cố Thủ xoay lưng về phía cô.

Do đó, người không hiểu phong tình Mạc Thiên kéo thẳng cửa ra, đứng bên cạnh cửa nhìn vào bên trong, còn hỏi một câu thế này:

"Tiểu Cố Thủ đã xong việc hay chưa?"

Nữ sinh nhìn thấy Mạc Thiên thì giật mình một cái, đồng thời lùi lại phía sau một bước, cười với Mạc Thiên, cảm thấy Mạc Thiên quen mắt.

Cố Thủ quay đầu lại, nói một câu với cô.

"Đội cậu ấy nói xong chuyện của hội học sinh là xong"

"Vậy à? Nói xong chưa?"

Mạc Thiên không thèm khách khí hỏi tiếp.

"Nói xong rồi"

Nữ sinh hơi bối rối, ngượng ngùng nói với Cố Thủ một câu "tạm biệt" rồi quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Mạc Thiên thấy thế liền quay đầu ra sau nhìn về phía hành lang. Nữ sinh đó đã chạy xa, lập tức đi xuống tầng. Vừa quay đầu lại đã thấy Cố Thủ đi đến tới cửa, đứng trước mặt cô.

Cô liền kì lạ quái lạ "ừ" một tiếng.

"Tôi còn tưởng cậu bận rộn, nửa ngày rồi còn chưa xong việc. Thì ra là bạn nói chuyện với cô gái trong lớp học"

Nói ra câu này xong, chính cô còn cảm thấy chua chua.

Cố Thủ cảm thấy hơi bất đắc dĩ, than thở một câu giải thích.

"Cậu ấy tới hỏi về việc của hội học sinh mừng hai, cậu ấy hỏi mừng ba có việc gì cần giải quyết hay không?"

"Nhưng mà cũng không cần đứng ở khoảng cách gần như vậy mà nói chuyện chứ. Cậu thỉnh lực không tốt hay là cô ấy thỉnh lực có vấn đề?"

"Tôi ở trong lớp chờ cậu, cô ấy tới trước cậu một chút"

"Cho nên cậu liền vui vẻ với cô ấy trước?"

Cô lại tiếp tục ăn dấm.

Cố Thủ thật bất đắc dĩ, chỉ chỉ cửa.

"Cửa mở có lạnh hay không?"

Nói xong còn đưa tay tới, nắm tay nắm vịn cửa muốn đóng cửa.

Anh bỗng nhiên nhào người tới, tay cầm tay vịn nên người đứng trước cửa là cô đây trong phút chốc liền trong vòng ôm của anh. Theo cánh cửa, cô chỉ có thể đi tới phía trước. Cửa đóng lại, trong nháy mắt phát ra tiếng vang thật rõ ràng. Vừa hay, cô cũng rơi vào vòng ôm của anh, không có cách nào từ chối, càng không thể phản kháng nụ hôn của anh.

Môi mềm chạm nhau, mang theo độ ẩm, lẫn theo hơi thở nhàn nhạt.

Sau khi chạm môi thật khế, anh liền rời đi, xoay người ho nhẹ một tiếng. Tay đưa lên miết nhẹ dái tai mình, xoay lưng hỏi cô.

"Bên cấp ba đã xong rồi à? Chúng ta đi qua xem?"

Mạc Thiên dựa vào cửa, liếm liếm làn môi vụng trộm ngắm bóng lưng Cố Thủ, biết anh chắc chắn là đang ngại ngùng. Từ góc nhìn cô dễ thấy gò má của anh, lỗ tai, cổ đều đã đỏ rực, càng lúc càng hồng rất dọa người.

Chẳng qua... cảm giác của nụ hôn này thật tốt.

Trước đó rõ ràng còn đang ghen, hiện tại tâm trạng đã tốt hẳn lên.

Cô vừa định rời đi, đã thấy một lực kéo cô, cô lập tức gọi.

"Áo khoác của tôi bị kẹt vào cửa rồi"

"Ừ?"

Cố Thủ nhanh chóng xoay người, mở cửa lần nữa lôi áo của cô ra khỏi khe cửa rồi mới đóng cửa.

Mạc Thiên nhìn không được cười, nhìn nếp uốn trên áo nói tiếp.

"Có thể đi rồi, nhưng mà chúng ta đi qua bên xe giúp Tiểu Tiểu đã, hành lý của cậu ấy rất nhiều"

"Ngày mai không phải là có học sinh đến à? Cậu ấy hôm nay đã muốn đi?"

"Cậu ấy chê ngày mai đi xe buýt nhiều người, hơn nữa hành lý đến nhà cô cũng không xa thì phải"

"Ừ"

Cố Thủ đáp lại một tiếng, phát hiện dùng khí đối diện với Mạc Thiên cũng không có, đừng nói là tỏ tình. Chỉ có thể giả vờ trấn định ra ngoài phòng học, không quên khóa cửa phòng học lại.

Dưới kí túc xá nữ, chờ đợi chỉ có hai người Mạc Thiên và anh. Anh đã đội mũ áo khoác lên, che đi gò má đỏ rực của mình, nghiêng đầu sang chỗ khác. Nhìn thấy Mạc Thiên bị lạnh đến nổi đầu mũi dần đỏ ửng, vì vậy mà đáng yêu.

Anh đi đến cạnh Mạc Thiên giúp cô đội mũ lên, cài lại nút áo từng nút một. đến khi cài nút cuối cùng, tay của anh gần môi cô. Đã thấy cô tiến đến hôn nhẹ ngón tay anh, anh vô thức rút tay về, ngẩng đầu nhìn cô. Đã thấy vẻ mặt cô đang chăm chú say mê nhìn anh, không nhìn được ngại ngùng.

Vừa rời khỏi thân thể cô, đã cảm thấy trong lòng dấy lên một ngọn lửa. Trong rét lạnh mùa đông, suýt đem anh toàn thân thiêu cháy, trong mũi thở ra hơi thở đều là nóng bỏng vô cùng. Anh cảm thấy cổ họng hơi khàn, không diễn tả được thành lời, chỉ muốn chạy trốn.

Mà bây giờ, sau khi anh biết Mạc Thiển đang có ý đùa giỡn anh, anh không cảm thấy nóng nảy, ngược lại còn có cảm giác vui vẻ không nói thành lời. Vậy mà anh cảm thấy hình như mình so với một cô gái – Mạc Thiển còn ngượng ngùng hơn.

Rốt cuộc là do Mạc Thiển quá mức dè dặt, hay là anh quá mức ngượng ngùng?

Hai người liếc mắt đưa tình một hồi lâu, Lưu Tiểu Tiểu mới kéo vali đi xuống. Nhìn thấy hai người thì cảm ơn một lúc lâu, sau đó nhìn Cố Thù hỏi.

"Không phải là người ngoại quốc không sợ lạnh à? Sao cậu lại đông lạnh thành dạng này?"

Mạc Thiển liền cười lớn, âm thanh cực kì hào phóng.

Cố Thù càng ngượng hơn, kéo mũ che đi gương mặt làm người khác chú ý, ho nhẹ một tiếng rồi đi tiếp.

Trong lúc tiễn Lưu Tiểu Tiểu, Cố Thù trấn định lại rất nhiều, đến gần tiệm bánh Khả Lê, liền hỏi Mạc Thiển:

"Có muốn mua không?"

"Có có, muốn vị trà xanh"

"Được rồi"

Cố Thù đồng ý, tự nhiên nắm tay Mạc Thiển rồi kéo vào bên trong. Mua một cái bánh vị trà xanh của Khả Lê, thêm một cái bánh nhân thịt bò cho Mạc Nhan ở nhà. Còn anh gọi cho mình một cái bánh chuối bơ.

Làm xong, còn mua cho Mạc Thiển mua một ly trà sữa rồi mới rời đi.

Đi một đường, hai người đều nắm tay như một đôi đang yêu nhau vậy. Anh cầm tay cô bỏ vào túi vào mình, lặng lẽ nắm chặt. Cho dù lòng bàn tay có ra mồ hôi, cũng không muốn buông ra.

Mạc Thiển cũng không phản kháng, thản nhiên đi theo.

Bởi vì hai người mặc áo khoác ngoài, đội mũ, rất nhiều người không để ý đến vẻ ngoài non nớt của cả hai, nên cũng không quan trọng mấy, vì vậy mà che giấu thật tốt.

Đưa Mạc Thiển về nhà rồi mới phát hiện trong nhà không có người.

Mạc Nhan phải đi huấn luyện, có lẽ hôm nay cũng đi. Gần đây cậu càng lúc càng chăm chỉ, có lẽ là do Mạc Thiển kích thích.

Mạc Thiển đổi giày rồi trở ra, cởi áo khoác, ăn một miếng bánh rồi đưa cho Cố Thù.

"Ăn ngon lắm, cậu có muốn ăn thử một miếng không?"

Cố Thù cởi áo khoác rồi treo lên móc quần áo, không cầm bánh mà tiến lại gần, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, liếm liếm một chút rồi đáp lại.

"Ừm, ăn ngon"

Hiện tại có vẻ như tên này đang dần can đảm hơn, nhưng mà...

"Cậu giống như là không biết cách hôn, để chị dạy cho"

Nói xong, đặt bánh trong tay xuống bàn trà, sáp lại gần Cố Thù.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sự kiện lớn nổ ra trên mạng

[Bắt đầu bộ]

Nhìn Mạc Thiển sáp lại gần, Cố Thù liền né tránh ngay, đưa tay chặn cô lại.

"Yên nào, đừng nháo loạn."

"Không phải cậu rất chủ động sao, bây giờ thì sao?"

Mạc Thiển cảm thấy không vui, cô chủ động như vậy anh còn cự tuyệt cho được.

"Tôi cần có thời gian quen dần"

Cố Thủ vuốt vuốt ngực, cố gắng để cảm xúc của mình ổn định lại. Cô liền cười phá lên, không tiến lên nữa. Tiểu Cố Thủ tâm lý vẫn còn hạn chế, không giống như sau này lớn rồi không biết xấu hổ là gì, nhu cầu cao đến mức không biết chừng mực.

Cô xoay người về phòng mình, lấy đồ xong lại hỏi Cố Thủ.

"Buổi chiều cậu có rảnh không?"

"Không có việc gì"

Bây giờ Cố Thủ chính là hận không thể ở cạnh cô ngay người cả ngày lẫn đêm, không xa không rời.

Hai người yêu nhau có sự nồng nhiệt không phải đều là như vậy sao, huống hồ, họ chỉ là vừa mới xác định quan hệ mà thôi.

"Chiều nay tôi định đi mua sắm, ngày 22 là sinh nhật Nhan Nhan, tôi tính mua cho nó một cái điện thoại mới. Ngoài ra, còn tính mua mấy tính xách tay cho mình nữa"

Cố Thủ liền hiểu, cũng đồng ý đi cùng cô. Lại hỏi:

"Mua mấy tính xách tay để tiện viết bản thảo à?"

"Có mấy tính rồi, tôi có thể ở trong phòng nói chuyện với cậu nha, không phải sau tết cậu muốn xuất ngoại à?"

Lúc này anh mới hiểu ra. Vốn dĩ Cố Thủ là người rất thông minh, khi này lại lộ ra nụ cười rất ngu ngơ, chỉ biết "à" một tiếng như vậy.

"Đến đây đi Cố Thủ, giúp tôi ước lượng một chút. Tôi tính mua dây mạng, cậu nghĩ từ phòng mẹ đến phòng tôi dài tầm bao nhiêu?"

Cố Thủ liền đi qua xem, đi qua đi lại mấy lần chỉ đành chỉ lên trần.

"Có lẽ phải khoan tường, kéo dây qua nên không thì không thể kéo dây qua được"

Cô cong eo nhìn một chút, không nhịn được thờ dài một hơi. Năm 2005 không có kỹ thuật số, không có wifi... thật khiến người ta đau đầu mà.

"Hay là tôi mua mười lăm mét?"

Mạc Thiển nhìn bàn học của mình ngẫm nghĩ.

Cố Thủ đi theo cô vào phòng, thuận tay đóng cửa lại, nhìn một lát mới nói tiếp.

"Tôi cảm thấy mười mét là đủ rồi, sau đó có thể mua bảo hành dài hạn, rồi chuyển sang đầu số sau. Mạc Nhan cũng có thể dùng"

"Được rồi"

Mạc Thiển lập tức gạt đầu, xoay người định rời đi. Lại bị Cố Thủ ngăn lại, ôm vào lòng ngực.

Cái ôm lần này thoải mái hơn lần trước, ôm trọn cả người cô vào ngực. Một tay khẽ ấn đỡ ót của cô. Cô cũng không khách sáo, ôm lấy eo anh, nhỏ giọng.

"Làm sao rồi?"

"Nhờ cậu nhắc nhở, mới nhớ ra khoảng thời gian sang Pháp liền không thể thấy được cậu"

"Cũng đâu phải là đi rồi không về nữa"

"Tôi nhất định sẽ trở về, chỉ cần cậu ở đây, tôi sẽ trở về"

Nghe thấy lời hứa này khiến cô cảm thấy lòng như nở hoa, lập tức vui vẻ đáp lại một tiếng.

"Ừ"

"Tiểu Tiểu Thiên"

"Ừ?"

"Làm bạn gái tôi có được hay không?"

Anh cuối cùng cũng lấy được dũng khí nói ra câu này.

"Tôi rất thích em"

Mạc Hiến đột nhiên cảm thấy mình không biết ngại là gì. Cố Thù vừa thổ lộ, cô đều vui đến hóng hởi. Cười đến trăm hoa đua nở, đầu tiên là cô gật đầu, sau mới hỏi khẽ.

"Chẳng lẽ hiện giờ không phải?"

"Hỏi em một câu, trong lòng tôi mới nắm chắc"

"Vậy được rồi, Tiểu Tiểu Thù, em cũng thích anh"

Nhận được đáp án này, Cố Thù trong lòng chợt dâng lên một làn khói nhẹ nhàng, vây cả tâm can anh bên trong đó, thân thể nhẹ nhàng như thể tất cả chỉ là giấc mộng, nhưng người trong mộng lại rõ ràng là vậy.

Ôm rất ấm, người trong lòng có mùi hương riêng biệt không lẫn vào đâu, tai nghe tiếng tim của đối phương, như vậy rõ ràng.

"Từ bao giờ bắt đầu thích tôi?"

Anh hỏi.

"Không nhớ rõ ràng"

"Khoảng chừng cũng được"

"Hình như... là lúc anh lén chạm vào tóc em?"

Mạc Hiến bắt đầu nói bừa.

"Ừ..."

Anh đáp lại một tiếng thật trầm, sau đó tiến gần tai cô, nhẹ nhàng cắn dãi tai.

"Tôi rất vui"

Cô cũng ngây ngốc cười, rõ ràng nội tâm đã hơn hai mươi tuổi. Giờ phút này trái tim thiếu nữ lại hồi tỉnh lại, chỉ cảm thấy cảm giác yêu đương thật tuyệt. Có được người mình thích người đó cũng thích mình thật may mắn.... Rõ ràng bức tường màu trắng, trong phút chốc lại nhuộm hồng ngay. Chung quanh đều là bong bóng tình yêu bay bay.

Thình Thịch, bùm...

Bong bóng màu hồng vỡ, giống như nhịp tim của họ thật khác thường. Rõ ràng là Cố Thù ban đầu rất đáng yêu, sao sau này càng lúc càng đáng ghét?

"Em vừa nói định dạy tôi gì vậy?"

Cố Thù đột nhiên hỏi về vấn đề này?

"Sao rồi? Không cho em dạy? Qua giờ rồi em không thèm giảng nữa!"

"Không đâu, vì sao lại là dạy, không lẽ em đã học rồi sao?"

"...."

Tên này thật quá mất cảm đi.

Thấy Mạc Hiến không nói lời nào, trong phút chốc trong lòng Cố Thù không thoải mái, nhưng che giấu rất nhanh. Anh không để ý quá nhiều, chỉ cần Mạc Hiến về sau chỉ thích anh liền tốt.

Ai ngờ, Mạc Hiến đáp lại.

"Thực hành trong mơ"

"Hà?"

Cô thành thật nghiêm túc gật đầu một cái.

"Trong mơ thấy gì?"

"Thì là... như vậy"

Cô giữ mặt anh, chủ động tiến lại gần, hôn lên môi anh.

Lần này anh không trốn tránh, ngược lại còn đáp lại. Cô khẽ hôn, vờn lưỡi đưa vào thăm dò, thân thể anh mới cứng đờ một chút. Cô đổi đầu, tô sâu thêm nụ hôn này. Rõ ràng thiếu niên kia rất ngây ngô, vậy mà đã học được một nửa, bắt đầu đáp lại cô. Thậm chí, còn chạm nhẹ vào răng ngà. Nụ hôn thật dài, có chút lưu luyến không rời, hận không thể tan trong cảm giác dịu dàng bên trong.

Từ ngày này trở đi, Mạc Thiên lại một lần nữa trở thành bạn gái của Cố Thù, danh chính ngôn thuận bên cạnh anh.

Cô là của anh, anh cũng là của cô.

Cũng vì một ngày này, tương lai của nam thần lai đã bị định đoạt, lại không thể trốn thoát. Chẳng qua người nào đó biết, Cố Thù không muốn bỏ chạy, cũng không muốn bỏ qua cô.

Càng không nghĩ về buông tay.

Sau khi đi mua sắm, Mạc Thiên lựa điện thoại di động và máy tính xách tay. Cố Thù luôn đi sát cô.

Năm 2005, điện thoại vẫn là thiên hạ của Nokia, thiết kế giống như cục gạch, có thể làm vũ khí phòng thân. Nhưng mà đã từng xài qua iphone, Mạc Thiên biết rõ điện thoại này chất lượng rất tốt, chính là hàng thật giá thật.

Cố Thù xài Motorola V3, Mạc Thiên hỏi anh về anh có dùng bảo hành hay không, anh chỉ đáp:

"Mẹ mua cho tôi"

Mạc Thiên liền bỏ qua, bây giờ Cố Thù vẫn là đứa nhỏ mẹ mua gì thì xài nấy. Theo cô nhớ thì bạn cùng trường cầm một điện thoại màu hồng, loại Nokia 5300. Giống như iphone trong tương lai, đây là loại điện thoại tốt hiện nay rồi.

Mạc Thiên trong tay có một chút tiền, nên không chọn quá xịn như vậy, mà là chọn dòng Nokia N93 vừa sang trọng vừa tinh tế. Định làm quà tặng em trai, giá tầm sáu sáu vạn.

Còn mình, chọn dòng mẫu đẹp Nokia N73.

Mua xong điện thoại di động, cô đi lựa máy tính xách tay. Nếu như trước kia, có lẽ cô đã chọn loại máy tính xách tay đẹp mắt nhất. Nhưng giờ cô chỉ muốn chọn một máy tính vừa tầm, màn hình có thể xoay, hơn nữa không được quá nặng để dễ dàng mang theo.

Trong lúc Mạc Thiên chọn, Cố Thù đứng một bên đã mua một cái PSP, đóng gói xong rồi Mạc Thiên mới thấy, lại gần hỏi anh.

"Cho Nhan Nhan à?"

"Ừm"

"Quá quý trọng, Nhan Nhan muốn đáp trả rất khó, hiện tại nó còn chưa kiếm được tiền đâu"

"Dù sao... cũng gần như là anh rề"

Trong lúc anh nói, hơi ngưng ngừng, còn hơi lúng túng.

"Nói cũng đúng"

Mạc Thiên nói xong liền nở nụ cười, còn hỏi một câu.

"Mua xong rồi không còn tiền tiêu?"

"Vẫn còn dư, đủ dùng"

Mạc Thiên lúc này nghe xong mới yên tâm. Nhà Cố Thù cũng là có tiền, nếu không trước kia không nói mở phòng làm việc là có thể mở được một phòng làm việc.

Sinh nhật của Mạc Nhan vừa qua không lâu, Cố Thủ đã theo người nhà đi Pháp. Trong đoạn thời gian này là kì nghỉ đông, cũng là cuối năm.

Chỉ là năm nay, nhà Mạc bận rộn hơn hàng năm.

Mạc Nhan ngày nào cũng đi tới lớp học diễn, không bao giờ đi trễ hay bỏ bữa. Người học hành cũng nghiêm túc, không chơi game nữa. Mỗi ngày đi học về tắm rửa xong, đặt lưng đi ngủ là ngáy rung trời.

Ba Mạc và mẹ Mạc vẫn còn bán chuyện ở nhà máy ở nông thôn, và hai căn nhà của Mạc Nhan, Mạc Thiến.

Nhà máy vẫn còn phải tân trang lại, vì bò bê đã lâu rồi. Còn dự định nuôi một ít gà, nên phải giải quyết thủ tục. Hơn nữa, mấy căn nhà ven sông đã có vài căn hộ. Hiện nay đã xây phòng, còn có trang hoàng đơn giản, mua một ít đồ dùng nữa là có thể cho thuê.

Mạc Thiến thời gian này ở trong nhà viết tiểu thuyết, không vì đã kí hợp đồng rồi mà lơ là viết cho có. Cô vẫn dành thời gian nghiên cứu tiểu thuyết. Đầu tiên là mua vài quyển sách tra cứu kĩ thuật viết, «Cách đề sáng tác bán chạy» «Cách viết một câu chuyện» «Giáo trình sáng tác tiểu thuyết» để đọc. Cô còn mua một đồng tiểu thuyết ngôn tình, đọc xong tìm cảm xúc mới bắt đầu viết.

Mỗi ngày 9h thức dậy, ôm máy tính xách tay lên giường, mở máy lên. Sau đó đắp chăn lại, nằm ì bên trong cả ngày. Đôi lúc mặt cũng lười rửa, tóc cũng cột đuôi ngựa là xong.

Pháp và Trung Quốc lệch bảy giờ, Cố Thủ thường online ba bốn giờ, nói chuyện với cô một lúc là vội vàng đi mất.

Cũng chỉ khi cô chat video với Cố Thủ, cô mới nhảy khỏi giường đi rửa mặt đánh răng rồi chải đầu. Sợ rằng mọi người không bao giờ nghĩ rằng, nữ thần luôn rạng ngời trong nhà lại lười thối như vậy đi.

Bật video lên, đã nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Cố Thủ. Mắt hơi rũ xuống, đang gõ chữ tán gẫu với cô, có thể nhìn thấy lông mi rậm thật rõ ràng.

Bây giờ Cố Thủ vẫn chưa quen thuộc với máy tính cho lắm, gõ chữ vẫn phải nhìn bàn phím. Còn không dám nói lời nào sợ ba nghe được, làm gì cũng dè dặt. Nhưng mà vừa mới xác định quan hệ với Mạc Thiến, không thể kiềm chế được nổi nhớ, mỗi ngày đều phải video chat. Nhìn cô một cái mới thôi.

Mạc Thiến và Cố Thủ quen nhau không lâu, thì mang avatar, tên đổi lại.

Cô đặt mình là Tiểu Tiểu Thiến, ảnh chân dung là một bức tranh thủy mặc vẽ cái trắng.

Cố Thủ đổi tên thành Tiểu Tiểu Thủ, ảnh chân dung là bức tranh thủy mặc vẽ heo nhỏ.

Đúng vậy, cái trắng trong miệng heo.

Vừa đổi xong avatar này, Cố Thủ cười đến quay cuồng, lại không để ý nhiều còn đặt lại chữ kí.

"Tôi có bạn gái"

Xem như thông báo cho thiên hạ.

Mạc Thiến cũng đi sửa chữ kí thành "Người con trai của tôi hơi đẹp trai"

Lúc này đây, trong video Cố Thủ đang gõ chữ hỏi cô.

"Em viết được nhiều chưa?"

"Đã được mười vạn chữ"

Cô đáp như vậy.

Kỳ thật tốc độ viết của cô rất nhanh, một giờ có thể viết được 3000 chữ, nếu như ngồi an tĩnh tập trung, một ngày mấy vạn chữ vẫn rất dễ dàng.

Nhưng kẻ địch lớn nhất vẫn là bản thân mình, cô viết một lúc là chuẩn mắt, đi làm chuyện khác. Rồi quay về tiếp tục viết, viết được mấy ngàn chữ đã là tốt đa. Còn phải sửa chữa, chớp mắt đã gần sang năm, cô cũng mới viết được có mười vạn chữ. Thêm mở đầu ba vạn nữa.

Trước kia kịch bản rõ ràng có hạn nộp, muốn viết nhanh thì cô viết rất gắng sức, bây giờ thành thoi thì lười biếng không ít.

"Rất tuyệt rồi"

Cố Thủ lại gõ chữ đáp lại, sau đó dừng lại nhìn Mạc Thiến trong video.

Mỗi lần Mạc Thiến nhìn anh, đều nhìn thấy anh mặc đồ ngủ. Có lẽ vì muốn tán gẫu với cô mà cố gắng dậy sớm nhìn cô một cái. Đánh chữ nhìn cô, rồi

sau đó trong lúc chờ cô đáp, anh sẽ nhìn màn hình. Ngoài ra, chỉ có động tác như ăn cơm uống nước gì đó...

Đôi lúc nghe thấy Cố Thủ có tiếng nhắc nhở QQ nho nhỏ, anh cũng chỉ đáp mấy câu không nói lời nào. Khiến Mạc Thiển cảm giác rất an toàn.

Trước mắt trong thế giới của anh, chỉ mình cô.

Khi này, Cố Thủ ở màn hình bên kia đột nhiên quay đầu nhìn cửa, nói tiếng Pháp đáp gì đó với người tới.

Mạc Thiển từng ở Pháp một thời gian, có thể nghe hiểu được, biết là có người gọi anh đi ăn cơm, sau đó ra ngoài chơi.

Nói chuyện xong, Cố Thủ xoay người gõ thêm một dòng chữ.

"Tôi muốn đi ăn cơm, một lát không online được. Buổi tối nhớ đi ngủ sớm, không được thức quá khuya, càng không được ăn mì ăn liền đâu"

"Ừm ừm, được rồi"

Cô đáp lại xong đã thấy Cố Thủ bên đó cười híp mắt nhìn màn hình, nhìn về camera nhẹ nhàng làm động tác hôn, sau đó mới tắt video, nick cũng out.

Mạc Thiển đang vui vẻ viết, đột nhiên có hàng loạt tin dữ tới.

Đầu tiên là Thẩm Thiếu Đình, sau khi biết Thẩm Thiếu Đình thất tình, hai người không liên lạc nhiều. hôm nay thấy Thẩm Thiếu Đình gọi điện thoại, câu đầu tiên nghe là:

"Bạn nhớ Mạc Thiển, chào em"

"Làm sao?"

"Mối tình đầu quốc dân, danh tiếng này thật là lớn nha"

Mạc Thiển nghe xong thấy trong lòng lo âu một chút, liền hỏi ngay có chuyện gì xảy ra.

"Hôm nay anh ở trong lớp, bên trong toàn là tám chuyện em và nhóc tóc vàng kia. Trước là ảnh chụp sticker, sau đó là ảnh em và cậu ta ở liên hoan cuối năm bị chụp được. Sau đó, có người tìm được em và nhóc đó tên, ảnh chân dung tình nhân... Trên mạng bây giờ toàn là hai đứa, bây giờ trên mạng hai em thành hot search rồi, xem như là tin tức điện ảnh mới nhất"

"Mau nói cho em biết sao nó lộ ra?"

Mạc Thiển cảm thấy đầu óc hoang mang, nhanh chóng tra hỏi rõ ràng.

Thẩm Thiếu Đình muốn QQ của Mạc Thiển, rồi nói tiếp.

"Anh ngồi nghe thôi, có ghi âm lại, để anh gửi em ghi chép tán gẫu"

"Vâng"

Nói xong, Thẩm Thiếu Đình tắt máy, thêm QQ của Mạc Thiển.

Vừa thêm bạn tốt tên là "Vũ trụ đệ nhất soái" Thẩm Thiếu Đình đã nhắn tin trước:

"Hahahaha, thì ra đây là QQ thật của em. Em xong rồi, nghe nói trường học có người gọi thông báo cho hai đứa".

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lễ giáng sinh vui vẻ

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Mạc Thiển chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Trong phút chốc, cô nghĩ đến rất nhiều khả năng. Nếu mới cao trung phát hiện yêu sớm thì sẽ như thế nào? Bị trường học mời phụ huynh, nhận được thư

cảnh cáo của trường, hay là....

Thật ra ở trường Anh Đức có rất nhiều người lên cao trung, nhà có điều kiện một chút, hoặc có bối cảnh tốt, chỉ cần không lên mặt. Không công khai yêu đương kích thích thầy giáo độc thân, phần lớn đều sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng mà Mạc Thiên và Cố Thủ là "mối tình đầu quốc dân" nổi tiếng trên mạng, công chúng đều biết rồi. Nói không chừng chuyện này còn bị bộ giáo dục biết nữa, nếu như trường Anh Đức không đã động gì, sợ rằng chuyện không qua dễ dàng vậy.

Trước đây Mạc Thiên vẫn rất bình thản, vì ảnh chụp lúc công khai ra ngoài giữa cô và Cố Thủ vẫn chưa có gì cả, cùng lắm là chút mập mờ mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, họ đã bắt đầu quen nhau. Ảnh đôi, chữ kí đều có rồi. Bây giờ như vậy liền thành chứng cứ xác thực.

Đầu tiên Mạc Thiên là mở diễn đàn, bắt đầu xem tin tức về tình đầu quốc dân hot topic.

Cô phát hiện có người lập chủ đề mới, trong đó là mấy hình ảnh chụp chung của hai người. Một tấm là Cố Thủ giúp cô sơn móng tay, nhìn rất ái muội, nhìn vào như người yêu vậy. Nhất là tư thế của cô vô cùng con gái.

Sau đó là một số tấm hình ở hội diễn liên hoan cuối năm.

Mỗi lần trường học có tiệc liên hoan, sẽ có thầy giáo chuyên môn quay phim chụp ảnh, một số ảnh sẽ được đăng trên website trường. Một số ảnh chụp trường đều là từ đây đào ra.

Ảnh chụp có một tấm lúc cô và Thẩm Thiếu Đình dẫn chương trình, khi đó có một tấm trao giải nhất nhì ba của sơ trung. Mạc Thiên đưa phần thưởng cho Cố Thủ. Trong tấm ảnh cô đang nhìn Cố Thủ đắm đuối mỉm cười, trong ảnh còn có những nhân vật khác, nhưng mà nhìn vào chỉ nổi bật hai người họ, những người khác như làm nền mà thôi.

Sau đó, là ảnh cap màn hình QQ của Cố Thủ và Mạc Thiên. Tuy đây số đã được làm mờ đi, nhưng avatar và chữ kí thì thấy rõ ràng...

Đây quả thật là show ân ái chết nhanh hơn....

Chỉ có thể nói rằng việc này diễn ra quá nhanh, đến quá đột ngột. Nên cô không kịp chuẩn bị tâm lí, cũng không biết phải đối phó làm sao, cô còn nghĩ rằng chuyện này đã qua rồi chứ.

Cô và Cố Thủ quen nhau mới được có vài ngày, nếu vì chuyện này mà tách ra, cô sẽ buồn bực chết mất.

Tâm trạng thấp thỏm nhìn bình luận, vẫn là cảnh tượng quen thuộc một trận cào phím.

"Trời ạ, con lai thì ra là người đứng nhất trường. Gương mặt thì đẹp trai, còn là học sinh giỏi... có còn để người khác sống nữa không? Quan trọng nhất là.... bạn gái của người ta còn xinh xắn như vậy!!!"

"Tôi còn nhìn thấy video nữa, nữ sinh đó dẫn chương trình rất có nội hàm. Khí chất cũng đặc biệt nữa, quần áo trên người cô mặc vừa vặn, rõ ràng là một cô gái vô cùng tươi tắn. Mặc y phục cổ trang vậy mà có một loại đẹp để đầy mỹ cảm, nhất là lúc khiêu vũ tràn ngập tự tin và phấn chấn. Có thể thấy cũng từng học qua lớp múa, thân hình quá tuyệt"

"Quả nhiên bộ dáng xinh xắn, có tài năng, tràn ngập hơi thở thanh xuân"

"Tuổi còn nhỏ không lo học đi, đòi phong bại tục, mặt mũi của cha mẹ họ bị họ bôi tro trát trắng vào mặt rồi"

"Lầu trên, tôi không đồng ý cái nhìn của bạn, nếu như con gái tôi lớn lên xinh đẹp như vậy tôi còn tự hào không kịp nữa. Nhất là con gái đã xinh xắn, còn mang về thêm một nửa cang đẹp mắt hơn"

"Thật không hiểu lâu trên nghĩ gì, bọn họ vẫn còn là học sinh đó, mới mười mấy tuổi đầu không lo học hành chỉ biết yêu đương, chỉ có thể nói tư tưởng ngày nay bị mấy phim thần tượng nhồi nhét vào đầu rồi nên đầu óc không được bình thường. Cứ vậy thật ghê tởm, sau này ít thấy tin tức của họ hơn mới tốt"

"Đã gọi cho thầy giáo trường cao trung rồi, chờ họ giải quyết chuyện này. Chỉ có thể nói rằng, nếu như cứ mặc kệ không quan tâm coi như là ném mặt mũi của bộ giáo dục đi rồi. Không thể không truy cứu được, quả thật là sa đọa cả một thế hệ. Không biết tương lai sẽ bị bọn họ nào loạn thành dạng gì"

"Trời ạ, thật là một đám ruồi bọ, cặn lõi... Tôi chỉ muốn mấy người nhìn cho rõ thôi, hai đứa nhỏ kia đều là người nổi bật trong trường học. Thành tích học tập thì ưu tú, học khiêu vũ rồi, những hạng mục đều rất tốt. Quả thật là nam thần nữ thần thanh xuân được không? Các người nói tuổi như vậy nên học tập cho thật tốt, người ta cũng chăm chỉ học tập, mà còn học tập cực tốt nữa. Chỗ nào làm xấu mặt? Ngược lại còn rất lợi hại có được không. Thanh xuân vốn là thời gian nên dừng cảm mà ngóng cuồng. Cảm thấy rất tốt, giữ gìn mối tình đầu quốc dân. Ngẫu nhiên là fan của hai người"

"Nhìn chung lại thì thấy hai bạn học sinh kia thật vô tội, rõ ràng bị người ta chụp ảnh rồi nhân cơ hội tuyên truyền, sau đó bị xâm phạm đời tư không nói, còn là đối tượng để mấy người công kích, thật là xui xẻo"

Mạc Thiên đọc một chút, thì thấy phía sau bình luận bảo vệ Mạc Thiên và Cố Thủ.

Những người hâm mộ biếm thì bảo họ là yêu sớm, phần lớn nói là tuổi nhỏ thì quan niệm về tình yêu còn chưa chín chắn, yêu đương chỉ ảnh hưởng học tập, còn lãng phí tiền bạc cha mẹ.

Hội phân bác thì nói, cả hai học hành rất tốt, còn nói là hai người nắm tay nhau học ở trường Anh Đức, từ sơ cấp tuyển thẳng lên, gia đình có điều kiện còn chú ý chút tiền bạc này sao?

Sau đó, còn có người khai thác thông tin của Mạc Thiển và Cố Thủ xuất hiện.

Cố Thủ, mỗi năm đều nhận được học bổng hạng nhất. 1000 một kì, một năm là 2000. Tham gia Olympiad toán học, đạt hạng nhất, đạt cúp với gần 3000 tiền thưởng...

Thống kê sơ sơ mấy hạng mục này, Cố Thủ ở sơ trung, ba năm thu nhập hơn 4000.

Đội đến khi đưa thông tin về Mạc Thiển, mọi người lại sôi trào.

Từ nhỏ đã học võ đạo, học tập năm năm taekwondo, đại hội thể dục thể thao phá thành tích cũ. Thành tích học tập thì đầu kì xếp 90, cuối kì vọt lên thứ 2, nhìn thấy được... cô yêu đương cũng chẳng ảnh hưởng đến việc học tập của cô.

Tới đây, còn phát hiện cô là học trò của biên kịch Ngô. Kí kết kịch bản đầu tay, lợi nhuận bao nhiêu thì không biết. Nhưng chắc chắn ít nhất cũng 20 000. Sau đó còn kí kết bản thảo, tiền nhuận bút không rõ nhưng ít nhất cũng 2000.

Một học sinh cao trung đa tài, bộ dạng xinh xắn cũng thôi đi. Còn nhỏ tuổi có thể viết nội dung phim truyền hình, một năm thu nhập cũng mười mấy ngàn.

Học sinh như vậy, yêu sớm thì có làm sao!!!!

Mạc Thiển cũng kinh ngạc không thôi, mấy người đó... Làm sao mà biết được mấy chuyện này vậy? Cô chỉ nói cho mấy bạn thân thôi, truyền thông tìm kiếm thật đáng sợ...

Trong lúc cô đang xem chủ đề, thì thầy Trương gọi tới. Cô thấy âm báo điện thoại cảm thấy hơi chột dạ, cuối cùng vẫn chấp nhận cuộc gọi tới.

"Chào thầy Trương ạ"

"Mạc Thiển à? Trò đang làm gì vậy?"

"Em đang làm bài tập nghỉ đông"

Mạc Thiển nhìn chủ đề trên máy tính, rất bình tĩnh đáp lại.

"Vậy sao, thầy hỏi trò một chút, trò và cậu Cố Thủ sơ trung kia có quan hệ thế nào?"

"Cậu ấy là bạn học của em trai em"

Cô đáp lại, thu nhỏ rồi tắt khung đối thoại chỉ chữ của Cố Thủ. Khi Cố Thủ rời đi, cô còn chưa kịp tắt. Có lẽ là đáp lại có chút chột dạ, nhưng này cũng là sự thật mà.

"Hai đứa yêu sớm phải không?"

Bị hỏi trực tiếp như vậy, Mạc Thiển chần chờ một lúc, trong lòng càng lúc càng không ổn.

"Là yêu đương bình thường"

Mạc Thiển hạ quyết tâm thừa nhận cô và Cố Thủ yêu đương, không có gì xấu sợ người khác biết. Cô không cần giấu diếm làm gì, chỉ là yêu đương trước mắt năm mà thôi.

"..."

"Tụi em yêu nhau"

"..."

"Thầy ơ?"

"Mạc Thiển à, em là con gái"

"Vâng? Em biết mà"

"Em nên dè dặt chút, hơn nữa khi yêu đương thì con gái là người thiệt thòi, em hiểu ý thầy không? Tuổi em còn nhỏ, nên tập trung học hành mới phải"

"Thầy ơi, em và Cố Thủ yêu đương lấy hôn nhân là tiền đề, cho nên thầy không cần lo lắng như vậy. Hơn nữa, thành tích học tập của em và Cố Thủ đều rất tốt"

Thầy Trương trầm mặc một chút, mới nở nụ cười khẽ, nói một câu.

"Mạc Thiên sao em có thể nói đùa như vậy"

Rõ ràng không khí đang nghiêm túc, lúc này dần tan ra.

"Thầy Trương, em nói nghiêm túc mà"

"Tôi là thầy giáo chủ nhiệm của em, còn không biết em là dạng học sinh nào hay sao. Cậu kia tên... Cố Thủ? Tôi cũng gặp qua mấy lần, biết là hai đứa không tệ. Trong trường là học sinh có tiếng. Chỉ là lãnh đạo gọi điện tới trường học, trường lại báo tôi, tôi không thể không hỏi một chút. Kì thật lúc này thầy cũng như lọt vào sương mù, không nghĩ hai đứa thật sự là yêu sớm"

"Thầy Trương, tụi em là tự do yêu đương"

"..."

"Trường học sẽ xử lí thế nào?"

"Xử trí thì chưa nói trước được, chỉ là lớn chuyện rồi trường học cũng phải tỏ một cái thái độ. Lãnh đạo của trường cũng không còn gì để nói, mỗi ngày nhận một cuộc điện thoại đều là trách cứ, thì mười cuộc là phản đối xử trí hai đứa. Còn nói là fan hâm mộ của hai người, ủng hộ hai người, không cho trường học phá cảm tình gì gì đó... Tôi làm giáo viên mười mấy năm, chưa bao giờ đụng phải chuyện như vậy, xem như là mở rộng kiến thức."

Mạc Thiên nghe xong bật cười ra tiếng, trong lòng cũng nhẹ nhàng không ít. Kì thật thầy Trương đùa giỡn cô như vậy đã nói rõ trường học không có ý định xử trí nặng nề, với học sinh giỏi thì trường bảo vệ hơn một chút.

Sau đó, cô hỏi tiếp thầy Trương.

"Cố Thủ bên kia... không phải là cũng nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm không?"

"Thầy cũng không nghĩ chuyện lớn gì, nên gọi thẳng cho trò. Cũng không nói với ba mẹ em, không biết thầy giáo của cậu ta xử lí thế nào. Bình thường là đầu tiên báo gia đình, dù sao giống thầy cũng không có nhiều người..."

Thầy Trương cũng biết mình đây là quá bảo vệ học sinh của mình.

"Cám ơn thầy Trương, thầy Trương thầy thật tốt"

"Em đừng cảm ơn quá sớm, chuyện vẫn chưa được giải quyết đâu. Ở trên mạng chữ kí với avatar đổi đi. Sau đó nói là chụp màn hình không phải hai đứa, chuyện cũng qua thôi. Không có bằng chứng gì mà. Còn nữa, hai đứa trong trường đừng tiếp xúc nhiều, cũng không biểu hiện quá tình cảm. Mặc dù thầy không quan tâm hai đứa, nhưng không đồng nghĩa thầy giáo khác cũng không quan tâm. Thầy sẽ che chở hai đứa, những hai đứa cũng đừng khiến thầy làm việc đó khó khăn, cho thầy chút thể diện, hiểu chưa?"

Nghe được mấy lời thật lòng của thầy Trương, Mạc Thiên suýt chút khóc vì cảm động. Kiếp trước, cô thật sự không phát hiện ra thầy Trương tốt như vậy. Vì vậy lập tức cam kết với thầy Trương.

"Em hứa là làm được"

"Còn nữa, con gái yêu đương lúc nào cũng là người thiệt thòi. Em đừng để bị lừa để con trai chiếm được gì đó tốt. Chuyện như vậy thầy cũng không thể nói nhiều được... chính là hai đứa... em hiểu ý của thầy chứ? Nếu như có thai, thầy chỉ có thể đuổi học, không thể bình yên được"

"Em hiểu rồi thầy, em sẽ làm tốt biện pháp tránh thai"

"Tránh...? Trời ạ, học sinh thời nay... thôi, trong lòng hiểu là được rồi"

Thầy Trương lo lắng muốn hỏng rồi.

Sau đó Mạc Thiên phải cam đoan nhiều lần với thầy Trương mình sẽ không làm chuyện gì bại hoại hoặc đòi phong bại tục, thầy Trương mới chịu bỏ qua, sau đó hỏi cô.

"Em viết kịch bản à? Còn có sách nữa?"

"Vâng ạ"

"Có thể giúp thầy xin chữ kí của Ngô Tốt Lỗi được không? Kí lên ảnh là được rồi"

"Vâng ạ, không thành vấn đề"

Nói xong, thầy Trương mới hài lòng cúp điện thoại.

Sau khi dập máy, việc đầu tiên Mạc Thiên là đổi avatar và chữ kí của QQ, đổi thành một cô gái dễ thương.

Sau đó, cô còn vào QQ của Cố Thù giúp anh sửa lại, lúc này nhìn thấy trong QQ của Cố Thù một đồng tin tức đang thông báo, mở ra xem mới thấy một số nữ sinh muốn thêm QQ của Cố Thù, nhưng anh không chấp nhận cái nào cả.

Thì ra lúc trước QQ của anh kêu lên tục là vì lí do này.

Do đó, cô rất vui vẻ mở từng cái từng cái từ chối. Đây đúng là niềm vui thoải mái lại méo mó vô cùng.

Sau khi cô đổi hết xong, mở danh sách bạn của Cố Thù xem thì thấy điện thoại của Cố Thù. Cô liền nghe điện thoại. Bên kia Cố Thù dường như có chút kích động, câu đầu tiên là hỏi:

"Cậu bên đó có gì không? Có nhận được điện thoại của thầy giáo không?"

"Có nhận được, chỉ là thầy Trương không làm khó, đã giúp ép chuyện này xuống. Chỉ nói là bên trong trường đừng quá tình cảm, chuyện này có thể đi qua"

Mạc Thiên sợ Cố Thù lo lắng, nên mới tránh nặng tìm nhẹ trả lời anh vậy.

Cố Thù thở phào nhẹ nhõm, trong tai nghe còn có thể nghe thấy mấy tiếng động âm ỉ, có thể thấy được xung quanh đang có nhiều trẻ con rất ồn ào, anh nói.

"Vậy thì tốt"

"Còn cậu thì sao?"

"Chủ nhiệm gọi cho mẹ, hai người bất đồng ngôn ngữ nên nói không rõ ràng, cô ấy liền gọi cho tôi, đầu tiên là nói tôi dừng lại sau đó chia tay đi"

Chủ nhiệm của Cố Thù là một giáo viên hơn bốn mươi tuổi, rất nghiêm khắc. Trên mặt làn da có nếp nhăn, bờ môi nứt nẻ. Khỏe miệng trẻ, Mạc Thiên đi gặp Mạc Nhan đã gặp mấy lần, cũng không để ý nhiều.

"Sau đó thì sao?"

Cô tiếp tục hỏi.

"Tôi nói tôi sẽ không chia tay, cô liền mắng tôi mất mười lăm phút, sau đó nói nếu thành tích của tôi hạ xuống cô ấy sẽ không để yên chuyện này. Yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ qua cậu. Về sau chúng ta vẫn khiêm tốn chút, chuyện trên mạng tôi sẽ nghĩ cách. Cậu cứ an tâm viết sách là được rồi, tôi đoán hết năm chuyện này sẽ trôi qua.

"Ừ, rất tốt, cậu yên tâm"

Mạc Thiên nói, nhìn thấy danh sách bạn tốt của Cố Thù trống trơn không có ai, hỏi về vụ thêm bạn.

"Vì sao có nhiều nữ sinh thêm QQ của cậu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Đừng khóc, Tô Lương Ngừ

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cài Trắng

Chương 50: Đừng khóc, Tô Lương Ngừ.

"Trong lớp có nhóm QQ, tất cả mỗi người đều được thêm vào. Ở trong thường xuyên có thông báo, nên công khai QQ ID cũng không có gì lạ"

Cố Thù đáp lại rất tự nhiên, giống như chuyện này rất bình thường chẳng có gì lạ.

Mà nói ra cũng đúng thôi, tất cả cái khối từ sơ trung tới cao trung chỉ có một người con lai tóc vàng mắt xanh, bên ngoài cũng đẹp trai, nếu không tính theo đuổi, thì cũng hi vọng có thể quen biết. Anh rất được chào đón, chuyện nhiều người muốn làm quen cũng không hề lạ.

"Sao không đặt từ chối thêm bạn? hoặc từ chối người khác thêm bạn?"

"Tôi không làm, bình thường không thường chơi cái này, cậu giúp tôi sửa một chút đi"

Cố Thủ khi chưa quen Mạc Thiên thì không lên QQ, thời gian toàn dùng để học hành, cấp bậc trong QQ của anh không cao mấy.

Mạc Thiên liền đổi QQ của Cố Thủ thành từ chối thêm bạn, sau đó nhìn qua nhưng người đã thêm bạn. Bên trong có rất ít người, có mấy nam sinh, nữ sinh cũng có. Ghi chú là tên của người đó, cô không quen hết, có lẽ là mấy người có quan hệ tốt trong lớp không chừng.

Tuy là không để ý quá nhiều, nhưng vẫn muốn hỏi anh:

"Người tên Dương Hiểu Vũ là ai vậy? ảnh chân dung rất xinh xắn"

"Cậu ta là nam, dùng tài khoản nữ chơi game, lừa được một ông chồng thì phải"

"Vậy à"

Cô nhìn thoáng qua, ừ... không có nữ sinh nào khác nữa.

"Quản thật nghiêm"

"Chỉ có một nữ sinh duy nhất, không để ý không được"

Mạc Thiên cứng rắn cưỡng từ đoạt lễ.

Cố Thủ cũng không giận, chỉ bật cười một tiếng, sau đó thấp giọng nói.

"Ai, càng lúc càng thích cậu, phải làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao, càng ngày càng thích thôi"

"Được, cậu yên tâm, chúng ta sẽ không chia tay. Bất cứ cái gì cũng không thể ngăn cách chúng ta"

Cố Thủ nói như vậy, dường như đang tự hạ quyết tâm.

Mạc Thiên đáp nhẹ nhàng một tiếng rồi tắt điện thoại, sau đó đi xem lại chủ đề trên mạng, cảm thấy mấy bình luận kia thật đáng yêu.

Tình yêu, thật có thể chữa khỏi một người.

Tô Lương Ngừ đang dọn dẹp trái cây, thì có một cuộc điện thoại từ thầy Trương. Anh thấy trong tiệm ồn ào nên ra ngoài nghe điện thoại, bên ngoài tràn ngập tuyết, không hiểu gì nghe an ủi đến nửa ngày. Thông qua thầy Tiểu Trương mới biết được, Mạc Thiên và Cố Thủ kết giao, nên thầy gọi an ủi anh.

Anh lại là người cuối cùng biết được.

Anh cười khổ nói chuyện với thầy mấy câu, sau đó dập máy, đặt điện thoại vào túi áo rồi nhìn về phía nhà của Mạc Thiên, cảm thấy muốn khóc.

Anh và Mạc Thiên quen nhau từ khi cả hai còn học mẫu giáo, khi đó gia đình anh rất bình thường, không giàu có giống như bây giờ. Hai người không hề tồn tại khoảng cách, tính cách hợp nhau, nên quan hệ dĩ nhiên rất tốt.

Mạc Thiên rất thích anh, mỗi lần gặp ông anh đều ồn ào muốn làm cô dâu của anh.

Anh cưới cô thật sự rất nhiều lần, cô mang một khăn đội đầu, một đám trẻ con chúc phúc cho họ. Anh còn cảm thấy, nếu như anh cứ vậy mà cưới cô gái này về nhà làm vợ, sau này sinh hoạt vui vẻ thật tốt.

Mạc Thiên tính cách không tốt, rất hay tức giận, còn ưa giận dỗi. Còn hay ăn giấm, nổi giận rất dọa người. Nhất là sau khi học Teakwondo xong, có khi là muốn xử đẹp anh không chừng.

Người khác đều nói anh làm hư Mạc Thiên, nhưng anh cảm thấy như vậy rất tốt, cô chính là dạng thiên chân vô tà, không có nhiều ưu sầu, anh càng nhìn càng yêu.

Nữ sinh hơi cao ngạo cũng chẳng làm sao cả, ai bảo anh thích cô làm gì.

Anh luôn nghĩ rằng, anh là con trai, cô muốn gì thì chiều một chút. Kết quả là, cô tức giận anh liền dỗ cô, cô muốn cái gì anh đều dùng hết sức mua cho

cô. Lúc cô thích ăn trái cây, anh giúp cô bóc vỏ, cô thích ăn dưa hấu. Anh giúp cô lựa hạt rồi đưa cô. Trời lạnh, anh sẽ mang khăn quàng cổ cho cô, mang găng tay, mua thêm tai bịt lông xù đáng yêu cho cô. Mỗi một năm đều là thêm một chút lửa tình, chưa bao giờ ngưng lại.

Năm nay, sợ là không còn cơ hội nữa.

Anh đến bây giờ vẫn không hiểu sao, Mạc Thiên vì sao lại thay lòng đổi dạ. giống như một ngày trước còn nhắn tin với anh suốt đêm, sau một đêm lại giống như chỉ hận không bao giờ cần gặp anh nữa.

Hay là do cô giận dữ gì đó? Anh cũng nghĩ như vậy.

Sau đó, cô nói, cô thích Cố Thủ.

Anh cũng từng gặp Cố Thủ, bên ngoài soái, ấn tượng với Cố Thủ cũng rất sâu sắc. Anh cũng cảm thấy Mạc Thiên thấy Cố Thủ là con lai, cảm thấy mới mẻ, hơn nữa bộ dạng cậu ta trẻ trung non nớt, nên mới động lòng. Cũng không phải thích nhiều gì, chỉ là kích thích anh, hi vọng anh mau chóng thổ lộ mà thôi.

Nhưng là anh không thể tỏ tình, mẹ Mạc không chịu, nếu không cô ấy sẽ không cho anh và Mạc Thiên có chút quan hệ nào, anh không thể tỏ tình.

Sau đó anh phát hiện ra, chuyện càng lúc càng không tốt, vì Cố Thủ dường như cũng thích cô.

Hai người kia càng lúc càng ái muội, quan hệ càng ngày càng tốt. Anh và Mạc Thiên càng lúc càng không thân, dần dần đạm nhạt như người dưng. Anh khổ mà không thể nói ra, chỉ có thể giấu kỹ trong lòng, thật là khổ sở.

Anh còn nghĩ rằng, Mạc Thiên giống trước kia, giận xong một lúc thì không bao lâu sau sẽ nguôi giận, tiếp tục dựa vào anh. Hoặc là cô chỉ đang muốn chơi đùa, bên ngoài vui vẻ, anh có thể chờ. Chờ một ngày cô mệt mỏi, trở lại chỗ anh, anh sẽ mãi mãi chờ cô.

Nhưng cô không phải vậy.

Cố Thủ giống anh yêu Mạc Thiên, không thua anh chút nào. Bởi vì anh thích Mạc Thiên nhiều năm như vậy, có kinh nghiệm hơn Cố Thủ, anh nhìn liền hiểu.

Có lẽ, buông tay là tốt nhất chăng?

Nhưng anh vẫn không yên tâm, tuổi của Cố Thủ còn nhỏ, tính cách cũng hơi lạnh lùng. Anh sợ Cố Thủ không chăm sóc tốt cho cô. Hai người nếu cãi nhau, Cố Thủ không xin lỗi thì phải làm sao, Mạc Thiên có phải sẽ ảm ức mà khóc lớn, tâm trạng sẽ đau đớn phải không?

Nhưng mà anh không thể quản được, tư cách để quan tâm còn không có.

Nước mắt từ lúc nào đã rơi ra, Tô Lương Ngữ không thể phát hiện rõ ràng, chỉ cảm thấy gió buốt trên gương mặt, nước mắt cũng lạnh lẽo, không thể vỡ ra, gương mặt thật khó chịu.

Anh vội vàng lau nước mắt, rồi hỉ mũi sạch sẽ, xác định không còn vấn đề gì nữa, mới về tiệm trái cây.

Gần đây sắp hết năm, thăm viếng người thân và bạn bè rất nhiều. Chuyện làm ăn cũng tốt hơn lúc trước, tới gần mười một giờ tiệm mới đóng cửa. Anh lấy trái cây di chuyển vào trong phòng để tránh đêm lạnh sẽ khiến trái cây hư vì lạnh. Sau khi di chuyển xong, nhìn lại hai bàn tay chẳng biết khi nào đã rách da. Anh xoa xoa tay, đến vòi nước rửa vết thương, rồi đi lên phòng ở tầng hai.

Đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng cãi nhau.

Mẹ anh đang mắng chửi, những chữ cực kỳ thô tục, nói rất khó nghe. Lại nói ra hai từ kia: ly hôn.

"Con mẹ nó tôi thật đàn ông, anh gãy chân tôi đáng lẽ nên cùng anh ly hôn. Một phen tiền cũng chẳng cần, đưa hết cho mẹ anh, để mẹ anh tới hầu hạ anh đi. Khi đó mà tái giá, còn có thể tìm đến một người còn tốt hơn anh. Kết quả vì Lương Ngữ, tôi bên cạnh hầu hạ anh nhiều năm như vậy. Bây giờ mở tiệm trái cây này, anh xem thử có nhiều hay ít khách? Còn anh thì sao, tôi bận rộn như vậy còn phải xử lý bốn vệ sinh của anh, tất cả đều một tay tôi làm!"

Tô Lương Ngữ thu lại tay nắm cửa, hơn nửa ngày không có dũng khí vào trong.

Anh nhớ được ngày trước, ba mẹ rất tình cảm. Anh cũng là một đứa nhỏ rất hạnh phúc, mọi chuyện chấm dứt khi ba gãy chân. Đã từng yêu, phiền phức rồi sẽ thành không. Mẹ mỗi ngày đều nổi giận, hối hận không thể ly hôn sớm, ba gãy chân, tính cách uất ức, không còn vui vẻ như xưa.

Một gia đình tốt đẹp, cứ vậy mà hỏng đi.

Trong phòng âm thanh dần nhỏ lại, Tô Lương Ngữ mới gõ cửa đi vào. Vào trong rồi một câu cũng không nói, vào nhà vệ sinh dọn dẹp, bắt đầu quét dọn chất thải của ba.

Trong phòng phút chốc yên tĩnh trở lại, chỉ còn Tô Lương Ngữ là người duy nhất cử động mà thôi.

Dọn dẹp xong hết, Tô Lương Ngữ chỉnh lý xong xuôi mới về phòng của mình, tính sát trùng vết thương, đầu ngón tay có mùi khai, thật khó ngửi.

Anh thờ dài, thay đồ ngủ chuẩn bị đi rửa mặt thì mẹ vào trong.

Mẹ Tô đã ngưng khóc, bây giờ là tình trạng bình thường, đi vào liền hỏi.

"Lương Ngữ, gần đây sao không thấy Mạc Thiển tìm con?"

"Tụi con không phải bạn bè..."

"Cãi nhau sao? Ngày mai con tìm một ít long nhãn trong tiệm với một ít dưa hấu đem qua đi. Mùa đông ăn dưa hấu tươi, có lẽ con bé thích"

"Lần này không phải chỉ cần mấy loại trái cây sẽ bình thường"

"Vì sao cãi nhau?"

Mẹ Tô hỏi.

"Cô ấy... chán ghét con chẳng?"

"Con đồ dành một chút, mẹ cảm thấy Mạc Thiển rất tốt, bộ dáng xinh xắn, tính cách cũng cởi mở, gia đình điều kiện cũng khá"

Nghe đến đó, Tô Lương Ngữ cũng không nghe nổi nữa, cắt ngang lời mẹ.

"Chuyện này mẹ đừng quản mà, trong lòng con có tính toán"

"Làm sao mặc kệ được, Lương Ngữ à... con nghe mẹ nói... về sau tìm một đối tượng phải tìm gia đình có điều kiện tốt một chút. Nếu không mẹ sẽ không đồng ý, còn không thể có bệnh hay cơ thể suy nhược. Loại này tuyệt đối không thể lấy, con xem mẹ bây giờ này, không thể sống nổi nữa"

"Mẹ, nếu như mẹ thật sự muốn li hôn thì hãy li hôn đi, đừng vì con mà đau khổ tiếp tục. Tất cả mọi người đều khó chịu. Con không phải đứa trẻ lên ba, con hiểu cả. Con không muốn trở thành gánh nặng của mẹ"

"Mẹ ly hôn rồi con làm sao? Không lo đi học ở nhà hầu hạ ba khốn khiếp kia?"

"Cho dù gãy chân cũng là ba con, con sao có thể mặc kệ ba"

"Thật là xui tám đời mới gặp phải chuyện như vậy, khiến trong nhà thêm loạn, cho con trai thêm gánh nặng"

Mẹ Tô lại bắt đầu nằng nặc.

"Mẹ, đừng nói nữa, con không muốn nghe"

Mẹ Tô thấy Tô Lương Ngữ khó chịu cũng im lặng, cuối cùng thờ dài một hơi sập cửa rồi đi.

Trong phòng đóng cửa, Tô Lương Ngữ đi rửa mặt, một chút sức lực đều không có. Nằm trên giường nhìn nóc nhà ngẩn ngơ.

Lúc này, điện thoại di động có tin báo. Mở tin nhắn ra thì thấy là của Đồng Thi Đình, cũng nổi tiếng là người đẹp ở năm một. Gần đây Đồng Thi Đình hay nhắn tin với anh, nói chuyện với anh, hoặc rủ anh đi mua sách. Có đôi khi hỏi anh một vài chuyện hỏi thăm anh.

Rõ ràng học còn tốt hơn anh, còn đi hỏi bài anh.

Kì thật anh vẫn còn rất thông minh, biết Đồng Thi Đình thích anh, chỉ là cô gái này hơi hàm ý, không biểu lộ ra. Mấy người anh bên cạnh đều nói là theo người ta đi, dù sao tiểu công chúa đã không còn thích cậu.

Nhưng Tô Lương Ngữ không muốn.

Anh không thích nữ sinh này, không thể lừa dối tình cảm của cô. Hơn nữa, anh còn muốn chờ Mạc Thiển, nếu như Mạc Thiển đột nhiên hối hận, quay về tìm anh, trong lúc đó anh duy trì độc thân mới là tốt.

Người khác nói anh ngu ngốc, nhưng anh can tâm tình nguyện làm vậy.

Thân thiện trả lời tin nhắn của Đồng Thi Đình, lần nữa ngồi dậy bật đèn bàn. Xem thấy trên bàn có khung hình, bên trong là anh và Mạc Thiển. Anh ngốc lảng nhẩn đến nửa ngày, nghĩ đến chuyện cô và Cố Thủ bắt đầu qua lại, lại một lần nữa khóc ra. Nhưng âm thanh không dám thoải mái, nghe thật khó chịu.

Tay nắm chặt ngực, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Trên vạt áo, trên tay, trên gương mặt tuấn lãng, bởi vì khóc mà trở nên méo mó.

Trong lúc anh khóc không thể soi được, Mạc Thiển nhìn chằm chằm càng không thích.

Trong lúc này, tin nhắn lại vang lên. Anh nhìn thấy, nước mắt khiến mặt chữ mờ hồ không rõ. Anh chỉ có thể lau mắt, mới biết là từ Diêu Thiển Nam.

Anh nhớ cô gái này hình như thích Cố Thù, lần trước đi kiểm kê phiếu muốn xin số điện thoại của anh. Anh không nghĩ nhiều đưa, hai người cũng ít liên lạc, hôm nay cô ấy gửi tin nhắn làm cái gì?

Mở ra tin nhắn, đã thấy một hàng tin.

"Anh có muốn biết vì sao Mạc Thiển bỗng ghét anh không?"

Anh nhìn màn hình điện thoại di động, ngón tay run nhè nhẹ, rất lâu mới gõ chữ.

"Muốn"

Nhưng mà, Diêu Thiển Nam không trả lời, chỉ tiếp tục hỏi.

"Anh muốn biết tại sao Mạc Thiển thay đổi thái độ không?"

Lần này anh không ngập ngừng như cũ, đáp ngay.

"Muốn"

"Tốt, anh có muốn hợp tác cùng em không?"

Đây là tin nhắn trả lời của Diêu Thiển Nam.

Anh nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn hình dán chụp chung, cuối cùng vẫn trả lời tin nhắn.

"Được".

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cách thể hiện tình yêu của anh

Edit: Niệm phu nhân

Beta: Cải Trắng

Chương 51: Cách thể hiện tình yêu của anh

Không biết là do liên tục đi thăm người thân và bạn bè, hay do lên xe xuống xe liên tục, hay là ra ngoài vứt rác gặp gió lạnh... Tóm lại qua năm chưa được mấy ngày, Mạc Thiển đã bệnh, còn bệnh rất nặng nữa.

Cô cảm thấy chỉ cần đứng lên đầu đã đau, thân thể cũng ề ảm không thôi, thậm chí eo cũng mỏi nhừ. Kèm theo mấy triệu chứng đây là nước mũi chảy, cổ họng thì rát, nói không được, không thể ngồi viết được cái gì hết.

Ban đầu cô không tính nói với Cố Thù mình bị cảm, sợ anh lo lắng. Kết quả Cố Thù ở trên mạng online chờ cô một ngày trời, không thấy cô gọi nên liên lạc với cô. Nghe thấy giọng của cô, còn nghe thấy tiếng sụt sịt mũi, cổ họng thì khàn khàn.

Giọng nói của Mạc Thiển rất dễ nghe, nhẹ nhàng, nói chuyện với anh cũng dịu dàng. Vậy mà giờ giọng cô khàn, hô hấp cũng khó khăn, giống như cát ma sát vào cây khô, phát ra tiếng vang, nghe rất xấu hổ.

"Cảm rồi à?"

Anh hỏi.

"Ừ, một chút"

"Có nặng lắm không?"

Anh lại hỏi.

"Vẫn còn tốt"

"Nhớ uống nhiều nước nóng"

"À..."

Cô cũng không hi vọng anh có thể nói thêm vài câu dịu dàng gì đó.

Một lúc sau, anh hỏi khẽ.

"Có thể mở video cho tôi nhìn dáng vẻ hiện tại được không? Tôi có chút lo lắng..."

"Không muốn động đây"

"Mở video một chút"

"Thật ra không thể cử động được..."

"Không phải không nặng lắm sao?"

"Cũng hơi..."

"Được rồi, đừng nói chuyện nữa. Giọng nói cũng không thoải mái, bây giờ uống nhiều nước một chút, chúng ta nhấn tin nói chuyện đi"

Tắt điện thoại, Mạc Thiên uống ít nước ấm, rồi ngâm một viên kẹo ngậm, bầy giờ chui vào trong chăn. Một lúc sau, Cố Thủ nhấn tin tới.

"Mô tả cận kề cho tôi vì sao bệnh?"

Cô nhìn điện thoại di động một lúc, thật không còn gì để nói. Rõ ràng lúc này là lúc cần an ủi, cần nói lời quan tâm, thì bạn trai của cô lại bày ra khung cảnh như cảnh sát thẩm vấn tội phạm để hỏi cô thể này là sao.

Cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đành hoàng nhấn tin.

"Có thể là do đi thăm người thân với bạn bè, bị dày vò qua lại, cũng có thể lúc đi đổ rác bị gió lạnh thổi nên cảm mạo"

"Đổ rác?"

"Ừm, vì phiền toái nên chỉ mặc một áo bông, ở dưới mặc quần ngủ, ra khỏi cửa gió lạnh lùa vào"

"Cậu là trẻ con sao? Chuyện vậy còn không để ý là sao? Tôi ở nước ngoài không thể về chăm sóc được, chỉ có thể lo lắng suông. Hiện tại bệnh thể nào rồi?"

Cô đành nói rõ bệnh của mình, sau đó còn miêu tả cụ thể một chút.

"Sổ mũi có nước mũi, có thể nhỏ giọt được ấy. Còn nữa đi vệ sinh bị táo bón, trước đây đi không sao, bây giờ phải dùng sức"

Một lát sau, Cố Thủ mới đáp lại.

"Có cần phải mô tả cụ thể như thế hay không?"

"Ừm..."

Rõ ràng anh yêu cầu thuyết minh rõ ràng cơ mà, rốt cuộc là anh muốn thế nào nha?

"Tiểu thuyết của cậu sao rồi? Gửi qua đây tôi xem, rồi giúp cậu sửa chữa, như vậy cậu cũng bớt một việc"

Thật ra đưa cho Cố Thủ cô vẫn rất yên tâm, cho dù Cố Thủ không hiểu mấy thứ này nhưng anh là thần cấp nam sinh rồi, có thể giúp cô sửa lỗi được. Hơn nữa, không sợ anh truyền ra ngoài. Vô cùng an toàn, chỉ là hiện tại cô rất lười động đây, nên nói anh chờ sức khỏe tốt hơn sẽ gửi qua cho anh.

Bởi vì đời trước Cố Thủ cho cô một ấn tượng, cho cô cảm thấy Cố Thủ của cô là một tượng đài siêu nhân vô cùng mạnh mẽ, rất đáng tin cậy, nên cô rất ý lại anh.

Ở bên cạnh anh, cô có thể yên tâm làm một cô bé, không sợ phong ba bão táp.

Sau đó Cố Thủ dặn dò thêm vài chuyện, rồi để Mạc Thiên đi ngủ nghỉ ngơi.

Đêm khuya hơn một giờ sáng, không hiểu sao cô tỉnh ngủ. Sau khi rời giường đi vệ sinh, quay về chui vào chăn, gửi cho Cố Thủ bản thảo hơn 12 vạn chữ rồi lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sau đó, cô nằm trên giường mê man hai ngày, ba mẹ đều chăm sóc cô, mua thuốc cho cô. Mặc Nhan mỗi ngày tỉnh dậy đều sờ trán xem cô đã bớt sốt hay chưa, sau đó đỡ cô dậy, giúp cô ăn điểm tâm, dặn dò cô uống thuốc đúng giờ rồi đến trường.

Ngày thứ ba sau khi thức dậy, cô cảm thấy mình đã khỏe hơn một chút ngồi dậy đi rửa mặt, gội đầu. Cô không dám tắm, sợ bệnh nặng hơn. Do đó chỉ rửa mặt chải đầu thôi, rồi ôm thêm một đồng thức ăn vặt để cạnh máy tính, bấy giờ mới mở máy lên, chuẩn bị làm việc.

Mở mail ra, đã thấy Cố Thù sửa xong kịch bản gửi cô. Cô rất ngạc nhiên, không nhanh như vậy chứ? Không biết có sửa nhầm chữ nào không? Hay chỉ đọc tiểu thuyết thôi không biết?

Kết quả là sau khi mở ra, đã thấy Cố Thù dùng cách thức comment, sửa chữa văn phong rất chặt chẽ. Chẳng những có rất nhiều đoạn gạch hồng, còn sửa cả lỗi chính tả. Một số câu đọc không hay, còn sửa luôn câu đó. Dấu ngắt câu cũng chữa, mấy chỗ không phù hợp văn phạm, thì tự thêm một chút tình tiết cho văn mượt mà. Giống như đã đọc hết kịch bản của cô, biết cô muốn nói gì để thêm vào vậy.

Thật là thần kì.

Cô còn nghĩ rằng sau khi mình viết xong, ít nhất còn phải sửa ba bốn lần. Vậy mà giờ nhìn thấy, chỉ cần cô viết xong, xem lại có chỗ nào bị phi logic không là được rồi.

Sau khi cô chấp nhận những chỗ đã sửa xong thì tiếp tục viết văn. Trong lúc này Cố Thù gọi video tới. Cô lập tức chấp nhận đã thấy đôi mắt xanh lam, và gương mặt cực soái của Cố Thù.

"Thân thể sao rồi?"

Anh liền chủ động mở miệng hỏi trước, trong lúc nói chuyện còn nhìn cảnh vật xung quanh. Dường như là đang là ban đêm, chuẩn bị đi ngủ.

"Tốt hơn nhiều, nếu không không thể mở mail nổi"

"Cậu nghỉ ngơi thêm vài ngày đi, đừng để mệt chết. Hơn nữa hạn nộp cũng không cần gấp quá, hai ngày nữa tôi về nước rồi. Lúc đó sẽ tới thăm cậu, tôi muốn ngủ rồi... văn của cậu thật nhiều lỗi sai"

Cố Thù nói xong ngáp một cái, không nói nhiều nữa tắt video, có lẽ đi ngủ rồi.

Cô nhìn thấy màn hình vi tính không tránh khỏi thất vọng. Cô bệnh nặng mới khỏi, tên tiểu tử này lại chẳng có cảm giác gì cả, chỉ liếc nhìn cô một cái đã offline rồi.

Sau đó, cô cảm thấy mình có chút quá đáng. Cố Thù thức đêm giúp cô sửa bản thảo, sắp ngủ còn cố nén để nhìn cô một cái. Vậy mà cô còn không thỏa mãn, trách Cố Thù không biết nói lời ngon tiếng ngọt. Chỉ dùng hành động biểu hiện ra.

Nghĩ thông suốt rồi, cô thấy trong lòng ấm áp, Cố Thù dùng phương thức riêng của mình để yêu cô.

Vào năm không lâu, nhóm biên kịch bắt đầu công tác, đoàn làm phim cũng bắt đầu bận rộn.

Ngày thứ nhất đi làm, Mạc Thiên nhận được hai cuộc điện thoại. Đầu tiên là báo cô chấp nhận mail, phó biên kịch đã sửa chữa kịch bản, dùng hình thức sửa chữa để cho cô xem những chỗ được sửa lại. Cuộc điện thoại thứ hai là báo cho cô biết, hai ngày sau cho Mạc Nhan đi thử vai.

Nói về chuyện thử vai, Mạc Thiên còn khản trương hơn Mạc Nhan.

Vì vậy mà hai ngày nay, khi Mạc Nhan về tới nhà, cô không viết tiểu thuyết, mà gọi Mạc Nhan tới phòng mình. Một mình chỉ cậu làm sao diễn kịch, có nhiều chỗ còn làm mẫu giúp Mạc Nhan, dạy ra hình ra dáng.

Mạc Nhan cũng không nhịn được mà cảm thán.

"Chị, em cảm thấy chị có thể đi thử vai đi. Làm một diễn viên, em cảm thấy chị so với thầy giáo dạy diễn tốt hơn nhiều lắm"

"Chị không có hứng thú với diễn viên, chỉ muốn làm một nhân viên công tác sau hậu trường mà thôi"

"Thật đáng tiếc, nếu như chị tới có thể ở cùng một chỗ với em, dù sao trong tổ kịch em cảm thấy hơi lo lắng, dù sao có chị sẽ có người giúp em"

"Tâm trạng này của em không tốt, nếu muốn làm mình tỉnh thì không thể như vậy, chân tay không thể cứng nhắc, sợ hãi muốn dựa dẫm người khác được"

"Em biết, chỉ là lần đầu chưa có kinh nghiệm nên hơi khản trương"

Mạc Thiên liền đi qua vỗ vỗ vai cậu.

"Yên tâm đi, nếu như lần này không được, lần sau chị sẽ viết thêm kịch bản. Đến lúc đó tiếp tục kêu em đi, khi đó thời gian chuẩn bị chắc đã đủ rồi"

Mạc Nhan khi này mới nở nụ cười.

Kì thật mấy ngày này, Mạc Nhan học tập rất cực khổ. Mỗi ngày đều ở lớp kịch, trở về nhà ôm kịch bản đọc, có thời điểm cậu ở trong phòng lên lút tập iễn, Mạc Thiên có thể nghe được âm thanh, cảm giác rất tốt.

Trong ngày cậu đi thử vai, Mạc Thiên cũng đi theo. Rất nhiều diễn viên đã được quyết định, cho nên nếu không phải là nhân vật không quan trọng thì cô chẳng cần tới xem xét làm gì.

Cô vừa tới tổ biên kịch, đã bị nhân viên công tác kéo lại, nói một đồng vắng đề. Sau đó phó biên cũng ở phim trường, kéo cô bắt đầu thảo luận kịch bản, cứ vậy mà nhập vào làm việc, không thể đi xem Mạc Nhan được.

Mạc Nhan chỉ có thể ngồi ở phòng chờ thử vai chờ đợi đến khi có người gọi, anh mới đi vào trong.

Mạc Thiên đang ngồi xem kịch bản thì có cảm giác có người chụp ảnh cô. Vốn là người trong ngành giải trí, cảm giác với máy ảnh rất nhạy cảm, lập tức tìm phương hướng nhìn sang, đã thấy bên đó có không ít người.

Phó biên kịch là một cô gái hai mươi sáu tuổi, mặt tròn, mập mập, mang một kính mắt. Nhìn cô như vậy, có thể tưởng tượng cô ấy là một trạch nữ. Mạc Thiên đọc qua tư liệu của cô, biết cô là một tác giả chuyển qua làm biên kịch. Bây giờ cũng đã làm được mấy phim, nhưng không phải chủ biên.

Phó biên kịch lúc này mới giải thích.

"Trong lúc em tới, nhân viên đều rất kích động. Muốn xem thử mỗi tình đầu quốc dân có bộ dáng như thế nào"

Mỗi tình đầu quốc dân lần thứ hai nhiệt lên, cô là biên kịch cũng bị vạch trần. Tuy rằng không nói rõ là kịch bản gì, nhưng người trong tổ biên kịch lại đoán được rất dễ dàng. Dù sao người tuổi nhỏ đã làm biên kịch thật quá ít, còn có một số nhân viên biết cô, biết nhân vật trong chủ đề đó, là người chủ biên kịch của họ trong bộ phim lần này. Mỗi người đều rất kích động.

"A.."

Mạc Thiên đáp lại một tiếng, hơi dịch người, cô không thích bị người khác chụp ảnh.

"Hơn nữa, hôm nay có rất nhiều người đi làm. Vừa làm việc mấy ngày, làm gì có nhiều vấn đề như vậy. Họ chẳng qua cũng chỉ mong muốn tới nói chuyện với em, rút ngắn khoảng cách nhìn em một chút"

"Còn như vậy nữa ư?"

Cô nghe xong thần kinh liền căng thẳng, giả vờ nhiệt tình với công việc... cuối cùng họ chỉ là muốn xem cô có bộ dáng như thế nào thôi hả?

"Ừm, chị cũng vậy mà"

Phó biên kịch nói xong, liền vui vẻ hẳn lên.

"Các người quá hư rồi"

Mạc Thiên hờn dỗi nói một câu, kì thật trong lòng đã trợn trắng mắt rồi. Nếu không phải vì bảo vệ hình tượng, không chừng đã bắt đầu nổi bão. Nói một câu nũng nịu như vậy, chỉ là ứng đối câu trước mà thôi.

Cô đột nhiên cảm thấy, tới đây dự buổi thử vai của Mạc Nhan là một sai lầm.

Còn một chuyện nữa, độ hot của đề tài mỗi tình đầu quốc dân, hình như vẫn chưa giảm đi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tiểu biệt thắng tân hôn

Kết quả thử vai của Mạc Nhan hình như không được khả quan lắm, mặc dù nhân vật phụ chỉ cần thử vai một lần đã có thể cho qua, nhưng Mạc Nhan cùng vài người khác phải thử thêm vòng hai.

Có lẽ vì nhân vật nam thời thơ ấu rất quan trọng, nhất là đây là một bộ phim quyết định sống chết nữa, nên phải thật cẩn thận. Người trong đoàn làm phim muốn tự tay mình làm, có trách nhiệm với bộ phim này nên mới cẩn thận như thế.

Mạc Nhan cũng không có gì khác lạ, trái lại rất bình tĩnh. Ở trên đường quay về còn đột nhiên nhắc tới Cố Thủ.

"Cố Thủ ngày mai về nước, hình như mang cho em rất nhiều đồ ăn ngon"

"Em chỉ biết ăn thôi"

Trong lúc Mạc Thiên đáp lại, còn đang cúi đầu xem điện thoại di động nên không chú ý đến biểu tình của Mạc Nhan thay đổi. Giống như là đang quan sát cô. Một lúc sau, Mạc Thiên không nói gì, cậu cũng không nói chuyện nữa.

Cô bất tri bất giác ngẩng đầu nhìn Mạc Nhan, bất giác cũng chỉ là cậu đang cúi đầu nghịch điện thoại cô mua cho, không nói gì thêm.

Chuyến bay của Cố Thủ là buổi sáng, hơn mười giờ thì vào khu vực quốc nội. Khi nhận tin, Cố Thủ nói cô đừng đi đón, sợ rằng quan hệ của hai người bị gia đình phát hiện. Anh cam đoan rất nhiều lần, về tới nhà liền chạy đi gặp cô ngay.

Sáng sớm ngủ dậy, Mạc Thiên tắm rửa sửa soạn một phen, chải đầu xong chỉnh trang, xòa tóc dài xuống ngang vai. Còn trang điểm nhẹ nhàng, thanh thuần lại đáng yêu, nhìn vào cũng không phát hiện ra cô trang điểm.

Làm xong hết thấy, liền ngồi trên ghế sofa chờ Cố Thủ tới gõ cửa. Sợ tóc rối, trang điểm bị nhòe đi nên cô không dám nằm xuống chỉ ngồi yên chờ.

Hiện tại là mấy ngày cuối cùng của kì nghỉ đông. Ba mẹ đều đi công tác, mỗi khi rảnh là chạy sang xem phòng, về nhà khi nào cũng rất trễ. Mạc Nhan cũng giống vậy, vẫn muốn đến lớp để luyện tập diễn xuất, chuẩn bị thử vai vòng hai, nên trong nhà chỉ có mình cô.

Tầm mười hai giờ rưỡi, Cố Thủ mới tới nhà Mạc Thiên, còn mang theo quà. Anh ăn cơm với cô, anh đoán được chắc chắn cô chưa ăn cơm trưa.

"Tôi đến quốc nội thì có người mời nhà ăn cơm, không thể rời đi trước được, ăn xong liền tới đây"

Cố Thủ vào nhà, điều đầu tiên là giải thích vì sao mình tới trễ.

Mạc Thiên đứng ở cửa, cong môi đáng thương nhìn anh, còn đáp một tiếng yếu ớt.

"A..."

Cố Thủ đặt quà cáp bên cạnh, giày cũng không kịp thay đưa tay kéo Mạc Thiên bên cạnh, hôn nhẹ môi cô một cái.

"Xin lỗi, để cậu đợi lâu"

"Hôn thêm một cái nữa ~"

Mạc Thiên lại bắt đầu làm nũng.

Cố Thủ nghe xong, lập tức cười thành tiếng. Đưa tay kéo Mạc Thiên, đỡ ót cô đặt một nụ hôn thật sâu. Nụ hôn này bao gồm quá nhiều tưởng niệm cùng tình yêu với người yêu nhỏ. Vừa mới quen nhau, đã phải chia ra một tháng, không nhớ nhưng mới là giả.

Giờ phút này hai người hận không thể ôm ấp đối phương, khảm vào trong cơ thể mình. Hôn càng lúc càng nồng, không quên được hương vị đối phương.

Lúc buông cô ra, Mạc Thiên cảm thấy một cái.

"Hình như càng lúc càng cao hơn rồi"

"Ừm, gần đây có phát triển hơn thật"

Sau đó, anh thay giày, rồi ngồi bên cạnh cửa, cầm giày chà mũi vào tường để bớt tuyết đọng.

Tật xấu của Xử Nữ lại bộc phát rồi.

Cô cảm đồ trên đất lên, không thèm khách sáo mở ra xem.

Cố Thủ mua cho cô một cái khăn quàng cổ, với một chai nước hoa. Đưa cho Mạc Nhan một ít đồ ăn vặt. Cô xịt nước hoa ra, xem mùi rồi hài lòng.

"Hương thơm lắm"

"Khăn quàng này là đôi"

"Ồi!"

Mạc Thiên nghe vậy liền phấn khởi quàng lên.

Khăn quàng cổ mà Cố Thủ thích thường là loại đơn giản, lông cừu khăn quàng cổ, có màu xám. Trên đó có một đoạn đường vân, kiểu dáng thật quá đơn giản, nhưng vừa nhìn lên... Cô nhìn thoáng qua đóng gói, hiệu Dior... Rất nhanh hiểu được đây không phải là khăn đôi gì, chẳng qua anh mua hai cái khăn giống nhau mà thôi.

Nhưng lại làm cô rất vui vẻ.

Cô ngây ngất mang khăn không chịu tháo ra, rồi cầm hết đồ vào phòng mình. Cố Thủ ngồi bên cạnh cô giúp cô chỉnh tóc rối, trong lúc này, đột nhiên có người mở cửa đi vào.

Hai người đều ngẩn ra.

Mạc Nhan đi vào, chìa khóa cũng chưa rút ra chỉ hơi nhìn vào bên trong. Nhìn thấy hai người cũng không sợ, chỉ cười khẽ một tiếng rồi nói.

"Cố Thủ ra đây, cấp trên của mẹ tôi đưa đến vài thùng quần, giúp mang lên đi"

"À, được"

Cố Thủ lập tức đứng dậy đi theo Mạc Nhan, không nhìn thấy xe của mẹ Mạc, càng không thấy quần gì cả. Do đó, Cố Thủ hỏi Mạc Nhan.

"Đâu rồi? Chưa tới sao?"

Quay đầu, liền bị Mạc Nhan đâm vào mặt, không tránh kịp.

Anh chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, thân thể theo quán tính ngã ra sau, anh phải lùi mấy bước mới có thể đứng vững vàng. Khuôn mặt đầy kinh sợ nhìn Mạc Nhan.

"Cậu làm gì vậy?"

Không ai ngờ, người lúc nào cũng tùy tiện câu thả như Mạc Nhan lại biến thành hình dạng lạnh nhạt, nhìn thoáng qua anh lại như nhìn người xa lạ. Quá ư lạnh lùng, so với mùa đông còn lạnh hơn.

Mạc Nhan cười nhạt, hỏi lại.

"Còn có mặt mũi hỏi sao?"

"Chẳng lẽ không được hỏi sao?"

"Cố Thủ, tôi nói cho cậu. Chị tôi như thế nào tôi tự biết. Nếu như không phải Tô Lương Ngữ phản bội chị ấy, chị tuyệt đối sẽ không thay lòng đổi dạ. Chị nhìn người không chuẩn, so với người khác tôi còn rõ ràng hơn. Nhưng mà anh Lương Ngữ đối xử với chị rất tốt, chỉ có cậu làm cái gì đó, mới khiến chị tôi thay lòng đổi dạ. Tuy rằng tôi không biết cậu dở hoa chiêu gì, nhưng tôi cảm thấy người như cậu thật quá đáng sợ."

Cố Thủ dường như nghe được một câu chuyện cười.

Anh từng cho rằng nếu anh và Mạc Thiên quen nhau, nói cho nhóm của Mạc Nhan, Mạc Nhan nhất định sẽ vui vẻ, sau đó còn nửa thật nửa đùa trêu ghẹo vài câu. Không ngờ được rằng, Mạc Nhan biết xong, đầu tiên là đánh anh một đấm, rồi nói rằng anh đáng sợ.

Anh cảm thấy anh chẳng làm gì cả, anh và Mạc Thiên chính là cả hai dần thu hút nhau, cuối cùng biết được suy nghĩ của nhau mà tự nhiên đi cùng nhau, làm gì có âm mưu gì mà nói ở đây?

"Cậu phát điên rồi sao? Tôi không có..."

Lời còn chưa nói hết đã bị Mạc Nhan ngắt lời.

"Tôi không có điên!!! Các người đều nghĩ anh Lương Ngữ vì học bổng mới không thổ lộ với chị tôi. Chỉ mập mờ không rõ, kì thật không phải! Tôi biết mẹ tôi đã cảnh cáo Lương Ngữ, nếu không phải mẹ tôi cản trở, anh ấy đã ở cùng một chỗ với chị rồi. Cậu cảm thấy, nếu như tôi nói chuyện này với chị tôi, chị và cậu còn có thể cùng nhau một chỗ hay sao?"

Nghe đến việc này, Cố Thủ đột nhiên sửng sốt, thế mà không thể phản bác được.

Nếu như... Tô Lương Ngữ không phải vì học bổng. Nguyên nhân là do những việc khác, không hề thổ lộ ra anh mới có cơ hội với Mạc Thiên. Nếu như Mạc Thiên biết thì thế nào?

Anh cũng không biết sẽ thế nào.

Anh không dám nghĩ tới...

Mạc Nhan lại nói tiếp.

"Mấy ngày nay tôi thấy anh Lương Ngừ khóc thảm nhiều ngày, anh ấy không muốn nói với người khác, tôi cũng chưa từng nói ra. Nhưng tôi đau lòng anh ấy, cho nên luôn luôn khuyên chị và anh ấy làm hòa, nếu như không có cậu chen vào..."

"Cho nên cậu vẫn luôn làm mai tôi với Diêu Thiên Nam, nghĩ là nếu tôi chuyển mục tiêu sang Diêu Thiên Nam sẽ không theo đuổi chị cậu? Như vậy cô ấy và Tô Lương Ngừ sẽ luôn luôn mập mờ, không quan hệ gì tới tôi?"

Nghe thấy Cố Thủ nói mình như vậy, Mạc Nhan cũng sững sờ, không đáp không rằng, chỉ khinh thường bĩu môi.

Cố Thủ liền nghĩ Mạc Nhan là chấp nhận. Liền cười lạnh một tiếng, đưa tay xoa xoa nơi vừa bị đánh đang đau muốn chết.

"Cho nên mới nói, cậu hi vọng Tô Lương Ngừ và chị cậu ở cùng một chỗ mà không phải tôi? Liền bởi vì cậu đau lòng Tô Lương Ngừ, vậy tôi ở đâu? Ở trong mắt cậu tôi là cái gì?"

"Cố Thủ, không phải cậu rất thông minh sao. Vậy mà không biết tôi tức giận cái gì?"

"Khinh thường tôi dùng thủ đoạn dụ dỗ chị cậu?"

Mạc Nhan lắc lắc đầu, nắm quả đấm thật chặt khiến cho xương xẩu vang tiếng răng rắc.

"Tôi tức giận nhất là, tôi không đoán ra được, cậu kết bạn với tôi là vì bản thân tôi hay là vì thích chị tôi từ lâu. Bình thường cậu đối với ai cũng rất lạnh nhạt, vậy mà với tôi lại nhiệt tình như vậy, hiện tại tôi liền hiểu. Cậu là vì chị tôi, mà phải duy trì tốt quan hệ với tôi"

Này là sự thật, Cố Thủ cũng thừa nhận. Nhưng anh không chỉ xem nhóm Mạc Nhan là vì mục đích vào đó mới quan hệ, phải giả mù sa mưa mà duy trì quan hệ.

Nhưng, phải làm sao mới có thể giải thích với Mạc Nhan?

Mạc Nhan nhìn Cố Thủ nửa ngày, mới quay về nhà.

Cố Thủ luôn nhìn theo phương hướng cậu rời đi, bước chân nhúc nhích, tựa như muốn đuổi theo. Lại thấy Mạc Nhan dừng bước, quay đầu về phía mình.

"Cậu còn có mặt mũi tới nhà tôi?"

"Cậu muốn cùng tôi ân đoạn nghĩa tuyệt sao?"

"Chỉ là cậu làm tôi quá mức thất vọng rồi. Tôi không ngờ tới bị cậu lợi dụng, đầu óc của tôi không minh mẫn lắm, không thích hợp làm bạn với học sinh như cậu, bằng không toàn là có mục đích cả tôi"

Mạc Nhan nói xong, không do dự nữa mà đi thẳng lên lầu.

Cố Thủ đứng dưới lầu nhìn một lát, mới bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Mạc Thiên.

"Tôi về nhà trước"

Mạc Thiên vẫn luôn luôn ở trong nhà chờ hai người về để ăn quýt, rồi nói chuyện với Cố Thủ. Kết quả là đi lên chỉ có mình Mạc Nhan. Cô liền hỏi.

"Cố Thủ đâu?"

"Về nhà chẳng?"

Mạc Nhan không đếm xỉa hỏi đáp, đưa tay lên nhìn thì thấy nắm đấm đã đỏ hồng, vừa này quá dùng lực, hơn nữa cậu đã luyện võ lâu, cộng thêm tức giận đủ biết Cố Thủ bị đánh rất thảm, tuy rằng chỉ có một cú mà thôi.

"Về nhà? Sao tự nhiên lại về nhà?"

Cô liền hoang mang, sau đó lại nhận được tin nhắn của Cố Thủ.

Cô liền đáp lại tin nhắn.

"Sao lại về rồi? Xảy ra chuyện gì?"

Sau đó ngừng đầu hỏi Mạc Nhan.

"Em nói Cố Thủ đi lấy quýt, sao một mình em về, quýt đâu? Cố Thủ đâu? Quan trọng nhất là quýt đâu?"

Mạc Nhan không bằng lòng nói chuyện với Mạc Thiên, mình vào phòng đóng kín cửa, Mạc Thiên đập cửa thế nào cũng không mở. Cô thật không hiểu đầu cua tai nheo gì, điện thoại khi này mới rung lên. Cổ Thù gửi một dòng tin nhắn.

"Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi sẽ không buông tay, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra."

Đây... rốt cuộc là chuyện gì???

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tẩy não việc làm sai

Edit: Cải Trắng

Một lúc sau, Mạc Thiên gọi điện thoại tới cho Cổ Thù, giờ thì cô đã biết được tình huống đại khái lúc đó rồi. Cổ Thù và Mạc Nhan cãi nhau một trận. Anh không nhắc tới việc hai người nảy sinh mâu thuẫn bắt đầu từ việc của Tô Lương Ngừ, mà chỉ nói, Mạc Nhan nghi ngờ rằng, anh làm bạn với Mạc Nhan, là vì cô.

Thật ra, cô cũng từng nghi ngờ như vậy đấy...

Chẳng qua, Mạc Thiên không nói thế. Nếu không, sẽ có người nghi ngờ rằng là cô lấy chuyện này ra làm trò cười, giờ cô chỉ có thể thể hiện rằng, cô sẽ là người đứng ở giữa giải quyết việc này, gỡ bỏ mọi hiểu lầm. Cảm xúc của Cổ Thù dường như không tốt lắm, nghe có hơi uể oải, hơn nữa, khi này anh lãnh trọn một cú đấm, mặt bắt đầu sưng lên rồi. Anh không có tâm tình ngồi nói chuyện, trả lời qua loa vài câu rồi anh cúp điện thoại.

Sự kiện tiểu biệt thăng tân hôn, cứ như thế mà kết thúc.

Ngay sau đó, cô thử tìm Mạc Nhan nói chuyện, cô phát hiện ra em trai thân thiết của mình cũng vô cùng mệt mỏi, không nghĩ tới việc nói chuyện với cô. Giờ cô mới ý thức được, Mạc Nhan không những tức giận với Cổ Thù mà cả cô cũng giận nữa. Đợi tới lúc Mạc Nhan đi ra khỏi nhà tới trường luyện tập, lúc đó, Mạc Thiên mới gọi điện cho Bạc Cách, cầu cứu: "Bạc Cách, mau giúp tớ đi, bạn trai tớ và em trai tớ cãi nhau rồi."

"Bạn trai của cậu là ai?" Câu đầu tiên Bạc Cách hỏi lại là cái này.

"Cổ Thù." Cô cũng trả lời theo như bình thường.

"Hai người ở bên nhau rồi sao không nói cho tớ biết?" Bạc Cách trở nên vội vàng hơn, nghe qua điện thoại có thể thấy được cô ấy đang rít gào.

Lập tức, Mạc Thiên xấu hổ, cô giải thích: "Việc lần trước bọn mình thay đổi phần ghi tên trên QQ đấy, xem như công khai rồi đi, tớ cũng không gọi điện thông báo cho ai cả."

"Sao cậu không đặc biệt thông báo cho tớ và Tiểu Tiểu biết một chút? Cậu giấu cả hai người chúng tớ, Mạc Thiên, ý của cậu là gì thế?"

"Tớ sai rồi, tớ chân thành nhận lỗi với cậu." Trong đầu óc Mạc Thiên, chuyện yêu đương vẫn luôn như vậy. Khiêm tốn thì tốt hơn chứ sao. Dù sao thì, kiếp trước cô cũng là minh tinh, một khi công khai chuyện tình cảm, nó sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới sau này. Thậm chí, có thể đảo lộn cả sinh hoạt hàng ngày của bạn trai cô. Thế nên, sau này khi cô yêu đương, cô thường không muốn công khai ra.

Cổ Thù lại là một người có tính cách lạnh nhạt. Ngoại trừ việc thay đổi phần ghi tên trên QQ, anh cũng không đặc biệt thông báo cho người bạn nào khác, kết quả, cái phần ghi tên đó chưa hề được bao lâu đã bắt xóa rồi.

"Cậu cũng không nói gì với Mạc Nhan?"

"Gần như là thế đấy, nhưng thằng bé biết rồi."

"Người bạn tốt nhất của mình nói chuyện yêu đương cùng với chị gái của mình. Cuối cùng, bản thân mình lại là người được biết muộn nhất, lại còn biết qua miệng người khác nữa, Tiểu Mạc Nhan có tức giận cũng không có gì là sai." Bạc Cách nói thẳng.

"Tớ thừa nhận, chuyện này tớ làm có điểm không thỏa đáng, tớ yêu thì nên nói trước cho các cậu biết một tiếng mới đúng, tớ nhận lỗi với các cậu. Cậu có thể giúp tớ nói chuyện với Nhan Nhan không, bình thường nó hay nghe lời cậu nhất."

Bạc Cách thờ dãi một hồi, cô để cho Mạc Thiên nói lại một lần rõ ràng cụ thể tình huống, rồi mới nói: "Tớ sẽ đi khuyên Mạc Nhan, cậu mau gọi điện thông báo cho Tiểu Tiểu một tiếng đi."

"Được, tuân mệnh."

*

Bạc Cách gọi điện thoại cho Mạc Nhan, nhưng cuộc gọi luôn ở chế độ không có người nhận. Cô nghĩ tới việc giờ có lẽ cậu vẫn còn đang luyện tập, không thể nghe thấy chuông điện thoại nên cô chuẩn bị một chút rồi trực tiếp đi tới nơi luyện tập của cậu.

Chỗ luyện tập của Mạc Nhan cũng được coi như là một ngôi trường huấn luyện độc lập. Trong đó, có không ít chương trình học, từ võ đạo, tập phản xạ, tới võ thuật, rồi cả tập yoga, aerobics. Đương nhiên, nó còn có cả phòng tập thể hình, thể thao, có thể xem như đầy đủ cả.

Mạc Nhan học lớp diễn xuất ở trên tầng ba, trong căn phòng thứ tư. Cô đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong thấy được Mạc Nhan đang diễn chung với một giáo viên.

Nói thật, lúc đầu khi Bạc Cách nghe nói Mạc Nhan đi đóng phim, cô còn cảm thấy chuyện này không thể tin được. Trong lòng cô, cậu vẫn luôn luôn là một đứa trẻ, tùy tiện lại cầu thả, còn hơi hồ đồ nữa, nhưng cậu đối xử với người xung quanh mình rất thật lòng. Hơn nữa, đáng đáp cậu cũng rất đẹp.

Lúc này, Mạc Nhan đang vào vai một vị hoa hoa công tử, phong lưu trêu chọc người khác, vẻ bề ngoài mang một cái gì đó phóng đảng bất kham, nhìn trông có vẻ là con nhà quyền quý. Cách nói chuyện của cậu có chút gì đó bất cần đời, lại thêm một chút sự kiêu ngạo, khi người khác nhìn vào, cũng cảm thấy hài hước.

Hình tượng này và cậu lúc bình thường hoàn toàn khác nhau.

Cô khoanh tay trước ngực, dựa người vào vách tường, nghiêng đầu, cô đứng xem cậu biểu diễn. Mạc Nhan biểu diễn rất có hồn, một cái nhún nhảy, một nụ cười cũng đem lại sự thú vị. Mà hơn nữa, học diễn xuất lâu như vậy rồi, cậu dần đi vào khuôn khổ hơn, biểu diễn không thất thường, không giả tạo, ngược lại, nó vừa đủ.

Tới lúc có người đi tới chỗ Bạc Cách hỏi cô tới đây tìm ai, Mạc Nhan mới thấy Bạc Cách đang đứng đó. Cậu lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, chạy qua nói chuyện với cô, sau đó cậu còn nói một tiếng với giáo viên: " Thầy, bạn của em tới rồi, em muốn nghỉ ngơi một lúc. "

Thầy giáo để cậu nghỉ ngơi một lúc, lúc này, cậu mới cùng Bạc Cách đi xuống khu nghỉ ngơi ở dưới tầng.

Ngồi lên ghế sofa làm một người lười biếng, sau đó còn có người mang trà sữa tới cho họ, lập tức Bạc Cách cảm khái một câu: " Việc phục vụ ở chỗ luyện tập này của em có vẻ rất tốt đấy. "

" Học phí cũng rất đắt nữa. "

" Ừm, cũng đúng. "

" Sao đột nhiên chị lại tới tìm em? "

" Em đoán xem? "

Mạc Nhan nghe xong chỉ cười, cậu cầm cốc trà sữa lên uống một ngụm, hỏi: " Là chị em bảo chị tới đây? "

Bạc Cách hơi gật đầu.

Mạc Nhan cũng không nói gì.

Hai người im lặng một lúc, rồi Mạc Nhan chủ động mở miệng, hỏi: " Chuyện này, chị có cảm thấy em quá đáng không? "

" Chị chỉ cảm thấy em quá ấu trĩ. "

" Ấu trĩ như thế nào? "

" Người bạn tốt nhất đã bị chị gái mình cướp lấy. Chị gái của mình, cũng bị người bạn tốt nhất cướp lấy. Cảm giác đầu tiên của em sau khi việc đó xảy ra là cảm thấy hụt hẫng, hai người bọn họ đã thành một đôi rồi, mình phải làm như thế nào đây? Liệu bọn họ có đi chơi riêng với nhau, không đưa mình đi cùng không? Sau đó, em sẽ cảm thấy tức giận, bắt đầu muốn gây sự chú ý với hai người họ, để bọn họ thấy rằng, em mới là người xúc tiến cho bọn họ được ở bên nhau, đây là bước tiến rất quan trọng. "

Bạc Cách nói xong, bỗng dưng Mạc Nhan cảm thấy khó chịu, cậu lập tức phản bác: " Không phải như chị nói đâu. "

Rồi, cậu nhắc tới chuyện của Tô Lương Ngữ, sau đó tiếp tục bày tỏ: " Thật ra em cảm thấy, con người Diêu Thiên Nam cũng được, ít ra lúc ở trường thể hiện rất tốt, cũng rất thích Cố Thù. Em cảm thấy hai người bọn họ đẹp đôi, nên mới có ý nghĩ làm bà mối cho hai người họ. "

" Em tự nhìn lại em xem, việc gì cũng tự cho là đúng. " Bạc Cách cũng cầm cốc trà sữa lên uống một ngụm, sau đó, cô tiếp tục giảng giải cho cậu hiểu: " Tất cả mọi chuyện đều là do ý nghĩ của một mình em, em cảm thấy Tô Lương Ngữ đáng thương nên em mới phù nhận đi sự yêu thích của Cố Thù với Mạc Thiên. Em cảm thấy Diêu Thiên Nam hợp với Cố Thù, em đi làm bà mối cho hai người họ, nhưng em có quan tâm tới cảm xúc của người trong cuộc không? Em có từng đi hỏi Mạc Thiên rằng, người mà Mạc Thiên thích là ai không? Em đã hỏi Cố Thù chưa, rằng cậu ấy có thể qua lại với Diêu Thiên Nam không? "

" Không... " Mạc Nhan cúi đầu, chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình.

" Em cảm thấy, em đang muốn tốt cho bọn họ, nhưng lại chưa từng đi hỏi cảm nhận của bọn, như vậy rất không tốt. Chuyện này là do em tự mình đa tình, tự cho là đúng, là làm tăng gánh nặng lên cho người khác. Vừa nãy em bảo với chị là em hiểu rõ chị gái của mình, nhưng em có hiểu Cố Thù không? Cậu ấy là người như thế nào, em biết không? Lấy một cái ví dụ đi, chẳng lẽ em nghĩ Cố Thù vì muốn theo đuổi Mạc Thiến mà kết giao với em nhưng không thật lòng, còn chịu đựng cả con người ngu ngốc đó nữa, còn giúp người đó làm cả bài tập... "

" Từ từ đã, cái này đâu phải đang lấy ví dụ, có phải chị đang mắng em không? "

" Đúng. Em cảm thấy cậu ấy là một người vì muốn theo đuổi chị em mà cố ý lấy lòng em sao? "

Mạc Nhan suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu. Cậu cắn chặt môi dưới, không nói lời nào, đồng thời, trong lòng cậu có cảm giác vô cùng xấu hổ.

" Bây giờ em đang giống một đứa bé ấu trĩ đấy. Ban đầu em có hai người bạn thân, kết quả, hai người bọn họ còn thân với nhau hơn, đột nhiên em trở thành người ngoài cuộc, chỉ có thể vừa gào vừa khóc. "

" Nhưng em không hiểu được, tại sao hai người họ lại không nói chuyện này cho em biết. Chuyện này em biết được là vào lúc em đang đi thử vai, nghe người khác nói là chị em liên quan gì đó tới mối tình đầu quốc dân, người đó còn là con lai nữa, lúc đó em mới đoán ra... "

" Việc mối tình đầu quốc dân này chị cũng nghe qua rồi. Cũng vì việc này mà Mạc Thiến và Cố Thù đều nhận được cuộc gọi của thầy giáo, đám cư dân mạng kia đã báo về cho nhà trường biết, nói rằng hai người họ yêu sớm. Hai người bọn họ cũng chỉ sợ em biết lại thêm lo lắng, rồi làm chậm trễ việc học diễn xuất. Em cũng biết mà, ở độ tuổi này của chúng ta không thích hợp để bàn luận về việc dựng vợ gả chồng. Chuyện yêu đương lộ ra bên ngoài, có khi sẽ bị đa số mọi người phản đối. Em lại là người hòa đồng, nhờ may nói lộ ra làm người khác phát hiện ra manh mối, người xui xẻo nhất sẽ là bọn họ. "

" Thông báo tới nhà trường? Liệu bọn họ có bị đuổi học không? "

" Có lẽ là không, dù sao thì kết quả học tập của hai người họ cũng không tệ, biểu hiện tương đối tốt. " Bạc Cách nói, còn nhún vai một cái. Sau đó, dường như cô nghĩ tới điều gì đó, cô hỏi: " Em sẽ không vì chuyện này mà làm chậm trễ việc thử vai chứ? "

Mạc Nhan bĩu môi, thờ dãi một tiếng: " Em cảm thấy, em sẽ không vì biết chuyện này mà thất thố đâu. Chỉ là ngày hôm nay thực sự em rất khẩn trương, biểu hiện vẫn chưa được tốt lắm. "

Bạc Cách thấy Mạc Nhan ở trạng thái này, cô biết lời khuyên nhủ của mình cũng có tác dụng không ít, giờ cô hỏi tiếp: " Tiếp theo em định làm gì? "

" Tiếp tục luyện tập, tranh thủ cơ hội nắm lấy nhân vật này. "

"... "

" Bạc ca, chị trông mắt nhìn em làm gì? "

" Chị hỏi em việc của Cố Thù và Mạc Thiến. "

Kết quả, Mạc Nhan lại im lặng.

Bạc Cách không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tiếp tục đa thông tư tưởng cho tên tiểu tử thối này, cô nói: " Chị lấy cho em một ví dụ khác nhé. Em và chị, còn cả Mạc Thiến nữa, quan hệ của ba người rất tốt, kết quả hai chúng ta lại có ý với nhau, nảy sinh tình cảm, muốn ở bên nhau, tới lúc đó không phải rất cần sự ủng hộ của Mạc Thiến sao? Nếu như Mạc Thiến phản đối, lại còn tức giận với chúng ta thì có phải em cảm thấy rất tủi thân không? "

Mạc Nhan nghe xong liền cười, còn liên tục lắc đầu: " Làm sao có chuyện đấy được, em luôn coi Bạc ca là anh trai, đối xử với chị như người thân mà. "

Nghe được câu này, đôi mắt Bạc Cách có hơi tối đi, cô im lặng nửa buổi, không nói gì, chỉ có thể cười nhạt.

Đúng lúc này, Mạc Nhan nói thêm: " Em sẽ đi nhận lỗi với bọn họ. Chị đừng nói gì hết nhé, về sau em sẽ không làm phiền bọn họ nữa. "

" À, đừng nói chuyện của Tô Lương Ngừ cho Mạc Thiến biết. "

" Em cũng nghĩ sẽ như vậy, nếu nói ra có khi càng làm chị em thêm khó chịu, Cố Thù cũng sẽ bị tổn thương. Nhìn cậu ấy như vậy, hẳn là rất thích chị em. Chỉ là...để anh Lương Ngừ chịu ủy khuất rồi, anh ấy vô tội, bây giờ chắc anh ấy rất chật vật. "

" Cũng không còn cách nào khác. " Trong lòng Bạc Cách, hình tượng Tô Lương Ngừ đã có sự thay đổi.

Trước kia, cô rất coi thường Tô Lương Ngừ, cô cảm thấy hẳn làm thế chỉ vì học bổng mà thôi, đã thế còn muốn cả Mạc Thiến nữa, còn cố ý bày ra vẻ ái muội trước người ngoài. Ôm dưa hấu còn muốn chiếm được quả đào ngon.* Thật sự quá tham lam. Bây giờ nghĩ lại, chắc Tô Lương Ngừ đã chịu đựng rất nhiều, chỉ trách Mạc Thiến không thể biết được sự thật, cuối cùng cô thích Cố Thù.

*Ôm quả dưa hấu còn muốn chiếm được quả đào ngon: Tương tự như được voi đòi tiên.

Lúc này, Mạc Nhan đã gọi điện thoại cho Cố Thù.

Cố Thủ để nó rung một lúc rồi mới nhận cuộc gọi, anh nói: " Làm sao? "

" Muốn nói xin lỗi với cậu. " Mạc Nhan nói.

" Cậu chỉ muốn nhận lỗi thế này? "

" Là do tôi xúc động nên động thù với cậu, còn hiểu lầm cậu, điều này là tôi không đúng. Tôi nói lời xin lỗi với cậu, tôi sẽ mời cậu ăn cơm, hơn nữa còn theo sau cậu làm người theo dõi kiểm bảo vệ, được không? " Mạc Nhan bắt đầu dỗ Cố Thủ.

Cố Thủ nghe xong, chỉ cười. Anh có tức giận, nhưng anh vẫn để ý tới tình bạn giữa hai người hơn. Khoảng thời gian này, việc của Mạc Nhan đúng là khiến người khác lo lắng, giờ sự tình đã hòa hoãn, giờ thì anh an tâm rồi, nhưng anh vẫn không trực tiếp bỏ qua, mà còn nói: " Vậy cậu gọi tôi một tiếng "anh rể" tôi nghe xem nào. "

" DM... "

Cái người tên Cố Thủ này, quả nhiên đáng ăn đánh.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bị vây ép xung quanh

Edit: Niệm phu nhân

Vừa khai giảng, tiểu thuyết Mạc Thiên viết cuối cùng cũng được 15.000 chữ. Bây giờ chỉ còn thiếu một cái kết cục, viết xong sửa chữa lại lần nữa là có thể giao rồi.

Tiếp theo sau đó, Mạc Nhan cũng thử vai vòng hai xong, chưa đến ngày khai giảng đã bị tổ phim bắt người mang đến phim trường. Nói là trong lúc tuyệt còn chưa tan, quay một số cảnh có tuyết. Vì vậy Mạc Nhan đành đi sang.

Mạc Thiên không cần giám sát quay phim, có thể tiếp tục đi học như bình thường. Dường như khi cô giao kịch bản này, sửa chữa hoàn tất xong thì không còn liên quan gì đến nó nữa.

Ngày đầu tiên sau hôm khai giảng, nhưng không bình thường chút nào.

Gió Đông Bắc vào tháng ba, vẫn mang tới hơi thở rét lạnh. Mạc Thiên không còn tật xấu của nữ sinh trẻ tuổi nữa, vẫn mặc áo bông dày, đứng trong tuyết trắng ngập trời chờ xe. Thờ ra từng ngum hơi trắng, hơi sương quanh quần xung quanh cô phiêu tán.

Xe của trường chậm chậm đi đến, dừng lại đúng nơi quy định. Mạc Thiên lên xe, thì đã nghe một tràng thốt lên.

"Cô ấy kìa, mặc một áo lông màu đen"

"Sao còn mang khẩu trang vậy? Thấy không rõ mặt. Hình như không đẹp bằng trên ảnh chụp. »

"Nghe nói ở trường cũng rất đẹp, hình như là hoa khôi của trường đó"

"Thật là đi học cùng chúng ta sao? Cả hai người luôn?"

Mạc Thiên đã đoán được kết quả sẽ thế này nên mang theo khẩu trang, còn về mày, nhưng không trang điểm. Chỉ là trưng ra mặt mộc thôi. Đừng đùa chứ, cô không muốn trong lúc da mình đang tốt như vậy làm tổn thương da đầu.

Cô lên xe, cũng không gỡ khẩu trang ra, chỉ là cúi đầu mặc kệ ánh mắt của mọi người, tìm chỗ ngồi xuống. Đã thấy phía sau có một người tóc vàng, bên cạnh còn có một chỗ chưa trống.

Cô chần chừ một chút, vẫn là cắn răng kiên quyết đi tới. Ngồi ở một vị trí xa hơn đó, ở đó chỉ có một chỗ ngồi đơn lẻ. Sau khi ngồi xuống, nhìn ra cửa sổ bên ngoài, không nói chuyện với Cố Thủ.

Cố Thủ cũng không trách cô gì cả, anh cũng đang giả vờ bình tĩnh nhưng trong lòng cảm thán không thôi. Quả nhiên là gùm càng già càng cay, nếu như biết đi xe tới trường có nhiều xem như vậy, anh cũng cầm theo khẩu trang.

Xe bắt đầu lăn bánh, lúc này đã có người đến hỏi Mạc Thiên.

"Ài, bạn là Mạc Thiên sao?"

"Bạn thật sự viết kịch bản sao? Còn có tiểu thuyết nữa, có thể cho mình xem không?"

"Sao cậu không tâm sự yêu đương với bạn người lai đó? Lại ngồi đây một mình?"

Mạc Thiên nghe thì ho khan, điều chỉnh giọng nói của mình, khàn khàn đáp lại.

"Cảm lạnh, cổ họng hơi khó chịu..."

Sau đó vẫy vẫy tay, ra hiệu mình không tiện nói chuyện.

Đám người này mới mắt húng không hỏi nữa.

Nghĩ lại, Cố Thủ cũng bị người ta vây tròn như vậy. Cũng không biết anh đáp làm sao, chẳng qua nếu là anh.... Nhất định sẽ là thái độ lạnh lùng kia.

"Không biết" "Đừng hỏi tôi" "Có biết phiền hay không?"

Xe đến cửa trường học, Mạc Thiên nhìn ra ngoài cửa xe, đã thấy trước mặt tối om. Trường học giống như đoàn tham quan du lịch, đứng trước cổng một đám người. Hơn một nửa không phải học sinh, còn có băng rôn hoặc tranh chữ viết "Ủng hộ môi trường đầu quốc dân". Mạc Thiên cảm thấy trong lòng xấu hổ, cảm thấy rất khổ sở.

Cô yêu đương, dễ dàng sao?

Do đó, cô trườn mũi bông lên, xuống xe. Cầm mũ bắt đầu chạy như điên. Tốc độ, sức mạnh, dáng người... khiến cho Cố Thủ và đám người đằng sau cô bị dọa cho ngốc luôn rồi. Mắt thấy Mạc Thiên đã gần tiến lại khu trung học, anh mới bắt đầu xuống xe. Trườn mũi lên đầu, cúi đầu bước nhanh vào trường học.

Thời điểm này, vẫn có một lần bùng nổ hoan hô, cùng với tiếng hét chói tai. Thật sự là màu tóc nâu vàng của Cố Thủ quá dễ nhận ra, có mang mũ đi nữa thì vẫn dễ lộ ra, làm Cố Thủ tự dưng có suy nghĩ cạo đầu.

Có lẽ bị tiếng hoan hô dọa đến, anh cũng quay đầu nhìn thoáng qua. Dưới chiếc mũ, mái tóc màu nâu vàng cũng mất xanh dương thẫm xanh. Gương mặt trắng do gió lạnh thổi qua mà nhuộm hồng. Bởi vì ngạc nhiên, miệng hơi mở ra. Kích động liếc qua, bộ dạng ngỡ ngàng, khiến mọi người thích không thôi.

Sau đó là một trận nháp nháy mập mờ, còn có một tràng liên tục tiếng "lách tách". Làm anh không dám quay đầu, vội vã vào trường học.

Kết quả vừa tới cửa lớp, đã phát hiện còn có một đoàn học sinh chờ anh, anh cảm thấy mình vào từ cửa lớp, đến khi vào lớp giống như đang đi trên thảm đỏ vậy. Xung quanh đều là máy ảnh, còn có một đồng người nhìn anh giống như anh là kì trân dị bảo không bằng, làm anh không còn gì để nói. Trên người còn một ít vết xanh tím, giống như có người vừa đánh qua vậy.

Mà mấy người trong trường học, không phải trước giờ đều thấy anh hay sao?

Tiến vào lớp, cởi áo khoác ra rồi vắt lên ghế. Chính sửa tóc một chút, cũng nghe thấy tiếng nữ sinh hét ầm lên. Rốt cuộc hét hò cái gì vậy chứ?

Anh chỉ đành tập trung ngồi trên ghế, ở cửa hàng lang và cửa sổ, đều là người nhìn anh, khiến anh lúng túng đến rụng rời tay chân. Đành lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Mạc Thiên.

"Cậu bên đó sao rồi?"

Vừa nhắn tin xong, đã có người quấy phá.

"Cố Thủ, cậu vừa nhắn tin cho bạn gái à?"

Cố Thủ nhú mày, nhìn người đó trừng mắt, không hề trả lời. Thì nghe thấy có giọng nữ đáp.

"Cậu có phiền hay không vậy? Đừng có quấy rối, sẽ khiến người ta áp lực đó"

Người nói chuyện là Diêu Thiên Nam

Người hỏi thăm cảm thấy không thú vị, hơi dè biiu một chút rồi cũng không hỏi thêm.

Cố Thủ lười đáp lại, trước đây có nhiều tình huống phát sinh, Mạc Nhan có thể giúp anh chặn một chút, hiện tại Mạc Nhan quay phim rồi, chỉ còn anh một thân một mình. Cảm thấy rất nhớ Mạc Nhan. Chẳng qua, chờ Mạc Nhan quay phim xong, người giúp chặn người, trở thành anh rồi.

Lúc này Mạc Thiên đã trả lời tin nhắn của anh.

"Tôi nghĩ lãnh đạo trường sẽ tìm tui mình nói chuyện, bây giờ chúng ta cứ cứ làm như bạn bè đi, không thể lộ ra được. Trong trường cũng giữ khoảng cách một chút"

"Vì sao muốn vậy?"

"Không còn cách nào khác, trước mắt tình huống có hơi đặc biệt, chỉ có thể tùy cơ ứng phó"

Cố Thủ không biết làm sao, để điện thoại xuống. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đã thấy học sinh vây xem đã bị cờ đỏ đuổi đi gần hết, có thể đoán được thầy cô chắc cũng gần tới rồi, đây là đang rối loạn trật tự trong trường còn gì.

Đúng như Mạc Thiên dự liệu, sau khi tan học, hiệu trưởng gọi Mạc Thiên và Cố Thủ lên nói chuyện.

Thật ra hiệu trưởng rất thích Cố Thủ, vốn là người lai đã có phần đặc biệt rồi. Học tập cũng tốt hơn người khác, con người thì khiêm tốn lại có nội hàm. Tham gia thi đấu luôn có thành tích tốt, là một học sinh giỏi. Về phần Mạc Thiên, tuy rằng không có mấy ấn tượng nhưng biết được từ thầy chủ nhiệm thì đây là một học sinh tiến bộ rất nhanh, tính cách cũng tốt, cởi mở... còn là thành viên hội học sinh, thể dục thể thao cũng khá.

Hai đứa nhỏ này vậy mà yêu sớm...

Ban đầu, trường học nghĩ cho thầy chủ nhiệm cảnh cáo một chút là có thể dàn xếp được chuyện này. Vậy mà sáng nay vẫn ồn ào như vậy, bọn họ không thể mặc kệ được, chỉ có thể kêu hai đứa lên hỏi một hai.

Cuối cùng hai người một mực nói chỉ là bạn bè bình thường. Cố Thủ là bạn thân của em trai nên quan hệ có tốt hơn chút thôi. Trên mạng có ảnh chụp cũng không thể nói được gì cả, chỉ là Cố Thủ giúp cô son móng tay. Còn về hồ sơ bên QQ, thì bảo là của bạn bè, họ trêu ghẹo chứ không phải là tài khoản chính chủ.

Không có chứng cứ xác thực, ảnh chụp cũng không nói lên được điều gì. Trong chuyện này họ cũng rất vô tội, trường học cũng không thể làm gì được họ hết.

Vì vậy chỉ có thể cảnh cáo cả hai, tuyệt đối không thể phát sinh quan hệ trai gái, nếu không trường học sẽ tuyên bố lên hội đồng, để học sinh không thể vây xem người khác như vậy. Sẽ ảnh hưởng đến hai người, còn những người bên ngoài sẽ do bảo vệ chặn lại.

"Những học sinh khác làm sao giống như hai đứa náo loạn lớn như vậy chứ?"

Giáo viên chủ nhiệm vốn đã xử lý xong rồi, vừa uống trà xong, không nhận được lại quở trách thêm lần nữa.

"Còn không phải do hai đứa không biết tự kiểm điểm!"

"Có thể là họ không đẹp bằng chúng em..."

Mạc Thiên yếu ớt đáp lại.

"Còn rất tự tin nữa, hai đứa biết hay không nếu không cẩn thận. Trường chúng ta có thể năm nay sẽ hạ bậc?"

"Cái này chưa chắc ạ, thầy có biết về hiệu ứng người nổi tiếng không?"

"Hiệu ứng gì cơ?"

"Em có một tấm ảnh son móng tay mà hot rồi, thầy có biết không?"

"Em còn thấy cái này là việc gì tốt hả? Còn kiêu ngạo như vậy, một chút xấu hổ cũng không có hả?"

Mạc Thiên liếc mím môi, bắt đầu dĩ than thở một hơi, chỉ cúi đầu im lặng nghe mắng. Nội tâm cảm thấy mình quả thật rất vô tội. Người khác trọng sinh đều có một nhân sinh sáng lạn, vì sao cô trọng sinh chỉ vì yêu sớm mà bị mắng. Thật là làm người ta tức muốn chết, trọng sinh kiểu này thà đừng sống lại còn hơn.

"Còn viết kịch bản, tiểu thuyết đã thấy mình rất giỏi rồi sao. Với kinh nghiệm hiện tại của em có thể viết ra được cái gì ra hồn. Nếu không học hành cho tốt, sau này thi vào trường đại học nào bây giờ?"

Giáo viên không ngừng lái nhải, còn dài dòng hơn cả giáo viên chủ nhiệm.

"Thầy ơi, thầy cảm thấy chúng em thế nào mới là học tập cho tốt ạ?"

Người vốn ít lời yên lặng này giờ Cố Thủ đột nhiên nói chuyện, hơi ngẩng đầu hướng về thầy giáo kia.

"Em là học sinh xếp thứ nhất, Mạc Thiên là hạng hai.... Nếu cứ duy trì thế này, có thể đậu được đại học, thầy giáo có thể yên tâm chuyện này"

Cố Thủ nghe thấy bất cứ ai nói không tốt cho Mạc Thiên, trong lòng đều không thoải mái.

"Thầy là muốn tốt cho hai em!"

Thầy giáo liền tức giận đập bàn. Giọng càng lúc càng lớn.

"Còn nhỏ không lo học tập, qua hai năm thi thành tích liền giảm xuống. Hai đứa hiện tại mới mấy tuổi, ta dạy qua nhiều thế hệ học sinh rồi, dạng nào còn không gặp qua, đừng nghĩ thầy hù dọa các em"

"Viết kịch bản tiểu thuyết thì có gì là làm việc không tốt ạ? Bạn ấy vài tháng kiếm được tiền lương của thầy trong vòng 15 năm. Đây là học không tốt sao? Vậy thầy cảm thấy phải là cuộc sống tầm thường mờ mịt, không có sáng tạo, đến trường, đi làm sau đó kết hôn sinh con. Mỗi tháng kiếm được 2000 tiền lương thì là tốt đẹp sao?"

"Trò... làm sao nói chuyện với thầy cô kiểu này? em ấy kiếm tiền lúc này có lợi ích gì, về sau kiếm không được nữa đâu!"

"Về sau sẽ kiếm được nhiều hơn. Em tôn trọng thân phận của thầy, cảm thấy thầy nhiều tuổi hơn nên kính trọng thầy, nhưng không chấp nhận được tư tưởng lối cũ thế này của thầy"

Nhìn thấy Cố Thủ muốn ồn ào với giáo viên, giáo viên chủ nhiệm nhanh chóng hòa giải, sau đó đuổi hai người ra ngoài.

Cuối cùng thì nhà trường vẫn mặc kệ chuyện này. Trường học trong lúc học sinh nghỉ giữa giờ thì nói về chuyện này. Mạc Thiên với Cố Thủ không có quan hệ yêu đương gì cả. Trên mạng tin tức không thể tin, và lại học sinh trong trường không thể cứ vậy xem họ như vậy được.

Nhưng mà, trường học không cho, nhóm học sinh vẫn cứ thích vậy xem.

Cho nên, trong thời gian khai giảng, Mạc Thiên và Cố Thủ từ lúc vào trường tới khi tan học đều bị tập thể bao vây.

Học thể dục cũng có người nhìn, ăn cơm cũng có người nhìn. Đi vệ sinh cũng không cần xếp hàng đã có người nhường... đái ngô này... không cần nói cũng biết.

Mà hai người ở nơi đầu sóng ngọn gió, không thể không an phận.

Không có tấm mộc Mạc Nhan, chỉ có thể giả vờ không quan biết. Trong trường không nói câu nào, trên xe không nói câu nào. Bình thường cũng không dám qua lại, chỉ sợ ba mẹ bắt gặp.

Liên hệ duy nhất là ở trường gửi vài tin nhắn. Sau khi về nhà, mở video ra là ngồi làm một đồng bài tập về nhà. Làm xong bài, Cố Thủ thì phải ôn tập chuẩn bị thi. Còn Mạc Thiên thì tiếp tục viết tiểu thuyết...

Lâu lâu ngẩng đầu nhìn màn hình, trong video thấy đối phương đang cúi đầu vội vã, có thể thấy được bộ dáng nghiêm túc của anh, vậy mà đã thỏa mãn lắm rồi.

Biết anh ở đây, anh ở bên cô. Cứ vậy mà yêu thật dài lâu, dần dần trở nên thân thuộc, vậy là đã đủ thỏa mãn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Tuổi 15* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.